

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

SHIFTER CITY FATED MATES

A TWIST OF LUCK

JAYMIN EVE

WSJ AND USAT BESTSELLING AUTHOR

Ücretsiz PDF Kitap Arşiv - <https://ranney.org>

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

ŞANSIN DÖNÜŞÜ

SHIFTER CITY KADERİN EŞLERİ

KİTAP 2

JAYMIN EVE

Jaymin Eve
Şansın Bir Dönüşü: Shifter City Kader Eşleri #2 Telif Hakkı ©
Jaymin Eve 2025

Tüm hakları saklıdır
İlk yayın tarihi 2025 Eve,
Jaymin
Şansın Dönüşü: Shifter City Kader Eşleri #2

Bu kitabın hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmadan, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez bu koşul da dahil olmak üzere benzer bir koşul sonraki alıcıya dayatılmadan, yayınlandığı şekilden farklı bir cilt veya kapakla başka bir şekilde dolaşıma sokulamaz. Bu yayındaki, kamu malı olduğu açıkça belirtilenler dışındaki tüm karakterler kurgusaldır ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Kapak ve sanat: Tamara Kokic
Düzenleme: Ocean's Edge Editing
Düzeltilme: Jaymin Eve'in Badass Ekibi

İÇİNDEKİLER

[İçerik Uyarısı Güncel](#)

[bilgileri takip edin](#)

[Dünyayı takip edin](#)

[Bölüm](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46](#)

[Bölüm 47](#)

[Bölüm 48](#)

[Jaymin Eve'in diğer eserleri](#)

İÇERİK UYARISI

Ruh sağlığınız benim için önemlidir! İçeriğin neyi kapsadığına dair özel bilgiye ihtiyacınız varsa, lütfen jaymineve@gmail.com adresinden bana ulaşın.

Tetikleyiciler şunlardır: _____

- Ebeveynin ölümü
- Ebeveyn tarafından istismar
- Geçmişteki travma/flashbackler
- Panik ataklar
- Dominant alfa erkeklerin yer aldığı cinsel içerikli sahneler
- Şiddet
- Takip
- Kaçırma

GÜNCEL KALIN

[Instagram'da](#) beni takip ederek, Facebook grubum [The Nerd Herd'a](#) katılarak veya [haber bültenime](#) abone olarak yayınlarımdan haberdar olabilirsiniz.

Burada, dünyalarım ve yayın programımla ilgili tüm güncellemeleri ve bilgileri bulabilirsiniz.

DÜNYAYI TAKİP EDİN

Emmeline, tüm sürülerinin şehirlerde yaşadığı, birden fazla alfa, beta, delta ve daha nadir olarak omega'ların bulunduğu bir dünyada yaşayan bir kurt dönüşümcüdür. Bu isimler beşli gruplar, beş kişilik sürüler oluşturur ve alfa konseyleri tarafından yönetilir. Emme, Emme on dört yaşındayken bir alfa sürüsü tarafından öldürülen annesi gibi bir omegadır. Bu olay, onun şehirlerden ve onları kontrol eden alfalarından kaçmasına neden olmuştur. Asla annesi gibi olmayacağına yemin etmiştir.

On yıldan fazla bir süre geçtikten sonra Emme, beş büyük sürü şehrinde her ne pahasına olursa olsun kaçınarak ve dikkat çekmemeye çalışarak insan şehirleri arasında dolaşmaktadır. Bir dizi talihsiz olay, onu izleme yeteneğine sahip bir alfanın yoluna çıkarır. Emme tekrar kaçır, ancak alfa onu izler ve beş sürü şehrinin en büyüğü olan Golden Claw'a sürükler.

Burada, Alfa Konseyi'nin karşısına çıkar ve sürüye bağlı olmayan bir şekil değiştiren olarak suçlanır. Ancak onun bir omega olduğunu keşfettiklerinde, ona her zamanki ölüm cezasını verme eğilimi azalır.

En güçlü alfalardan biri Emme'yi gerçek eşi olarak kokladığında, bu Emme'nin en kötü kabusudur, çünkü bir alfa ile bağ kurarsa annesi gibi öldürüleceğine inanmaktadır. Annesinin sürüsü de koku uyumu vardı, ama yine de onu öldürdüler.

Bu alfanın koku eşleşmesinde dört alfadan biri olduğunu öğrendiğinde, hayatının bittiğini düşünür. Beşliler genellikle bir alfa ve bir dizi delta ve betadan oluşur. Ancak onun sürüsü

dört alfa erkekten oluşur, bu da onu güçlü ve özellikle bir omega için *tehlikeli* kılar.

Tıpkı annesinin sürüsü gibi.

Emme, alfaları reddetmekten başka seçeneği yoktur ve bu, dördünden farklı tepkiler alır.

Hunter, hak sahibi alfa, bir şeye karar verdiğiğinde pes etmez ve onu ne pahasına olursa olsun sürüye katmaya karardır. Onu bir süreliğine sürü evlerine taşınmaya, biraz para biriktirmeye ve endişelenmemeye ikna eder. Ayrıca, o açıkça yalvarmadan onu bağlamayacağına söz verir. Hunter, sürüsünü güvende ve olabildiğince güçlü tutmayı amaçlayan, takıntılı ve sahiplenici bir alfa takipçisidir. Ayrıca... el dövmesi vardır. Hepsi bu kadar.

Golden retriever alfa Kellan, tatlı ve nazik ruhuyla ortaya çıkar (ancak Emme'ye yanlış bir şekilde bakan başka bir şekil değiştirenin kafasını omuzlarından koparma yeteneğini küçümsemeyin). Kellan, tereddüt etmeden bu hayatta ve öbür hayatta onu takip eder. Hayatı boyunca yalnız olan Emme, Kellan'ın ona karşı tatlı ve koşulsuz takıntısından etkilenir.

Slade, korkutucu bir ejderha şekil değiştirenidir. Soğuk ve mesafeli olan Slade, Emme'yi gözlemlemeyi sever. Emme onu kesinlikle meraklandırır. Güvenlik kameraları aracılığıyla Emme'yi izler ve Hunter kadar güçlü bir takipçidir, sadece daha az zorlayıcı bir şekilde. Şimdilik.

Ayı şekil değiştiren Finley, Emme'nin reddetmesini pek iyi karşılamaz. Bu, çocukluğunda ailesinin onu reddetmesi ve incitmesi nedeniyle yaşadığı travmayı tetikler. Emme'nin hepsi için zehirli olduğuna karar verir ve onu hayatlarından çıkarmaya karardır.

Emme, sürü evine girdikten sonra, onları reddetmek için elinden geleni yapsa da, Emme, Kellan ve Hunter arasında bağlar oluşmaya başlar. Normal sürü hiyerarşisinin dışında kalan bir omega olarak, alfa erkekler tarafından arzu edilir ve sürüsü onu korumaya karardır. Reeves

güvenlik ekibinin bir kaçırma girişimi sırasında, Emme, Hunter ve Kellan gelip şekil değiştireni yok edene kadar yeterince direnir ve bu da ilişkilerinin bir başka kısmını pekiştirir. Emme, bu ikisine daha da yakınlaşır.

Kaçırma girişiminin kaynağını araştırırken (bekçi bir işçiydi), *A Curse of Fate*'in sonunda Emme ve Slade motosikletlerle sorguya gitmek üzere yola çıkarlar. Yolda bir roketle havaya uçurularak yaralanan Emme, bayılmadan önce bir minibüsün arkasına atılır. Uyandığında kendini bir bodrum hücresinde, çıkışını engelleyen parmaklıklar arasında bulur. Slade, onun karşısında, başka bir hücrede, sihirli bantlarla bağlanmıştır.

Kaçıran kişi odaya girdiğinde, Emme çıldırır çünkü bu kişi annesinin eski sürüsünün lideridir. Onlar Emme'yi arıyorlardı ve Emme, Golden City'nin sürü kayıtlarında görüldüğünde, onu bulmak için fırsatı değerlendirmişlerdir.

A Twist of Luck burada başlıyor.

Bu kitap, alfa kişiliklerin çeşitliliğinden hoşlanana adanmıştır.

*Avcı
Oduncu Tarçınlı Rulo
Takipçi*

Afiyet olsun.

BÖLÜM 1

AVCI

Ayaklarımın dibinde yatan cesetleri tekmeleyerek, havayı kaplayan kan, pislik ve ölüm kokusunu görmezden geldim. Hâlâ nefes alan tek kişinin önünde durdum, öksürdüğünde ağzından kan sıçradı ve çok fazla yaşamayacağını bilerek botumu göğsüne bastırdım. "Onu kim kaçırdı? Omega'mı kim kaçırdı?" Öfkem canlı bir varlıktı, sertçe söylenen bu kelimelere sızıyordu, ama o, ölümcül niyetimi bile anlayamayacak kadar yaralıydı.

Arkamda, Kellan kendi öfkesi ile onu neredeyse dizlerinin üzerine çöktürecek kadar büyük bir keder arasında gidip gelirken, yerinde durmadan homurdanıyordu. Finley, kendi duygularından çok Kellan'a odaklanarak onu ayakta tutuyordu. Ayı şekil değiştiren, sürü arkadaşlarımıza yapılan saldırıya karışan herkesi bulduğumuzdan beri tek kelime etmemişti, ama tüm bu süre boyunca yanımızda olmuştu.

Yerdeki alfa bir kez daha hırıldadı ve ben botumla daha sert bastırdım. "Bana cevap verirsen, acılarını çabucak sona erdireceğim," diye söz verdim ona. "Ya da son dakikalarında hayal edebileceğinden daha fazla acı çekebilirsin."

Bir öksürük daha, bu sefer kan daha koyu ve pıhtılaşmıştı, bu da neredeyse öldüğü anlamına geliyordu. Nabızı da zayıftı. Bu orospu çocuğu, sözümü tutmadan önce ölmesin de iyi olur.

Sonuçta ben sözümün eriyim. "Sil...
Silver City."

Sözleri boğazında düğümlenirken söylediklerini neredeyse kaçırıyordum, ama sonunda söylemeyi başardı. Bir tatmin duygusu hissettim — saldırıdan bu yana öfke ve korku dışında hissettiğim ilk duygu. Patlamayı hissettiğimde son Zirve toplantılarındaydım. Beşli grubumuzun son üyesi ve omega'mız olan Emmeline Anders ile bağlanmamış olabilirdim, ama kurtum Slade ile güçlü bir bağa sahipti. Patlamayı aldığı sırada onun acısını ve öfkesini hissetmiştim. Bir dakika bile geçmeden Kellan çılgınca beni aradı ve yirmi dakika sonra saldırı yerine vardık.

Ama çok geçti.

Slade bir sürü ceset bırakmıştı, ama onların ele geçirilmesini engellemeye yetmemişti.

Saldırganların yanında gerçek bir ordu olmalıydı. Onların şehre nasıl girdiklerini bile bilmiyordum. Bu paralı askerlerin geri kalanını bulmuş olabilirdik, ama Golden Claw'dan biri onları şehre sokmuştu. Aramızda bir hain vardı ve ben Emme ve Slade'i bulmaya odaklanmışken, bizi ihanet eden kişi tanrıçaya ölüm için dua edecekti.

"Yaptırım ekiplerimizi çağırıp peşlerine düşmeliyiz," dedi Warrick, yere düşmüş bir şekil değiştirenin yanına tekme atarken. O, benim omegamla arkadaş olan, haklı bir alfa idi ve beni son derece sinirlendirmesine rağmen, müttefik olarak reddedilemeyecek kadar güçlüydü. Özellikle de Emme'nin başı dertteyken.

"Zamanımız yok," diye homurdandı Finley ve ilk sözlerinde neredeyse bir panik belirtisi sezdim.

Warrick elini yüzüne sürdü ve paralı askerlerle yaptığımız kavgada yüzüne sıçrayan kan lekelerini sildi. "Bize karşı iyi bir başlangıç yaptılar, ama artık nereye gideceğimizi biliyoruz. Silver City'de onları daha kolay takip edebileceksin."

"Fin haklı," diye bağırdım. "Eğer ekipleri çağırırsak, Alfa Konseyi'nden geçmemiz gerekir, yoksa bu bir savaş eylemine dönüşür. Yasal yol zaman alacaktır ve ben bir saniye daha beklemek istemiyorum. Gayri resmi olarak Silver City'ye gidiyoruz, bu da silah ve plan demek."

"Silahlar sorun değil," diye bağırdı Kellan, sözlerinde kurt ruhu hissediliyordu. Saçlarını defalarca eliyle taradı, ta ki

"Reeves Industries teknolojisinin yanı sıra silah ve bıçaklardan da iyi bir stoğum olduğunu biliyorsun."

Kellan bir silah uzmanıydı. Eski bir infazcı olan babası ona ateş etmeyi, bıçak, tatar yayı ve diğer birçok silahı kullanmayı ve dövüşmeyi öğretmişti. Kellan daha da ileri giderek en sevdiği silahları topladı ve bunlar bugün çok işine yarayacaktı.

"Taser S'yi mutlaka yanına al," dedim ona.

Kellan, benim patentli teknolojinin ilham kaynağıydı. Bu teknoloji, şekil değiştirenleri şoklayarak onları hayvan ve insan arasında bir formda sıkışıp kalmalarını ve sürekli olarak bir formdan diğerine geçmelerini sağlıyordu. Alfa'lara karşı tamamen etkisiz değildi; kendi sürümüne zarar verebilecek bir silah asla icat etmezdim. Ama yine de onlara avantaj sağlamak için yeterince uzun süre onları sersemletebilirdi.

Kesinlikle diğer alfalara karşıydık. Saldırı sahnesinin her yerinde onların gücünün kokusunu alabiliyordum.

"Yararlı olan her şeyi toplayacağım," dedi Kellan başını sallayarak, planı kabul ederken gözlerini odakladı.

"Git ona yardım et, Fin," dedim. "Bir saat içinde havaalanına doğru yola çıkacağız."

Gulfstream G700'ümüz saldırıdan beri yakıt ikmali yapılmış ve bekliyordu. Alfa'ların Emme ve Slade'i Golden Claw'dan olabildiğince uzağa götüreceklerini hissediyordum. Bizim altımızdan, en güçlü olduğumuz yerden uzaklaşacaklardı.

Silver City beş saatlik bir uçuş mesafesindeydi ve sabah olmak üzereydi. Emme kaçırıldığından beri hiçbirimiz uyumamıştık ve ben de o güvende olana kadar uyuyabileceğimi sanmıyordum. Slade de öyle, ama ejderha kardeşim kendini koruyabilecek kadar sert bir adamdı.

"Ben de geliyorum," dedi Warrick kısaca. "Yirmi beş dakika sonra senin evinde olacağım. Bensiz gitmeyin."

Bu konuyu kendi grubumla sınırlı tutmayı tercih ederdim, ama neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmediğim için yardımı geri çeviremezdim. "Beklemeyeceğiz. Sakın geç kalma."

Warrick hırlayarak döndü ve Range Rover'ına doğru koştu, bir toz bulutu içinde kayboldu. Finley ve Kellan ellerini

omzum ve Finley'in TRX'inde solum, ve ben toz ve ölü şekil değiştirenlerin bulunduğu bir alanda duruyordum.

Sorguladığım kişi hayatta kalmış ve ciğerlerini öksürüyordu. Onunla göz göze gelene kadar çömeldiğimde, vücudu bir ağaca yaslanmıştı. Kurt pençelerim kısmi bir dönüşümle ortaya çıktı ve ona söz verdiğim hızlı ölümle boğazını parçaladım.

Elimi takım elbise pantolonumla sildikten sonra, cebimden telefonumu çıkardım ve asistanımı aradım. "Casey, yarış pistine bir temizlik ekibi gönder. En az bir düzine ceset var."

Cevabında hiç tereddüt yoktu. "Anlaşıldı patron."

Casey on yıldan fazla bir süredir benimle çalışıyordu çünkü ona verdiğim her görevi kabul ediyor ve daha da iyi hale getiriyordu. Hiç sorgulamadan. Bu durumda, Silver City'ye gitmeden önce Alfa Konseyi'nin geri kalanıyla uğraşmak zorunda kalmamak için cesetlerin ortadan kaldırılması gerekiyordu.

Bisikletime ulaştığımda, planı zihnimde gözden geçirirken çantamdaki havluyla ellerimi daha iyice temizledim. Öğle yemeğinden hemen sonra Silver City'ye varacaktık, sonra teknolojiyi ve hayvanlarımızı kullanarak bağımızı takip ederek sürü arkadaşlarımızı bulacaktık.

Nerede olduklarını bulduğumda, yaklaşımımız çok önemli olacaktı. Acele etmemeliydik, yoksa saldırganları ürkütüp sürümüzü tehlikeye atabilirdik. Emme ve Slade'i kimin ve neyin koruduğunu görene kadar kesin bir karar vermeyecektim.

Özellikle Slade'i.

Onlar dünyadaki en güçlü alfa'yı tutuyorlardı ve eğer o kaçıp onları paramparça etmemiş olsaydı, onu kontrol altında tutmak için ne yapılması gerektiğini biliyorlardı. En olası senaryo, onların yanında bir cadı olması ve büyülü kısıtlamalar kullanmalarıydı. Kardeşim Slade Riverson, dünyadaki son ejderha dönüşümcüsüydü ve çoğu büyü onun derisinden sekip giderken, yeterince güçlü bir cadı bulurlarsa...

Telefonumu çıkarıp Kellan'a bir mesaj attım ve ShiftLar'ı da getirmesi için rica ettim. ShiftLar, düşük seviyeli büyü ve sihirlerden korunmak için icat ettiğim demir kaplı zırhlı bir yelekti. Cevabı anında geldi ve planımızdan memnun olarak bacağımı motosikletimin üzerine attım ve motoru çalıştırdım.

Güçlü motorun uğultusu altında, bir daha asla kullanmak istemediğim numarayı çevirdim. "Hunter." Neredeyse beş yıldır duymamış olmama rağmen, sesinin mırıldanması tanıdıktı. Jewels Meksika'da doğup büyümüşü ama neredeyse hiç aksanı yoktu. Cadı elli yaşın üzerindeydi *ama yirmi beş gibi görünüyordu* ve en azından bu yılların yarısını Amerika'da yaşamıştı. "Uzun zaman oldu, canım. Bu zevki neye borçluyum?"

"Yardıma ihtiyacım var."

Dört basit kelime bu kadar acı vermemeliydi, ama işte buradaydık. Emme için, Jewels Amaro'dan çok daha sıcak bir cehennemde yanardım.

Ana yoldan şehre doğru yola çıkarken motosikletim gürültülüydü, telefonumu kulağımla omzum arasına sıkıştırmıştım. Jewels'ın sessizliği ağır basıyordu ve ben de ona bu anı yaşatmaya karar verdim. Beşli grubumuzun haklı lideri olarak, emir vermek ve istediğimi hemen elde etmek alışkanlığım vardı, ama bu Jewels'da işe yaramazdı. O tamamen farklı bir oyun oynuyordu ve açıkçası bugün bunun için uygun bir ruh halinde değildim. Ama başka seçeneğim yoktu.

O cevap verdiğinde neredeyse eve varmıştım. "O sözleri duymak için çok uzun zaman bekledim, *mi corazón*."

Onu aşağılamak için dişlerimi sıkarak, bunun yerine sakın bir şekilde cevap verdim. "Acil bir durum olmadıkça aramayacağımı biliyorsun. Slade'i kaçırdılar."

O, ejderhaya karşı her zaman bir zaafı olmuştu. Kırık alfaları *düzeltilme* ihtiyacı, o kadar güçlü olmasaydı onun sonunu getirirdi.

"Ejderham yaralandı mı?" Sesinde artık daha güçlü bir mırıldanma vardı, büyüğü bana neredeyse ulaştığında aksanı ortaya çıktı ve kurtumu tedirgin bir heyecana sürükledi. Değişkenler, bir cadının lanetiyle yaratılmış, insan ve hayvanı birleştiren varlıklar olabilirlerdi, ama bu, omurgamdan aşağı akan buz gibi büyüğün hoşuma gittiği anlamına gelmiyordu.

"Yaralı mı değil mi bilmiyorum. Bazı paralı askerlerin izini sürdük, ama aldığımız istihbarata göre Slade çoktan Silver City'ye götürülmüş. Onu tutabilmelerinin tek yolunun büyüğü kısıtlamalar olduğunu biliyorsun, ve hazırlıksız gitmek istemiyorum. Bize yardım eder misin?"

"Bana beş dakika ver." Aniden telefonu kapattı ve ben de telefonun kapanmasına sevindim.

Garajda, bisikletimi her zamanki yerine bıraktım ve Slade ile Emme'nin bisikletlerinin olması gereken boş yerlere bakmamak için kendimi zorladım. İkisi de saldırıda tamamen parçalanmış, çölün ortasında kırık dökük bir halde yatıyordu.

Kellan, Emme'ye hediye ettiği pembe bisikletin parçalanmış kalıntılarını bulduğunda, on beş dakika boyunca kendini suçladı ve enkazı kumlara dağılana kadar parçaladı. Artık tüm parçaları bulmak için metal dedektörü gerekecekti.

Bu yıkım, sürü arkadaşlarımız bize geri dönmezse yapacağımız yıkımın yanında hiçbir şeydi. Mükemmel durumda. Canavarlarımız üzerindeki zayıf kontrolümüz kopacak ve sonuçlarını hiç umursamadan bu lanet dünyayı yerle bir edecektik. Henüz kendimi kaybetmemin tek nedeni, sürümü geri almaya odaklanma yeteneğimdi. Ama zihnimin derinliklerinde sonsuz bir karanlık dolaşıyordu.

Serbest bırakılırsa babamı bile aziz gibi gösterecek bir karanlık.

"Silahlar ve ShiftLar hazır," diye bağırdı Kellan, ben ana fuayeye girerken, kirli botlarım mermere çarparak. "Senin için birkaç giysi aldım, çıkmadan önce duş al ve taktik kıyafetlerini giy."

"Warrick geldi mi?" diye sordum.

Kellan başını salladı, mavi gözleri genişlemiş ve odaklanmış bir şekilde ön kapıdan tekrar kontrol etti. "Henüz gelmedi." Kellan siyah kargo pantolon, botlar ve dar bir gömlek giymişti. Zırhlı yeleği göğsüne bağlamış ve vücuduna birçok silah takmıştı.

"Söylediğimde ciddiydim. Onu beklemeyeceğim."

Kellan başını salladı, Finley ise sertçe, "Hayır, beklemeyeceğiz," dedi.

Finley de siyah giyinmişti, ama yeleği henüz düzgün bağlanmamıştı ve silahı yoktu. Ayı şekil değiştiren arkadaşımız dövüşebilirdi, ama ellerini kullanmayı tercih ediyordu. Beni ve sonra Kellan'ı izlerken ifadesi nötr kalmıştı ve içten içe ne hissettiğini hiç bilmiyordum. Emme'nin reddi yüzünden ondan nefret etmeye başlamıştı ve bu da onun boktan çocukluğunu hatırlamasına neden olmuştu. Ailesi babamla aynı seviyedeydi

benim babamla aynıydı ve bu çok şey ifade ediyordu. Ama o buradaydı ve açıkça sürümüz için savaşmaya hazırdı.

Bu da şimdilik fazlasıyla yeterliydi.

"Temizleneceğim," dedim ve botlarımı çıkardım. Ev hizmetçimiz Florence, evin her yerine kan ve kir bulaştırsam da paniğe kapılmazdı, buna çok alışmıştı, ama ona bir sürü iş bırakmak istemedim.

Yatak odama ulaşmak için merdivenleri dört dört geçerek çıktım, kıyafetlerimi çıkardım ve buz gibi duşun altına daldım. Saçımdaki tüm kanı temizlemek tam beş dakikamı aldı ve temizlendikten sonra, nadiren kullandığım infazcı kıyafetlerinden birini çıkardım. Reeves Industries'in CEO'su ve hak sahibi alfa olarak göreve başladığım günden beri siyah taktik kıyafet giymemiştim.

Pantolon ve gömleğin kalın kumaşı tenime değdiğinde, bir kez olsun takım elbise giymemenin keyfini çıkardım. Ne yazık ki bu koşullar altında olmak zorundaydım. Slade bütün yıl boyunca beni ekibine katmaya çalışmıştı, ama ben çok meşguldüm. Pişmanlık duyduğum bir başka şey.

"Hunter!" Kellan'ın çığlığı evin içinde yankılandı. Ben iki merdiveni birden koşarak indim ve son basamağı atlayarak giriş holüne indim. "O çılgın sürtük burada ne arıyor?"

Ön kapı açıldı ve önce Warrick'i gördüm, ardından da minik sarışın bir cadı. "Kellan, bebeğim," diye mırıldandı Jewels. "Seni sevdiğimi biliyorsun. Her güldüğünde biraz çişini kaçırman için seni lanetlemek istememiştim."

Kellan hırladı, elleri pençelere dönüşerek ona saldırdı, ancak onun büyülu koruma alanından geri sekti. "Yeter!" diye bağırdım. "Kellan, Jewels'a ihtiyacımız var. Onların tarafında açıkça büyü var. Ve onun kız kardeşiyle yatıp kaçtığını düşünürsek, bir hafta sonra laneti kaldırdığı için şanslısın. Buna adil bir takas diyelim ve yolumuza devam edelim."

Jewels başını geriye attı ve yüksek sesle güldü. "Tanrım, sizi özlemişim çocuklar. Eski günlerdeki gibi, değil mi?"

Bana sarılmak için kollarını uzattı ama ben kucaklaşmayı önledim. "Eski günler gibi değil," diye uyardım onu. "Bu normal bir takas, hizmetlerin karşılığında sana ödeme yapıyoruz."

Ağzını açtı, ama ben onun şartlarını kabul etmeye niyetim yoktu. "Sadece nakit ödeme. Sana fahiş bir miktar para ödeyeceğiz ve sen de bizi büyüyle destekleyeceksin. Anlaştık mı?"

Jewels güzeldi, dolgun pembe dudakları, zeytin rengi teni, koyu renk gözleri ve dalgalı sarı saçları vardı, ama dudaklarını büzerek bana bakarken tek hissettiğim şey sinirlenmektir. Cadı, benim omegamın yanına bile yaklaşamazdı ve sürü işlerinde yardım almak için bir yabancıyı çağırmak zorunda kalmamız beni çok kızdırdı.

Emme ve Slade için. Önümüzdeki yirmi dört saat boyunca bu hatırlatmaya çok ihtiyacım olacaktı.

"Tamam, Hunter, seni koca huysuz." Dudak bükmesi kayboldu ve tamamen işine odaklandı. "Zaten bu bedava bir iş. Slade'e borçluyum. Onun için o pislikleri yerle bir edeceğim."

Bu, ihtiyacımız olan Jewels'dı ve Kellan bile hakimiyeti azalırken yatışmış görünüyordu. Hepimiz, onun yardımıyla eşlerimizi geri getirme şansımızın çok daha yüksek olduğunu biliyorduk.

"O zaman yapalım," dedi Finley kısaca ve kapıdan çıktı. "Zaman kaybediyoruz."

Onu Range Rover'ın durduğu yere kadar takip ettik, aracın arkası silahların ağırlığıyla ezilmişti. Motoru çalıştırırken, Silver City'ye varmamızın ne kadar uzun süreceğini düşündüm. Güçlü uçağımız olsa bile, çok uzun sürüyordu. Sadece ben olsaydım, Jewels'ı cadı portallarını kullanmaya ikna ederdim, ama o bizi götürürken kendini günlerce tüketmeden yapamazdı. Bu da eski usul seyahat etmek anlamına geliyordu.

Dayan, küçük omega. Senin için geliyoruz.

BÖLÜM 2

EMME

"Doğduğundan beri benim için bir yük oldun, Emmeline Anders. Keşke babanın istediği gibi yapıp, ilk nefesini almadan önce seni rahmimden çıkarsaydım."

Annem bana zehirli sözler yağdırırken gözlerim yaşlarla doldu. Açıkça ağlamamalıyım, biliyordum, ama bugün her zamankinden daha fazla acıyordu. Bugün köşede korkarak otururken, yorgun ve yalnız sekiz yaşındaki kemiklerime kadar her şeyi hissettim. Annem bana hiç iyi davranmamıştı, ama bu yıl, onu destekleyen sürüsünün alaycı yüzleriyle birlikte daha da acımasızdı.

Sürünün hak sahibi alfa olan Blaine Rogers öne çıktı. Karanlık, öfkeli gözleriyle ondan en çok korkuyordum. "Belki de küçük prensesine itaat konusunda uygun bir ders verilmesi gerekiyordur, Omega."

Onlar ona hep "omega" derlerdi. Onların onun gerçek adını bile bilmediklerinden emindim. Ya da adının ne olduğu umurlarında değildi. Onların tek umursadıkları şey onun bir omega olmasıydı ve ben tüm varlığımla, kurtum sonunda ortaya çıktığında benim de aynı sıfatla anılmamam için dua ediyordum.

Annem başını kaldırdı ve büyük şekil değiştirene sırtarak baktı. "Aklında ne var, Alfa?"

Blaine beni inceledi. Zaten zayıf vücudumla köşeye sıkışmışım, ama kendimi daha da geri çekilmeye çalışırken buldum. Kendini beğenmiş sırtışından anlaşıldığı kadarıyla, benim korkumdan zevk alıyordu.

"Belki de unutamayacağı bir hatırlatma," dedi, çenesini ovuşturarak, sanki ben, sürü evden çıktığında gizlice oturma odasına girip izlediğim çizgi filmlerdeki kötü adamlardan biriymişim gibi. Eski, berbat bir televizyon olsa da, dış dünyayı görebildiğim birkaç yerden biriydi.

"Alfam ne uygun görürse, ben de memnuniyetle kabul ederim."

Annem parmak uçlarına yükseldi ve onu öpmeye başladı, sürünün geri kalanının anneme doğru eğilirken çıkardığı homurtu ve hırıltıları duydum. Ama Blaine dışında kimse ona dokunmadı.

"Hewie, av bıçağımı getir," dedi Blaine, Momma'nın yüzünü yalamayı bırakıp geri çekilirken. Bu manzara midemi bulandırdı, bugün bir şey yemiş olsaydım, yere kusardım. Alfalar beni sadece korkutmakla kalmıyor, aynı zamanda iğrençti.

Hewie, Josiah ve Donnie odadan çıktılar ve Hewie elinde devasa bir bıçakla geri döndü. Bıçak, Blaine'in kemerine birden fazla kez takılı olduğunu gördüğüm deri bir kılıf içindeydi. Hak sahibi alfa, kılıflı bıçağı aldığı anda, onu nazıkçe okşadı, sonra kancayı açtı ve uzun av bıçağını çıkardı. Sapı beyaz ve oyulmuştu ve eski görünse de bıçak çok keskindi.

Bacaklarımın arasında bir sıcaklık hissettim ve altıma işediğimi fark ettim. Yine, yiyecek ve su eksikliği beni daha fazlasından kurtarmıştı, ama bu, korkumu utancın keskinliği ile kesmeye yetmişti.

Ellerimi kaldırırken vücudum öne doğru eğildi. "Söz veriyorum. Söz veriyorum, anne," diye bağırdım. "Bir daha izinsiz odamdan çıkmayacağım. Sürünün erzaklarından gizlice yemek çalmayacağım. Özür dilerim. Çok acıkmıştım."

İğrenerek bana baktı, sonra botlu ayağıyla beni geri itti. "Seni iğrenç küçük pislik. Özür dilerim diyorsun, sonra yine aynısını yapıyorsun."

Açlıktan ölüyordum, tekrar bağırmak istedim ama öfkemi yuttum. Öfkemi hep yutardım.

Hewie ilgisiz bir şekilde tekrar ayrıldı ve Blaine ile Momma öne çıktı. "Onu tutun," diye bağırdı Blaine ve tek gördüğüm, bana doğru kesen bir bıçağın parıltısıydı. "Gümüş,

küçük prensesin bunu hayatının geri kalanında hatırlamasını sağlayacak. Kurt onu kurtarmak için çok geç kalacak."

"Emmeline! Bana odaklan, Omega. Odaklan!"

Gürültü beni anılarımdan uyandırdı ve tekrar tekrar derin nefesler aldım, zihnim geçmişte takılıp kalmışken şimdiki ana odaklanmaya çalışıyordum. Panik atak beni bir tsunami gibi sarsıyordu ve birkaç dakika önce önümde duran Blaine Rogers'ın hücremden kaybolduğunu fark etmemiştim bile.

Golden Claw'daki saldırının ardından, burada, bir bodrum katının hapishaneye dönüştürülmüş gibi görünen bir yerde uyandım. Odanın iki yanında iki hücre vardı ve aralarında bir merdivene çıkan geniş bir yol vardı. Zincirlenmiş olduğum yerden, bundan fazlasını göremiyordum.

Gördüğüm tek şey, karşımdaki hücreydi.

Öfkeli, doğaüstü yeşil gözler yüzüme kilitlenmişti ve odayı düşük gürültüler dolduruyordu. Slade'in tanrısal güzelliği, paniğimi kısa süreliğine kırmaya yetti ve o anıları silmek için yüzümü tırmalamayı bıraktım.

Ama nefesimi yavaşlatamıyordum.

Korku tepkisini durduramıyordum.

"Beni dinle, Emmeline," ejderha şekil değiştiren, devasa vücudu birden fazla zincir ve cadı kelepçesiyle bağlanmış halde emretti. "Buradan çıkacağız. Onun sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Slade, kokumla uyumlu olan ve tanrıça tarafından seçilmiş dört alfa'dan biriydi. Blaine ve annemi yok eden o pislikler sayesinde, tanıştığım andan itibaren reddettiğim eşler.

Onları reddettim ki, tüm gücünü alfalarına veren annem gibi olmayayım. Kokumla uyumlu olanların hiçbiri Rogers sürüsüne benzemiyordu.

En azından şimdilik.

Bir omega, bir alfa sürüsüne bağlandığında gücünü paylaşabilirdi ve benim anladığım kadarıyla bu süreç, gücü alan alfaların değişmesine ve yozlaşmasına neden oluyordu. Sırf bu nedenle, hayatımın çoğunu şekil değiştirenlerin şehirlerinden kaçarak geçirdim, böylece asla bir sürüye katılmayacaktım.

Ta ki her şeyi değiştiren bir alfa ile karşılaşana kadar.

Beni Golden Claw'a sürükledi, orada gerçek eşlerimden biri kokumu aldı ve benim hemen reddetmeme rağmen, bir şekilde onlarla yaşamaya başladım. Onlarla yaşıyor ve çoğunu seviyordum. Hatta kısa bir süreliğine, Blaine beni ve Slade'i motosikletlerimizden indirip gizli sığınağına sürüklediği sırada, kendimi sürümün *bir parçası haline* getirme olasılığını bile düşündüm. Bu, başından beri neye karşı savaştığımı bana zamanında ve acı bir şekilde hatırlattı.

Bu bodrum hücresinde uyandığımda Blaine ortaya çıkmıştı ve kendimi uyanık bir kabusta çığlık atarken bulmuştum. Sırtımı bıçakla kesip, sonsuza kadar hatırlamam için kalın, ip gibi bir yara izi bıraktığı güne geri dönmüştüm.

Yara izleri. Acı. Korku.

Kollarımı kullanarak kendimi duvara yaklaştırırken, küçük, hıçkırıklar halinde ağlamaya başladım. İlk saldırıda sırtım zarar görmüştü ve bacaklarım hala hareket etmiyordu. Slade'in homurtuları şiddetleniyordu, ama panik beni tekrar dibe çekerken sesleri boğuk geliyordu.

Bıçak omurgamı kesti, metal kokusu etrafımı sardı, ben çığlık attım ve tkrğmle boğuldum. Annemin bana attığı tüm dayaklara rağmen, hiç bu kadar şiddetli bir acı hissetmemiştim.

Unutulmak için dua ederken gürültü daha da yükseldi. Ruhumdan bastırılmış travmanın tekrar patlamasını yaşamaktansa, vücuduma bir bıçak daha saplamayı tercih ederdim.

Bu ses beni umutsuzluğın kara deliğinde yuttu.

Isı ve gürültü odayı sarsarken, zemin ve duvarlar titredi; küçük harç ve moloz parçaları üzerime yağdı.

Güçlü kollar omuzlarımı sardığında nefesim kesildi ve kızarmış marshmallow kokusu beni doldurup çikolata ve bal tonlarımla karışana kadar bu kucaklamaya karşı direndim. Kurtum uludu ve bizi tutan sihirli bantlara sürtündü, eşine daha yakın olmak için, kısıtlamalarımıza karşı savaşarak.

Slade beni kendine doğru çektiğinde zincirler çınladı ve sanki o da bir şekilde büyü kullanmış gibi, dokunuşu histerimi bastırdı

boğuk hıçkırıklara dönüştü. "Sakin ol," diye mırıldandı, alçak, hafif aksanlı sesiyle. "Sakin ol, Emmeline. Yalnız değilsin. Sana zarar vermelerine izin vermeyeceğim."

Yalnız değilsin.

Bu duygu, geçmişin hayaletlerinden daha yüksek sesle zihnimde yankılandı.

Slade'in enerjisi sıvı lav gibiydi, cildimi yakıyordu, ama bu beni rahatsız etmiyordu. Isı, bedenimi sarsan titremeleri yavaşlatmaya yardımcı oldu ve o beni tutarken, kendimi onun emrettiği gibi sakinleşirken buldum.

Sarılma konusunda çok az tecrübem vardı, ama alfa erkeklerimden gelen sarılmaların hayatımın en güzel anları olduğunu öğrenmeye başlamıştım. Sıcaklık ve enerjiyle çevrili, rahat ve mutluydum. Özellikle de çoğu zaman soğuk ve mesafeli davranan Slade ile.

Son titremelerim geçse bile, beni hiç bırakmadı, devasa vücudu beni hücrenin kırık parmaklıklarından girebilecek her şeyden koruyarak kolladı.

Gergin kaslarım sonunda gevşediğinde, yorgun ve bitkin bir halde tamamen ona yaslandım. Fırtınada dayanağıma tutunurken birkaç yumuşak hıçkırık kaçtı. O arkama uzanıp zincirlerimi duvardan koparana kadar - sanki dört fitlik betona gömülü değillermiş gibi tek eliyle - ejderha şekil değiştirenlerle ilgili çok önemli bir ayrıntıyı hatırlamamıştım.

Dokunulmaktan nefret ediyordu. *Kahretsin.*

Slade dokunulmaktan çok nefret ederdi ve bunun nedenini tam olarak bilmesem de, bunun geçmişinde yaşadığı bir travma olduğunu biliyordum. Dahi bilgisayar beyniyle ejderha, çoğu zaman soğuk ve resmi davranırdı, ama bugün öyle değildi. Bugün beni kurtarmıştı ve bunun bedeli çok ağır olmuştu.

Geri çekilirken, gözlerimin önündeki sisin dağılması ve onu net bir şekilde görebilmek için gözlerimi kırdım. Kalın siyah saçları dağınıktı, sihirle güçlendirilmiş boyun bandının derisini kestiği boğazında kan izleri vardı. Bunun, hücreesindeki duvardan kendi zincirlerini kopardığı sırada olduğunu varsayabilirdim.

Bilekleri, beli ve her iki ayak bileği hala bantlarla sarılıydı. Bu büyülü bantlar onun canavara dönüşmesini engelliyordu, ama zincirleri duvardan koparacak kadar gücünü koruduğu belliydi.

Slade pozisyonunu ayarlarken, beni yakınında tutarken, motosikletleri çıkardığımız zamanki siyah deri ceketini hala giydiğini fark ettim. Altındaki gömlek yırtılmıştı, bronz teninin büyük bir kısmını ortaya çıkarmış ve dövmelerinin bir kısmını görmemizi sağlamıştı. Sağ göğsünün yanında gerçekçi, mücevher gibi yeşil bir göz gördüğüme yemin ederdim, ama geri kalanını seçemedim. En azından görünür bir yarası yoktu, patlamanın şiddetini üstüne alıp motosikletinden fırladığını görmüş olmama rağmen.

Saldırı sırasında ceketimi kaybetmiştim, bu da geçmişteki anılarımın bana verdiği acı kadar acı vericiydi. Ceket, Kellan'ın bana hediye ettiği bir şeydi.

Benim güzel Kellan'ım. İyi olup olmadığımızı bilmediği için çıldırmış olmalıydı ve umarım sürümüzün geri kalanı bizi ararken kendilerini tehlikeye atmamışlardır.

Bizi takip edeceklerinden hiç şüphem yoktu. Hayatımda ilk kez bir sürüye sahiptim ve buraya vardıklarında Blaine ve arkadaşlarına cehennemi yaşatacaklardı.

"Slade, iyi misin?" diye sordu, sesim çığlık attığım için kısılmıştı. "Bana dokunuyorsun. Kendini rahatsız hissetmene gerek yok. Artık iyiyim."

Onun rahatlatıcı kucaklamasında kalmak istemesem de, uzaklaşmaya çalıştım, ama işe yaramaz bacaklarım ilerlememi engelledi. Yıllarca içimdeki canavarı bastırdığım için, normal bir şekil değiştirenlere göre iyileşmem daha yavaştı.

"Dur," diye emretti, ses tonunda daha sert bir ifade vardı. Omega olmasaydım, dünyadaki en güçlü alfanın bu hakimiyet dolu emrine itaat etmekten başka seçeneğim olmazdı. Ama omegalar normal hakimiyet hiyerarşisinin dışında duruyorlardı - bizim sevimli süper güçlerimizden biri - bu da alfalara itaat etmeyi *seçtiğim*de oldukça anlamlı bir ifade oluyordu.

"Seni rahatsız etmek istemiyorum," dedim, sesim zar zor duyuluyordu.

Slade, kollarından kurtulmak için yaptığım zayıf girişimleri görmezden geldi. "Dinlen," diye mırıldandı, yine tek kelimelik emirlerle. "Buradan çıkmak için tüm gücüne ihtiyacım var. Bu zincirler çıkarılana kadar dönüsemem ve üstümüzde hissettiğim sayıda dönüßenlerle savaşırsam senin güvenliğini tehlikeye atmış olurum. Plan yapmalı ve iyileşmeliyiz, Emmeline. Kendini tutabilene kadar seni tutacağım."

Bu sözler ve Slade'in beni tutmasının yarattığı ezici his, midemi bulandırdı ve tersine çevirdi. O ana kadar onun tenine dokunmamıştım bile, ama şimdi iki metreden uzun boylu vücudu beni sarmış, parçalanmış bedenimi bir araya getiriyordu.

Sadece beş dakika daha, dedim kendime, en kötü kabuslarımın merkezinde yer alan alfa erkeklerin evinde yalnız olmadığının rahatlığını içime çekerek.

"Başından beri," diye mırıldandım, yarı delirmiş bir halde, "sürümden saklandığımı sanıyordum. Eğer bir bağ kurarsam ne olacağından."

Slade'in göğsünden derin, yankılanan bir ses geldi. "Gerçekten kimden saklanıyordun? Bizi kaçıran bu alfaları kim?"

"Annemin eski sürüsü," dedim, görüşümün kenarları kararırken, yorgunluk bilincimi kaplıyordu. Her yanımda tehlikeyeydi, ama Slade'in kollarında beş dakika boyunca bunu unutabilirdim. Beş dakika boyunca güvendeydim.

BÖLÜM 3

EMME

Bir ara uykuya dalmış olmalıyım, stres ve yorgunluk bedenimin daha fazla dayanamayacağı kadar fazlaydı ve kendime geldiğimde tek görebildiğim Slade'in geniş omuzlarıydı. Yıkılmış hücre parmaklıklarının önünde durmuş, diğer tarafta bulunan birine bağıırıyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"İki hücreyi de parçaladın."

Kimin konuştuğunu göremedim, ama Blaine'in derin ses tonu değildi. S harflerini çok hafif peltek peltek söyleyen Donnie'ye benziyordu. Yıllarca bu grubu hafızamdan silmeye çalışmışken, bu kadar küçük ayrıntıları bile hatırlamak garipti.

"Doğru. Ve seni de katliama dahil etmek istemiyorsan, bize yiyecek ve su getireceksin."

Slade'in sesi hiç yükselmedi, ama yine de omurgamdan bir ürperti geçti. Görünüşe göre, bir ejderha düşüncesini ifade etmek için ses tonunu değiştirmeye gerek *duymuyordu*.

Donnie kekeledi. "Biz... Biz önce seni tekrar duvara bağlamalıyız."

Slade'in kocaman omuzları, sanki umursamaz bir şekilde omuz silkmiş gibi kalktı. "Elbette deneyebilirsiniz. Henüz saldırmadığımı veya kaçmaya çalışmadığımı unutmayın, yani buna gerçekten gerek yok. Eğer canavarım en ufak bir tehdit hissederse, buna omega'ma doğru yapılan herhangi bir hareket de dahil, bu kadar sakın kalmayacağım."

Yerde bir çatırtı duyuldu, Donnie ayağını yere vurarak "Tamam, yiyecek ve suyla geri geleceğim" diye mırıldandı.

Uzaklaşırken ayak sesleri yankılandı ve ben bacaklarımı hareket ettirme yeteneğimi denedim, hareket ettiklerini ve çok az acı hissettiğimi görünce rahatladım. Kurtumu bu kadar bastırmakla gerçekten büyük bir hata yapmıştım ve bu sadece iyileşme yeteneğimin kısıtlanması değildi. Duyularım körelmişti ve genel olarak daha az güçlüydüm.

"Daha fazla uykuya ihtiyacın var, Snow," diye homurdandı Slade, düşüncelerimi bölerek. Nasıl uyandığımı bildiğini merak ettim. Beni koruyucu bir şekilde devasa bedeniyle engellediği yerden dönmemişti.

"Snow?" diye sordum, sırtımı kamburlaştırıp ağrıyan kaslarımı esnetebilmek için kendimi zorlayarak ayağa kalktım.

"Senin kurtunun kürkü gördüğüm en beyaz kürk," diye açıkladı, sonunda bana doğru bakarken, ifadesinde hiçbir duygu yoktu. Ama gözleri yanıyordu. "Bana karın saflığını hatırlatıyor, ve senin kutup mavisini gözlerin de bu hissi pekiştiriyor."

Yaklaşırken, ejderhaya dokunmamaya özen gösterdim. Panik atak geçirdiğim sırada beni sakinleştirmek için karakterinden sıyrılması, artık ona dokunabileceğim anlamına geldiği yanılgısına kapılmadım. "Ne zaman dönüştüğümü gördün?"

Yeni konumumdan, beton zeminden ve tavandan parmaklıkları kopardığı yerden tüm katliamı nihayet görebiliyordum. Yukarıda bizi bekleyen gerçek bir ordu dışında, buradan çıkıp merdivenlerden yukarı çıkmamızı engelleyen hiçbir şey yoktu. Slade olasılıkları çoktan hesaplamıştı ve sayıca çok az olduğumuz, büyülü bantlar yüzünden gücünün azaldığı ve şekil değiştiremediği için, yerinde kalmanın en iyisi olduğuna karar vermişti.

Belki de bizim grubumuzun gelmesini bekliyordu. Ama bunun ne kadar süreceği belli değildi.

"Warrick ve Cora ile ilk kaçışın," dedi bana, merdivenlere dönerek, "ve sonra odanda şekil değiştirdiğinde. Golden Claw'a geldiğinden beri bir şekilde seni izliyorum."

Tamam, peki. "Sürüde uğraşmam gereken tek takipçinin Hunter olmadığını mı söylüyorsun?"

O cümlelerin ortasında,
ama

hey, eğer beni öldürmek isteseydi, bunu çoktan yapabilirdi. Şu an için oldukça güvende olduğumu düşündüm.

"Süründeki her alfa, seni takip etmenin bir yolunu bulur, Emmeline," dedi kayıtsız bir şekilde. "Benimki sadece daha kapsamlı."

Beni deli gibi nefret eden ayı şekil değiştiren Finley'in beni düşünmeye zahmet ettiğini inanmak çok zordu. Ama diğerleri... evet, kendi yöntemleriyle beni takip etmeleri mantıklıydı.

Daha acil sorunlarımız olduğunu düşünerek, konuşmayı tekrar mevcut duruma çevirdim. "Sence annemin sürüsü bizden ne istiyor? Hedef ben olsaydım, neden seni geride bırakmadılar?"

"Hedef sendin," diye tereddüt etmeden onayladı. "Seni götürdükleri anda onları takip edeceğimi bildikleri için beni de yanlarında getirdiler. Araştırmalarını yapmışlar, yeteneklerimi biliyorlar ve beni kilit altında tutmaya hazırlıklıydılar. Seninle yalnız kalana kadar beklemelelerinin bir nedeni vardı."

"Diğerleri bizi takip edemeyecek mi?"

Belki de onların gelmesini hiç beklemiyordu. Burada oturup kurtarılmayı beklemek aptalca bir davranıştı. Hayatımın çoğunu kendi savaşlarımı vererek geçirmiştım, ama son zamanlarda sürü psikolojisine kapıldığım için kendini koruma içgüdüm arka planda kalmıştı. Yalnız olmamak ve arkanda başkalarının olması baş döndürücü, tehlikeli ve bağımlılık yapan bir duyguydu.

Gerçekten kendimi kaptıramayacağım bir duyguydu.

"Zaten yapamazdım," dedi Slade. "Onların gelmesi daha uzun sürer."

Slade bir bilgisayar dehasıydı ve Hunter'a göre, dijital kimliğinin en ufak bir parçasını bile ele geçirirse, seni dünyanın her yerinde takip edebilirdi. Bu aşamada, benimkinden çok fazlasına sahip olduğu görünüyordu.

"Yani, benimle yeterince zaman geçirebilmek için seni de yanlarına aldılar... Ne yapmak için tam olarak? Ne planladılar?" Uyandığımdan beri ilk kez beynim tekrar çalışmaya başladı ve cevaplara ihtiyacım vardı. "Sence bu sürü, annem öldüğünden beri neredeyse on iki yıldır beni takip ediyor mu? Bu mümkün değil, değil mi? O zaman onlar var olan en kötü takipçiler olurlar."

Yakalanıp Golden Claw'a gönderilene kadar, hiçbir yerde onların varlığına dair en ufak bir ipucu bile görmemiştim. O zaman sürü şehirlerine kayıtlıydım ve bu da muhtemelen beni tekrar Blaine'in radarına sokan katalizör olmuştu.

Slade merdivenleri gözetleyen dikkatli pozisyonundan döndü ve ben bir kez daha onun gözlerinin canlı yeşil renginin büyüüne kapıldım. Rengi ve yansıması o kadar doğal değildi ki, sanki mücevherler parlatılmış, cilalanmış ve onun mükemmel, tanrısal yüzüne yerleştirilmiş gibiydi.

Slade'in her şeyi fazlasıyla etkileyiciydi, ama aynı zamanda ona doyamıyordum.

"Onların seni takip ettiğini hiç sanmıyorum." O, benim önceki düşüncelerimi doğruladı. "Topladığım bilgilere göre, ve ben onları sadece saldırıdan hemen önce gözetim altında tutuyordum, onlar senin Alfa Konseyimizin önüne çıkarıldığında senin varlığından tekrar haberdar oldular. Benim tahminimce, muhafızlarımızın saldırısı onlar tarafından kışkırtıldı, ve bu başarısız olunca, onlar şüphe çekmeden zirvenin kaosunu fırsat bilip şehrimize girmeyi beklediler."

Bakışları bir kez daha merdivenlere döndü ve ben, kalp atışlarımın düzelmesi için derin ve düzensiz bir nefes aldım. "Onları gözetim altında tutuyordun, nasıl olur da zirvenin bir parçası olduklarını bilmezsin?"

Göğsünden en düşük sesli bir gürültü geldi ve bir kez daha, bu alfa söz konusu olduğunda yüksek sesin tehditkar anlamına gelmediğini fark ettim. "Önce uşaklarını gönderdiler. Hiçbiri saldırı gününe kadar gelmedi ve ben de seni gözetlemekle meşguldüm. Dijital iz bırakmamak için cadı büyüüyle sınırlarımıza gelmiş olmalılar ve sonra Golden Claw'a geçmek için fırsat kollamışlardır."

Pençesindeki tırnak izleri, onların gözetiminden kaçtıkları için ne kadar kızgın olduğunu gösteriyordu. Neredeyse uzanıp koluna dokunacaktım, ama son anda kendimi tuttum. "Sen yanlış bir şey yapmadın Slade, ve şimdi beni güvende tutmak için buradasın. Eğer sen aramızda koruyucu ejderha olarak durmasaydın, bu pislikler tarafından çoktan yukarıya sürüklenmiş olurdu, buna hiç şüphem yok."

Yukarıdan ayak sesleri yankılandı ve ifadesi sertleşirken, başını sallayarak arkasına geçmemi işaret etti. Ben de hemen

Yaptım, çünkü diğer alfalara karşı çok daha güçsüzdüm. "Genel büyü, diğer şekil değiştirenlere olduğu gibi bana da aynı şekilde etki etmiyor," diye mırıldandı Slade. "Ama yeterince güçlü büyüler kullanırlarsa, sana ulaşana kadar beni tutabilirler. Ama bu beni sonsuza kadar tutamaz, bu yüzden pes etme. Ne olursa olsun, seni kurtarmaya geleceğim."

Onun sözü göğsüme kazındı ve bununla birlikte bir sükunet hissi geldi. Dayanağım hala oradaydı ve mümkün olduğunca uzun süre Slade'in verdiği rahatlığa tutunacaktım.

Onun yanından etrafa bakarak, adımların sesi giderek yükselirken, Donnie merdivenlerden aşağı koşarak inene kadar bekledim. Tıknaş sarışın şekil değiştiren, elinde büyük bir tepsi tutuyordu ve ortalıkta cadı ya da başka alfa yoktu. Slade'in isteğini hiç gürültü patırtı yapmadan yerine getirmesini tuhaf bulmam gerekirdi, ama ejderha, bastırılmış olsa bile, diğer alfaların bile itaat ettiği bir havası vardı.

Ve omegaları.

"Al," dedi Donnie sertçe ve tepsiyi Slade'in birkaç adım uzağına yere bıraktı. Dikkatini odadaki en büyük tehdide vermişti ve beni fark etmemişti. "Yiyecek getirdik. Omega ile ilgili teklifimizi görüşmek için yakında geri döneceğiz. Lütfen onun uyanık ve konuşmaya hazır olmasını sağlayın."

Slade o kadar hızlı hareket etti ki, bir anda ortadan kaybolup tekrar ortaya çıktığını sandım. İki metrelik beton zemini geçip Donnie'nin yüzüne yumruk attı. Diğer alfanın yüzü patladı, kan ve kemikler her yere sıçradı. Slade eğilip onu havaya kaldırdı ve sanki lanet bir tenis topuymuş gibi *merdivenlerden yukarı fırlattı*.

Merdivenlerin en üstündeki kapıya çarptığında bir gürültü duyuldu ve ardından bodrum katının yakınına düşerek yuvarlandı. Slade, ayaklarının dibinde *baygın, belki de ölü* olan alfa'ya baktı, ona hafifçe tekme attı ve sonra eğilip tepsiyi aldı.

"Yiyecekler güvende," dedi bana ulaştığında, ben ise gerginlikten donakalmış bir şekilde sadece gözlerimi kıptım.

"G-harika."

Tepsiyi önümdeki yere koydu ve sonra kalan parmaklıklara yaslandı, gözlerini benden ayırmadan beni izledi. Eğer hemen yemeye başlamazsam, bana yemek yedirirken büyük zevk alacağına dair bir his uyandı içimde. Körü körüne uzandım ve ilk kaseyi aldım, o da salata çıktı.

Yaprakları ve at yemini izlerken burnumu kırıştırdım. *Kahretsin*. Açtım ama bu boku yutacak kadar aç olduğumdan emin değildim. Alfa erkekler, otçul hayvanların yemelerini sevmeyi hatırlamış ve sırf bana inat etmek için bunu menüye eklemişlerdi.

Şimdi Donnie'yi tekmelemek istedim.

Kaseye bakarken, Slade uzanıp onu elimden aldı ve yerine güveç gibi görünen bir şeyle dolu daha büyük bir kase koydu. Daha doğrusu, koyu ve koyu renkli et suyu ile, *tanrıçaya şükürler olsun* ki sadece birkaç havuç ve patates içeren bir sığır eti güveci.

Midem intikamla uyandı ve çatal bıçak kullanmadan kaseyi eğip kenarından içtim. Çok tuzlu ve yeterince etli değildi, ama salata da değildi, bu yüzden şikayet etmeyecektim.

Slade dönüp salatayı duvara fırlattığında durakladım, kase parçalanıp rahatsız edici yeşillikler her yere saçıldı. Slade'in de çoğunlukla et bazlı bir diyeti tercih ettiğini hatırladım.

"Sen de biraz ister misin?" dedim, güvecin ikinci yarısını ona uzattım. "Salatadan çok daha lezzetli."

Alfa başını eğdi ve beni kendine özgü hesaplayıcı bakışıyla süzdü. Bu bakış, her zaman basit bir bakıştan daha fazlasını algılamış gibi görünüyordu. "Hâlâ açsın. Hepsini bitireceksin."

Şaşırmamam gerekirdi — sürümdeki alfa erkekler, benim yemeğimi bitirmeden kendilerinininkine başlamadan önce oldukça sabırlı davranıyorlardı — ama nedense şaşırmıştım. "Paylaşmayı tercih ederim," diye itiraf ettim, kalın çorbaya bir kez daha bakarak. "Sen daha büyüksün ve güce ihtiyacın var. Bu adamlarla baş edemem."

Bakışlarım, kanlar içinde yerde yatan Donnie'ye kaydı. "Sana ihtiyacım var."

Geri döndüğümde Slade'in gözlerinin karardığını gördüm, ama kaseyi almadı. "Zayıflamadan önce haftalarca yemek yemeden dayanabilirim."

Bu havalı bir numaraydı, ama beni ya da kurtumu tatmin etmedi. "Patlamada yaralandın. Beni iyileştirmek ve güvende tutmak için çok enerji harcadın. Eminim hiç uyumamışsındır. Beni zorlama, ejderha. Lanet olası yemeği ye."

Dudaklarında bir gülümseme belirdi, o kadar hızlıydı ki muhtemelen hayal etmiştim, ama elini uzattı ve kaseyi aldı. Parmaklarımız çok kısa bir süre birbirine değdi ve bu, karnımda kelebekler uçuşmasına neden oldu. "Neye ihtiyacın varsa, Snow."

Oh. *Kahretsin*. Bu cümlelerin dudaklarından çıkışı, vücudumun şu anki durumumuz için son derece uygunsuz bir şekilde tepki vermesine neden oldu.

Vücudum öne doğru eğildi, tam o sırada merdivenlerin üstündeki kapı içe doğru patladı ve artık daha acil bir sorunla uğraşmamız gerektiği umurunda bile değildi.

Bir ejderhanın esiri olmakla çok meşguldüm.

BÖLÜM 4

SLADE

Omega'nın yanında ne kadar çok zaman geçirirsem, o kadar çok ilgimi çekiyordu. Beynimin yüzde doksanı, onun ve hayatının gizemini çözmekle meşgul olmuştu. Her şeyi bilmek istiyordum: nasıl büyüdüğünü, bunun onu nasıl şekillendirdiğini, normalde bir omega alçakgönüllü ve kabul ediciyken, özellikle de alfasını kabul ederken, nasıl bu kadar ateşli olabildiğini.

Omegalar, sürü hiyerarşisinin dışında duruyorlardı ve bunun nedeni bize hiç açıkça söylenmemişti, ancak bunun, içimizdeki canavarların bizi ele geçirmesini engellediği düşünülüyordu. Alfaların kontrolünü kaybetmesini engelliyorlardı. Emirleri reddetme yeteneklerinin, alfaların aleyhine karar vermek veya onları *kontrol etmek* için bir faktör olarak kullanılabileceği *hiç* düşünülmemişti.

Ancak, belki de tam da bu yüzden olduğunu düşünmüştüm.

Omega'mız, tüm zorluklara rağmen sakin ve akli başında biriydi. Ejderhayı sakinleştirebildiği kadar sakinleştirdi, ama sanki onda daha fazlası da vardı.

Onun şefkati özellikle sürprizdi ve bu şefkatin onu ne kadar kolay başını belaya sokabileceği konusunda rahatsızlık vericiydi. Ben tehlikeli bir şekil değiştiriciydim ve o, benim yanımda savunmasız olduğu anlarda defalarca gardını düşürmüştü.

Başka bir sürüye karşı asla aynı *yumuşaklığı* gösteremezdi. Bu güvenli değildi. Ve ben, onu güvende tutmak için yeni bir ilgi duymaya başlamıştım.

"Beni zorlama, ejderha. Lanet olası yemeği ye."

Ejderham homurdandı ama kızgın değildi. Onun ateşi bizi cezbetti ve neredeyse gülümsüyordum. Emme, benim canavarıma kıyasla sevimli bir kedi yavrusuydu

canavarıma kıyasla sevimli bir kedi yavrusuydu, ama özellikle başka bir panik atağa girmesini engelliyorsa, şimdilik onun hakimiyetine izin verecektim.

Onun yüzündeki o ifadeyi bir daha görmek istemedim, cildini tırmalarken, benim yok edemediğim bir düşmanla savaşıırken - zihnindeki bir düşmanla.

"Neye ihtiyacın varsa, Snow," dedim, kaseye uzanarak. Güzel dudakları açıldı; ben ona doğru eğilip kaseyi tutarken göz bebekleri büyüdü. Benim hareketlerimi takip etti, tam da merdivenlerin üstündeki kapı tekmelenirken bana doğru eğildi.

Onu daha önce üzen alfa merdivenlerden aşağı inmeye başladı. *Blaine*. Panik içinde onun adını haykırıyordu ve ben, onunla aynı havayı soluduğu için kafasını omuzlarından koparmak istedim.

Ona hiç aldırış etmeden - o benim rakibim olamazdı - bakışlarımı Emmeline'e sabit tuttum. Yüzündeki sürekli ve hızla değişen ifadeleri gözlemlemeye küçük bir takıntım vardı. Duygularını gizleme becerisi yoktu, hissettiği her şeyi dünyaya yansıtıyordu, bu da onun benim arzuladığım bir yanıydı.

Yine de, bir şekilde, o hala bir gizem olarak kalıyordu.

Ben iyi gizemleri severdim.

Blaine merdivenlerin altına ulaştı ve bilinçsiz yoldaşının yanına yaklaşarak etkileyici olduğunu düşündüğü bir hırıltı çıkardı. Onun sorununun ne olduğunu hiç anlamadım; alfa olarak adlandırılan bu zavallı adam hala hayattaydı. İyileşme süreci normal seyrinde giderse, muhtemelen tamamen iyileşecekti.

Ben son derece cömert davranmıştım. Emme'ye zarar vermeden hepsini en güvenli şekilde alt etmenin yolunu bulana kadar bizi rahat bırakarak bana teşekkür etmeleri gerekirdi.

"Seni öldüreceğim, ejderha pisliği."

Lanet olsun. Sivrisinekler, onları öldürene kadar sinir bozucuydu.

Görünüşe göre, son seferinde yeterince uyarıda bulunmamıştım ve iç çekerek güveci masaya koydum. Ona dönüp ilgilenmek için döndüğümde, Emme bana daha yakın oturdu, kolları titriyordu ve tatlı kokusu korkudan keskinleşmişti.

Diğer mağara adamına karşı böyle tepki vermemişti, ama hak iddia eden alfa onu rahatsız etmişti.

Bu sefer, ejderham ayağa kalktığında, kesinlikle çok sinirliydi. "Sana ne yaptı?" diye tısladım, canavarı zar zor zaptederek. "Bana tam olarak ne yaptığını anlat. *Ayrıntılı olarak*. Hiçbir şeyi atlama."

Sihirle güçlendirilmiş kelepçelerin dönüşümümü engelleyip engellemeyeceği henüz test edilmemişti — bu odada denemek için yeterli alan yoktu. Bu yüzden diğer tüm kaçış seçeneklerinin risklerini hesaplıyordum. Ama Emme'yi herhangi bir şekilde tehdit ederlerse, kendimi tutmam sona erecekti.

"O..." diye nefes nefese kaldı ve bununla birlikte, içimdeki ateşte bir öfke dalgası daha yükseldi. Ateş, atalarımın gücüyle her zaman çalkalanıyor ve yanıyordu, ama onun korkusu, daha önce hiç deneyimlemediğim bir yakıttı. Yıllardır kontrolümü kaybetmemiştim, ama bugün... sınırdaydım.

Gözleri odaklanmamış bir şekilde Emme omzunun üzerinden uzanıp kalın, ip gibi izi olan yara izini ovuşturdu. Duruşumu değiştirip kolumu uzatarak hak sahibi alfa'nın boğazını kavradım. Çok az çaba sarf ederek onu, botlarının uçları yere sürtünecek kadar kaldırdım ve yavaşça kendime doğru çektim. "Sana ne yaptı, Snow? Bana her şeyi anlat, ben de onun ölümünü güzel ve yavaş hale getireyim."

Kavrayışımı sıkılaştırdım ve o da elimi tırmaladı, hatta kısmen pençelerini bile çıkardı, ama bu benim tutuşumu bozmadı. "Annemin beni parçalamasına yardım etti," diye hıçkırdı Emmeline. "Bana ders vermek için. Sonunda onu da mahvetti. O bir canavar."

Kavrayışımı sıkılaştırdığımda, merdivenlerin üstündeki açık kapıdan kükürt sızdı ve beni saran büyümlü zincirler enerjiyle parladı. Normal bir şekil değiştireni nakavt edecek kadar güçlü bir darbe aldım, bu da kavrayışımı gevşeterek diğer alfanın kaçmasına izin verdi. Yerdeki sürü arkadaşını yakaladı ve merdivenlerden yukarı koştu. *Acınası bir durum*.

Kuyruğunu bacaklarının arasına kıştırıp geri çekilen onu görmemek için başımı çevirdiğimde, Emme sallanıp öne doğru eğildiğinde kalbim neredeyse durdu. Yere düşmeden onu yakaladım, dokunmamızın verdiği hisle cildim kaşınmaya başladı, ama garip bir şekilde bu his her zamankinden çok daha az yoğundu. *Kolayca görmezden gelinebilirdi*. Özellikle de

hayati organlarını kontrol etmeye odaklandığım için, cadının güç patlamasının kalıcı bir hasar vermemiş olmasını umuyordum.

Hızlı bir değerlendirme, bilinçsiz olmasının dışında nabızı ve kalp atışlarının normal olduğunu ve kokusunun, sihirin kükürt kokusuyla örtülmüş olsa da normal olduğunu gösterdi.

Bu yüzden saldırım ve kaçışımız, planım kesinleşene kadar beklemek zorundaydı. Çok uzun süre bekleyip onlara güçlerini artırmaları için zaman tanıyamazdık.

Zaman çizelgesi *gayet* iyiydi ve omega'm için

Emme uyanmak için on dakika sürdü. Bu süreyi, nabzını ve kalp atış hızını izlerken saldırımı planlamak için kullandım... ve sanki bu tamamen karakterime aykırı bir şey değilmiş gibi ona özgürce dokundum. Yıllarca cildime değen her dokunuşun acı vermesini bekledim ve bu içgüdüyü kırmak bir ömür sürerdi. Dokunma konusunda beynimi yeniden programlamaya hiç zahmet etmemiştim, ama bir an için daha az kırık olmak istedim.

"Slade," diye mırıldandı.

Unvanlarımızı hiç doğru kullanmaması beni eğlendiriyordu. Hepimiz isimlerimizin önüne hak ettiğimiz *Alfa* unvanını ekleyecek kadar güçlüydük. Emmeline umursamıyordu ve bu yüzden onunla gurur duyuyordum.

"Buradayım," dedim, dikkatimin yüzde sekseni ona verirken, geri kalan yüzde yirmisi ise yukarıda, onların ordusunun bir düzine kadar üyesini takip etmekteydi. Golden Claw'da sayılarını azaltmıştım, ama yeterli değildi. "Nasıl hissediyorsun? Onların bir cadısı var, ya da en azından bu zincirlerle bizi zayıflatabilecek büyülere erişimleri var. Kaçmaya çalışmadan önce bunları nasıl çıkaracağımızı bulmam lazım."

Kendini yukarı itti ve etrafına bakındı, yüzü solgun, çarpıcı gözleri kararmıştı. "Büyükçe güçlendirilmiş kelepçeleri büyü kullanmadan çıkarmak mümkün mü?"

Buraya geldiğimizden beri sağ ayak bileğimdeki üzerinde çalışıyordum ve mekanizmayı çukurlaştırıp hasar vermiştim, ama son bağlantıyı koparamamıştım. "Emin değilim. Kaydırmak onları kırar, ama yerim yok. Sen iyileşirken ben üzerinde çalışmaya devam edeceğim. Yakıt için yemeği bitir... salatayı bile."

İlk ot yığınını ezmiştım, ama tepside ikinci bir kase daha vardı.

Yüzünü buruşturdu ama itiraz etmedi, dağınık tepsiyi almak için öne doğru süründü. Su şişelerinden birini açtı ve büyük bir yudum aldıktan sonra ikinci şişeyi bana uzattı. Onu alırken parmaklarımız birbirine değdi ve o irkildi, ben ise tepki vermemeye zorladım kendimi.

Cildimi tırmalama ya da kazıma dürtüsü vardı, ama daha önce hissettiğimden çok daha azdı. Neredeyse önemsiz bir şeydi. Birinin birkaç saat içinde dokunuşuna karşı duyarsızlaşabileceğime asla inanmazdım — Hunter'ın yüzüne yumruk atmadan yanımdan geçebilmesi bile yıllarını almıştı. Sürümüzün geri kalanı da aynıydı. Eğer teması ben başlatırsam durum farklıydı, ama onlar bana asla ilk dokunamazlardı.

Emmeline duvara yaslandı, elinde bir kase salata vardı ve huysuzca yeşillikleri ağzına tikiyordu. Marul yerken çok sinirli görünüyordu ve dudaklarındaki somurtkanlık dikkatimi görevimden uzaklaştırıyordu.

Evet, ona olan ilgim artmaya devam ediyordu ve dönüşenlere karşı her zamanki *sınırlı* toleransımın Emmeline için de geçerli olup olmayacağını merak etmeye başlamıştım.

"İster misin?" diye sordu, kaseyi bana doğru uzattı.

Onu alacağım umuduyla yüzünde bir umut ışığı parladı.

Neredeyse gülecektim. Gerçek, eğlenceli bir kahkaha.

Kaseyi ellerinden aldığımda, şimdiye kadar duyduğum en rahatlamış iç çekişi duydu ve daha önce bastırduğım kahkaha ağzımdan kaçtı. Rahatlaması şoka dönüştü ve sanki daha önce hiç başka bir şekil değiştiren görmemiş gibi bana bakakaldı. Onu görmezden gelerek, iğrenç yeşilliği tepsiye bıraktım ve kelepçeyi açma işime geri döndüm.

Şoktan kurtulması birkaç saniye sürdü, beni göz ucuyla dikkatle izliyordu. Sonunda ayağa kalktı ve volta atmaya başladı — omega için bir başka tuhafılık, sürekli hareket etme ihtiyacı. "Yaraların tamamen iyileşti mi?" diye sordum, artık acı hissetmediğini hissediyordum ama onun onayına ihtiyacım vardı.

Kollarını ve bacaklarını denedi ve yerinde birkaç zıplama yaptıktan sonra bir süre durakladı. "Hâlâ hafif bir ağrı var, ama onun dışında her şey yolunda görünüyor. Kurtumu daha fazla serbest bıraktığımdan beri iyileşmem hızlandı galiba."

Yıllar geçtikçe gelişmeye devam edecekti, ama asla olabileceği kadar gelişemeyecekti. En temel gelişim dönemleri ilk dönüşümlerimiz sırasındaydı ve o, annesi ve sürüsü tarafından hapsedilmişti. Sürünün tamamı öldüğünde bu bir kutlama olacaktı.

"Yakında kaçmamız gerek," dedim, kelepçenin yan tarafını kazıyarak. "Tek sorunumuz cadı büyüsü. Bu kelepçeler, bizim dönüşümcü tarafımıza doğrudan bağlantı sağlıyor ve benim normal direncim zayıflamış durumda. Önce cadılarını ortadan kaldırmamız gerek. Bilinci kapalı ya da ölü olursa, büyüsü o kadar etkili olmaz."

"Ya gerçek bir cadı değilse?" Emme başını eğerek düşündü. "Onların sadece onun bıraktığı büyülere erişebileceklerini söylemiştin."

Tecrübelerime göre, çoğu cadı büyülerini şekil değiştirenlerin eline bırakmazdı, ama Rogers sürüsü kadar büyü yardımı alan başka bir sürüyle de hiç karşılaşmamıştım. Bu sürü ile cadılar arasında daha büyük bir bağlantı vardı. Araştırmamda ortaya çıkaramadığım bir bağlantı.

"Onlar büyü yapabilirler," diye sonunda itiraf ettim. "Bu yüzden ben ilk saldırıyı yapacağım, sen burada kal. O kadar güçlüyüm ki, cadı yukarıda olsa bile beni yere sermek için tüm gücünü kullanmak zorunda kalacak. Eğer yukarıda değilse, beni durdurmak için tüm enerjilerini tüketmek zorunda kalacaklar. Her iki durumda da, bu bizim sonunda buradan çıkmamıza yardımcı olacak."

Emme'nin yüzü tedirgin bir ifadeye büründü, gözleri delici, buz gibi maviye döndü. Yüzü okunması kolaydı, ama gerçek endişesi ve korkusu gözlerinin derinliklerinde saklıydı. "Benim olmadan oraya çıkman hoşuma gitmiyor," dedi, burnunun köprüsünü ovuşturarak dikkatimi yanaklarında bulunan çillere çekti. Çillerin de bu kadar büyüleyici olabileceğini kim bilebilirdi? "Ya yaralanırsan? Ya seni öldürürlerse? Ben hiç bilemeyeceğim."

Kimse benim için endişelenmezdi ve bunun çok iyi bir nedeni vardı. "Eğer beni öldürebilirlerse, senin hayatta kalma şansın da olmaz Snow. Böyle bir durum olursa kendini düşünmelisin."

Yüzündeki ifade düştü ve hemen kapandı, kollarını göğsünde kavuşturup başını salladı. "Evet, tamam. Mantıklı."

Onu kısaca inceledim, onu üzen sözlerimin ne olduğunu anlamaya çalıştım. Çoğu şekil değiştirenin yaşadığı değişken duygular bana yabancıydı. Ben siyah ve beyaz, gerçekler ve rakamlar, veriler ve kodlardan oluşan bir dünyada yaşıyordum. Emmeline Anders ise renkler ve griler, spontanlık ve güzellikten ibaretti. Bu benim için yabancı bir dildi.

Değişkenlerin bildiği neredeyse tüm dilleri konuşabildiğimi düşünürsek, bu oldukça ironikti.

Görünüşe göre Emmeline Anders hariç.

BÖLÜM 5

EMME

Slade, siyah pantolonunun etrafında kalmış olmasına rağmen, metalden yapılmış ve parçalanmış bir hal almış olan ayak bileğindeki kelepçeyi tekrar çalıştırmaya başladı. Bir yudum daha su içtim ve yeni favori eğlenceme devam ettim: ejderha şekil değiştireni izlemek ve onun dış görünüşünün ardındaki gerçek kişiliğini ortaya çıkarabilecek miyim diye düşünmek.

Ne zaman küçük bir ilerleme kaydetsek, geri çekilip beni yine dışlıyordu, bu da beni daha çok çabalamaya itiyordu. "Senin bensiz oraya gitme fikri hiç hoşuma gitmiyor."

Nedenlerini zaten açıklamıştı ve bunlar çok mantıklıydı. İkimiz de fiziksel olarak benim hiçbir yardımı olmayacağı konusunda hemfikirdik. Onun Donnie ve Blaine'e yaptıklarını gördükten sonra buna itiraz etmek mümkün değildi. Ancak benim manevi desteğimin ne kadar büyük olduğunu hafife *alıyordu*.

"Korunmalısın," dedi sadece ve bir yanım bayılırken, diğer yanım sinirlenmişti.

Kendi başıma birçok şeyden kurtulmuştum. Slade beni zayıf, acınası, hiç hakimiyeti olmayan bir omega olarak görüyordu. Bir de baktım ki burnuma hafifçe vurarak bana "*tatlısın*" diyor ve ben de şapşal bir şekil değiştiren olarak üçlü kombo'yu tamamlamış oluyorum.

Zincirler hala kelepçelerime bağlıyken, bacaklarımı kullanmanın keyfini çıkararak volta atmaya başladım. "Ne bekliyorlar?" diye homurdandım, sesim tekrar düzgün bir homurtu çıkaracak kadar iyileşmişti.

Slade, metalin dış katmanlarından bir şeridi daha koparıırken başını kaldırmadı. "Tahmin etmek zorunda kalsam, ki bunu pek sevmem

, kafeslerini kırdığım için beni nasıl tutsak tutacaklarını yeniden değerlendiriyor ve çözmeye çalışıyorlar. Muhtemelen beni yolculuğa çıkardıkları için pişmanlık duyuyorlar, ancak o anda bu onların tek mantıklı seçeneğiydi."

"Ya seni öldürselerdi?"

Ondan çıkan ses, karanlık ve çarpık bir kahkaha gibiydi. "Ben kolayca öldürülecek biri değilim, bu yüzden seninle buradayım."

Slade'in benim tarafımda olmasına şükürler olsun.

Metali koparıırken yine bir çınlama ve gıcırta sesi duyuldu, başını kaldırıp hareketsiz kaldığında ben de donakaldım. "Evde sadece birkaç tane kaldı," dedi sonunda ve başını avcı gibi eğdiğinde kalbim hızla çarpmaya başladı.

Bugün takip ettiği av ben değildim, ama içgüdüsel savaş ya da kaç tepkim aynı kalmıştı.

Gözleri karardı, yeşilin içine siyah çizgiler girdi ve o kadar hızlı ayağa kalktı ki, ben nefesimi tutamadan ortadan kayboldu. Sıvı gibi hareket ediyordu, bir yerden diğerine akıyordu ve ben, reflekslerimin düşündüğümünden daha mı yavaş olduğunu merak ettim. Yoksa o, normal bir alfa erkeğinden çok mu daha hızlıydı? Her halükarda, bu beni tamamen dengesiz hale getirdi.

"Şimdi tam zamanı," dedi. "Beni durduracak kadar kimse kalmadı. Ben yolu temizlerken burada beklemeni istiyorum. Seni çağıracağım, Emmeline. O zamana kadar kıpırdama."

Geride bırakılmaya itiraz etmek için ağzımı açtım, ama o çoktan merdivenleri çıkmıştı.

Sanki iki saniye içinde.

Günlük hayatıma kardiyo egzersizleri eklemem gerekiyordu, ama şu anda yeteneklerimizi karşılaştırmanın sırası değildi. Slade yapamazdı... uh, benim kadar iyi yapamadığı şeyler olmalıydı. Mesela... adet görmek gibi.

Evet! Bu konuda uzmandım ve bu arada, her an doğurabilirdim, bu yüzden esaret altındayken bu durumun yaşanmaması harika olurdu. Adet dönemlerim genellikle en az bir gün boyunca beni korkunç kanamalar ve kramplarla yere sererdi ve alfa erkeklerin yaşadığı bir evde kan kokusunu gizlemenin imkanı yoktu.

Evet, tamam, açıkça görülüyor ki adet konusunda uzman bile değildim, ama yine de Slade'den daha iyiydim.

Merdivenlerin dibine yaklaşarak, kırık kapı ve çerçeveye baktım, kolun kenarı tek menteşe üzerinde sallanırken gözümün önündeydi. Herhangi bir ses veya kavga duymak için kulak kabarttım, ama beni rahatsız eden ürkütücü bir sessizlik vardı.

Ayağımı en alt basamağa koyduğumda Slade yukarıda belirdi.

"Buraya gelsen iyi olur," dedi kısaca, ben de hiç vakit kaybetmeden merdivenleri tırmanarak, pembe, beyaz ve sarı çiçekli duvar kağıtları ve daha parlak sarıya boyanmış ahşap dolapları olan küçük, eski moda bir mutfağa çıktım. "Ne oldu?" diye fısıldadım, Blaine ve diğerlerini aramak için etrafa bakındım, ama oda boştu. Bütün ev boş gibiydi.

Slade'in yüzündeki öfkeli ifade değişmedi, bu da onu haksız bir şekilde daha çekici gösteriyordu. Bakışları arka kapıya kaydı. "Bodrumdan çıkar çıkmaz, kalan birkaç fare kaçtı ve tüm evi büyüyle kilitledi. Her odayı kontrol ettim, yalnızız. Burası sadece daha büyük bir hapisane ve beni ortadan kaldırmak için yeterince büyük bir orduyla yakında geri döneceklerinden şüphem yok."

Harika.

"Peki, onlar dönmeden önce bu büyülü kilidi kırmanın bir yolu var mı? Ne kadar güçlü?"

O nefes verdiğinde, onun kokusunun küllü tatlılığı beni sardı ve dizlerim titredi. Elimizi uzattım ve mümkün olduğunca doğal bir şekilde, desteğe ihtiyacım olduğu için çiçek desenli duvar paneline bastırdım. Umarım, kendimi desteklemek için evi kullandığımı fark etmezdi.

"Bu evin temeli sihirle inşa edilecek kadar güçlü. Belki de temelin altındaki toprakta. Onları geçebilirim; sadece geri dönmeden önce ne kadar zamanımız olduğuna bağlı."

Bunu yapabilirim. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

Küçük mutfağa göz gezdirdi. "Yiyecek ara, protein ve yağ oranı yüksek herhangi bir şey. Sihirle savaşırken enerjimi takviye etmem gerekiyor."

Bu çok yorucu olacak."

Gerçekten yardımcı olabileceğim bir yol bulmak moralimi düzeltti ve hemen buzdolabına yöneldim. "Tamamdır. Sen bizi buradan nasıl çıkaracağımızı düşün, ben de yiyecekleri halledeyim."

Bir zamanlar beyaz olan ama şimdi yaşlandıkça sararmış eski buzdolabına ulaştığımda, kapıyı açtım ve aşırı soğuk hava yüzüme çarptı. Termostat bozuktur, ama en azından içindeki her şey taze görünüyordu.

"Bu sihirli malzemeleri nereden bulmuşlar ki?" diye sordum ve orta raftan bir kilo dana eti ve kıyma ile, yemeği hacimlendirmek için kullanacağım bir sürü *gereksiz* sebzeyi çıkardım. Neyse ki, en azından birkaç patates vardı, bu da yeşil, mor ve turuncu sebzeleri kıyaslandığında oldukça acınası bir hale getiriyordu. Mor havuç ne zaman moda oldu ki? Onların varlığı bile yanlış. Turuncu olanlar da öyle.

Bunu Slade'e söylediğimde, neredeyse gülümsedi. "Mor havuçlar aslında eski çeşitlerdir, daha modern olan turuncu havuçlardan çok önce vardı."

Bu, onları daha da sevmememi sağladı. "Yani... demek istediğin, sebzelerle ilgili bu saçmalığı başlatanlar onlar mı?"

Slade başını sallayarak sebzelere karşı olan kinimi görmezden geldi ve önceki sorumu yanıtladı. "Onların büyücü topluluğuyla ne gibi bir bağlantıları olduğunu bilmiyorum. Araştırmam, bu alfa erkeklerin finans veya hakimiyet dünyasında özellikle olağanüstü olduklarını göstermedi." O öfkeyle nefes aldı ve ben omzumun üzerinden ona baktığımda, kapıya omzunu vururken gördüm. Malzemeleri toplamayı bırakıp onu daha yakından gözlemledim. "Zayıf bir nokta arıyorum," diye açıkladı ve yumurtalıklarımın ağlama sesini neredeyse duyabiliyordum. Doğurganlık dönemimde, adet dönemim yaklaşırken ve bu tanrı gibi bir şekil değiştiren duvarları yıkarken, başım büyük beladaydı. "Bir yerlerde bir zayıf nokta olacaktır, bu da hızlı birkaçış için en iyi şansımız."

Tamam, *tamam*. "Umarım çabuk bulursun," diye yalan söyledim.

Kafamı sallayarak Slade'i *işine* bıraktım ve yiyecekleri koyacak yeterince büyük bir tencere bulmak için tüm dolapları açmaya başladım. Ayrıca

bir torba pirinç ve baharat buldum ve hepsini bir araya getirebileceğimi umdum.

Ocak, mutfaktaki diğer her şey gibi çok eskiydi. Elektrikli ocak ısınmaya başlamak için on beş dakika sürdü ve bu sırada Slade odadan çıkmıştı.

Onun duvarlara vurma seslerini duydum ve evi kaldırırken kaslı kollarını düşünmemeye çalıştım. Elimden gelen en iyi yemeği yapmaya odaklandım. Sebzeleri yağda kızartıp tuz ve baharat ekledikten sonra eti kavurdum. Su ve ekstra baharat ekleyip bir süre kaynatarak yemeği tamamladım. Başka bir tencerede yemeğe eklemek için pirinç pişirdim.

Yıllar boyunca lokantalarda ve restoranlarda yemek pişirmeyi öğrenmiştim, ama bu yemek tamamen *doğaçlama ve en iyisini umarak hazırladığım bir şeydi*. Buradaki amaç, Slade'in enerjisini yüksek tutmak için mümkün olduğunca fazla yemek hazırlamaktı. Onun alfa erkek gibi davranıp duvarları yumruklaması ne kadar hoş olsa da, Rogers sürüsü geri dönmeden buradan çıkmak istiyordum.

Yirmi dakika sonra mutfak lezzetli kokmaya başladı ve kapağı kaldırıp kokuyu içime çektim. Çekmecede sadece birkaç tozlu kaşık vardı, onları yıkayıp ilk tadımı yaptım.

Dilimde zengin ve doyurucu bir sığır eti patlaması hissettim, sadece hafif bir sebze tadı vardı. Patatesler henüz parçalanmamıştı, ama sonunda parçalanacak ve sıvıyı koyulaştıracaktı. Şimdiye kadar tattığım en iyi yemek değildi, ama idare ederdi. Bu şartlar altında seçici olamazdık ve ben Gerald'ın yemeklerinin kalitesine asla yaklaşamayacaktım.

Kapağı tekrar kapatıp biraz daha kaynaması için zaman tanıyarak mutfaktan çıkıp oturma odasına geçtim. Slade köşede, demir ateş çubuğuyla eski bir cumba penceresinin kenarını dürtüyordu. Buzdolabı gibi, pencere pervazındaki ve duvarlardaki boya da uzun zaman önce beyazdı, ama şimdi sararmış ve çubuğun her dürtüşünde boya parçaları tozlu ahşap zemine düşüyordu.

"Zayıf noktayı buldum," dedi Slade, ben yaklaşırken. "Büyü burada tam olarak etrafını sarmıyor ve yaklaşık on iki ila on sekiz saat içinde buradan çıkabilmemiz için

yaklaşık on iki ila on sekiz saat içinde buradan ayrılmamız için yeterince geniş olmalı. Dört saatlik uyku süresini de hesaba katarsak."

Duvara uzandım, ama o homurdandığında, elim birkaç santim kala durdu. "Çevreye dokunma. Büyüyle dolu ve kelepçelerini tekrar şarj edecek. Bilinçsizken sana bakacak vaktim yok."

"Kahretsin, özür dilerim. Bunu tahmin etmeliydim." Blaine Rogers'ın başımda durduğunu gördüğümde uyandığımdan beri beynim çalışmıyordu. Yanaklarım kızardığında, hemen konuyu değiştirdim. "Yemek yaklaşık on dakika içinde hazır olur. Çalışmaya devam ederken sana yemek yedirmemi ister misin?"

Slade başını kaldırdı ve kendimi onun delici bakışlarının lazer gibi odak noktasında buldum. "Beni besleyecek misin?" Sanki yabancı bir dilde konuşmuşum da o da anlamını çevirmeye çalışıyormuş gibi, çok şaşkın bir şekilde mırıldandı.

"Evet," diye başımı salladım, gülümsememi zar zor saklayarak. "Bu genellikle bebeklerde olur, ama endişelenme, kaşıkla yemek verirken uçak sesi çıkarmayacağım. Tabii sen istersen başka."

Birkaç kez gözlerini kırptıktan sonra başını salladı. "Enerjiyle savaşırken aynı anda yemek yiyebilirim. Kasesi yanıma bırak yeter."

Tanrım, bu adam stres kaynaklı kalp krizi geçirmeden önce biraz rahatlaması gerekiyordu. "Hemen hallederim, efendim."

Abartılı bir selamla dikkatimi çektim ve Slade gözlerini kısarak baktı, ama o bana yeni bir delik açmadan önce aceleyle uzaklaştım. Neyse ki, sihirli duvara bir delik açmak için belirlediği sıkı zaman çizelgesi onu oldukça meşgul ediyordu.

Mutfağa geri döndüğümde ocağı kapattım ama tencerenin kapağını birkaç dakika daha buharlaşması için açık bıraktım. Slade'in payına yetecek büyüklükte bir karıştırma kabı buldum ve önce pirinci koydum, sonra çoğunlukla ete odaklanarak büyük bir porsiyon güveç ekledim.

Oturma odasına geri döndüğümde, pencerenin yanında açtığı boşluktan uzun ışık huzmeleri sızdığını görmekten memnun oldum ve geçmek için hala çok yolumuz olsa da, bu bir ilerlemeydi.

"Yemeğin hazır," dedim yaklaşırken.

İlk kez Slade'in alnında, yüzünde ve boynunda hafif bir ter parlaması fark ettim, boyun kelepçesinden kalan kanla karışmış halde. Kokusu da daha güçlüydü ve vücudumun alt kısmı uyanmaya ve titremeye başladığında pek hoşuma gitmedi.

Şimdi sırası değil, vajina. Gerçekten sırası değildi.

"Teşekkürler," diye homurdandı ve beni azgın sersemliğimden uyandırdı. Başını sallayarak kaseyi pencerenin yanına koymam gerektiğini işaret etti. "O raf işimi görür."

Buhar çıkan yemeği nazikçe yere koyup kaşığı kenarına dayadım. "Seninki nerede?" diye sordu, kaşlarını çatarak. "Eğer yaptığın yemek bu kadar ise, önce kendi payını yiyeceksin."

"Kısa bir süre önce yedim," diye hatırlattım ona, "ve bizi buradan çıkarmak için tünel kazacak olan sensin. Beslenmeye ihtiyacın var. Ben idare ederim."

Ona bir bardak su getirmek için mutfağa dönüyordum ki, onun gürültüsü beni kendi ayaklarımın üzerine düşürdü. *Bunu nasıl yaptı?* Bu hakimiyet bile değildi... başka bir şeydi. "Benimle birlikte yiyeceksin, Emmeline. Hemen."

Vücudum bu kontrolcü kertenkele tarafından neredeyse tamamen kilitlenmişken, alabildiğim kadar derin bir nefes alarak, sahte bir sakinlikle, "Aç değilim, Slade. Yemeye ihtiyacım yok," dedim.

"Yalan," diye cevapladı sertçe. "Bana asla yalan söyleme, Snow. Midenin sesini duyabiliyorum ve ihtiyacını hissedebiliyorum. Ben yemeğe dokunmadan önce yiyeceksin."

Bu lanet olası alfaları ve kontrolcü eğilimleri.

"Peki," diye iç geçirdim, bu kavga için ne zamanımız ne de enerjimiz olduğuna karar verdim. Benim boyun eğmem üzerine, o da beni tuttuğu yerden bıraktı ve ben mutfağa kadar homurdandım.

Homurdanarak ve parlayarak, vücudum sadece sürümün yanında hissettiğim bir şekilde canlandı. Bu alfa erkeklerin ilgisi, uzun süredir bastırılmış olan yanlarımı hayata geçirdi.

Ateş ve ihtiyaç, öfke ve umut, arzu ve umutsuzluk. İçimde çelişkili duygular dönüp duruyordu ve kendimi hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

BÖLÜM 6

EMME

Sonraki sekiz saat sıkı bir rutinle geçti. Slade, hayatımızı kolaylaştırmak için kelepçelerimize bağlı zincirleri çıkardı, ama bunun dışında sessizce çalıştı, ben de yemek ve su dağıttım, pirinç ve güveç kaselerini boşalana kadar yenileriyle değiştirdim. Sihirli kelepçeler can sıkıcı olsa da, ikimizin de görevlerini yerine getirmesine engel olmadı.

Garip bir şekilde, bu rahatsız edici bir sessizlik değildi. Birbirimize eşlik ediyorduk ve bu neredeyse... hoştu.

Gece yarısı civarında, alt karnımda keskin bir kramp hissettim ve tuvalete gitmek için izin istedim, tuvalet kağıdındaki kırmızı lekeleri görünce inledim. Omega ve şekil değiştirenler olarak, kanamamızdan önceki hafta ve adetimizin ilk birkaç günü boyunca doğurgan olurduk.

Doğurganlık dönemim her zaman çok düzenliydi — altı haftada bir — ve ağrı ve kanama dört veya beş gün içinde sona ererdi. Son zamanlarda yaşadığım hafif kramplara ve genel olarak hissettiğim ihtiyaçlara rağmen, döngümün bu kısmının bana bir gün daha süre vermesini umuyordum.

Ped, tampon veya ağrı kesici olmayan bir evde olmasaydım, adet dönemi sorun olmazdı. "*Siktir*," diye mırıldandım ve her çekmeceyi tekrar açarak çaresizlik içinde üç kez aradım. Slade birkaç saat içinde işini bitireceğini söylemişti, o zamana kadar dayanıp tuvalet kağıdı kullanmak zorundaydım.

Bu ilk kez olmuyordu.

İç çamaşırlarımın içine kağıt katmanları koyarak kot pantolonumu tekrar giydim ve karnımı ovuşturdum. Rahatsızlık önümüzdeki iki ila yirmi saat boyunca daha da kötüleşecek ve ağrı kesici olmadan uyumakta zorlanacaktım. Yine de, birkaç saat uykusuz kalmak beni öldürmezdi. Ben bundan daha dayanıklıydım ve Rogers sürüsü geri dönmeden buradan çıkabilirsek, ne kadar acı ve kan olursa olsun buna değecekti.

Oturma odasına döndüğümde, delik artık başımı ve omuzlarımı geçirebilecek kadar büyümüştü, ama Slade'in iri cüssesi için hala yetersizdi. Karnımı tutarak, seksenlerde çok moda olan çiçek desenli eski, tozlu kanepeye dikkatlice oturdum.

Slade kolunu kaldırıp tekrar köşeye vurmak için hamle yaptı, ama durakladı ve pencereden dönerek burun deliklerini genişletti. "Yaralandın mı? Kan kokusu alıyorum."

Ah, harika. Alfalar ve koku alma duyuları.

"Adet görüyorum," dedim kısaca, bu konuyu hemen kesip atarak. Ayrıca, tamamen normal bir biyolojik olaydan dolayı utanmayı da reddettim. "Evde sadece tuvalet kağıdı var, ki bu kokuyu emmek için en iyisi değil. Ama yaralanmadım."

Genelde çekingen olan şekil değiştirenin bu bilgiyi nasıl karşılayacağını bilmiyordum, ama şaşırtıcı bir şekilde gözünü bile kırpmadı. "Ağrın var mı?"

Bana yalan söylememem konusunda uyarmıştı ve ben bu uyarıyı ciddiye aldım. "Orta derecede rahatsızlık, muhtemelen önümüzdeki birkaç saat içinde daha da kötüleşecek. Buradan çıkmamıza ne kadar var?"

Slade kalın omuzlarını, kas yorgunluğunu gidermek için döndürür gibi çevirdi. "İki saat daha devam edeceğim, dört saatlik zorunlu dinlenme molasını vereceğim ve sabaha kadar buradan çıkmış olacağız. Birkaç saat daha dayan, Snow. Seni buradan çıkaracağıma söz veriyorum."

"Sana güveniyorum." Bir başka gerçek.

Dünyadaki tüm şekil değiştirenler, hatta kendi sürüm bile, Slade'in kontrolsüz biri olduğunu ve güvenilemeyeceğini söyleyerek beni uyardı, ama içgüdülerim ve *kurtum* farklı düşünüyordu. Kurtum, sürüsüne katıldığında her zaman güvenilir olamazdı

ama içgüdülerim onu desteklediğinde, bu güvenli bir bahis gibi geliyordu.

"Benimle bağ kurmak istemiyorsun, değil mi?"

Sözler ağzımdan çıkıverdi ve bu alfa'ya neden güvendiğimi fark ettiğim kısmı yüksek sesle söylediğimi anlamam bir saniye sürdü. Slade beni ya da gücümü istediğine dair hiçbir eğilim göstermedi ve bu... hoştu.

Slade gözlerime baktı, çalışmakta olduğu yere demir küreği vururken pazı kasları gerildi — poker iki saat önce kırılmıştı. "Hayır. İstemiyorum." Nedenini açıklayan bir ton yoktu, sadece gerçekçi bir ifade vardı.

Sebeplerini açıklaması umuduyla sessiz kaldım, ama açıklamadı ve ben de ısrar etmedim. Ben de bağlanmak istememe sebeplerimi hiç açıklamamıştım ve onun reddi yüzünden göğsümde bir acı hissetmeme rağmen, ikiyüzlü değildim. Ondan daha fazlasını talep etmek için hiçbir gerekçem yoktu.

Yarım saat sonra, yorgunluk beni ele geçirdi ve rahmimden geçen acıya rağmen, yanıma kayarak top gibi kıvrıldım. "Dinlenmen gerektiğinde beni uyandır," dedim esneyerek. "*O pisliklerin geri dönüp dönmediğine* ben bakarım." Son sözlerim mırıldanarak çıktı, ama onun homurdandığını duydum ve bunu alfa dilinde "*Tamam*" anlamına geldiğini düşündüm.

Uykum huzursuzdu, ağrı derin uykuya dalmamı engelliyordu. Duvardaki giderek genişleyen açıklıktan içeri giren soğuk rüzgar da eklenince, rahatsız bir dinlenme oldu. Bir ara, karda kan kaybından öldüğümü hayal ederken, karnıma bir sıcaklık bastırdı ve vücudumdaki tüm gergin kaslar gevşedi.

Yarı uykulu haldeydim, sıcaklığın nereden geldiğini araştırmak için çok uykuluydum ve sonunda uyandığımda, önümdeki yerde bir ejderha şekil değiştiren vardı, başı benimkine çok yakındı - tatlı kokusunu alabiliyordum - elini gömleğime bastırıyordu.

O büyük eli karnımın üzerinde duruyordu, onun yaydığı doğal ısı ağrımı hafifletiyordu. Sert ahşap zeminde rahatsız bir şekilde uzanmasına rağmen

, uyuyor gibi görünüyordu, göğsü ritmik bir şekilde inip kalkıyordu.

Hareket edip onu rahatsız etmekten korktuğum için, bakışlarımı oturma odasında gezdirdim ve deliğin artık kaçmam için yeterince büyük olduğunu gördüm ve...

Boşlukta bir yüz belirdi ve neredeyse çığlık atacaktım, ancak son anda sesimi bastırmayı başardım. Sabahın erken saatlerinin ışığı tanıdık sarı saçlarda yansıyor ve sıcaklık sadece karnımı değil, tüm vücudumu kapladı.

Kellan!

Onun şaşkın ve şok olmuş bakışlarıyla karşılaştım. Onu gördüğüm için bu kadar rahatlamamış olsaydım, bu durum komik gelirdi. Hunter'ın hırlayan, yakışıklı yüzü bir sonraki an ortaya çıktı ve birkaç adım geride duran Finley'i gördüm.

"İyi misin?" diye gürledi Slade ve ben, etrafında olup bitenlerin farkında olmayacak kadar derin bir uykuya dalmış mı diye merak ederek irkildim.

"Evet," diye ciyakladım. "Sürümüz bizi buldu."

Bir başka homurtu, göğsü kanepeyi salladı. "Cadı ortaya çıkar çıkmaz onları hissettim. Onun büyüğü yankı bırakacak kadar güçlü."

Cadı mı? "Kötü cadı mı?" diye karşılık verdim, panikle Kellan'a baktım.

"Hayır," dedi Slade, doğrulurken. "Bu bizim tarafımızda."

Oh, tabii. Hunter sihrin işin içinde olduğunu anlamış olmalıydı ve kontrol delisi, titiz tavırlarıyla, önceden plan yapıp kendi sihirli silahını getirmişti.

Slade benden uzaklaştı ve ateşli avucunu karnımdan çektiğinde, şiddetli bir kramp beni neredeyse yere serdi. Bacaklarımın arasından kan fışkırdı.

Kahretsin. Kağıdı saatler önce değiştirmeliydim, ama görünüşe göre ejderha şekilli sıcak su torbamın keyfini çıkarmakla meşguldüm.

"Ben kendimi temizlerken onlara ne olduğunu anlat," dedim Slade'e ayağa kalkarken. O da homurdandı ve aynı fikirde olduğumuzu görmekten memnun oldum.

"Güzel kız," diye seslendi Kellan, sesi kısılmıştı ve dikkatimi tekrar ona çekti. Benim bakışlarımla karşılaştığında yüzü gerilmişti.

"Nereye gidiyorsun?"

Giysilerimdeki biraz kanın çok da önemli olmadığını düşünerek, açıklığa doğru yöneldim, altın sarısı güneş ışığıyla ısınırken kalbim göğsümde çarpmaya başladı. "Duvarlara dokunma," diye uyardım onu, o yaklaşırken, kelepçeler ve bantlar olmadan elektrik çarpacağını sanmıyordum ama yine de uyardım.

O da başını salladı. "Evet, cadı bize evin korunduğunu söylemişti."

Cadıyı söyleme şekli, onun cadıları pek sevmediğini gösteriyordu. Normalde mutlu ve hoşgörülü olan alfam için bu garip bir durumdu.

Boşluktan, sanki savaşa gidiyormuş gibi giyinmiş olduğunu fark ettim. Tamamen siyah kıyafeti, zaten geniş olan göğsünü daha da iri gösteren ağır zırhlı bir yelek içeriyordu. Ayrıca vücuduna silahlar bağlanmıştı ve yalan söylemeyeceğim, onun silahı olduğunu bile bilmiyordum.

Golden Boy'un gözlerinin altındaki koyu halkalar hariç, muhteşem derecede seksi bir görünümü vardı. "Bizi bu kadar çabuk bulduğunuzu inanamıyorum," diye fısıldadım ve elimi uzatıp yüzüne dokundum. "Seni çok özledim."

Soğuk parmaklarım onun sıcak yanaklarına değdiğinde, gözlerini kısa bir süre kapattı ve uzun, mutlu bir nefes verdi. "Seni çabucak bulamayacağımızı nasıl düşünebilirsin, Shortcake? Saldırıyı hissettiğimiz andan itibaren seni aramayı hiç bırakmadık." Gözlerini tekrar açtı, ifadesi ciddileşti. "Seni kaçırın alfabaları nerede? Onları mümkün olan en acı verici şekilde öldürmek için büyük bir istek duyuyorum."

Duvarlara çarpmamaya dikkat ederek öne eğildim ve dudaklarından öptüm. Bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım olan tek bir nazik öpücük. "Slade her şeyi açıklayacak. Bana tuvalette bir saniye ver, hemen döneceğim."

Burun delikleri hafifçe genişledi ve gözlerinin mavisi benimkilerle buluştuğunda koyulaştı. "Nokta," diye mırıldandım, onun endişelenmesini istemiyordum.

Kellan'ın ifadesi yumuşadı. "Tamam, güzel kız. Ben burada bekleyeceğim. Hayatımın geri kalanında senin yanından ayrılmayacağım."

Ben burnumu çektim. *Zarifçe*. Bir hanımefendi gibi. "Ya ben önce ölürsem?"

"İmkânsız. Kesinlikle kabul edilemez. Birlikte öleceğiz, başka bir seçeneği kabul etmem."

Bir ay önce, bu açıklaması beni korkutup kaçırırdı, ama bugün, göğsümde sadece rahatlatıcı bir sıcaklık hissettim. "Sözünü tutmanı bekleyeceğim, Golden. Şimdi, hiçbir yere gitme."

Ondan uzaklaştım ve beklediğimden daha yakın duran Slade'e neredeyse çarpıyordum. "Hemen dönerim," diye seslendim, arka planda Hunter'ın sarışın bir kızla alçak sesle tartıştığını fark ettim — sanırım cadıydı.

Onun benim sürümle olan bağlantısı ya da kurtumun neden onun yüzünü tırmalamak istediği gibi birçok nedeni düşünmemeye çalıştım. Büyülü bir müttefike ihtiyacımız vardı ve kıskanç canavarımın bunu mahvetmesine izin veremezdim. Ellerini kendine sakladığı sürece, her şey yolunda olacaktı.

Banyoda, iç çamaşırım ve pantolonumdaki kanı temizlemek için on beş dakika harcadım, kumaşın lekeyi gizleyecek kadar koyu renkli olmasına şükrettim. Kağıdı daha kalın katlanmış yenisiyle değiştirdikten sonra giyindim ve paslı musluktan akan buz gibi suyla yüzümü yıkadım.

Aslında ihtiyacım olan şey uzun, sıcak bir duş ve tüm tuvalet malzemelerime erişebilmektir. Sürünün geri kalanı da gelince, kısa süre içinde buradan çıkıp eve dönebileceğimiz umudu doğdu. Rogers Sürüsü ordusuyla zamanında geri dönmemişti ve bunun için sonsuza kadar minnettardım.

Her şeyin çok kolay olduğunu söyleyen içimdeki karamsar sesi görmezden gelerek, olumlu yönler odaklandım. En önemlisi, Slade ve ben yalnız değildik.

Çok yakında eve ve güvenli bir yere dönecektik.

Ev.

Geçtiğimiz haftalarda bir noktada, beyaz kaplaması ve gri taşlarıyla alfanın muhteşem evini evim olarak görmeye başlamıştım, ancak bu mutlu balonun sonsuza kadar sürmeyeceğini kendime sürekli hatırlatıyordum. Bir gün, alfaları benim onlarla bağ kuramamaktan bıkacak ve ya beni zorlayacak ya da reddedeceklerdi.

Her iki seçenek de kaçmamla sonuçlandı, ki bunun hayati bir organımı kesip atmak ve onsuz yaşamaya devam etmek gibi bir his yaratacağını zaten biliyordum. Sadece, asla onarılamayacak, kanayan, açık bir delik. Bu alfaları tanımış olmaktan ne kadar mutlu olsam da

alfalarla tanıştığım ve dışarıda iyi ve harika şekil değiştirenler olduğunu öğrendiğim için ne kadar mutlu olsam da, kaybedeceklerimi öğrendikten sonra hayatta kalabileceğimden emin değildim.

Oturma odasına geri döndüğümde, duvarın ve pencerenin geri kalanının yok olduğunu ve burada olduğunu bile bilmediğim Warrick dahil tüm sürümün eşikte durduğunu gördüm.

"Warrick," diye bağırdım. "Burada olduğuna inanamıyorum." Bana gerçek bir sürü ve yuva kavramını ilk kez tattıran alfa, elini göğsüne bastırdı.

"Senin için endişelenmiştik, Emme. İyi olduğunu gördüğüme çok sevindim."

Kellan, Hunter'ı kenara itip beni kollarına aldığı anda dikkatimi dağıttı. O en mükemmel sarılmaları yapardı ve göğsüm yine o aptalca sarsılma hissini yaşıyordu.

Bu kadar güçlü ve ihtiyaç duyulan bir şekilde kucaklanmaya asla alışamayacaktım. Bu benim sonsuz yıkımdı. Inleyerek, onun sıkı kucaklamasının daha da şiddetlendirdiği alt bedenimdeki acıyı görmezden gelerek, onun enerjisine gömüldüm.

"Sen güvenlik görevlilerimiz tarafından saldırıya uğradığında hayatımın on yılını kaybettiğimi söylediğimi hatırlıyor musun?" diye boğuk bir sesle, kırık bir şekilde sordu Kellan, başımı salladığımı görebilmek için biraz geri çekildi. "Evet, sen motosikletinden düşüp bizden kaçırıldığında yüz yıl kaybetmiştim. Yıllarım tükeniyor, Shortcake. Lütfen, güneşin parladığı bir günde, bir daha kaçırılma, olur mu?"

Bu alfa, mükemmel bir endorfin dozu gibiydi. "Elimden geleni yapacağım," diye gülümseyerek, bir kez daha mutluluğu hissetmenin rahatlığıyla içim rahatladı.

Slade, Hunter'ın yanından ayrıldı ve elini gömleğimin kumaşı üzerinden sırtımın ortasına bastırduğunda, nefesini tutan tek kişi ben değildim. Onun sıcaklığı Kellan'inkinden çok daha güçlüydü ve bu, ağrıyan rahmime bir kez daha rahatlama sağladı.

"Acı çekiyor, Kel," dedi yumuşak ama tehditkar bir ses tonuyla. "Elini gevşet."

Kellan hemen beni sıkı tutuşundan bıraktı ve beni incelerken yüzünde endişeli bir ifade belirdi. "Bebeğim, özür dilerim. Bir şey söylemeliydin."

Başımı sallayarak yüzümü göğsüne gömdüm. "Sen beni asla incitemezsin, Altın Çocuk. Asla. Tam da olmak istediğim yerdeyim, sana mümkün olduğunca sıkı sıkı sarılmış olarak."

Bir an için, dünyamda her şey yolundaydı, ama bunun uzun sürmeyeceğini biliyordum.

Kötü bir alfa sürüsü ve onların büyülü cadısıyla uğraşmak zorundaydım. Aslında, görünüşe göre iki cadı vardı. Sarışının kim olduğunu öğrenme zamanı gelmişti.

BÖLÜM 7

EMME

Hunter'ın beni izlerkenki ifadesi, buz gibi ve keskin bir kış sabahını hatırlattı bana. Cadıyla meşgul olduğu için henüz konuşma fırsatımız olmamıştı, ama şimdi tüm dikkati bende idi.

Kellan'da olduğu gibi, zırhlı yelekler ve silahlar dahil olmak üzere tamamen siyah giyinmiş devasa alfa görmek yeni ve seksi bir deneyimdi. Genellikle takım elbise giyerdi ve ben bunun en seksi görünüşü olduğunu düşünürdüm, ama bu... oh lanet olsun, bu çok daha seksi. 1,98 metrelik boyu, ağır botlarıyla tamamlanan devasa bir görünüm sergiliyordu. Altın iplikli irislerindeki fırtınalı karanlık, hepimize onun kurtunun varlığını hissettiriyordu.

"Jewels kelepçeleri çıkarabilir," dedi, bileklerimi işaret ederek.

"Tabii ki," diye mırıldandı Jewels, Slade'e doğru aceleyle yürüdü, ama Slade ona öfkeli bir bakış attığında durakladı.

"Önce Emme'ninkileri çıkar," diye emretti ejderha şekil değiştiren, ve o ifade bana yönelik olsaydı, diğer yöne doğru koşardım. Jewels bana dönerek abartılı bir şekilde homurdandı ve çok daha yavaş hareket etti. "Merhaba, Omega," dedi, boğuk sesinde

bir aksanla.

Kurtum, onun ne kadar minik ve sarışın olduğuna, soluk buklelerine ve bronz tenine sinirlenmişti. Koyu renkli gözleri beni, benim onu incelediğim kadar yakından inceliyordu ve benden daha büyük görünmese de, enerjisi çok eskiydi. İçgüdülerim bana onun güçlü bir cadı olduğunu söylüyordu ve benim sürümle olan bağlantısından nefret ediyordum. Büyü, bizim canavarlarımıza aykırı geliyordu

ve onun büyüsunün kükürt kokusunun hiçbirimizi kirletmesini istemiyordum.

Beni kaşıntılı, rahatsız edici kelepçelerden kurtardığında onu bu kadar sevmemek zordu. "Ahhh, çok iyi geldi," dedim, kızarmış cildimi ovuşturarak. "Yardımanın için teşekkür ederim."

"Önemli değil. Arkadaşların hizmetlerim için *çok* iyi para ödüyorlar."

Bu da ne demek oluyordu? Umarım paradan bahsediyordur... Yoksa daha büyük bir sorunumuz olacaktı.

Slade'in kelepçelerini çıkardığında, atılan sihirli bantları kot pantolonunun cebine koyduğunu fark ettim ve hacimli olmalarına rağmen, bir şekilde mükemmel bir şekilde sığıldılar.

Finley birkaç metre uzakta, kollarını kavuşturmuş, her zamanki huysuz ifadesiyle duruyordu. Muhteşem saçları kulaklarının hemen altına kadar uzanıyor ve çene çizgisine doğru kayıyordu. Silahı yoktu, ama diğerleri gibi aynı taktik üniformayı giyiyordu. Bu, çekiciliğini artırıyordu ve somurtkân olsa bile, güzelliğinden hiçbir şey götürmüyordu.

Tahminimce, huysuz ayı hayatta kaldığım ve onu bir gün daha rahatsız edecek kadar yaşayacağım için kızgındı. Ancak yanında duran Warrick, gülümsüyordu. "Cora, sana bir şey olmadığını söylediğimde çok rahatlayacak," dedi bana.

"Onlarla birlikte geldiğin için teşekkür ederim," dedim yine, benim için alfaları ve büyüü içeren tehlikeli bir duruma girmiş olmasına duyulanarak.

Hak sahibi alfa, alnını kırıştırarak başını salladı. "Tatlım, sen bizim geniş ailemizin bir parçasısın. Cora ve diğerleri endişeden deliye dönüyorlar."

Cora, yeni edindiğim en iyi arkadaşımdı ve Warrick'in sürüsünün diğer üyelerini de aynı derecede seviyordum. Onlar da biraz geniş ailem gibiydiler. Mevcut durumla ilgilenmeyi bitirdiğimizde onları aramam gerekecekti.

Hunter sonunda konuşmaya katıldı: "Kaçırıldığın andan bizim ortaya çıktığımız ana kadar olan her ayrıntıyı bilmemiz gerekiyor." Geldiğimizden beri zar zor bastırdığı öfkesi sonunda patladı. Geçen sefer saldırıya uğradığımda olduğu gibi, beni bulduklarından beri bana bir kez bile dokunmamış olması beni rahatsız etmemeye çalıştım.

Bilinçaltımda, bir parçam haklı alfa erkeğinin sahiplenici dokunuşunu bekliyordu. Bir parçam, omega ve canavarı düzeltmek için buna ihtiyaç duyuyordu.

"Bildiğim her şeyi anlatacağım, ama çoğu zaman bilincim kapalıydı."

Burada kalmak, düşmanımızın evinin sınırında dolaşmak ne kadar rahatsız edici olsa da, bu bilgi önemliydi. Hayatımın geri kalanını annemin sürüsünden kaçarak geçirmek istemiyordum ve artık benim varlığımı ve şehirle olan bağımlı bildiklerine göre, yine peşimden geleceklerdi. Şüphesiz, annemin gücünü kullandıkları gibi benim gücümü de kullanmak isteyeceklerdi. Buna asla izin veremezdim.

Alfaların yardımına ihtiyacım vardı.

Kellan sırtımı yatıştırıcı bir ritimle okşarken, ben açıklamaya başladım: "Annemin eski sürüsüydü: Rogers sürüsü. Blaine, sürünün lideri ve sonra Josiah, Donnie ve Hewie var, hepsi de liderler. Onlar hakkında başka bir şey bilmiyorum, on dört yaşımdan beri onları görmedim, annemi öldürdükleri ve benim kaçtığımdan beri. Golden Claw'a sürüklenene kadar, o zamandan beri ilk kez şekil değiştirenlerin yanındaydım. Slade, şehirlerdeki kayıtlarımdan beni bulduklarını düşünüyor, bu mantıklı geliyor."

"Senden ne istiyorlar?" diye sordu Hunter, ifadesi değişmeden, ama enerjisinde bir artış hissettim.

"Muhtemelen annemden istedikleri şeyin aynısını. Bir omega ile bağ kurmak ve beni kendi çıkarları için kullanmak."

Anneme yaptıkları her şeyi, ondan aldıkları şeyleri ve bunun trajik sonucunu anlatmadan, açığa çıkarabileceğim kadarını anlattım.

Finley küçümseyen bir ses çıkardı ve ben de Hunter'ın yanından eğilip onun bakışlarıyla karşılaşmak için yana doğru eğildim. Kısa süreli birlikte geçirdiğimiz zamanın çoğunu onun huysuz ve somurtkan tavırlarını görmezden gelerek geçirmiştik, ama bugün kendimi tutamadım. "Söyleyecek bir şeyin mi var, Finley Thornton? Hepsini dök içinden, seni huysuz pislik."

Yakışıklı şekil değiştirenin yüzü Kellan'ınki gibi gergin ya da Hunter'ınki gibi endişeyle dolu değildi. O, erkekliğin zirvesinde gibi görünüyordu ve giyindiği kıyafetlere rağmen, açık kahverengi teni, parlak kestane rengi saçları ve viski rengi gözleriyle bir orman adamı havası veriyordu.

Onun kırık bakışlarına ilk baktığım andan itibaren onunla bir bağ hissetmiştim, ama tavırları açıkçası beni sinirlendirmeye başlamıştı.

"Önemli bir şey yok," dedi sakın bir şekilde, pislik olarak adlandırılmaktan rahatsız olduğunu gösteren hiçbir işaret göstermeden. "Bu duruma kendin girmediğine inanmak zor. Bizden kaçmak için çok kararlıydın, Buz Kraliçesi." Bu takma ada şaşırdım, bana ilk kez böyle seslenmişti. Tipik olarak, hoş bir takma ad değildi.

Gülümsedi ve bana mükemmel, beyaz dişlerini gösterdi. "Ah, bu seni sinirlendirdi, değil mi? Slade sana Snow diyordu ve bu bana senin o element kadar soğuk, affetmez ve ölümcül olduğunu hatırlattı."

Slade'in takma adının nedeninin bu olmadığını bilsem de —Bu gerçekten mükemmeldi—Finley'nin neden öyle düşündüğünü anlayabiliyordum. Daha önce de söylediğim gibi, o bir pislikti.

"Peki kaçmaya çalıştım mı?" diye karşılık verdim. "Bir düşün, ahmak. Golden Claw'da kaldığım süre boyunca *bir kez* bile kaçmaya çalıştım mı?"

Cevap hayırdı ve o da buna karşı çıkamadı. Kaçma girişiminde bulunmamayı birçok şekilde gerekçelendirmiştim: alfaları beni bağlanmaya zorlamamıştı; bir miktar para biriktirmem gerekiyordu; bana güvenip beni rahat bıraktıklarında her şey daha kolay olacaktı. Ama yine de, tüm bunlara rağmen, en önemli neden onlarla birlikte olmanın ne kadar iyi hissettirdiği idi. Bu sürü ve aile hayatını çaresizce tüketiyordum, ama aynı zamanda bunun sona ereceği günü korkuyla bekliyordum.

"Henüz fırsatın olmamış olabilir, ama gitmek istediğini çok açık bir şekilde belli ettin. Sürekli takıldığın Kellan'la bile bağ kurmadın, ya da sürümüzde kalıcı bir yer edinmedin. Hala kaçma fırsatını bulana kadar bizi kullanıyorsun. Biz, daha iyi bir şeye ulaşmak için kullandığın geçici bir durak değiliz."

Hunter, aramızda bir bariyer oluşturmak istercesine öne çıktı, ama ben onu durdurmak için elimi göğsüne koydum. Göğsü gürledi, ama bana karşı koymadı. Bu benim Finley ile olan savaşımdı ve yardıma ihtiyacım yoktu. *Henüz*. "Bu sürüden daha iyisi yok," dedim

"Hiçbir şey. Ve bağlanmak istememem için çok iyi bir nedenim var ve bu neden, Kellan, Hunter veya Slade'i ne kadar istediğimle pek ilgisi yok."

Kasten onun adını söylemedim, ama o yine de hiçbir tepki göstermedi.

Siktiğimin herifi. Keşke ben de bu kadar kayıtsız olabilseydim, ama bu imkansızdı.

"Peki, bize hiç anlatmadığın bu çok ciddi neden nedir acaba?"

Onlarla kalmak benim ölümüm anlamına geliyordu. Ancak bunu açıklarsam, nedenini de açıklamam gerekecekti ve bizim bağımızdan güç elde edebileceklerini anladıklarında...

Her şekil değiştiren daha fazla güç istiyordu, bu bizim canavarlarımızın temel özelliği. Özellikle de alfaları.

"Golden Claw'a sürüklenmeyi ben istemedim," dişlerimi sıkarak sesimi sabit tutmaya çalışarak söyledim. "Ben de senin evinde yaşamayı istemedim. Hunter beni zorla buraya getirdi. Sonuçta, hepinizin hayatımı domine edip kontrol etmenize karşı fazlasıyla hoşgörülü davrandığımı düşünüyorum. Belki de kendi davranışlarına daha dikkatli bakmalı ve benden nefret etmekten vazgeçmelisin. Anladığım kadarıyla, sana hiçbir şey yapmadığım halde sorunlu olan sensin. *Hiçbir şey!*"

Finley'in yüzü karardı ve bana doğru bir adım attı. Devasa bir alfanın gölgesinde olmak korkutucuydu. Ayrıca ilk kez bu kadar yakınlaşmıştık ve vanilya kirazının güçlü kokusu, sanki birbirimiz için yaratılmışız gibi çikolata balımın kokusuyla karışıyordu. "Sen benim tek sorunumsun, Buz Kraliçesi..."

"Sınırı aştın, Fin," diye homurdandı Kellan ve ben başka bir şey söyleyemeden aramıza girdi. "Kendi travman ve diğer şekil değiştirenlerin eylemleri için Emme'yi suçlamayı bırakmalısın. Bu..." Elini etrafında salladı "...onun suçu değildi. Alınmak istememişti."

Finley omuz silkti, kendini kontrol altına alarak ifadesini yumuşattı. "O kaçırılmak istemedi. Hepimiz birbirimize bağlı olsaydık, onu takip edebilirdik. Neyse ki, şehri bulduktan sonra, cadının yardımı ve Slade ile olan bağlantımız sayesinde

onları bulmayı başardık. Ama en eğitimsiz şekil değiştiren bile, tamamlanmış bir beşlinin en güçlü olduğunu bilir. Sanki *Emmeline* bizden çalınmış olmasını umursamıyor gibi.

"Yeter!" Slade odayı susturdu ve cadının daha da fazla somurtmaya başladığını fark ettim. Ayının beni parçalamasının dramını zevkle izliyordu. "Öncelikle, ona neden kar dediğimi bilmediğini varsayma. Bu Emme ile benim aramda. İkincisi, pislik gibi davranıyorsun ve bunun sırası değil. Emme'nin kaçırılmamızla hiçbir ilgisi olmadığını ve bu süreçte oldukça incindiğini teyit edebilirim. Omurgası kırıldı, diğer yaralanmaların yanı sıra."

Finley'in başı geriye doğru sıçradı ve bu sefer bana baktığında, ifadesindeki endişeyi yanlış yorumlayamazdım. Çok kısa bir an için, çok kısa bir an için oradaydı, ama vücudum o yoğun bakıştan titredi.

Tanrıça biliyordu ki, onun tüm dikkatini olumlu bir şekilde üzerimde toplarsa hayatta kalamazdım.

"Ve üçüncü olarak..." Slade devam etti. "Elimizdeki meseleye geri dönmeliyiz: sürünün geri dönmesini mi bekleyeceğiz, yoksa kendimiz yola çıkıp onları mı arayacağız?"

"Geri dönmeyecekler, sevgili ejderham," dedi cadı omuz silkerek ve kurtum kısa bir süre onun gözlerini oymayı düşündü. "Bahçenin her yerinde, vardığımızda tetiklediğimiz sihirli bubi tuzakları var. Tahminimce, birkaç hafta ortadan kaybolup yeniden toplanıp plan yapacaklar. Sürünün tamamıyla size karşı gelmeyecekler."

"Bohçalı tuzaklar," diye bağırdı Hunter, etrafı keskin bir bakışla süzdü, hakimiyeti her zamankinden daha güçlüydü. Kurt, altın rengi gözlerinin fırtınalı bakışlarını neredeyse bastırarak kadar parladı. "Bu ne demek lan? Yaklaştığımızda hiçbir şey hissetmedim."

Kız başını salladı ve dudaklarını büzdü. "Üzgünüm, doğru sıfat değildi. Daha çok uyarı gibi. *Güvenlik*. Biri kaçarsa uyarı alırlar, ama tersi de geçerli. Biz eve ulaşmadan önce bizim geldiğimizi hissetmişler."

Hak sahibi alfa bu bilgiye sinirlenmiş görünüyordu.

"Hangi şehirdeyiz ki?" diye sordum, Finley ile olan kavgamın üzerinde durmamaya çalışarak, onun sözleri kafamda füze gibi dönse de. Her vurduklarında hedef alınmış ve acı vericiydiler.

"Silver City," dedi Hunter, bana yaklaşarak, geldiklerinden beri yüzünde olan sert ifade sonunda yumuşadı. "Seni kaçıran sürü burada yaşıyor ve alfalardan ikisi konseyde. Tüm sürü, topluluk içinde alışılmadık derecede dominant ve bağlantılı. Onları kendi bölgelerinde, burada avlamak aptalca olur. Önce plan yapmalıyız."

Ben de başımı sallayarak onayladım. "Onların da birçok sihirli gücü var, ama biz hiç cadı izine rastlamadık."

Jewels etrafına bakındı, havayı kokladı. "Burada tanınabilir bir koku yok. Kullandıkları cadıyı tanımıyorum, bu da... tuhaf."

Kellan küfretti. "Bu alfaları bu kadar güçlü ve sihirle bağlantılı yapan ne? Hiç mantıklı değil. Onları daha önce hiç duymadık bile. En güçlü sürü biziz sanıyordum."

Ejderha şekil değiştireninden bir homurtu geldi. "Sadece konsey koltuğu olan ikisi radarımda göründü." Ses tonu sinirliydi. "Yaptıklarını mümkün olduğunca gizli tutuyorlar, planlarını öğrendiğim için bu mantıklı geliyor." Keskin yeşil bakışlarını Kellan'a çevirdi. "Ve biz en güçlüsüyüz, çünkü ben en güçlüsüyüm. Ama o sürü küçümsenmemeli. Büyüyle yoğun bir şekilde uğraşıyorlar ve Reeves Industries teknolojisini tam olarak kullanıyorlar, bu da en iyisini satın alacak kadar zengin oldukları anlamına geliyor."

Hunter homurdandı ve tekrar bana yaklaşarak, enerjisinin tenimde hissedilebilecek kadar yaklaştığını hissettim. Öne eğilip yüzümü göğsüne gömmek için güçlü bir dürtü hissettim. Birkaç saniye boyunca onun rahatlatıcı ve destekleyici varlığını içime çekmek istedim. "Görünüşe göre, bizden satın almasına izin verdiğimiz kişilere daha dikkatli olmamız gerekiyor," dedi, ses tonunda belirgin bir öfke vardı. "Bu piçler, teknolojimizi kullanarak sürü arkadaşlarımıza saldırıp onları kontrol altına almayı çok sevmiş olmalılar. Onları üç metre derinlikte kalıcı bir toprak uykusuna yatırmak istiyorum."

Sonunda, *sonunda* Hunter kollarını bana doladı ve beni göğsüne çekti. Slade'in nazik olmasını tavsiye ettiğini duymuş olmalıydı, çünkü normalde olduğu kadar sıkı tutmuyordu ve ben ona yaslandım, onun mesafeli tavırlarının beni ne kadar rahatsız ettiğini fark ettim. O tam bir alfa modundaydı, ama sonunda *benim*

Hunter'ımın geri döndüğünü hissettim — beni dövmeyle sahiplenene, tüm varlığıyla beni koruyan ve kollayan, onu olduğu yerde yok ederek beni muhafızdan kurtaran Hunter'ımı.

Avcım.

"Annen onların eşiyken Rogers sürüsü bu kadar güçlü müydü?" diye sordu, belirsiz bir sesle, ağzı yanağıma yakın, nefesimi içine çekerek. "Güçlerinin nereden geldiğine dair bir teorin var mı?"

Teorilerim vardı, belki de kaçırılmamın yarattığı duygusal çalkantıdan ya da beni o kadar mükemmel kucaklamasından dolayı, ama ilk kez gerçeği açığa çıkarmak üzereydim.

Anneme olanları ve benim de başıma gelmesinden korktuğum şeyleri saklamayı bırakmak istedim.

Hepimizin bunu *birlikte* çözebileceğimize inanmak istedim.

Derin bir nefes alıp başımı kaldırdım ve "Annemin sürüsü bir omeganın gücünün neler yapabileceğini çok iyi biliyor..." dedim.

Slade'in kükremesi sözümü kesti ve en ürkütücü, gerçeküstü enerji oturma odasını kaplamadan bir saniye önce kükürt kokusu aldım.

Bir güç beni yandan vurdu ve hala Hunter'a sarılmış haldeyken, ev etrafımızda parçalara ayrılırken bahçeye fırlatıldım ve ardında enkaz yağdı.

"*Conquesta marina tulula mergan*," diye bağırdı Jewels uçarken, büyüsbuzlu toprağa inişimizi yumuşattı. Onun büyüsbüyülü yardımıyla bile, patlamanın etkisini daha fazla hissetmemiz gerekirdi ve Hunter beni ayağa kaldırıncaya kadar neden yaralanmadığımızı anlayamadım. İkimiz de dönüp evin yanını kapatan devasa, pullu bir şekli gördük.

Ya da evin eskiden olduğu yerde. O

Slade'di. Ejderha formundaydı.

Kutsal tanrıça. Dönüşerek büyüsbüyülü saldırının şiddetini üstüne almış ve geri kalanımızı güvende ve yarasız bırakmıştı. Yaralandığından endişelenerek öne çıktım, ama canavarın büyüklüğünü görünce durakladım.

O devasa biriydi, belki benim elli katım kadar büyüktü, güneş ışığı pullarından yansıyarak gökyüzüne doğru yükseliyordu. Pulları

çoğunlukla yeşil ve kenarları siyah uçlu pulları güneş ışığını yansıtıyordu. "Slade," diye fısıldadım, yukarıya, yukarıya, yukarıya bakarak onun devasa kafasını bulmaya çalıştım.

Ejderhanın uzun boynu döndü, bakışları bana çevrildi ve beni yerinde tutan, hiç kırpmayan keskin, ısırıcı yeşil gözlerinin derinliklerinde boğuldum. İki ayaklı formunda çok doğal olmayan yeşil renk, bu mistik, inanılmaz canavarda tam da yerinde duruyordu.

Zihnim dönüyordu ve uzun boynu eğilip keskin dişlerini yüzüme yaklaştırdığında ruhum bedenimden ayrıldı. Yayıdığı ısı yüzümü yakıp hafifçe kavurdu.

"Slade," dedi Hunter, sakinleştirici bir ses tonuyla, sırtıma yaklaşırken, daha hızlı hareket etmekten çekinir gibi. "Ne yapıyorsun? Canavarı kontrol et."

Ejderhanın kocaman göğsü gürledi ve ateşle temas etmiş hava dalgaları üzerimize çarptı. Bahçe gerginlikle doldu ve Hunter bile hareket etmeyi bıraktı. Aslında, aramızda nefes alan tek kişi ejderhaydı.

İleri doğru ilerlerken zarıftı, kalın, ağır bacakları avlunun büyük bir kısmını kaplayan kahverengi çalıları ezip geçiyordu. O kadar büyüktü ki, önümde durduğunda, ön bacaklarının ve göğsünün altında duruyordum ve başım ona değmiyordu.

Vücudum, felç edici bir korku beni yerinde tutarken hareket etme emrimi yerine getirmeyi reddetti. Slade'in benim için bir rahatsızlık ve sürüsü için bir risk olduğuna karar verdiği ve beni yuttuğu an bu muydu?

Beni kokladı, yüzüme tekrar sıcaklık yayıldı ve terlemeye başladım. Burnu karnıma değdiğinde, sertçe nefesimi içime çektim. "Uh, g-iyi d-ejderha," diye kekeledim, sesim de zar zor çıkıyordu. "Beni yemek istemiyorsun, değil mi? Senin büyük iştahını tatmin etmek için çok zayıfım."

Yine burnunu çektikten sonra, sıcak havayı karnıma üfledi ve adet ağrım hafifledi.

Bunun başından beri niyeti bu muydu bilmiyordum, ama onun gözlerini kırpmadan bakarken, içimi kaplayan korku hafifledi. Düşünmeden ona doğru uzandım. Bu bir istekten daha fazlasıydı, bizi birbirimize bağlamak için çaresiz, zorlayıcı bir ihtiyaçtı.

Sadece önce benim el temas temas Hunter
benim niyetimi fark etti ve bana doğru dalarken kükredi, ama çok
geçti.

BÖLÜM 8

EMME

Slade başını zarif bir yay çizerek Hunter'ın yan tarafına çarptı ve onu havaya uçurdu. Haklı alfa birkaç kez takla attıktan sonra ayakları üzerinde yumuşak bir şekilde yere indiğinde, öfkeli olmaktan çok pes etmiş bir ifadeyle bakarken ben çığlık atmak için boğazım düğümlendi.

"Ne yapacağız?" diye bağırdı Kellan, bakışları Hunter ve ejderha arasında gidip geliyordu. "Ona zarar verecek mi?"

Hunter derin ve tehditkar bir şekilde kükredi, ama bize doğru tekrar hareket etmedi. "Onlara yaklaşmayın. Slade'in ejderhası henüz saldırmıyor ve en azından şimdilik eşini tanıdığı anlaşılıyor. Yine de, bu adamın canavarı kontrol edemediğini asla unutmayın."

Ejderhanın devasa kafası ve korkutucu dişleri tekrar görüş alanıma girdi. İkimiz de uzun saniyeler boyunca birbirimizi inceledik. Ona dokunma isteğim hala geçmemişti, ama bu sefer daha yavaş hareket ettim. Ejderhayı korkutabileceğimi düşündüğümünden değil, ona dokunmamdan kaçmak için zaman tanımak istediğimden.

Ejderhanın bakışları, sanki yüz hatlarımı hafızasına kazıyormuşçasına, yüzümde sabit kalmıştı. Avucum, gözlerinin arasındaki pürüzsüz pullu yüzeye değdi, sonra yavaşça burnunun ucuna doğru kaydı. Pullar, dokunduğumda neredeyse yok edilemez, sert ve sıcak hissettiriyordu. Özellikle sabahın erken saatlerinde parlak bir şekilde yansydıklarında, bana elmasları hatırlattılar.

Canavar daha dumanlı bir nefes verdi ve ben bir saniye öksürdüm. Bu sırada pullarını okşamaya devam ettim ve bu his beni neredeyse rahatlattı. "Şu haline bak," diye mırıldandım ve yüzüm gözünün hemen altındaki kafasının yanına değene kadar yaklaştım.

Bu, neredeyse benim başımın büyüklüğündeydi. "Sen sadece kocaman, sevimli bir canavarsın, değil mi?"

Bir nefes daha aldı, bu seferki neredeyse eğlenceli bir ses çıkardı.

"Emme, akıl sağlığım için, lütfen dünyanın en tehlikeli şekil değiştiren canavarından uzaklaşır mısın?" Hunter'ın sözleri gergindi, bu da beni sonsuz eğlendirdi.

"Endişelenme, Alfa Baba. Slade'in yanında tamamen güvendedim. Son birkaç hafta içinde beni öldürmek için yeterince fırsatı oldu, ama ben hala buradayım."

Kellan'ın kahkahası eğlence ve gerginliğin karışımıydı. "Bu harika bir teori, güzel kız, ama ejderha ve adam iki ayrı varlık. Belki de ilk karşılaşmanızda canavarın sınırlarını test etmeye devam etmemek en iyisidir."

Hayatımdaki endişeli alfaları görmezden gelerek, uzun, kalın çenesini nazikçe tırnaklarımla kaşımaya başladım. "Sen tehlikeli misin?" diye sordum ona alçak, yatıştırıcı bir ses tonuyla. "Yani, tehlikeli olduğunu biliyorum, ama bana karşı değilsin, değil mi? Bu aptal alfalar boşuna endişeleniyorlar."

Yine eğlenerek burnunu çektikten sonra, daha önce hissettiğim aynı mistik enerjinin güçlü bir patlamasıyla vurduğumda, bir anda canavar ortadan kayboldu. Onun yerine, neredeyse iki metre boyunda bir şekil değiştiren duruyordu.

Kendimi geriye doğru çekerek kıcıma oturdum, Slade'in iki ayaklı haliyle korku geri döndü. Bu şekil değiştirenin hangi şekli seçerse seçsin, korkutucu bir yanı vardı.

İki adımda öne doğru ilerleyerek tekrar üstüme dikildi ve *tanrım*, o tamamen çıplaktı.

Kafamın üstünde sallanan devasa penisi ve ağır testislerini görünce nefesim kesildi. *Burada ne tür bir kitle imha silahı olayı yaşanıyordu?*

Slade'in mücevherlerinin onun diğer özellikleriyle uyumlu olduğunu görünce şaşırmadım. O, hayatımda gördüğüm en büyük şekil değiştiriciydi ve o, hayatımda gördüğüm en büyük penisdi.

Bu mantıklıydı.

Ama sadece boyutu değil... *Slade'in penisi piercingliydi.*

Kalın başının ucundan, daha da kalın tabanına kadar. Sekiz piercing saydım, ama daha fazla da olabilirdi.

daha fazlası. Hay aksi, ve o manzara tam olarak dikleşmemiştir bile, çünkü ben bakarken, ikinci canavarı uzamaya devam ediyordu. *Hadi ama*, bunun normal bir şekil değiştirene sığması imkansızdı...

Tüm bunlardan dikkatimi dağıtmak için ayağa fırladım, onun bakışlarıyla karşılaşınca sertçe nefes aldım. *Öfkeli* bakışlarıyla. "Bir daha sakın bunu yapma," diye bağırdı, göğsü inip kalkıyordu.

Slade'i hiç bu kadar kızgın görmemiştir; bana ve sürüsüne karşı çoğunlukla kararsız ve soğuk davranırdı, ama karşımda dururken, tamamen ateş gibiydi.

"Neyi?" diye boğuk bir sesle sordum, onun piercingli penisini sanki daha yakından tanışacakmışız gibi süzdüğümü mü kastettiğini bilmiyordum.

"Ejderha lanet olası bir evcil hayvan değil," diye hırladı, elleri titriyordu.

Ah, doğru. Ejderha. Bir numaralı canavar.

"Eğer seni ararsa," diye devam etti Slade, "hareketsiz ve sessiz kal, ve hayatına değer veriyorsan, hiçbir koşulda ona dokunma. Onu kızdırırsan onu durduramam. Daha azı için bile öldürdü."

"O... o benden rahatsız görünmüyordu."

Slade alaycı bir şekilde güldü, yeşil gözleri soğuktu. "Benim dokunma nefretim gibi bir şeyi olmayabilir, ama yine de, senden önce bunu bilecek kadar ona yaklaşan başka kim vardı ki? Aptal, Omega. Aptallığın seni öldürecek."

Başını sallayarak arkasını dönüp uzaklaştı ve ben onun geniş omuzlarını ve güçlü sırtını, bronz ve mükemmel iki kalçasını gördüm. *Tanrıça lanet olsun.* Şekil değiştiren mükemmel biriydi ve ben *o kadar* etkilenmişim ki göğsündeki dövmelemin ne olduğunu kaçırmışım.

Sinir bozucu cadı, tuhaf bir ağlama sesi çıkararak dikkatimi dağıttı. "Ejderhamızın peşinden gidip iyi olduğundan emin olacağım."

Onun mükemmel sarı saçlarını avuçlayıp onu geri çekme dürtüsü çok güçlüydü, o ejderhaya ya da bu alfalara karşı sahiplenici davranmaya hakkım olmadığını bilsem de.

"Bu senin boynun," dedi Finley sert bir kahkaha atarak.

Slade'in kaybolduğu noktaya bakmayı zorla bırakarak, birlikte geçirdiğimiz zaman boyunca ejderha ile kaydettiğim tüm ilerlemenin tamamen boşa gitmemiş olmasını umdum. İlk tanıştığımız zamanki halimize geri dönme düşüncesi, adet ağrısından çok daha keskin bir bıçak darbesi gibiydi.

Sanki benim sıkıntımı hissetmişler gibi, Kellan ve Hunter her iki yanıma yaklaşarak beni alfa enerjileri ve yatıştırıcı enerjileri arasında tuttular. İkisi de tek kelime etmedi, ama ejderhanın draması sona erdiği için artık daha rahat hissediyorlardı. "Hiçbir tehlike altında değildim, çocuklar," diye fısıldadım, onların koruyuculuğundan biraz memnun olarak. "Neden bu kadar telaşlandığınızı bilmiyorum, ama o ejderha çok tatlı bir şey. Onu tutacağım ve fikrimi değiştirecek hiçbir şey söyleyemezsiniz."

Hunter'ın homurtusu tehditkardı ve Kellan'inki gergindi, beni biraz daha sıkı sardılar.

"Sen benim ölümüm olacaksın," diye iç geçirdi alfa, boynunu uzatarak beni koklamak için burnunu cildime sürttü. O uzaklaştığında, fırtınalı gözlerinin bulutlarına baktım. "Bana Slade'i hiçbir şekilde aramayacağına söz ver. O diğer şekil değiştirenler gibi düşünmüyor. Her durumu değerlendirirken hayvani bir özelliği var ve çoğu zaman bu özelliği, daha insani olan empati ve mantığa galip geliyor."

Onun uyarısını ciddiye aldım, çünkü tanıdığım en sert ve en korkutucu ikinci alfa olan Hunter endişeleniyorsa, ben de endişelenirdim. Yine de, ejderhayı gerçekten tutmak istiyordum. Hepimiz için güvenli hale getirmenin bir yolunu bulurdum.

Burada olduğunu neredeyse unutmuş olduğum Warrick, "Bu alfalara ne yapacağız? Bizi büyüğü bir patlamayla yok etmeye çalıştılar. Silver City'de kalmak güvenli değil" dedi.

"Ne öneriyorsun?" Finley, hak sahibi alfa'ya alaycı bir bakış atarak sordu. "Bariz olanı dile getireceksen, bir çözüm de sunmalısın."

Warrick karşılık vermedi. "Alfa Konseyi'ne haber vermemiz mi gerekiyor?" dedi ve çözümünü sundu. "Emme ve Slade artık güvende olduğuna göre, resmi kanallardan ilerleyip kendi ordumuzu kurabiliriz."

Warrick ve Slade, şehrimizi korumak için eğitilmiş ve hazırlıklı olan en seçkin şekil değiştirenlerden oluşan iki uygulama grubuna liderlik ediyordu. Rogers sürüsüne karşı bizim tarafımızda olmaları büyük bir avantaj olurdu.

"Konsey zaten konuyu araştırıyor," dedi Slade, her zamanki siyah üniforması ve botlarıyla tamamen giyinmiş olarak yeniden ortaya çıkarken. Cadı onun yanında yürüyordu ve ejderhadan makul bir mesafe tuttuğunu görünce rahatladım. Şüphesiz onun yarattığı kıyafetleri giyiyor olsa bile... *Tamam, evet, yine yüzünü parçalamak istedim.*

Hunter'ın eli bir saniye boyunca omurgamda yukarı aşağı gezindi, sonra Slade ile doğrudan konuşmak için uzaklaştı. "Konseyin bu konuyu araştırdığını nereden biliyorsun?"

Kellan, Hunter'ın bıraktığı boşluğu fırsat bilip beni göğsüne çekti, kalbi her zamankinden daha hızlı atıyordu. Ejderhayı okşayarak onları ölümüne korkuttuğumdan beri tek kelime etmediğini fark etmemiştim.

Elimi kaydırıp parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçirdim, ona yaslanarak bizi birbirimize bağladım. Gerginliğini dışarıya vurdu, çok daha büyük bedeni benimkini sardı. "Sorun yok, Altın Çocuk," diye mırıldandım, bakışlarım konsey hakkında yoğun bir tartışma içinde olan Hunter ve Slade'e çevrilmişti. "Ben iyiyim ve hiçbir yere gitmiyorum." En azından bugün değil.

"Senin için bir ömür bekledim, Emmeline," diye kulağıma fısıldadı. "Ve sen hayatıma girdiğinden beri öğrendiğim bir şey varsa, o da sen hayatta değilsen ben de hayatta değilim. Sensiz bu boku yapmayı reddediyorum. *Sensiz bunu yapamam.* Şu anda ve sonsuza kadar durum böyle."

Göğsüm mengeneye sıkışmış gibi sıkıştı; dudaklarımdan dökülen hırıltılı hıçkırık, bahçedeki herkesin dikkatini çekecek kadar yüksekti. Kellan'ın kollarında dönmeye çalıştım, ifadesinin sesindeki kırık parçalarla uyuşup uyuşmadığını görmek istedim, ama beni hareket edemeyecek kadar sıkı tutuyordu.

Bizi yavaşça ileri geri salladı. "Sorun yok, bebeğim," diye fısıldadı, o kadar alçak sesle ki diğer alfaları duyacaklarından şüphe ettim. "Bu sadece seninle ölüm arasında her zaman ben olacağım anlamına geliyor. Sensiz yaşamaktan endişe duymuyorum

Çünkü bu olmayacak. Ejderhanın zerine atlamamış olmamın tek nedeni, onu kışkırtma riskini almamak içindi. Ayrıca Slade'in daha önce kendini kaybettiğini görmüştüm ve senin yanında canavarı sakınleşmişti. Belki de onu hiç görmediğim kadar sakınleşmişti."

Kellan'ın öleceği düşüncesi dizlerimin titremesine neden oldu; beni tuttuğu için şanslıydım, yoksa yere dşecektim. "Hayır!" Sonunda bir kelime çıkarmayı başardım. "Senin benimle tehlike arasına girmeni istemiyorum. Senin önce lmeni istemiyorum. Bu benim için hiç de uygun değil."

Her cümlede sesim yükseliyordu, bu da Hunter'ın bize doğru yaklaşmasına neden oldu. "Sizin aranızda ne oluyor?" diye sordu, gözleri Kellan'a takılmıştı. "Emme'nin kurdu ıldırıyor."

Kellan'ın gğş gürledi, bu hareket bana da yansıdı. "Emme'ye kalbinin artık birden fazla kişi için attığını hatırlatıyordum."

Hunter'ın ifadesi kapandı, okunması zor hale geldi ve elini uzatıp Kellan'ın omzuna koydu. İki arasında güzel bir andı ve Hunter'ın bizi kendine doğru çekip beni onların kucaklaşması arasında sıkıştıracağını beklemiyordum.

Bunu sık sık yaparlardı, beni aralarında tutarlardı. Neredeyse ilk tanışmamızdan itibaren bana sevgi ve ilgi gösteren bu alfa erkekler. Ve ben buna kızmamıştım.

Hatta, aralarında *farklı* bir şekilde olabileceğim bir zamanı özlemle bekleme neden oluyordu.

Gerçekten benim olabileceğinden emin olmadığım bir gerçeklikti, ama bir kız hayal kurabilirdi.

BÖLÜM 9

EMME

Uzaktan gelen siren sesleri ile tartışma sona erdi. Evin yarısı havaya uçmuş olduğu ve buradaki evlerin büyüklüğüne rağmen, hala banliyöde olduğumuzu düşünürsek, bu pek de şaşırtıcı değildi.

"Silver City kolluk kuvvetleri yolda," dedi Slade, başını geriye eğip dikkatle dinlerken. "Bir düzine ya da daha fazla. Gitmeliyiz."

Kellan ve Hunter hiç vakit kaybetmeden beni evden birkaç blok ötede park ettikleri karartılmış SUV'lardan birine bindirdiler. "Savaşmadan gitmek karakterimize aykırı olsa da," dedi Hunter sürücü koltuğuna otururken, "resmi yollardan gitmek istiyorsak, burada yakalanamayız."

"Bu şehirdeki varlığımızın tüm izlerini silmeye başladım bile," dedi Slade, Hunter'ın telefonunu elinde tutarak yolcu koltuğuna otururken. Bu, ilk saldırıda telefonlarımızı kaybettiğimizi hatırlattı bana. Grup sohbetlerini kaybetmek beni üzdü; onlar, sürü hayatının gizli en sevdiğim yanlarından biriydi.

Kellan ve Finley arabaya atladıklarında, hak sahibi alfamız "Mükemmel" dedi. Jewels ve Warrick ikinci arabadaydı ve ben de sürümün benimle birlikte olmasına sevindim. İkisi uzak dursalar da, hiç gelmemelerinden iyiydi.

Özellikle de kokularımız birbirine karıştığında.

Hunter'ın mocha kokusu beni kafeine aç bıraktı; Slade'in kızarmış marshmallow kokusu beni yıldızların altında geçirdiğim geceleri hayal ettirdi; Kellan'ın tarçın ve karamel kokusu bana

ev ve sevgiyle ilişkilendirdiğim kokulardı; Finley'in vanilya kiraz kokusu en az tanıdık olanıydı ama etkisi diğerlerinden daha az değildi.

Hepsi kusursuz bir şekilde birleşti ve benim çikolata ve bal kokumla birleştiğinde daha da güzel koktu. Eğer bağlanırsak, kokularımız daha da güçlü bir şekilde karışacak ve şekil değiştirenlere bizim tamamlanmış bir beşli olduğumuzu gösterecekti. Bu, benim taşıyacağım ısırik izleriyle birlikte, diğer alfalara da caydırıcı olacaktı.

Adil olmasa da, erkekler, özellikle de alfa erkekler, nadiren kendilerini yaklaşımlara karşı savunmak zorunda kalırlardı. Hayır dedikleri takdirde, çok az sayıda şekil değiştiren onları zorlayabilirdi. Kadınlar o kadar şanslı değildi, bu yüzden eşlerimiz boğazlarımızı ve omuzlarımızı işaretlerdi. Bu, sahiplenmenin açık bir işaretiydi. Havaalanına giderken sessizlik hakimdi, Hunter sessizliğini bizi iyi yüksek sürüş sınırınısınırının Kellan, orta sırada yanımda oturuyordu ve sürüş sırasında uzanıp uzun, çilek sarısı saçlarımın uçlarıyla oynadı. Pencereden dışarı bakarken yüzü sakın ve mutluydu ve geldiğinde yüzünde olan acı ve endişenin kaybolmuş olmasına içim rahatladı. özellikler.

Stresli ve berbat birkaç gün geçirmiştım ve alfa kurtlarla birlikte iyileşme sürecinde geçireceğim zamanın heyecanını şimdiden hissediyordum. Sonunda, konsey ve Rogers sürüsüyle ilgilenmemiz gerekecekti, ama ancak bundan sonra iyileşebilirdik. *Umarım.*

Ben de pencereden dışarı bakarak, Golden Claw'dan çok daha az gelişmiş görünen Silver City'yi seyrettim. Ufukta sadece bir iki katlı birkaç bina görünüyordu. Reeves Industries ve Thenguard Shipping binaları gibi devasa gökdelenler yoktu. Altyapı çoğunlukla ormanlarla serpiştirilmiş büyük konut bloklarından oluşuyordu. Golden Claw gibi, dışarıso soğuktu, ama güneşimiz yoktu. Parlak ismine rağmen, Silver City aslında gri ve sıkıcıydı. Eve dönmek için sabırsızlanıyordum.

Florida'da alfa beni kokladı ve tüm hayatımı değiştirdiğinden beri uzun bir yol kat ettim. Garip bir şekilde, hiç beklemediğim bir dünyaya tekmelerek ve bağırarak sürüklendiğim için şimdi neredeyse şanslı olduğumu hissediyordum. Sonunda kendimden daha fazlasına ait olmanın nasıl bir his olduğunu anladım.

"Hokey maçını kaçırdınız mı?" diye sordum aniden, hayatın normal seyrinde devam edeceğini fark ederek, biz bu berbat durumun ortasında olsak bile.

Finley cevap verdi ve beni şok etti. "Evet, yaptık. Koç'a çok gizemli bir mesaj bıraktım, geri döndüğümüzde kesinlikle dayak yiyeceğiz, ama o da sürümüne bir saldırı olduğunu biliyordu."

Sözleri her zamanki öfkesi olmadan söylenmişti ve ben onun derin, boğuk sesini takdir ettim. Beni parçalamak için bir silah olarak kullanmadığında çok hoşuma giden bir ses.

"Özür dilerim..."

"Özür dileme," diye tersledi Hunter. "Sen yanlış bir şey yapmadın ve hiçbirimiz hokeyi sürümümüzden daha önemli görmüyoruz."

Finley iç geçirdi ve ben kiraz-vanilya kokusuyla sarsıldım, ama Hunter'ı düzeltmedi. Hepimiz onun önceliklerini çok iyi biliyorduk. Ben hokeyden sonra ikinci sırada bile değildim. Listede bile yoktum.

Kellan'ın kurt enerjisi daha da güçlendi, uzanıp emniyet kemerimi çözdü ve beni sandalyemden kaldırıp kucağına aldı. Kalbim bir an boğazıma kadar çıktı ama onun sert göğsüne ve kalçalarına gömüldüğümde sakinleşti. O kadar çabuk rahatladım ki, kısa bir şekerleme yapabilirdim... Ona yakın olmak *çok iyi* geliyordu.

Hunter, Kellan'ı dikkatle izliyordu ve ben, onun yarı kalabalık caddeye odaklanmamasından endişe duyardım, ama onun bunu daha önce de yaptığını görmüştüm. Bizim hak sahibi liderimizin, başının yan taraflarında da gözleri vardı sanki, çünkü dikkatinin dağıldığı anlarda bile hiçbir şeye çarpmıyordu. "Emme'nin üzerine salya akıtmaman konusunda ne demiştin...?"

Kellan, her zamanki gibi, alınmadı. "Birincisi, bunu sen mi söyleyeceksin, dostum. Jones ona saldırdığında ona alfa kurt gibi davranan kimdi? Onun cildinde bıraktığın morluklar ve izler yüzünden onun güzel çillerini bile göremedim. İkincisi, ona salya akıtmıyorum. Onu hayranlıkla izliyorum. Ona takıntılıyım ve bunu ona göstermeyi asla bırakmayacağım. Önce beni öldürmesi gerekir ve eğer bu onun tercihi ise, yine de takıntımın arkasındayım."

Az önce eriyip bir yığın çamur mu oldum? Hiç kimse tarafından hayranlık duyulmamıştım. Ya da takıntılı olunmamıştım. Ya da... sevilmişim. Bu alfaları tanımadan önce hayatımda bir dakika bile. İçimi yakıp gözlerimi kavuran bu aşırı duygularla ne yapacağımı bilmiyordum.

Alfalarla yakın mesafedeyken ağlamak pek akıllıca değildi, bu yüzden duygularımın dalgasını tek çıkış noktasına yönlendirdim: koltuğumda kıvrılıp dudaklarımı Kellan'ın dudaklarına bastırdım.

Göğsünün derinliklerinden düşük bir inilti çıkardı, sonra ciğerlerinden bir nefes kaçtı, sanki nefes almaya bile çok zorlanıyormuş gibi. Ağzı yavaş, mükemmel bir hareketle açıldı ve ben öpücüğün içine çekildim. Alfalarla diğer öpüşmelerimde hissettiğim aceleci çaresizlik yoktu. Bu yavaşça yutan bir öpücüktü. Sadece onun tatlı tadıyla değil, aynı zamanda enerjisinin uğultusuyla da çevrili olduğum için bir tamamlanmaydı.

Bu, kurtlarımızın ruhsal düzeyde birbirine bağlanmasıydı.

Kellan beni çekip sandalyeye oturttuğunda parmakları uyluklarımı sıktı. Bize daha fazla yer açmak için sırtını kamburlaştırdı ve ben ona karşı sallanırken iniltiyi zar zor bastırdım.

Hayatımda yarım düzine kez seks yapmıştım. İnsanlarla. Hepsi tamamen unutulabilir şeylerdi ve sonunda ucuz vibratörümün çok daha üstün olduğuna karar verdim ve uğraşmayı bile bıraktım.

Ancak, Kellan'ın bacaklarımın arasında hissettiğim duygu, insan dünyasında yaşadıklarımın bir şekil değiştirenle birlikte olmanın yanında hiçbir şey olmadığını bana kesin bir şekilde gösterdi. Bir alfa ile. *Benim alfamla.*

Ne yazık ki, bugün sadece kanamam çok şiddetli değildi, aynı zamanda *sürümüzün geri kalanıyla birlikte bir arabadaydık.* Bu iki gerçek, nefes nefese kalıp uzaklaşmaya çalışırken heyecanımı hızla söndürdü.

Kellan bir elini omurgamdan yukarı kaydırıp saçlarıma soktu ve kafatasımın tabanını sıkıca kavradı. Kafatasımdaki bu çekme hissi, *çok daha* aşağıda başka bir hisle taklit edildi. "Bu doğal, güzel kız," diye dudaklarıma fısıldadı ve kısa, *çılgın* bir saniye boyunca, sürünün önünde sevişmekten bahsettiğini sandım. "Hiçbirimiz kandan tiksiniyoruz."

Değişenlerin tanrıçası, ve ben yine neredeyse yanmak üzereydim.

Dudaklarımdan bir inilti döküldüğünde, nefes almak için geri çekildim ve hiçbir neden yokken, Kellan'ın sandalyesinin hemen arkasında oturan Finley'in bakışlarıyla karşılaştım.

Ayı şekil değiştiren adam gergin ve rahatsız görünüyordu, ama bir değişiklik olarak gözlerinin rengi açık ve parlaktı, kalın kirpikleri güzelliğini çerçeveliyordu.

İlk bakışta ifadesinde tiksinti olduğunu söyleyebilirdim, ama burun deliklerinin hafifçe genişlediğini ve kokusunun kiraz-vanilya aromasının derinleştiğini fark edince, yeniden değerlendirmek zorunda kaldım.

Neredeyse acı çekiyormuş gibi görünüyordu.

Bakışlarımız kilitli kaldı, ta ki o ayı gibi homurdanana kadar: "Bizi lanet olası havaalanına götür. Bu boku gözümün önünde görmek istemiyorum."

Kellan yüzünü göğsüme gömdü ve hafifçe güldü. "Yeşil tonları Slade'e bırak, Fin. Sana yakışmıyor."

Slade önden homurdandı ve başka bir tepki görmek için arkasına dönmedi, ama iç mekan her geçen saniye daha da ısınmış gibi hissettirdi.

Burada nefes almak birden zorlaşmış mıydı? Hunter klimayı kapatmış mıydı?

Serin sonbahar havasını içime çekmek ve kendi kalp atışı gibi nabız gibi atan yoğunluktan biraz olsun kaçmak için pencereyi indirmek için düğmeye bastım.

Sessizlik bir kez daha çöktü ve Kellan endişeli görünmüyordu, dalgın dalgın yanımlı okşuyordu, sakinleştirici ritmi nabzımı düşürüyordu. Bu şekil değiştiren, başından beri bana *tamamen* bağlı olduğunu söylüyordu ve bir yerlerde... ben de onun için aynı şeyi hissetmeye başlamıştım. Sanki hayatımda o olmadan var olamıyormuşum gibi.

Mutluluğumun ve geleceğimin bu dört alfa ile bağlantılı olduğunu bilmek korkutucuydu, özellikle de bağlanmanın bizim için kaçınılmaz sonu olduğu düşünülürse. Onlara gerçeği söylemem gerekiyordu, böylece hep birlikte mücadele edebilirdik. Kaderle tek başıma mücadele etmek çok yorucuydu.

Açıklıkta neredeyse ağızımdan kaçırıyordum ve belki de şu anda bu konuyu konuşarak garip sessizliği doldurmamız gerekiyordu. Onların

yardımlarıyla, Chelsea'nin omega kitaplarını bile inceleyebilirdim. O, Golden Claw'daki tek diğer omega idi ve referans kitapları odamın köşesinde dokunulmamış bir şekilde duruyordu.

"Anneme ne olduğunu size anlatmak istiyorum." Kendimi durduramadan ağzımdan kaçırverdi. Korku, damarlarımdan zehir gibi akarken bile. "Sürüsünün ona ne yaptığını ve neden şehirlerden kaçtığımı açıklayacağım."

Hunter'ın gözleri yine yoldan ayrıldı ve Slade koltuğunda elinden geldiğince döndü, omuzları otuz dereceden fazla hareket edemeyecek kadar genişti.

"Hazır değilsen mecbur değilsin," diye beni teselli etti Kellan, daha dik oturarak beni yüzüne yaklaştırdı. "Ne kadar süre gerekiyorsa sabırlı olabiliriz. Baskı yok. Hiçbir konuda."

Gah, mükemmel Golden. Bu alfa erkeğe aşık olduğumdan oldukça emindim ve sırf bu yüzden riski göze alacaktım. "Hepinizin neden sizden kaçtığımı anlamanızı istiyorum. Neden aramızdaki bu çekime karşı savaşmak zorunda kaldığımı. Çünkü söz veriyorum, ben de hissediyorum. Sadece farklı bir yol seçmekten başka seçeneğim yoktu. Gerçekten çok yalnız, üzücü ve acınası bir hayattı. Kader bana biraz boktan bir şans verdi."

Hunter'ın sesi yumuşak ve aynı zamanda sert bir tondaydı, bu da bu alfa'yı mükemmel bir şekilde özetliyordu: "Bize söyleyeceğin hiçbir şey duygularımızı değiştiremez, küçük omega. Hiçbir şey. Senin sorunlarının çözümünün bir parçası olmak istiyoruz. Bize çözüm olanağı ver."

Elbette, bizim yerleşik dahi mucit, çözemeyeceği hiçbir sorun olmadığını düşünüyordu. Bu sefer haklı olmasını umuyordum.

"Bu, sizin düzeltmenize izin vermek kadar basit değil, çünkü bu, bizim kapasitemizin ötesinde olabilir..." Boğazım düğümlendi, yanaklarım ısınırken, açık pencereden gelen soğuk hava cildime çarptı. Kellan ellerini sırtımda yukarı aşağı gezdirerek beni bir kez daha sakinleştirdi. "Bu, omegaların başkalarının bilmesini istemedikleri bir sır. Bu yüzden genel bilgi değil, en azından ben öyle olduğuna inanmıyorum."

"Söylesene artık lanet olası, lcy," diye homurdandı Finley, ve benim adımın daha da acımasız bir kısaltmasını kullanmasına çok *sevindim*. "Bu durum bizi de en az senin kadar etkiliyor, ve bunu bizden saklayıp bizi reddetmen..."

Hunter küfredip frenlere basarak bizi sağı doğru sarsarken, beni azarlamayı bitiremedi. Araca büyü sarılırken, pencereden keskin bir kükürt kokusu içeri doldu.

Silver City sokaklarında ölümcül bir takla atarken çığılık attım. Kellan'ın beni tutması sayesinde tavana fırlamadım, ama yine de kapının kenarına ve onun sert vücut zırhına defalarca çarptım.

Sonunda momentum durduğunda, en azından doğru pozisyondaydık, ama nefesimizi bile alamadan, Kellan'ın kapısı koparıldı ve cadının büyüğü patlamasının tüm gücünü üzerimize aldık. İçgüdülerim, büyüye biraz daha dirençli olan kurtumu çağırarak için ellerimi kaldırmamı sağladığı için tepki vermem daha yavaş oldu. Ancak Kellan, benden iki adım öndeydi.

Kollarımı kaldırdığımda, daha önce bana söz verdiği gibi davrandı: yarı dönüşmüş canavarı kenara itti ve kendini benimle tehlike arasına koydu. Büyü yüzüne çarptığında, tüm vücudu titredi ve yere yığıldı.

Bir uluma ile kurtumun kontrolünü kaybettim ve kapının dışındaki cadiya doğru atıldım.

BÖLÜM 10

EMME

Saldırdığımda hiçbir şey düşünmemiştim, sadece sürümü tehdit eden şeyi yok etme ihtiyacı hissetmiştim. Kurtum tam kontrolü ele geçirmişti ve ben zihnimin derinliklerinde Kellan için çığlık atıp ağlarken bile, onun odak noktası hedefte kalmıştı. Dişlerim derisine saplandı ve ağızım kanla doldu. Cadıyı omzuna doğrudan vurarak şaşırtmış olmalıyım ve bunu, ölüm ve çürüme kokan etini parçalayarak avantajıma kullandım.

Cadı iğrenç bir tada sahipti, ama çılgınlık beni ele geçirdiğinden durmadım.

Hırıldadım ve avımı salladım, kaslarını yırttım ve kemiklerini kırdım. Yakınlardan gürleyen bir kükreme duyuldu ve Slade'in kocaman bedeni cadının arkasında belirmeden bir saniye önce kokusunu aldım. Ejderhaya dönüşmemişti, ama buna gerek de yoktu, çünkü cadının kafasını iki eliyle kavradı ve elleri kadının kafatasını tamamen kapladı.

"Bırak," diye emretti bana boğuk bir sesle, yanan bakışları benimkilere kilitlenmişti.

Slade mecazi anlamda benim canavarıma hakim olduğu için itaat ederek çenemi gevşettim ve yere düştüm, pençelerim patlamış araba camlarından çıkan kırık camlara takıldı. Slade'in daha fazla alana ihtiyaç duyduğunu hissederek, kuyruğum arabanın yan tarafına çarpana kadar geri çekildim, sihirin kükürtlü salınımı etrafımızdaki tüm temiz havayı boğuyordu. Ama bu Slade'i rahatsız etmiyor gibiydi.

Cadının içinden büyümlü bir enerji çılgılığı patladığında, o sadece kollarını gerdi ve çıplak elleriyle kadının kafatasını ezdi.

Çıplak. Elleriyle.

Onu öldürmesi bir nefes kadar sürdü.

Hayvanım hareketsiz kaldı, alfasını yukarıdan izledi ve ondan hiç korkmuyordu. Hayır, bacağına sürtünmek ve kokusuyla onu işaretlemek istiyordu. *Sakin ol kızım*. Şimdi sırası değil.

"Omega!"

Finley'in sert sesi, bakışlarımı Slade'den ve ejderhanın arkasında duran, ona gerektiğinde destek olmaya hazır olan Hunter'dan uzaklaştırdı. Finley yanımda, aracın arkasında duruyordu ve Kellan'dan, açık kapıdan sarkan bir bacağı dışında hiçbir iz yoktu.

Kederli bir uluma göğsümde yankılandı ve ağızımdan döküldü. *Hayır! Hayırırırır! Lütfen tanrıça, hayır*. O ölmüş olamaz.

Buna inanmayı reddettim.

Cadının onu bayılttığı kesin, çünkü o patlama benim içindi ve Rogers sürüsü benim ölmemi istemiyordu. Onun öldürücü bir patlama kullanması imkansızdı.

Değil mi? *Değil mi!?*

İleri doğru iterek, kurtumun üst yarısını arabaya soktum ve Kellan'ın baygın bedenini kokladım. Kalbinin düzenli atışını duyduğumda, tüm vücudum titredi. Tanrıya şükür, hala hayattaydı, ama kokusu... kükürtlü büyüyle kirlenmişti. *O kaltak ona ne yaptı?*

"Jewels," diye bağırdı Hunter ve arabadan dışarı baktığımda sarışın cadı ve Warrick'in bize doğru koştuğunu gördüm, SUV'leri iki kapısı da açık bir şekilde garip bir şekilde park edilmişti.

Jewels, yerde yatan ölü cadının yanında durdu. "Matilda," diye yutkundu, yüzündeki ifade beş saniye içinde şoktan dehşete, oradan da öfkeye dönüştü. "Oh, onu öldürdüğüne sevindim, cadı grubu çok kızacak olsa da."

Slade kaşlarını bile kaldırmadı; hayatımda bu kadar endişesiz bir şekil değiştiren görmemiştim. "Kellan'a bak," diye emretti, sesi cadının ifadesinden daha sert çıkıyordu. "Saldırdığında büyüyle vuruldu ve hala bilinci yerine gelmedi. Kokusu kükürtle kirlenmiş."

Slade'e sanki o da onu kontrol ediyormuş gibi itaat etti ve açık kapıya doğru ilerledi. İçimdeki canavar savunma tepkisi gösterdi, göğsümden gürültülü homurtular ve hırıltılar yükselirken ona dişlerimi gösterdim. Bugün zaten bir cadı kaltağı yemiştım, ikincisini de yemekte hiçbir sakınca görmedim.

Tadı kurumuş ve iğrenç olsa bile.

Jewels beni dikkatle izledi ve beyaz kürkümün yarısının diğer cadının kanıyla lekелendiğinin farkındaydım, ama o hiç irkilmedi. "Geri çekil, Omega," dedi, büyüsünün titremesi bana ulaşırken, "Onu büyülü bir saldırıdan kurtarabilecek tek kişi benim."

Bu tamamen doğru değildi. Annemin, Kellan'ın çantasını toplayıp büyülü bir saldırıdan kurtarmasına yardım ettiğini görmüştüm, ama Kellan'la bağlanmadığım ve gücümü onun gücünü desteklemek için kullanamadığım için kenara çekilmek zorunda kaldım.

Geri çekildim, keskin bakışlarımı ona sabitleyerek. Hunter ona yeterince güveniyordu ki onu da yanında getirmişti, bu yüzden şu anda saldırmıyordum. Ama Kellan'ı değerlendirmek veya ona yardım etmek dışında *herhangi bir* hareket yaparsa, onu gebertecektim.

Karanlık gözlerini en az otuz saniye boyunca bana dikti ve irislerinin arkasında beyaz bir parıltı olduğunu yemin edebilirim. Tuhaf kaltak.

Sonunda dikkatini Kellan'a çevirdiğinde, ellerini göğsünün üst kısmında gezdirdi, sternumunun üzerinde yavaşladı ve sonra tekrar ilerledi. Büyüsünün kokusu çok hafifti ve bunun diğer cadıdan daha güçlü veya daha yaşlı olmasından mı kaynaklandığını bilmiyordum.

"Onu basit bir nakavt ve kontrol büyüsüyle vurdu," dedi Jewels sonunda, bu iyi bir haber olmalıydı, ama yüzündeki ifade mutlu duygular vermiyordu.

Kaşlarını çatarak, açık kapının yanında sabırsızlıkla bekleyen Hunter'ın yanına döndü.

"Bize neyi söylemiyorsun?" dedi düşük ve sert bir ses tonuyla.

Endişeli ifadesi değişmedi ve ben de arabanın küçük bölümünde bir aşağı bir yukarı dolaşmak zorunda kaldım. "Büyü Kellan için tasarlanmamıştı," dedi sonunda derin bir nefes alarak. "Bu da onun içinde düzensiz bir şekilde tepki verdiği anlamına geliyor, özellikle de o güçlü bir alfa olduğu için. İki güçlü *yabancı* büyü birbiriyle karışmayı sevmez."

Gözlerini Kellan'a çevirdi ve panik beni neredeyse alt üst ederken, kurtum yerinde titredi. "Başka ne var?" Finley arabanın dışından sordu. Burada sıkışıp kaldığım yerden onu göremiyordum, ama sesini gayet iyi duyuyordum. "Bunu nasıl düzeltebileceğimizi söyle."

Her zamanki öfkeli, ayı gibi boğuk sesi, benim hissettiğim panikle aynıydı. Kellan'ın yaralandığı ya da... daha kötüsü olduğu düşüncesi. *Hayır*. Finley ve ben bununla başa çıkabilecek durumda değildik, ama Altın Çocuk için bir çözüm bulacaktık.

"Bu büyü, az önce öldürdüğün cadıya yönelikti," diye ekledi Jewels kasvetli bir sesle. "Eğer onu sen yapmışsan, kaldırması kolay bir büyü. Tek amacı, bir şekil değiştireni nakil sırasında bilinçsiz tutmaktır."

Çeviri: Beni Rogers sürüsüne teslim edilene kadar bilinçsiz tutmak için tasarlanmıştı. Kendi savaşlarını vermek için buraya gelmeye bile cesaret edemeyen bir grup alfa.

Hunter kapının çerçevesini kavradı ve ellerinde ezilmiş metali parçaladı. "Bu cadı öldüğü için Kellan'a yardım etmek için yapabileceğimiz hiçbir şey yok mu diyorsun? Sonsuza kadar bu bilinçsiz durumda kalacak mı?"

Jewels, sertçe yutkunduğunda gözleri parladı ve ben, onun söyleyeceği her ne olursa olsun kulaklarımı tıkamak istesem de, bu halimle kötü haberi dinlemek zorunda kaldım.

"Hayır," diye fısıldadı, başını sertçe sallayarak. "O sonsuza kadar böyle kalmayacak."

Hunter arabayı bıraktı ve sol elini uzatarak Jewels'in boğazını kavradı. Bu benim sahip olduğum el değildi ve onun bana karşı her zamanki seksi, dominant tavrından da farklıydı. Bu tutuş acımasız ve zalimdi, gözleri altın rengi parıldarken ifadesi taviz vermezdi. "Ne. Demek. İstiyorsun. Jewels?" Her kelime dişlerini sıkarak söyleniyordu, çenesi çoktan kurt şekline dönüşmüştü.

"Sonunda..." diye öksürdü, onun ezici tutuşu yüzünden konuşamıyordu. Hunter parmaklarını esnetti, onun konuşabilmesi için baskıyı biraz azalttı. "Sonunda büyü onu öldürecek. Onlar... onlar uzun süreli kullanım için tasarlanmamışlar." Bir öksürük daha.

Hunter onu arabadan sürükleyerek önüne getirdi. Onun devasa ellerinde daha da minik ve oyuncak bebek gibi görünüyordu. "Kabul edilemez. Onu nasıl düzelteceğini bulacaksın, yoksa seni, soyunu ve son yüzyılda ailenin etkileşimde bulunduğu herkesi yok ederim. Anladın mı? Sanki hiç var olmamışsın gibi seni varoluştan sileceğim."

Jewels açıkça güçlü bir cadı olmasına rağmen, onun tutuşuna karşı mücadele ederken yüzünde saf panik vardı. Ama nafile. "T-tamam. Bir yolunu bulacağım."

Slade ve Finley, Hunter'ın iki yanına geçtiler ve üçü, Jewels'a karşı dururken gözle görülür şekilde korkutucuydular. Cadıya *neredeyse* acıyordum, ama aynı zamanda Kellan'ı kurtarma görevine tüm dikkatini vermesi için *fazladan bir motivasyonu* olduğu için rahatlamıştım.

Benim için yapılan bu saldırının Kellan için son olduğunu kabul etmeyi reddettim. Naif olsun ya da olmasın, bu kadarı kabul edemezdim.

Neden kendini benimle saldırı arasına koydu? Bundan nefret ediyordum. Benimle tehlike arasına giren herkesten nefret ediyordum.

Bu benim hatamdı... yani, aptal annemin hatasıydı. Ben de onu miras almıştım.

Bu alfa erkekler, benim kokumla eşleşecek kadar şanssız oldukları için incinmeyi hak etmiyorlardı. Onları uyarmaya çalışmıştım ve hayatlarına ilk girdiğimde beni bırakmış olsalardı, bunların hiçbiri başlarına gelmezdi.

Sanki bu düşüncemi duymuş gibi, Hunter'ın karanlık ve altın rengi benekli bakışları bana çevrildi. O alfa bakışı, kurtumu esir aldı, her iki tarafım da onun yaydığı vahşilikten hem korkmuş *hem de* heyecanlanmıştı. "Kellan'ın sana ihtiyacı var Omega. Kaçmayı aklından bile geçirme çünkü işler boka sardı."

Kurtum tekrar titredi, öfke ve acı bedenimi uçurumun eşiğine getirdi. Neyin eşiğine, hiç bilmiyordum. Akıl sağlığımın, yorgunluğumun, acımın, paniğimin.

Kurt formumdayken, Hunter'a onları kurtarmak için kaçmam gerekirse, beni hiçbir şeyin durduramayacağını söylememin imkanı yoktu.

İlk kez, kaçma ihtiyacım kendimi kurtarmakla ilgili değildi ve *sürümü kurtarmanın* daha da güçlü bir itici güç olduğunu fark ettim.

Bu alfaları korumak gerekiyordu.

Slade, tuhaf bir şekilde sezgisel olduğu anlardan birinde, tam olarak ne düşündüğümü anladı. "Bunun kendi suçu olduğunu düşünüyor," dedi, beni dikkatle izlerken. "Diğer büyülerden ve Rogers Sürüsü'nün hayatımıza getirebileceği tehlikelerden bizi korumak için kaçmak istiyor."

Neden bunu şimdiye kadarki en aptalca seçmiş gibi gösterdiğini bir türlü anlayamadım. Onları tanıdığım birkaç hafta içinde dört alfanın ikisi saldırıya uğramıştı.

Benim yüzümden.

"Kaçmayacak. Kellan yaralıyken ve ona ihtiyacı varken onu terk etmeyecek." Hunter bunu çok doğal bir şekilde söyledi ve yine beni herkesten daha iyi tanıyanlar gibi davrandılar.

Jewels, Hunter sonunda onu bıraktığında nefes nefese öksürdü; Hunter, yorum yapmaya yer bırakmayacak şekilde fikrini belirtmekten zevk alıyordu. Onun hakimiyeti, pazarlık veya yanlış anlaşılmaya yer bırakmıyordu.

Onun öfkesini hiç üzerime çekmemiştim ve onun kötü tarafına geçersen nasıl davranacağını merak ediyordum. Onun amaçlarına ulaşmak için kullandığı acımasız yöntemlerin bir istisnası olabilir miydim?

Yoksa benim için daha da kötü mü olurdu?

"Bu senin hatan değil, küçük omega." Hunter'ın benim takma adımı tanıdık bir şekilde yavaşça söylemesi paniğimi hafifletti. "Cadı onu nasıl iyileştireceğini bulacak ve biz tekrar tam bir beşli olacağız."

Akıllıca kenarda kalan Warrick tereddütlü bir şekilde, "Dönüşümüzde konsey güncellemelerimizi bekliyor. Rogers sürüsü ve onlarla çalışan tüm cadılar bunun bedelini ödeyecek," dedi.

Hunter tek bir baş sallamayla bunu onayladı, sonra sokağa göz gezdirdi. Ana yolda değildik, ama yakındaki evlerde birkaç meraklı yüz görünüyordu. Haber çabucak yayılacaktı — Reeve'in sürüsü dünya çapında ünlüydü ve Slade'in dijital silme çabaları bu hikayeyi tamamen ortadan kaldıramayacaktı.

"Emmeline için kıyafet lazım," dedi Finley, Jewels arabadan inerken.

Amacı şüphesiz beni çıplak görmekten kaçınmaktı, ama beni düşünmesi bile onun için düşünceli bir davranıştı. Jewels'ın yüzü solgun kalmıştı ve gözünün köşesindeki seğirme, mutlu olmadığını gösteriyordu.

Elini salladığında, yırtık giysilerimin dağınık kalıntıları onarıldı ve koltuğun üzerine düzgünce katlanarak temiz ve yeni görünüyorlardı. Uçağa binene kadar giyinmeyi bekleyecektim, çünkü adet dönemim için kağıdım kalmamıştı. Canavar formundayken kanın etkisi daha azdı.

Kellan'a yaklaşıp, hıçkırarak onun yanaklarını nazikçe yaladım. Keşke onun dönüşüp kıyafetlerini mahvetmiş olsaydı da, bilinçsiz olan ben olsaydım.

Hayatım o alfa ile karşılaştırıldığında hiçbir değeri yoktu; dünyanın daha fazla Kellan'a ihtiyacı vardı.

Benim Kellan'ıma ihtiyacım vardı.

Bu doğrudan onun suçu olmayabilir, ama özünde tüm cadılar aynı hamurdan yapılmıştı, bu yüzden Jewels'a hiç sempati duymuyordum. Kellan'ı nasıl iyileştireceğini bulsa iyi olur, yoksa Hunter onun en küçük sorunu olur.

BÖLÜM 11

EMME

Golden Claw'a uçuş beş saat sürdü. Daha önce hiç özel uçakta seyahat etmemiştim ve evrendeki en sevdiğim şekil değiştirenlerden biri yaralanmamış olsaydı, Reeves sürüsünün muhteşem jetini keşfetmekten büyük heyecan duyardım.

Hunter, Kellan'ı uçağın arkasındaki özel yatak odasına yatırmıştı ve ben onun yanından ayrılmayı reddettim, tüm yolculuk boyunca yanında yatıp ona fısıldadım.

Beni duyup duymadığını bilmiyordum, ama yalnız olmadığını bilmesini istedim.

Yorgunluk sonunda beni yendi ve onun elini tutarak uykuya daldım, ancak biri beni yataktan kaldırdığında uyandım. "Hayır," diye mırıldandım, elim Kellan'ın elinden kayarken. "Kellan."

Hunter beni sert göğsüne çekip burnunu yanağımda gezdirirken, etrafımı yoğun bir kahve kokusu sardı. "Kellan burada bizimle," diye mırıldandı. "Uyuyabilirsin, biz onun yanında kalmasını sağlayacağız."

Yorgunluğum ve Hunter'ın rahatlatıcı kokusu beni tekrar karanlığa sürükledi, bu alfanın sözlerini tuttuğunu bilmenin verdiği huzurla.

Tekrar uyandığımda panik içindeydim, bir gelişmeyi kaçırdığımdan endişeleniyordum. Yanımda alfanın tanıdık sıcaklığını hissettiğimde kalbimin hızlı atışı yavaşladı. Kellan sanki sadece uyuyormuş gibi görünüyordu, muhteşem yüzü huzurluydu. Tüm zırhını ve silahlarını çıkarmışlar, sadece düz beyaz bir gömlek giydirmişlerdi. Yatağın yanında ona sokulduğumda, onun herhangi bir büyüü saldırıya maruz kaldığına inanmak zordu.

Onu nasıl kurtaracaklarını bulmak zorundaydılar. Başka seçenek yoktu.

Karnımdaki kramp, adet dönemimin henüz ikinci gününde olduğumu hatırlattı ve yatağı kanla lekelememişimdir diye umarak aşağıya baktığımda, birinin altına havlu koyduğunu fark ettim.

Şüphesiz Hunter'dı; şaşırtıcı derecede düşünceli bir alfa erkekti.

Eğilip dudaklarımı Kellan'ın yanağına bastırdım. "Ben buradayım, Altın Çocuk."

Ona bunu yüzüncü kez fısıldamıştım ve cadı onu iyileştirmenin bir yolunu bulana kadar ona bunu hatırlatmaya devam edecektim. Her büyüünün bir bedeli ve bir karşı büyüü vardı, ama cadı sınırlı bir zaman diliminde çalışıyordu. Bu beni çok korkutuyordu.

"Onu öldürmemeliydim."

Başımı çevirip köşedeki büyük koltukta uzanmış, uzun bacaklarını önüne uzatmış Slade'i gördüm. *Kahretsin*. Orada oturan devasa bir şekil değiştiriciyi nasıl gözden kaçırmıştım?

Bizi izlerken yüzü ifadesizdi, ama gözleri parlıyordu. "Muhtemelen geri kalan hayatımızı kurtardın," diye hatırlattım ona, sesim titriyordu. "Yanlış bir şey yapmadın."

Yüzündeki ifade değişmedi. "İlk içgüdüm her zaman şiddet olur. The dragon solves our problems with death and

yıkımla ilgili sorunlarımızı xml-ph-0005@deepl.internal xml-ph-0006@deepl.internal ölüm xml-ph-0007@deepl.internal ve

Kendimi yukarı çekerek otururken, bir elimi Kellan'ın göğsünde tutarken, diğer elimle yanımdaki yatağı okşadım. Slade, benden ne istediğimi anlamamış gibi kaşlarını çattı ve ben de onu zorlamadım. Ona zaman tanıdım.

Ayağa kalktığında, oda onun etrafında küçüldü ve bu devasa, korkutucu şekil değiştirenin sonunda bana kırılğanlığının bir parçasını göstermesine hayran kaldım. Slade ile ejderhası arasındaki gerçek kopukluğu anlamaya başlamıştım ve bunun, etrafındaki dünyayı kontrol etme ihtiyacını soğuk bir şekilde hesaplamasının kısmen nedeni olup olmadığını merak ettim. Bunların hepsi, onaramadığı içsel kaosu düzeltmek için bir araç mıydı?

Ya da belki de sahte bir terapist gibi davranıyordum ve Luxuria'da içki servisi yapmaya devam etmeliydim.

Slade oturduğunda aramızda küçük bir mesafe bıraktı, ama onun sıcaklığını hissedebilecek kadar yakındık. Bu bana hapishanede onun rahatlatıcı varlığını ve hapishane patladığında hayatımızı nasıl kurtardığını hatırlattı. Ve sonra yine cadıyla olanları.

"Bu senin hatan değil," diye tekrarladım, bu sefer daha kararlı bir şekilde. "Hunter Jones'u öldürdüğünde ona söylediğim gibi, eğer içgüdün sürünü korumaksa ve cadının geri kalanımıza ölümcül büyü yapma ihtimali varsa, onu yok ederek doğru şeyi yaptın. Bizi korudun ve zor kararları verdin, böylece geri kalanımız vermek zorunda kalmadı."

Slade'in bakışları yoğundu, beni yeşil bir ışık huzmesi gibi hapsetmişti. Tüm duygularımı aktarmaya çalışırken bile gözlerimi ondan ayıramıyordum. "Sen bir canavar değilsin, Slade Riverson. Sen bir koruyucusun. Ejderhan bizi patlamadan kurtardı. Bunun saf içgüdü olmadığını söyleme bana. Sen bile bu kadar hızlı hareket etmeyi önceden planlayamazdın."

Başını yana eğdi ve elini kaldırdı. Yanağımda bir nefes hissettim ve gözlerim istem dışı kapandı. Fısıldayan bir "Teşekkür ederim" sesi duydum ve gözlerimi tekrar açtığımda Slade gitmişti ve geriye sadece

onun kokusu ve belki de sonunda ona ulaşabildiğim hissi, umudu kalmıştı.

Sersemlemiş halimde bile, mesanem tuvalete gitmem gerektiğini hatırlattı ve Kellan'ın göğsünü nazikçe okşadıktan sonra, bacaklarımı yataktan salladım ve lekelenmiş havluyu alıp yanıma aldım. Hangi odada olduğumuza dikkat etmemiştim, ama açık mavi duvarları gözden geçirdiğimde, bir tanesi tamamen silahlarla kaplıydı ve karamel kokusuyla birleşince, buranın Kellan'ın odası olduğunu anladım.

Onun silahlara *bu kadar* meraklı olduğunu bilmiyordum ve birlikte geçirdiğimiz zamanın bu kadar kısa olması beni üzdü. Öğrenmem gereken çok şey vardı... Daha fazlasına *ihtiyacım vardı*. Sonsuza kadar ihtiyacım vardı.

Onun banyosuna doğru ilerlerken, Finley'in kokusunu takip eden ayak sesleri duydum. Durup, havluyu daha sıkı sararak, aceleyle uzaklaşmak mı yoksa olduğum yerde kalmak mı diye düşündüm. Sonunda, Finley'in ne istediğine karar vermesine izin verdim.

Kapıda donakaldığında, kırık bakışları beni sardı, ben ise havada asılı kalmış, her tarafım kan içindeydim. Sonunda sabrım tükendi. "Duş alacağım. Kel'in yanında kalabilir misin? Onun yalnız kalmasını istemiyorum."

O, derin, ayı gibi bir gürültüyle yanıt verdi, ardından da homurdandı. Ah, harika. "Harika, teşekkürler."

Kendimi sakın bir şekilde yatağın etrafında dolaşıp çıkışa doğru yürümek için zorladım, son birkaç gün vücuduma çok yük bindirdiği için bacaklarım ağrıyordu. İlk kaçırılma girişimini de hesaba katarsak, aslında daha da uzun bir süre önceye dayanıyordu. Ya da Golden Claw'a sürüklenip koku eşleşmelerimle tanışmam...

Biliyor musun, berbat bir ay olmuştu, ama aynı zamanda hayatımın en iyi aylarından biriydi.

Finley'in yanından geçerken, onun kokusunu tam olarak almaya duygusal olarak hazır olmadığım için nefesimi tuttum. Odama girip kapıyı kapattım ve temiz, serin havayı içime çektim. Florence odamı temizlemeye gelmiş ve panjurları ve kepenkleri açarak öğleden sonra esen serin rüzgarı içeri almıştı.

Havluyu çamaşır sepetine attıktan sonra banyoya doğru yönelirken, yatağın ucunda büyük bir sepet olduğunu fark ettim. Yakından baktığımda, sepetin iç çamaşırı, ped, disk, tampon, ped, ağrı kesici, sıcak su torbası, çikolata ve atıştırmalıklar gibi çeşitli

adette ilgili ürünlerle dolu olduğunu gördüm: iç çamaşırları, kaplar, diskler, tamponlar, pedler, ağrı kesiciler, sıcak su torbası, çikolata ve atıştırma lıklar.

Gözlerimi kırıp baktım, Silver City'den döndüğümüzden bu yana bu kadar kısa sürede tüm bunları nasıl başardıklarını merak ederek. Boğazım dayanılmaz bir şekilde sıkıştı ve gözlerim yaşardı, duygusal olarak kırılğan durumum gözyaşlarımı tutmamı engelliyordu.

Dušta hıçkırır hıçkırır ağlamayı planlayarak, sepeti koklamak için bir saniye durdum ve Slade'in kokusunun en belirgin olduğunu fark edince şaşırdım. Hunter'ın kokusu da hafifçe hissediliyordu. Hak sahibi alfamız sürüsüne çok ciddiyetle bakıyordu ve bunun ondan geleceğini tahmin etmişim, ama ejderha beklenmedikti.

Parça parça, gün be gün, bu alfaları kalbimin etrafına ördüğüm koruyucu bariyerleri yıkıp, bu sürüye asla güvenmemeye ve bağlanmamaya kararlı olan beynimin bölümlerini yeniden programladılar.

Bu aşamada, herhangi bir nedenle onları terk etmek zorunda kalsaydım, bu, bir bağımlılığın tercih ettiğı uyuşturucuyu bırakmasına benzer olurdu. Benimki görünüşe göre dominant, sahiplenici alfa erkeklerdi.

Sepeti duştan sonraya bırakarak banyoya girdim ve suyu olabildiğince sıcak açtım. Cildim kaşınıyordu ve kendimi temizlemek için sabırsızlanıyordum. Suyun altına girdiğimde, sıcaklık beni sardı ve kırmızı izler giderden aşağı akmaya başladı. Bunların hepsi adet kanımdan kaynaklanmıyordu; o cadının kanı saçımda kalmıştı ve onun son izlerinin kayboluşunu izlemek bir şekilde rahatlatıcıydı.

Siktir et onu. Kellan'ımı incitmeye nasıl cüret eder?

İlk hıçkırık yüksek sesle çıktı, kendimi kıvrılırken göğsümden koparak. Siktir et onu. *SİKTİR ET ONU!* Burada olması gerekiyordu ki onu tekrar öldürebileyim, beni felç eden bu acıyı dindirmek için onu parçalara ayırabileyim. Dizlerim büküldü ve karo zemine yığılacaktım, ama düşerken güçlü kollar beni yakaladı.

Daha fazla hıçkırık patladı içimden, yoğunluğu içimi parçalıyordu ve gözyaşlarım o kadar hızlı akıyordu ki gözlerim kör oldu. Kimle birlikte olduğumu görmek için görmem gerekmiyordu. Hem mantığım hem de kokusu bana bunun Hunter olduğunu söylüyordu, dünyam yıkıldığında beni dušta tutan kişi.

"Ben buradayım, bebeğim," diye fısıldadı. "Parçalan. Parçalan gitsin ve parçalarını bir araya getirmem için bana güven. Seni yeniden bir araya getirene kadar."

Çığlığım boğazımdan çıktı ve öfkelenip ağlayıp dünyadan nefret ederken kendimi tutamadım. Midem bulandı ve midemde bir şey olsaydı kusardım. Kellan'a çok odaklandığım için uçakta hiçbir şey yiyememiştim.

Hunter beni daha sıkı sararken tutuşu hiç bozulmadı, ikimiz de duş duvarına yaslanmış, ben onun göğsüne karşı çığlık atıyordum. Tam olarak söylediği gibi yaptı ve parçalarımı tuttu, ta ki sonunda acımdan sessizce hiçkırılmaya başlayana kadar.

Beni bırakmadan, Hunter el bezimi aldı, şeftali kokulu vücut şampuanından biraz ekledi ve nazikçe cildime sürdü. Benim kaçırdığım kanı ve yeni kanın aktığı uyluklarımdan aşağıya doğru yıkadı ve ne adet dönemime ne de kırılmış halime bir kez bile tepki göstermedi.

Hatta, karnımı okşarken her zamankinden daha nazikti, kumaşın yavaş ve yatıştırıcı hareketleri cennetteymiş gibi hissettiriyordu ve gözlerim kapanırken, Hunter'ın beni yeniden bir araya getirdiğini fark ettim. Tutmuş olduğu bir başka söz daha.

"Kellan iyi olacak," diye mırıldandı, beni sakinleştirmeye ve temizlemeye devam ederken. Ben çok bitkin durumdaydım, sadece tırnaklarımla onun pazılarını nazikçe okşayıp, dövmesinin geometrik desenini izleyerek, onun sakinleştirici ve güven verici sözlerini dinleyebiliyordum. "Sürümün bir üyesini kaybetmeyi reddediyorum. Sizi bu noktaya kadar hayatta tuttum ve bu, Altın Çocuk için de değişmeyecek. Anlıyor musun, Emmeline? Kellan'ın iyileşmekten başka seçeneği yok, çünkü ben asla yenilgiyi kabul etmem."

Göğsüm sıkıştı. "O benim için o patlamayı üstlendi. O fedakarlık yaptı..." Cümleyi tamamlayamadım.

"Evet, uyanık olsaydı kendine çok memnun olurdu," diye cevapladı Hunter, kocaman göğsü yüzümün altında gürültüyle inliyordu. "Ona iyi bir çocuk olduğunu söyler ve ona sarılırdın, o da sikini sallayarak pantolonuna boşalmak üzere olurdu. Söz veriyorum, bu hala bizim geleceğimiz. Onun sinir bozucu kışını son kez gördüğümüzü sanma."

Hala komik bir şey bulabildiğime şaşırarak boğuk bir kahkaha attım. "O mükemmel, biliyorsun."

Hunter hareketsiz kaldı, bez belimin alt kısmında durdu. "Biliyorum, bebeğim. Çok iyi biliyorum."

Uzun süre birlikte düşün altında kaldık ve beni kuruladığında, ruhumda acıyla neredeyse eşit bir huzur hissi vardı.

BÖLÜM 12

EMME

Hunter beni giyinmem için yalnız bıraktı ve rahat bir eşofman ve Kellan'ın kapüşonlu sweatshirtünü giydikten sonra, koridordan mavi odaya geri döndüm. Finley'in kardeşi ile geçirdiği zamanı bozmak istemedim, bu yüzden yavaşça köşeyi döndüm.

Gördüğüm manzara göğsümü bir kez daha sıkıştırdı ve zaten şişmiş gözlerime yaşlar doldu.

Finley, Slade'in daha önce oturduğu sandalyeyi yatağa yaklaştırmış, başını eğmiş, kocaman yumruğuyla Kellan'ın gömleğinin önünü kavramıştı. Konuşmuyor, başını bile kaldırmıyordu, sadece ona tutunuyordu. Kapı aralığından bile, ayı şekil değiştirenin acı ve çaresizliğini hissettim ve duşta zaten sinir krizi geçirmiş olduğum için şükrettim, yoksa yerde tam bir felaket halini alırdım.

Finley'in Kellan ile olan anını bölmemi veya acısını görmemi hoş karşılamayacağını bildiğimden, geri çekilmeye başladım. Çoraplı ayaklarımın ahşap zeminde ses çıkarmamasına rağmen, Finley'in başı yine de yukarı kalktı ve bir kez daha gözlerinin viski rengi derinliklerinde boğuldum.

Kalın, koyu kirpikleri titredi, düzensiz bir nefes aldı ve sonra aynı şekilde ağır bir nefes verdi. "Antrenmana gitmem gerek," diye mırıldandı ve keskinliği olmayan boğuk sesini duymak garipti. Görünüşe göre, bugün beni nefret edecek kadar bile yıkılmıştı. "Onunla kalacak mısın?"

"Evet, tabii ki. Kesinlikle gerekli olmadıkça onun yanından ayrılmayı düşünmüyorum."

Finley aniden kardeşini bıraktı, parmakları sıkıca tuttuğu için sertleşmiş gibi bükülüyordu. "O da bunu ister."

Ayağa kalkarken, Kellan'ın sırtüstü yatan bedenine son bir kez baktı, sonra odadan çıktı. Yanımdan geçerken, her zamanki huysuz ayı öfkesini zar zor hissettim. Onun yas tutmasını görmek beni rahatsız ediyordu, ama en azından ona yardımcı olacak hokeyi vardı. Onu çok iyi tanımıyor olabilirdim, ama buzun onun terapisi ve kurtuluşu olduğunu biliyordum, ve bugün her zamankinden daha çok ikisine de ihtiyacı vardı.

O gittikten sonra, aceleyle Kellan'ın yanına gittim, elimi göğsüne koydum ve kalbi düzenli bir şekilde atarken iç geçirdim. "Hey, Altın Çocuk. Seni özledim." Eğilip yanağına burnumu sürttüm. "Alfa Baba senin bu halinden hoşnut değil. İhtiyacım olduğunda, *hatta ihtiyacım olmadığında bile* bana her zaman göz kulak oldu, ama bugün ekstra nazikti. Slade bunun kendi hatası olduğunu düşünüp kendini suçluyor, Finley ise yıkılıyor, bu yüzden seni iyileştirmenin bir yolunu bulana kadar güçlü kalmanı istiyorum." Yutkundum, bir kez daha boğazım düğümlendi. Duşta acımı dindirmek için yaptıklarım boşa gitmişti; şu anda sonsuz bir çukur gibiydi. "Bu dünyada ve öbür dünyada beni takip edeceğine söz verdin ve ben bu sözüne sadık kalmanı istiyorum. Sana ihtiyacım var Kel. Sensiz bu berbat hayatı yaşayabileceğimi sanmıyorum."

Kesinlikle yapamayacağımı biliyordum.

Eğer ben olmasaydım o da olmayacaktı dediğinde şok olmuştum. Hiç kimse benim varlığımı bu kadar önemsememişti. Ama şimdi bu duyguyu çok iyi anlıyordum. Kellan'sız bir dünyada yaşamayı hayal edemiyordum. Bunu hayal etmeyi reddediyordum.

Hunter'a, Golden Claw'ın arka yolunda telefonumu bulup bulmadıklarını sormam gerekiyordu. Grup sohbetlerini gözden geçirmek ve bir süreliğine gerçeklikten kaçmak istiyordum.

Sonraki birkaç saat boyunca Kellan'ın yanında oturdum. Sesim kısılana ve söyleyecek sözüm kalmayana kadar onunla konuştum. Ona üzücü çocukluğumun her ayrıntısını ve yıllardır beslediğim hayallerimi anlattım. Ondan sakladığım tek gerçek, annemin sürüsünün ona yaptıkları ve nasıl öldüğüydü. O son sırları dökmeye her çalıştığımda sözler boğazımda düğümleniyordu.

Şimdiye kadar iki kez alfalara bu gerçeği anlatmaya çalıştım ve iki kez de evren en patlayıcı şekilde müdahale etti. Sanki ağzımı kapalı tutmam için bir işaret gibi geldi. Kellan büyülü bir hapsetme büyüsüne kapılmışken, bu zaten o kadar da önemli gelmiyordu. Gerçek ve geçmişim hiçbir yere gitmiyordu ve benim endişelenmem gereken çok daha acil sorunlar vardı.

Tüm konuşmalarım boyunca Kellan hiç kıpırdamadı, irkildi ya da hareket etti. Sanki derin bir uykuda yatıyormuş gibiydi ve kalbinin düzenli atışlarını duymak beni çok mutlu etse de, bu yeterli değildi. Onun koyu mavi gözlerini ve heyecanlandığında veya kızdığında mor renge dönüşen gözlerini özledim. Beni veya sürüsündeki kardeşlerini taklit ettiğinde yüzündeki canlılığı özledim. Daha ciddi alfalardan oluşan bu eve getirdiği neşeyi özledim.

Onu özlüyordum.

Florence akşamüstü bana yemek getirdi ve midem isyan etmeden önce birkaç lokma yemek yiyip biraz su içmeyi başardım. Yemek yememin tek nedeni, Kellan'ın kendime iyi bakmadığım için bana kızacağıydı.

Uzun süre oturmaktan bacaklarım kramp girince, kalktım ve odasında dolaşarak küçük kişisel dokunuşları inceledim. Etkileyici silah duvarının yanı sıra, odanın her yerine serpiştirdiği yeşillikleri de çok sevdim. Her köşe, raf ve pencere pervazında yapraklı yeşil bitkiler vardı ve bu da odaya ev gibi rahat ve sıcak bir hava katıyordu.

Düzinelerce kılıç, tabanca, bıçak, tatar yayı ve balta asılı olan ana duvara uğradığımda, silah sevgisine neyin ilham verdiğini merak ettim. Hatta, ölüm meleğinin elinden çalınmış gibi görünen bir çift tırpan bile vardı. Bu rahat, tatlı alfa ile onun cinayet duvarını birbiriyle ilişkilendirmek tuhaf geliyordu. Ama... yine de, o gün Sorenson'u bir çocukmuş gibi havada tuttuğunu unutamıyordum. Altın rengi alfamda bir karanlık taraf vardı ve ben onun bu yönünü de aynı derecede seviyordum.

"Silahları sever misin, Kel?" omzumun üzerinden bakarak gülerek sordum. "Umarım bir gün seni iş başında görebilirim."

Alfalar hakkında bu kadar az şey bilmem benim hatamdı. Fazla şey öğrenip onların canavar olmadıklarını anlamaktan korkuyordum; bu şekilde mesafemi korumak daha kolaydı. Ama şimdi bilmek istiyordum.

Hepsi. Kellan sadece silahları mı topluyordu yoksa onları kullanmak için de eğitim almış mıydı? Son birkaç saat boyunca saatlerce izlediğim avuç içlerindeki o pürüzlü izler, sadece hokey ve spor yapmaktan mı kaynaklanıyordu? Öyleyse, ne zaman başlamıştı? Ailesi ve kardeşleri nasıldı? Aile evinde yaşayan kardeşleri olduğunu söylemişti, ama henüz onlarla tanışma fırsatım olmamıştı.

İlk kez, gerçekten bütün resmi görmek istedim.

Cinayet duvarından uzaklaştığımda, köşeye sıkışmış, dolup taşan kitap rafının önünde durdum. Hokey kupaları ve madalyalarıyla dolu iki rafın yanı sıra, boş kalan her alana sıkıştırılmış birçok kitap vardı. Okuma becerim zayıf olmasına rağmen, Kellan'ın hangi tür kitapları sevdiğini merak ederek birkaç roman aldım. Onu hiç elinde kitapla görmemiştım, ama okumayı sevmeyen kimse bu kadar çok kitaba sahip olmazdı.

Aldığım iki kapakta da yarı çıplak bir çift birbirine sarılmıştı. Garip bir gülme sesi ağzımdan çıktı.

Romantizm.

Bir başkasını kaldırdım ve *Bonekissed* adlı kitabın kapağında da benzer şekilde müstehcen bir poz veren bir çift vardı. Kitaplar aynı havayı taşıyordu, çoğu fantastikti, vampirler, periler, şekil değiştirenler ve cadılar vardı. *Peri ne demekti ki?* Daha da önemlisi, Kellan romantik kitapları okumayı seviyordu, bu da onun silah duvarından daha az şaşırtıcıydı. Bu, neden her zaman en mükemmel ve romantik sözleri hazırda bulundurduğunu da açıklıyordu. En iyilerin en iyisi tarafından eğitilmişti.

San Diego'daki Wahl's Diner'da benim müdürüm olan Kerry Anne'e göre, romantik kitaplar erkekler için en iyi rehberlerdi. Molalarında elinde kitap olmadan onu hiç görmemiştım ve çalışırken bana kitapların konusunu anlatırdı. Ayrıca bana sesli kitapları da tanıttı, bunları yaklaşık olarak yılda bir kez alabiliyordum.

Kellan ile aynı hikayeleri okumak için içimde bir dürtü uyandı, ancak bu kitabı bitirmem aylarımı alacaktı. En büyük umudum, onun yakında uyanıp bana en sevdiği hikayelerin özetini anlatması ve bu şekilde benimle paylaşmasıydı.

"Sana yardım edebilirim."

Dönerek, bir vampirle ilgili kitabı göğsüme sıkıca bastırdım. "Neyle?" diye sordum, etrafa hızlıca bakındıktan sonra dikkatimi kapının eşiğinde duran Slade'e çevirdim.

"Okumanda sana yardım edebilirim."

Sinir bozucu bir utanç beni kapladı, yanaklarım kızardı. Daha önce okula gitmediğimi ve okuma becerimin zayıf olduğunu söylemiştim, ama Slade benim gerçek zayıflıklarımın ve kırılganlıklarımın derinliklerini gören tek şekil değiştiren kişiydi.

O her zaman daha derine bakardı.

"Bu sadece eğitim eksikliğinden kaynaklanmıyor," dedim, utanç duygusunu ortadan kaldırmak için kendimi eşit nefes almaya zorlayarak. "Beynim biraz karışık. Harfler ve kelimeler birbirine karışıyor ve metin satırlarını düzgün tutamıyorum. Sayfada yukarı aşağı zıplıyorlar."

Slade'in ifadesi hiç değişmedi. "Evet. Sayfaya nasıl gözlerini kısarak baktığını fark ettim. Topladığım semptomlara dayanarak, disleksik olduğunu düşünüyorum."

Bunu çok doğal bir şekilde söyledi ve ben şok ve üzüntümü yüzüme yansıtmamaya çalıştım. "Disleksik olduğumu mu düşünüyorsun?"

Bu terimi daha önce duymuştum elbette, ama sadece müşteriler çocukları ve okul hakkında konuşurken. Bunun gerçekte ne anlama geldiğini veya okuma zorluğumla nasıl bir ilgisi olduğunu bilmiyordum.

Slade başını salladı. "Evet. Bu, birçok kişiyi etkileyen bir okuma bozukluğudur.

Senin bir sorunun yok ve aptal da değilsin."

Bir *rahatsızlık* övünülmesi gereken bir şey gibi gelmediğinden, utanç duygum devam ederken, onun aptal olduğumu söylemesine de biraz şüpheyi yaklaştım. Yataktan kalkmadan birkaç dakika önce, hayatımın tüm sırlarını onunla paylaşma görevimin bir parçası olarak Kellan'a bundan bahsetmiştim.

Gizlice yukarı baktım, ama herhangi bir kamera göremedim, bu yüzden belki de bu sadece bir tesadüftü.

"Disleksi bir okuma bozukluğudur," diye tekrarladı Slade. "Zekanla hiçbir ilgisi yoktur. Sadece beyninin nasıl çalıştığını anlamak ve engelleri aşmana yardımcı olacak araçları bulmak gerekir. Sana yardımcı olabileceğime inanıyorum."

Yıllardır kendi kusurlarımı nefret etmeme rağmen, bir parçam belki de bir şekilde düzelmenin bir yolu vardır diye umutluydu. "Neredeyse yirmi altı yaşımdayım," diye fısıldadım.

Slade'in göğsü bir sarsıntıya uğradı. "Evet, 12 Aralık'ta."

Şüphelerim yeniden arttı, çünkü doğumumun hiç kaydedilmediğinden oldukça emindim ve onlara söylediğimden de emin değildim.

"Evet. Artık okumayı öğrenmek için çok yaşlı olduğumu düşünmüyor musun?" Sadece bunu konuşmak bile kalbimin daha hızlı atmasına neden oldu. Yıllarca zayıflıklarımın dikkat çekmemesi için uğraştım. Ama Slade bu kadar gerçekçi davrandığında, benim de bunu klinik bir bakış açısıyla değerlendirmeme yardımcı oldu. "Hayatımın çoğunda bununla başa çıktım. Zaten büyümüş ve bununla başa çıkabiliyorken, yuvarlak bir çiviye kare deliğe zorla sokmaya çalışmanın bir anlamı yok."

Slade dikleşti ve odaya adım attığında, atmosfer yeni bir gerilimle dans etmeye başladı. "*Şimdi* nükleer fizikçi olmayı öğrenebilirsin. Ya *da* kalp damar cerrahı olmayı. Ya *da* roket gemisi yapımını. Öğrenemeyeceğin hiçbir şey yok, Snow. Eğer bu şansı deneyecek kadar cesursan." Kaslı omuzlarına rağmen, omuz silkme hareketi zarifti. "Ama korkuyorsan ya da uğraşmak istemiyorsan, zamanımı boşa harcamayacağım."

Bu sözler, daha önce bana yönelttiği diğer sözler kadar keskin değildi ve çoğunlukla ejderhanın sözlerini yumuşatmaması beni memnun ediyordu. Sana tam olarak, filtrelenmemiş düşüncelerini söylüyordu.

Sana gerçeği söylerdi.

Ben cevap veremeden uzaklaştı ve beni, önümüzdeki birkaç hafta içinde yapmam gereken işler listesine *disleksi araştırmasını* da eklemeli miyim diye düşünmeye bıraktı. *Okuma bozukluğum* hakkında bilgi edinmek için bilgi *okumam* gerektiğinin ironisi bana da kaçmadı. Omega araştırmasıyla birlikte, beynim de bana bağırırmaya başlayacaktı.

Hiçbiri Kellan'ın uyanmasını sağlamak kadar önemli değildi uyandırmak kadar önemli değildi.

BÖLÜM 13

EMME

Bir sonraki uykuya dalışım, sandalyede, başım Kellan'ın yanındaki yatağa yaslanmış, elim onun elini sıkıca kavramış haldeydi. Sesler beni uyandırdığında, ne kadar uyuduğumu bilmiyordum, ama duvarlarda ağır gölgeler vardı ve odayı aydınlatan sadece yatağının yanındaki iki istiridye lambası vardı.

Sesler ve adımlar giderek yükselirken, yüzümü ellerimle sildim ve kendimi uyandırmak için salladım. Kapıdan ilk olarak Hunter'ın başının görüldüğünü görünce rahatladım. "Jewels, Tyson ve Julien Kel'i kontrol etseler sorun olur mu?"

Kellan onları sadece birkaç kez geçiştirerek bahsetmişti, bu yüzden Tyson ve Julien'in kim olduğunu hatırlamak bile biraz zamanımı aldı. *Onun kardeşleri.* Ve umarım bazı cevapları olan cadı.

"Tabii ki," dedim, ayağa fırlayarak birkaç adım geri çekildim. "Jewels henüz bir karşı büyü buldu mu?"

Hunter başını sallarken yüzündeki stres çizgilerini görmekten nefret ettim. "Henüz değil. Birkaç test daha yapması ve cadı grubundaki diğerleriyle görüşmek için onun özünden bir parça alması gerekiyor."

O odaya girdiğinde, düşünmeden ona doğru ilerledim. Hunter bana rahatlık ve koruma hissi veriyordu ve bedenim onun özel ilgisine ihtiyaç duyuyordu.

Saatlerce sandalyede oturmaktan bacaklarım ve sırtım ağrıyordu ve iyileşmemin yakında başlayacağını umuyordum. Hunter, sert yürüyüşümü fark ettiğine dair hiçbir işaret göstermedi, dikkatini şifalı bitkilerle dolu tepsiye verdi.

"Onlar buradayken," dedi, "sen de düzgün bir akşam yemeği yiyeceksin."

Eğildi ve nefesinin dudaklarımı okşadığı hissiyle titredim. "Kurtum çıldırmak üzere, küçük omega. Sana bakmama izin vereceksin, yoksa zorla yapacağım."

Lanet olsun ona. Hunter da muhtemelen aşk romanları okuyordu, ama onun okudukları kesinlikle karanlık, takıntılı türden romanlardı.

"Önce Jewels'ın ne diyeceğini dinleyelim," dedim, Kellan'ın uyanacağına dair en ufak bir umut bile olsa ona tutunmak için çaresizce. "Ayrıca, onun kardeşleriyle ilk kez tanışıyorum. Kel'e olanlar yüzünden benden nefret edeceklerini düşünüyor musun?"

Hunter'ın gözleri altın rengi parladı ve derin, tüyler ürpertici bir sesle homurdandı, bu ses tüylerimi diken diken etti. "Hayatlarına değer veriyorlarsa hayır." Ellerini pazılarımın etrafına doladı ve beni kendine doğru çekti. "Bir daha böyle bir şey söyleme. Bu senin hatan değil."

Söylemeyeceğime söz verebilirdim, ama bu ona inandığım anlamına gelmezdi. Sessiz kaldığımda, sinirini dışa vurdu, ama bir değişiklik olarak, kapıda bir boğa gibi zorlamadı. "Hadi, cadının ne diyeceğini dinleyelim de sana yemek vereyim."

"Girin" diye seslenirken beni tekrar kendine çekti. Ah, hiçbir şeyden ve kimseden korkmak zorunda olmayan, haklı bir alfanın kibri.

Bakışlarım yatağa ve Kellan'ın geniş göğsünün inip kalkmasına düştü. Eh, alfaları bile ölümden muaf değildi. Onları öldürmek sadece daha zordu.

Jewels ilk olarak içeri girdi ve yanında çürük yumurta kokusu getirdi. Büyü, karanlık olmasa bile izini bırakıyordu. Karanlık büyü'nün çürüyen cesetler gibi koktuğunu ve kolayca tanınabileceğini duymuştum. Umarım bu farkı hiç yaşamam.

Cadının arkasında iki iri yarı dönüşümcü vardı ve ben, alfa enerjisiyle Julien'in hangisi olduğunu hemen anladım. Diğeri ise açıkça güçlü bir beta olan Tyson'dı. İkisi de Kellan'a benziyordu, sadece saçlarının rengi ve mavi gözlerinin tonu farklıydı.

Jewels yatağa doğru ilerlerken, Jackson kardeşler Hunter ve bana yaklaştı. Kellan'dan birkaç yaş büyük görünen Julien'in kirli sarı saçları ve gece mavisi gözleri vardı.

"Emmeline," dedi yumuşak bir sesle, gözleri üzerimde dolaşırken, bu buluşma için bu kadar berbat görünmemiş olmayı diledim. "Sonunda seninle tanışmaktan onur duydum." Bana sarılmak için elini uzattığında kaskatı kesildim.

Hunter sinirini gizleyemedi. "Aile olsun ya da olmasın, ona dokunursan, lanet kollarını koparırım."

Julien, geri çekilmesine rağmen, sakın bir şekilde Hunter'a sırtıttı. Onun gülümsemesi bana rahat tavırlı Kellan'ı hatırlattı ve bu, kalbimi bir ok gibi delip geçti.

"Ben mutlu bir çiftim, Alfa Hunter," diye hatırlattı Julien. "Bunu biliyorsun. Sadece kardeşimin hayatını değiştiren şekil değiştireni tanımak istiyorum. Kellan'a getirdiği mutluluk için ona her şeyimi borçluyum."

Hunter homurdandı. "Bunda sorun yok. Sadece şükranını uzaktan göster."

Julien iki elini de teslim olarak kaldırdı. "Adil." Bana göz kırptı ve ben de ona sıcak bir gülümseme gönderdim, beni ilk görüşte nefret etmediğine sevindim.

"Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum," dedim, koyu sarı saçları ve mavi gözleri yeşilimsi bir tonu olan Tyson'ı da dahil ederek. "İkinizle de. Kellan olağanüstü bir şekil değiştirici ve bunun harika bir aileden geldiğini biliyorum."

"Annemle babamın seninle tanışmasını bekle," dedi Tyson gülerek, yakışıklı yüzünü eliyle okşayarak. "Seni kucaklamaları ve sevgileriyle çıldırtacaklar. Bebeğinin sonunda romantik eşini bulması onların hayali."

Ciddi bir ifadeyle yavaşça yatağa döndü. Jewels, gözleri kapalı ve dudakları hareket halindeyken, ellerini Kellan'ın göğsünde gezdiriyordu.

"Golden Claw'a uçacaklar mı?" diye sordum, onların beşlinin geri kalanıyla birlikte Thorny Gardens'ta kaldıklarını bilerek.

Julien'in yüzü ciddileşti. "Henüz onlara söylemedik. Burada neyle karşı karşıya olduğumuzu kesin olarak öğrenmeden önce endişelenmelerini istemedim. Ama emin ol, haberleri alır almaz, bir sonraki uçağa atlayacaklar."

"Jeti ben gönderirim," dedi Hunter, artık kimse bana dokunmaya çalışmadığı için daha rahatlamış bir şekilde. "Ne zaman ihtiyacın olursa söyle yeter."

Julien onun omzuna vurdu. "Teşekkürler. Şimdi Rocket'ın yanına oturalım."

Rocket. Orada bir hikaye vardı ve Kellan'ın uyanık olmasını istedim ki bana anlatabilsin.

Kardeşler, kardeşlerinin yanına gittiler ve cadının karşısındaki yatağın yanında durdular. Üç Jackson kardeşini birbirinden ayırmak zor olmasa da, aralarındaki aile bağı da çok açıktı. Kalbim sızladı ve Kellan'ın gözlerini açması için sessizce dua ettim.

Hunter, Jewels'ın büyüleri değerlendirmesini bitirmesini beklerken, beni desteklemek için yanımda kaldı. "Biraz ilerleme var," dedi Jewels, doğrulurken. "Endişelenecek bir şey yok. Ama birkaç hafta içinde bir plan ve çözüm belirlemeliyiz, yoksa etkileri tersine çevirmek için çok geç olacak."

"Peki bir çözümün var mı?" diye sordu Julien, sesi son kelimedede kırıldı. "Ya da en azından bir çözüm bulmak için bir planın?"

Ona sert bir bakış atarken gözleri beyaz bir ışıkla parladı. "Elbette. Bir plan üzerinde çalışıyorum ve yardım etmek için başkalarından büyüy topluyorum. Bu tür büyüler tersine çevirmek zordur, çünkü başka bir cadının enerjisine bağlıdır - ölü olan ve büyüsünü geri almaya zorlanamayan bir cadının." Jewels'ın büyüsünün kokusu odada yayıldı ve burnum buruştu. "Şimdilik ihtiyacım olan her şey var."

Hunter'ın bakışlarıyla karşılaştığında, sertçe yutkunduk ve büyüsü kayboldu. "Sürünü sevdiğim için şanslısın, Alfa Hunter," diye fısıldadı. "Bunu herkes için yapmazdım."

Hunter'a hızlıca bir bakış attığımda, ifadesinin sıkıcıya yakın nötr olduğunu gördüm. O da homurdanarak cevap verdi, ben de dirseğimle ona vurdum ve sanki kimse ona vurmayı düşünmemiş gibi şaşkınlıkla gözlerini genişletti.

O da tek değildi, diğerleri de sanki yeraltı dünyasının derinliklerinden ortaya çıkan yeni bir fenomenmişiz gibi bize bakıyorlardı. "Hunter'ın alfa homurtusuyla demek istediği şey teşekkür etmektir," dedim Jewels'a, zorla gülümsemeye çalışarak. "Kellan'ı kurtarmak için yaptığın her şey için gerçekten minnettarız."

Beni dikkatle süzdü, bakışları derinliklere iniyordu, tüylerim diken diken oldu. "Rica ederim. Yakında haber veririm."

O ayrıldığında, sihir kokusu tamamen kayboldu ve hepimiz rahat bir nefes aldık.

"Birkaç saat Kel'in yanında otursak sorun olur mu?" diye sordu Tyson, sandalyeye otururken. "Küçük roketimizle sohbet etmemiz lazım."

Hunter beni kollarının arasına alıp kapıya doğru yöneldi. "İstedığınız kadar kalın. Benim *vahşi* küçük omegamın yemek yemesi ve dinlenmesi gerekiyor. Onu yalnız bırakmayacak, ama siz ona göz kulak olursanız..."

Julien ve Tyson, Hunter'ın beni bir çuval patates gibi taşımasını izlerken geniş gülümsemelerle gülümsüyorlardı, ama onun davranışları hakkında ne düşünürlerse düşünsünler, bunu kendilerine sakladılar. "Onu bilgilendirmemiz gereken çok şey var," dedi Tyson, ceketini çıkararak Kellan'ın masasından başka bir sandalye çekerek. "Akşam yemeği ve *diğer işlerinizi* halledin."

Ben itiraz etmeden ya da Kellan'a bir kez daha sarılmadan önce, Hunter beni kollarının arasında sıkıca tutarak odadan çıktı. "Ben iyiyim," diye itiraz ettim. "Aşırı koruyucu bir alfa gibi davranıyorsun. Bu gereksiz."

Hunter aniden durdu ve ben ondan yayılan sıcaklık ve hakimiyet dalgasını hissederek yutkundum. "Sen benim gözümün önünden kaçırıldın," dedi yavaşça, kasıtlı olarak. "Kaçırıldın ve rehin alındın. Lanet olası bir cadı tarafından saldırıya uğradın. Ve şimdi düzgün yemek yemiyor, düzgün uyumuyorsun. Beni, zaten yeterince başarısız olduğum alfa rolümde daha da başarısız yapma, Emmeline. Benden bunu isteme. Senin için bile, karanlığın derinliklerine doğru sürüklenmene izin vermeyeceğim."

Dur... Dur! "Sen başarısız değilsin," dedim, sesimin titremesini engellemek için zorlukla yutkundum. "Seni tanıdığım süre boyunca hiç başarısız olmadın. Sen bizi bir arada ve güvende tutuyorsun, Hunter. Yaptığın her şeyi görmediğimi sanma. Gördüm ve bunun için sana hayranım."

Ben de ona değer veren kişi olmak istedim, ama sonunda bir sonuca varacağımız için bu zordu. Bir gün, bu yarı bağlı beşli durumumuzdan bıkcacaklardı. Travmamdan, dramamdan ve sorunlarımdan bıkcacaklardı.

Benden bıacaklardı.

"Benim için yemek yer misin, Emme?"

Bunun savaşmaya değer bir savaş olmadığına karar verip başımı salladım. "Evet, yemek yiyeceğim ve dinleneceğim. Kellan birkaç saat kardeşleriyle birlikte iyi olacaktır." Bu, diğerleri kadar kendim için de bir güvenceydi.

Hunter'ın göğsünde memnuniyetle bir mırıldanma yankılandı. "Aferin benim kızıma. Hadi, Florence senin yemek yemeni umarak Gerald'a en iyi yemeklerini hazırlamasına yardım ediyor."

Sadece bu bile bana sunulan her şeyi yemek istememi sağladı. Bu şekil değiştirenler bana kendi yöntemleriyle beni önemsediklerini gösterdiler ve ben bunu yüzlerine vurmuyacaktım.

Keder benim itici gücüm olsa ve midemi mahvetseler bile.

Ne pahasına olursa olsun, yemeği zorla yutardım.

BÖLÜM 14

EMME

Yemek odasına vardığımızda masa çoktan hazırlanmıştı ve her zamanki yerimde bir kadeh şarap görünce rahatladım. Şarap içmek için uygun bir gece varsa, o da bugünkü geceydi. Neyse ki, Kellan'a dönmeden çok önce şarabın etkisini atmış olacaktım. Gece boyunca herhangi bir sorun çıkması ihtimaline karşı olabildiğince uyanık ve mantıklı davranmak istiyordum.

Her zamanki yerime doğru ilerlerken, Hunter beni adeta havaya kaldırdı ve masanın başındaki, onun yanındaki sandalyeye oturana kadar döndürdü. Başım da dönmeyi bıraktığında, şarabımı getirmişti. "Bu gece sana yakın olmanı istiyorum," dedi, bütün akşam boyunca bir pelerin gibi giydiği o aynı sessiz yoğunlukla.

Oturmadan önce, Hunter bir viski bardağına bolca Glenfiddich kırk yıllık single malt döktü ve içkisini yudumlarken koltuğuna gömüldü. Ben de ona katılarak lezzetli ve ferahlatıcı beyaz şarabı tattım.

İkinci yudum şarabımı içerken kapı açıldı ve Florence yüzü solmuş bir halde odaya koştu. "Emme," diye bağırdı, ellerini ovuşturarak. "Sen kaçırıldığından beri çok endişelendik. Şimdi de Alfa Kellan yaralandı." Sesi kırıldı ve bana bu alfalarla çalışmaktan ne kadar keyif aldığını, sırf onlarla olmak için güneyden taşındığını söylediği günü hatırladım. O gün onlara olan sevgisini görmüştüm ve şimdi bizimle birlikte acı çekmemesini diledim.

Ona sarılmak için ayağa kalktım, onun yıkımı benimkini de bir kez daha yüzeye çıkardı. "İlgilendiğin için teşekkür ederim," dedim boğuk bir sesle.

Boğazım o kadar ağrıyordu ki, neredeyse konuşamıyordum. "Onu geri getireceğiz. Ne pahasına olursa olsun."

Profesyonelliği devreye girmeden önce sertçe burnunu çekti ve uzaklaştı. "Ona tüm güvenim var. O bir savaşçı, bizim Alfa Kellan. Seni geride bırakmak anlamına gelse bile pes etmeyeceğini biliyorum. Seni seviyor Emme. Bunu unutma."

Şimdi burnumu çekiyordum, ama Hunter'ın önünde tekrar ağlamamaya kararlıydım. Kellan bana hiç bu sözleri söylememişti, ama eylemleri üç küçük kelimenin söyleyebileceğinden çok daha anlamlıydı. "Teşekkür ederim." Bu, bir cümlede hem fısıltı hem de iç çekişti.

Florence başını salladı ve odadan hızla çıktı, bir dakika sonra masanın ortasına koyduğu dolu bir tepsiyle geri döndü. Hunter, ben sandalyeme otururken beni dikkatle izledi ve bardağındaki altın rengi sıvıyı karıştırdı. "Yemek zamanı, küçük omega," dedi ve gümüş tepsiyi bana doğru itti. "Yeterince yediğine ikna olana kadar bu masadan kalkmayacaksın."

Bu tam Hunter'ın söyleyeceği bir cümleydi ve Kellan burada olmadığı için, "Bu bir emir mi, Baba Alfa? Çünkü ben bir bekçi istediğimi hatırlamıyorum" diyen kişi ben olmak zorundaydım.

Bardağını yere düşürdü ve boğazımı sıkarak *beni kendine* bağladığında, boğazımdan boğuk bir çığlık çıktı. Bana daha da yaklaştı, sesi hakimiyet dolu bir mırıldanmaydı. "Senin bir koruyucun var, bebeğim. Sen korunuyorsun. Sahipsin. Talep edildin. *Benimsin*." Sesi daha da alçaldı ve ben koltuğuma erirken, birdenbire beni bıraktı ve içkisini tekrar aldı. "Ve bunu asla unutma."

Lobotomi dışında, Hunter Reeves'i ve onun iddiasını unutmanın hiçbir yolu yoktu.

Botların gürültüsüyle gerginlik azaldı ve Slade odaya girdiğinde şaşırmadım, ama onun hemen arkasında Finley de vardı.

Bu, bu iki alfa ile ilk kez akşam yemeği yediğim zamandı ve Hunter onları tamamen görmezden geldi, dikkati yüzümün yan tarafına odaklanmıştı. Yemek yeme emri vermişti ve daha önce ne olursa olsun zorla yutacağım diye düşünmememe rağmen, Florence'ın üzüntüsü benimkini de besleyerek midemi tekrar bulandırdı.

"Neden hiçbir şey yemedin, Emmeline?" diye sordu Slade, Hunter ile bana bakarak. "Birkaç dakikadır burada oturup şarap içiyorsun, ama yemeğe dokunmadın."

Kaşlarımı çatarak tekrar tavana baktım, kameraları arıyordum. Tek bir kamera bile görmediğim halde bu alfaları nasıl bu kadar yakından takip edebiliyorlardı? "Reeves teknolojisi," dedi Hunter ve bu sefer onun bakışlarıyla karşılaştığımda, fırtınalı derinliklerinin içindeki yakıcı bakış beni neredeyse mahvediyordu. "Donanımı asla bulamayacaksın."

Bu takipçi pislikler sinirlerimi bozuyordu, ama Kellan beni tamamen meşgul ediyordu. Sürünün geri kalanıyla başka bir zaman ilgilenecektim.

Alfalar beni yakından izliyorlardı, Finley bile, yüzleri ifadesizdi ama kızgın değillerdi. Benim önce yemek yememi beklemek için sonsuza kadar bekleyeceklerini çok iyi biliyordum ve bu ne kadar sinir bozucu olsa da, bir sürüyle birlikte olmanın en sevdiğim yanı buydu. İlgı ve özen.

Küçük jestler benim için çok önemliydi; daha önce kimse bana değer vermemişti. Yaşasam da ölsem de, aç da olsam tok da, yoluna çıkmadığım sürece kimse umursamıyordu.

Bu alfa erkekler umursuyorlardı ve bu rahatsız ediciydi.

Tepsiye yaklaşarak, lezzetli kokuları içime çektim ve Florence ile Gerry'nin ilgimi çeken tüm başlangıçları dahil ettiklerini gördüm: pastırma sarılmış tavuk, hindi köftesi, dana şiş, karides kokteyli ve çeşitli peynirler. Lezzetli et seçeneklerinin yanında tek bir meyve veya sebze bile yoktu ve bu düşünceli davranış karşısında tekrar ağlamamak için kendimi zor tuttum.

Kimse peynir için ağlamazdı ve bu durum peynirden çok daha fazlasıydı, ama peynir de güzeldi.

Servis aletlerinden birini tutup bir seçim yaptım ve tepsiyi çocuklara doğru ittim. Ben tavuk ruloyu kaldırıp bir ısırık alana kadar hiçbiri yemeğe dokunmadı. Midem hemen kramp girdi ve etin tuzu ve suyu dilime değene kadar yemek yiyebileceğimden emin değildim, ama sonra midem rahatladı.

O tadı tatmak için gözlerimi kapattım, bu alfa erkeklerle aynı odadayken takdir edici sesler çıkarmamayı öğrenmiştim. Yemekler sessizlik içinde yenirdi, yoksa onların içlerindeki vahşi hayvanları

vahşileşmelerine neden olmamak için. Bu, kokulu eşlerin bir tuhaflığıydı ve benimle kişisel olarak hiçbir ilgisi yoktu.

En azından benim sürümdeki dört alfanın ikisi için öyle değildi.

Parşömeni bitirdiğimde, gözlerimi açıp bir sonraki seçimimi aramaya başladım ve bana kilitlenmiş üç çift parlak bakışta durdum. "İnlemedim," diye patladım, aralarına bakarak. "Tek bir ses bile çıkarmadım."

Finley hızla gözlerini kaçırdı ve bir yudum bira içti, diğer ikisi ise bakışlarını kaçırmaya bile çalışmadı. "Zevkini hissedebiliyoruz," dedi Slade, sesinde nadiren ortaya çıkardığı bir yoğunluk vardı. Soğukkanlı ejderhamın nerede olduğunu bilmiyordum, ama bu alfa tamamen ateş gibiydi. "Duyguların çok güçlü. Bir bağ kurulduğunda bunun ne kadar güçlü olacağını hayal bile edemiyorum."

Ağzım açık kaldı; yemeğimi çoktan yutmuş olduğum için şükrettim. "Bağlanmamış olsan bile *beni hissedebiliyor* musun?"

Hakimiyet ve koku dışında duygularını hissedemiyordum. Tamam, canavarlarımız bizi birbirimize çekmeye çalışırken göğsümde hafif bir çekilme hissettim, ama yine de bu onların duygularını *hissetmeye* benzemiyordu.

Hunter başını salladı ve bardağını eğdiğinde, viskisini son yudumunu içerken boğazındaki belirgin çizgilere bakakaldım. *Tanrıça lanet olsun.* "Evet, alfaları koku eşleşmelerinin canavarlarını hissedebilirler. Dördümüzün bir beşli oluşturmamız gerektiğini bu şekilde anladık. Bu, her şeyden üstün gelen bir çekimdir. Dördümüz, büyülü bir bağlanma töreniyle birbirimize bağlandık, çünkü biz kardeşiz ve ısırik bize katılmayacağına karar verdik. Beşincimizi bulana kadar. Beşli grubumuzun son üyesinin, hepimizin paylaşacağı bir kadın olacağını hissettik. Yani, ısırığımız tek kişi sen olacaksın, bu da seni beşli grubumuzun merkezine yerleştirecek. Kalbi, diyebiliriz. Bir omega olarak, hepimizle bağ kurduğunda, bizi daha yakından hissedeceksin."

Koltuğumda kıpırdanma isteğiyle mücadele ederken, vücudum ağır ve zonkluyordu, bunun benim için gerçekte ne anlama geldiğini düşündüm. Ve geleceğim için.

Dört alfa ile cinsel olarak paylaşmayı düşünmemiştim - bu, büyürken yaşadığım tek gerçek beşli deneyimdi, bu yüzden anneminki zehirli bir düzen olsa da, bana garip gelmiyordu. Ama onların benim duygusal çalkantılarımı *hissedebileceklerini* bilmiyordum.

"Annem bir alfa sürüsüyle bağlanmıştı ve onlar hiçbir zaman onun duygularını hissedebiliyormuş gibi davranmadılar. Ya da en azından hissediyorlarsa da umursamadılar. O, onlara ve ihtiyaçlarına hizmet etmek için oradaydı."

Aslında... Onların ona yemek *ikram ettiklerini* bile görmemiştim, onun önce yemesini beklemelerini ise hiç görmemiştim.

Sürümün beni sürekli şaşırtmasına şaşmamalı. Dört alfa ile omega hakkındaki tüm önyargılarımı suya düşürüyorlardı.

Sessizce beni izlediler ve ben de annem ve onun sürüsünün dinamikleri hakkında oldukça özel bir ayrıntıyı ağzımdan kaçırdığımı fark ettim. Normalde kolayca paylaşmadığım bir bilgiydi bu.

"Eğer söylediklerin doğruysa, annenin sürüsü gerçek alfa olamaz," dedi Finley sonunda, başını sallayarak ve bir yudum daha bira içerek. "Onlar bizim tanımlamamızın acınası bir örneği ve bir omega bir yana, bir beşli ile kutsanmış olmamalıydılar."

Ona göz kırptım. "Sen... sen bir omega'nın bir lütuf olduğunu mu düşünüyorsun? Yani, bunu *gerçekten* çok iyi saklamışsın."

Bu gece benim alaycı tepkimi hak edecek hiçbir şey yapmamıştı, ama içimdeki bir kısmı hala onun önceki tavrından dolayı incinmiş ve yaralanmıştı.

Kısa sakalını eliyle okşadı ve ben, o silmeden önce kırılğan bir gülümseme gördüğüme yemin edebilirim. "Bizi reddettin, Buz Kraliçesi İcy. Yoksa bizi hiçbir şey değilmişiz gibi reddettiğin kısmı unuttun mu? Neden seni kollarımı açarak karşılayacağımı düşündüğünü anlamıyorum. Açıkçası, keşke hayatımıza hiç girip tüm bu acıyı beraberinde getirmesen diye düşünüyorum. Ama şimdi onu terk edersen Kellan yıkılır, bu yüzden seni uzaklaştırmayacağım. Her ne kadar bizim sadece sürü arkadaşı olmaktan öte bir şey olabileceğimizi hayal edemesem de."

Sürü arkadaşları düşmanlardan daha iyiydi, ama *dürüst olmak* gerekirse, gelecekte aramızda daha fazlası olabileceğini reddeden tavrını duymak beni rahatsız etti. *Ben daha fazlasını istemese* de. Daha doğrusu, daha fazlasını isteyemezdim.

"Annenin sürüsü hakkında bildiğin her şeyi bize anlatmalısın," dedi Slade, ellerini önünde birleştirip

"Onlarla etkili bir şekilde başa çıkabilmek için elimizdeki tüm bilgilere ihtiyacımız var."

Hiçbiri henüz yemek yemiyordu, ben de onlar da ipucumu anlayıp kendi paylarını yemeleri umuduyla yemeğimi yemeye devam ettim. "Annem onlarla tanıştığında ben küçüktüm. Babamın kim olduğunu bilmiyordum ve sürüye katılmadan önceki yıllarım hakkında pek bir şey hatırlamıyorum, sadece sık sık taşındığımızı hatırlıyorum. Sanki... birkaç ayda bir yeni bir yere taşınıyorduk. Annem bana karşı hep soğuktu, sanki benden nefret ediyor ya da bana kızgınmış gibi, ve Rogers sürüsüyle tanıştığında durum daha da kötüleşti."

"Onlar zaten kurulmuş muydu?" diye sordu Hunter, ben de kırmızı sosa bolca batırdığım hindi köftesini çiğneyerek başımı salladım.

"Evet, tamamen kurulmuştu ve annemden en az yirmi yaş büyüktüler. Annem, beşlilerinin ilk üyesi değildi. Bizimle tanışmadan yıllar önce, kurt gribinden *ölen* bir omega dişi aslan şekil değiştirenleri vardı. Onların bakımında ölen bir başka omega."

En azından onların hikayesi böyleydi. Lupin gribi gerçek bir hastalıktı ve tüm şekil değiştirenleri etkileyen birkaç hastalıktan biriydi. Kurtlarda ortaya çıkmış olsa da, tüm türümüzü enfekte edebilecek şekilde evrimleşirken ayırım yapmıyordu. Ama Rogers sürüsü için bunun doğru olduğundan şüphelerim vardı.

"Anneniz onlarla nasıl tanıştı?" diye devam etti Slade. "Değişkenlerin yaşadığı şehirlerde sizin ve annenizin geçmişiyle ilgili pek bir şey bulamadım, ama sürünün eski kayıtları var, sonra sizinle birlikte olduklarını düşündüğüm bir boşluk var ve son on iki yıldır tekrar şehirlere dönmüşler. Sanki sizi ve annenizi saklamaları gerektiğini biliyorlarmış gibi... ama neden?"

"Onlarla nasıl tanıştığını hiç bilmiyorum," dedim, tabağımdaki yemeğin çoğunu bitirmiş durumdaydım. Neyse ki, alfa erkekler de artık yemek yiyorlardı. "Beni hep evde yalnız bırakırdı, ben daha yürümeye başlayan bir çocukken bile. Küçük, kasvetli bir bodrum katında yaşıyorduk ve bir gün gitti, geri döndüğünde de taşınacağımızı söyleyerek eşyalarımı toplamamı söyledi. Bir de baktım ki kasvetli bir apartman dairesinde yaşıyoruz." Slade'in bakışlarını karşıladım. "Sana bahsettiğim, altında tamirci atölyesi olan daire. Yıllarca orada, sürümüzle birlikte yaşadık, bir kez bile taşınmadık."

"Annen yıllarca onlarla yaşadı, ama yine de onun ölümünden onları mı sorumlu tutuyorsun?"

Bu sert sözler midemi bulandırdı ve az önce yediğim yemeği neredeyse kusuyordum. Bakışlarını beyaz masa örtüsüne sabitleyerek, Finley'e dönmeden önce birkaç kez derin nefes aldım. "Sana bir açıklama borçlu olduğumdan değil, ama endişeli ve kırgın olmaktan kurtulabilmen için bir açıklama yapacağım. Annem onlarla bağ kurduktan sonra, istismar başladı. Başlangıçta hafifti, ama her şey gibi, giderek şiddetlendi. Bir omega olarak, hakimiyet emirlerini görmezden gelebilir, ama bağlanmış bir omega olarak bunu istemiyordu. Kendini o pisliklere tamamen adadı, ta ki sonunda bu onu öldürene kadar."

Finley ayağa fırladı, yemeği neredeyse hiç dokunulmamıştı. "Biz onlar gibi değiliz. Sana karşı hiç şiddet ya da kötü muamele göstermedik."

Nasıl baktığına bağlı olarak tartışılabilir bir durumdu, çünkü ben tam olarak zgr değildim. Ama onun duygularını anlıyordum — Reeves sürüsü, Rogers sürüsünden çok farklıydı.

İkisi karşılaştırılabilir bile değildi.

"Başlangıçta ona karşı şiddet veya istismar göstermediler," dedim, bunun tamamen doğru olmadığını bilerek. Benim sürümün gösterdiği şefkati de hiç göstermediler, ilk günlerde bile. "Alfa tarafları omega enerjisiyle yozlaşmıştı..." Gerçeğe olabildiğince yakın bir şekilde konuştum. "...ve ben de sana aynısını yapabilirim. Onun hayat yolunu izlemeyi reddediyorum. Bu kaderin tasarımını reddediyorum. Kurban olmayı reddediyorum."

Finley beni uzun uzun inceledi ve ben göğsümün inip kalkmasını sakınleştiremedim. "Annem gerçekten çok kötü biriydi," dedi yumuşak, kırık bir sesle. Koyu kirpikleri, viski rengi gözlerinin derinliklerindeki acıyı ve öfkeyi gizlemek için kısaca indi. "Babamı gözümün önünde öldürdü, sonra da kardeşimi." Her bir itirafında, onun bana taktığı isim olan Buz Kraliçesi kadar donmuş hissettim. "Beni günlerce hapsetti, ölümün eşiğine kadar işkence etti. Tekrar tekrar, ölmek için dua edene kadar." Ağzından çıkan acı kahkaha beni eritti, ama sadece gğsmdeki acı sarsıntıları hissetmek için. "O hafta, yıl fiziksel ve psikolojik istismarla sona erdi.

beni koşulsuz sevmesi gerekenler tarafından terk edildi. Ben hayatta kaldım, ama onun hayatta kalmamasını sağladım."

Onun ifadesinin daha da sertleşebileceğine inanmıyordum, ama masadan uzaklaşırken beni yanılttı. "Ben de sana annen öldüğünde yaptığın gibi kendime bir söz verdim. Başkalarının duygularını bu kadar umursamayan, her şeye sahip olup da düşünmeden ve umursamadan her şeyi mahveden kimseyi hayatıma sokmayacağıma söz verdim. Bizi annenin alfa sürüsüyle aynı kefeye koyuyorsun, şimdi ben de sana aynısını yapıyorum. Benim için annenle aynı anlama geliyor. Hiçbir şey."

O odadan çıktığında, sanki onun enerjisi gitmiş olmasına rağmen hala orada kalmış gibi boş yere bakakaldım. Finley'in benden hoşlanmadığının farkındaydım, bu çok açıktı, ama onun nefretinin derinliği normalin çok ötesindeydi. Benim anlayabileceğim sınırların çok ötesindeydi.

BÖLÜM 15

EMME

"Onunla konuşacağım." Hunter'ın gürleyen sesi beni gerçeğe geri döndürdü ve ben, bir kelime bile söyleyebilecek miyim emin olamadan başımı salladım.

Birkaç yudum şarap kaslarımı gevşetmeme yardımcı oldu. "Hayır, sorun değil. Onun da kendi duyguları var, özellikle de ben en sıcakkanlı veya en misafirperver sürü arkadaşı olmadığım için. Ayrıca, daha önemli sorunlarımız var."

Finley yanılmıyordu; onları annemin sürüsüyle aynı kefeye koymuştum ve bunun nedeni onların kötü alfa olduklarını düşünmem değildi. Bunun nedeni, Rogers sürüsünün yıllar içinde omega'larının enerjisini emerek bozulmasıydı. Hiçbir sürü, güç aşırı yüklemesinin etkilerinden muaf değildi.

"Finley'in duygusal hasarı ruhuna derin izler bırakmış," dedi Slade, ama ses tonundan Finley'in davranışını mazur görüyor mu yoksa kınıyor mu anlayamadım. "Sana anlattıkları, büyürken yaşadıklarının sadece bir kısmı."

Çocuklukta yaşadığım bir yara varsa, o da içsel duygusal hasardı. Finley'in gözlerine baktığım ilk saniyeden itibaren onunla bir bağ hissetmiştim. Ne yazık ki, benim duygusal hasarım onunkini tetiklemişti ve şimdi bir çıkmaza girmiştik.

"Neyse, annemin sürüsüne geri dönelim," dedim, sanki herkes kalbimin göğsümde nasıl çarptığını duyamıyormuş gibi. "O hayattayken oldukça güçlüydüler, ölümünden sonra ise daha da güçlendiler. Onları hafife almayın. Bizi sakladıkları konusunda haklısınız, ama bunun nedeni annemin daha önce bizi sürekli taşınmasının nedeni ile aynı mıydı, yoksa omega'larına nasıl davrandıklarını kimsenin bilmesini istememeleri miydi, bilmiyorum."

. Her halükarda, onlar kötü haber. Ama müttefikler veya büyü bağlantılar konusunda yardımcı olamam.

—Onlarla birlikteyken kimse yoktu. En azından benim yanıma getirdikleri kimse yoktu.

Hunter öne doğru eğildi. "Alfa enerjilerini artırmak için büyü kullanıyor olabilirler mi? Bu doğal bir şey olamaz, yoksa konseylere kaydettirirlerdi. Kayıtlı tek güçlü, tamamen alfa sürüsü biziz. Eve döndüğümüzde bunu iki kez kontrol ettim."

Slade, kristal bardağıyla oynarken düşünceli bir ifade takındı. "Büyülü bir manipölasyon gibi gelmedi. Hakimiyetlerinde gerçek bir şekil değiştirici gücü vardı, bu da neden kayıtlı olmadıklarını açıklamıyor. Konseydeki ikisi orta düzey hakimiyete sahip olarak listelenmiş, ama durum açıkça böyle değil. Büyülü bağlantıları en tuhaf kısmı. Cadılar en son böyle bir yıkıma yardım ettiklerinde, Termaine Savaşı'ydı."

Termaine, yaklaşık yirmi yıl önce bir savaşın başlamasına neden olan cadı grubuydu. Annem ve sürüsü bunu fısıldayarak konuşurken ben de duymuştum. Bunun Alfa Konseylerini devirmek için bir araç olduğunu dışında pek bir şey bilmiyordum. Kimliği bilinmeyen bir alfa, mevcut düzeni yıkmak ve şekil değiştirenleri tek bir alfa hükümdarın yönetimine geri döndürmek için bir grup cadı ve haydut toplamıştı. Bu isyana katılanların çoğu, ardından çıkan savaşta öldürüldü, ancak liderleri asla bulunamadı.

"Sence ellerinde birden fazla cadı var mı?" diye sordum, öyle olmadığını umarak.

Slade başını eğdi ve şaşırılmış gibi bir izlenim edindim. "Kesinlikle. Arabada bize saldıran, eve büyü yapanla aynı kişi değildi. Onların büyüleri enerjilerindeki farkı koklayamadın mı?"

Ona baktım, sonra eğlenmiş gibi görünen Hunter'a döndüm. "Hayır. Büyüdeki farkı koklayabileceğini bilmiyordum. Bana hepsi kokuşmuş çürük yumurta gibi geliyor."

Slade burnunu çektikten sonra, sanki bu onun için yeni bir bilgiymiş gibi kaşlarını çatı. "İlginç."

Hunter'ın gürültülü kahkahası hoş bir dikkat dağıtıcıydı ve Finley'in dramatik çıkışının yarattığı gerginliği hafifletti.

Konuyu değiştirmenin zamanı geldiğine karar vererek, "Saldırıya uğradığımız yerden telefonlarımızı bulan var mı? Ya da... belki ceketimi?" diye sordum.

Kellan'ın kaçırdığımız gün bana verdiği muhteşem özel ceket hakkında düşünmemeye ya da yas tutmamaya çalışıyordum. Çok acı vericiydi. Özellikle de güzel pembe Ducati Penigale V4R motosikletimi düşünmemiştim. Onun mahvolduğunu zaten biliyordum.

"Evet, telefonunu parçalanmış halde buldum, ama ceketin patlamada paramparça olmuş," dedi Hunter ayağa kalkarken, Florence elinde kocaman bir tencereyle odaya koşarak girince durakladı. "Gecikme için özür dilerim," diye patladı, telaşlı bir sesle. "Sığır eti güvecine koymak için defne yaprağı bulamadık. Gerald neredeyse

mutfağı paramparça edecekti."

Masanın ortasındaki tepsiyi kaldırmak için uzandım, böylece kaşık sığabilmesi için çentikli bir kapağı olan muhteşem, yanık turuncu seramik tencereye yer açabilecektim. "Hiç geç kalmadın Flo," dedim ona zoraki bir gülümsemeyle. "Başlangıçlar bizi fazlasıyla doyurdu. Teşekkürler."

Koluma hafifçe vurdu ve tepsiyi o kadar hızlı bir şekilde elimden aldı *ki, sanki* sihir gibi geldi. Bir saniye sonra, şarabım ve alfa'nın viski bardakları dolduruldu ve Finley'in yarısı içilmiş birasının durduğu yere bir bakış attı, ama onun nerede olduğunu sormadı.

Hiçbir şekil değiştiren onun patlamasını kaçırmış olamazdı.

Florence, güveç yanına aynı turuncu kaseleri koyduğunda, Hunter telefonumu getirmişti ve cihazı elime verdiğinde içim sevinçle doldu. "Üzgünüm, sana yeni bir tane almaya vaktim olmadı, ama mesajları okumak istersen... hala çalışıyor."

Bu telefonu neden istediğimi çok iyi biliyordu: Kellan'dan bir parça için.

Hunter yeni doldurulmuş viski kadehini aldı, sağ elinde *MINE* bana göz kırptı ve ben hak ettiğimden daha fazla memnuniyetle iç geçirdim. Slade, daha etli parçalara odaklanarak bir kaseyi doldurmak için uzandığında ve onu tam önüme koyduğunda bu duyguya katkıda bulundu. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım, bunun benim hayatım olduğuna inanmakta zorlanıyordum.

Bu alfalara ya da en basit hareketleriyle bana *hissettirdiklerine* alışabileceğimden emin değildim. Slade de viskisini yudumlarken başını salladı. "Yemek yemelisin."

Her iki alfa da bir kez daha içki içip benim yemek yememi izlemekten memnunnardı, bu tuhaf gelmeliydi ama gelmedi. Son birkaç hafta hayat tam bir macera olmuştu ve ben de bu maceraya katılmışım.

Güvecin ilk lokması neredeyse aklımı başımdan aldı. Hapishane evimizde yaptığım yemeğe kıyasla, bu lezzet ve doku açısından bir şaheserdi. Her parçası mükemmel bir şekilde baharatlanmıştı, her lezzet eşit bir şekilde dengelenmiş ve doyurucuydu. "Vay canına," diye haykırdım ve bir parça daha et kaşıkladım. "Bu yemeği mutlaka denemelisiniz. Hayatınızı değiştirecek."

Hunter eğildi ve boynumdaki çılgınca atan nabzım dışında tüm vücudum hareketsiz kaldı. Başparmağını dudaklarımın üzerinde gezdirerek, kaçırmış olabileceğim bir damla güveç sosunu aldı ve o başparmağını ağzına götürüp tadına baktığında, alt bedenim utanç verici bir şekilde sertçe kasıldı.

Kellan bilinçsizken herhangi bir tür uyarılma hissetmek, zihinsel olarak kendime tokat atmamı sağladı. Ama hormonlarım aynı mesajı almadı. Ya da kurtum.

Sadece onun günahkar ağzına bakmaya devam ettik.

"Haklısın," dedi Hunter sırtarak. "Hayat değiştirici." Siktir git, şekil değiştiren.

Hunter beni inlemeye başlatmak üzereydi ve bunun yemekle hiçbir ilgisi yoktu.

Kendimi utandırmamak için, tekrar güveç yemeğine daldım ve midem isyan etmeye başlayana kadar kaşıkla yemeye devam ettim. "Siz ikiniz yemek yemeyecek misiniz?" diye sordum sonunda, bir ara vererek. "Sizin gibi boy ve kaslara sahip olmak ve bunları korumak için beslenmeye ihtiyacınız var. İkiniz de ne kadar uzunsunuz? 2 metre mi?"

Slade gülümsediğinde, etkisi neredeyse Hunter'ın küçük güveç numarasıyla aynıydı. "Ben 2 metre 10 santim, Hunter ise 2 metre 10 santim. Zavallı küçük adam."

Kaşığım havada, ağzıma yarı yolda asılı kaldı. "Şaka yaptığında tuhaf oluyor. Bunu biliyorsun, değil mi? Ciddi olup olmadığını

ciddi olup olmadığını anlayamıyorum."

Hunter kuru bir kahkaha attı. "Ciddi," dedi. "Beni gerçekten *küçük* bir *adam* olarak görüyor."

Ben de gülmemeye çalıştım, ama bu alfa erkeklerin karşısında bu imkansızdı.

Bu kadar komik olacaklarını kim bilebilirdi ki? Ben kesinlikle bilmiyordum.

Meşgul kalmam gerekiyordu, yoksa kendimi masanın üzerinden atıp onların kucağına atlayacaktım. Tencerenin kapağını kaldırdım ve onlara iki kase aldım. Slade'in kasesinin çoğunlukla sıvı ve sığır eti ile dolu olmasını sağladım, Hunter ise her zaman et ve tavşan yemi karışımıyla mutlu olurdu.

Onlara servis yaparken, Hunter'ın elleri sanki kepçeyi benden almak istermiş gibi kasıldı, ama sert bakışlarım onun müdahale etmesini engelledi. Kaseleri önlerine koyarken bir damla bile dökmeden, gülümseyerek ve çabamdan memnun olarak gurur duydum.

Bu sırada alfaları ağır bakışlarla beni izliyorlardı. Sanki daha önce hiç servis yapılmamış gibi... Florence onlara her zaman servis yapardı. Ama ben hiç böyle bir omega rolü oynamaya çalışmamıştım. Benim bu hareketime ne düşündüklerini bilmiyordum, ama pişman da değildim.

"Buyurun," dedim, buhar çıkan kaselerini işaret ederek. "Çok seveceksiniz. Şimdi yiyin."

Oda birdenbire daha sıcak hissettirmeye başladı ve bunun kaselerden yükselen buharla bir ilgisi olup olmadığından emin değildim. Onların benim hareketimden sonra kendilerine gelmelerini beklerken, burada benim gözden kaçırdığım başka bir anlam olup olmadığını merak ettim. Tepkileri... gözlerindeki derin, odaklanmış bakışları... kesinlikle *daha fazlası* vardı.

Hunter benim kafamın karıştığını fark etti ve "Kokumuzun eşleşmesi için bizi beslemesi... bu bir kur yapma jestidir. Canavarlarımız akıllarını kaçırıyor." dedi.

Slade alaycı bir şekilde güldü, ama aynı fikirde olmadığını da belirtmedi. Şüphesiz bir ejderha böyle basit bir jesti biraz farklı algılıyordu. "Bunun *bu kadar* önemli olduğunu bilmiyordum," dedim, içimden hiç de rahat hissetmememe rağmen, omuz silkerek. "Ama ne zaman isterseniz, size güvecinizi seve seve servis ederim."

Neşeli sözlerim gerginliği azaltmak içindi, ama tam tersi bir etki yarattı. Hunter homurdandı ve belimden tutup beni sandalyemden kaldırarak kucağına oturtdu. "Sen tatmin olana kadar yemek yiyemem, küçük omega," dedi, sesi derin ve kurt ruhuyla doluydu.

Onun boğuk sesi ve Slade'in delici bakışları arasında, oturduğum yerde yanıyordum, varlığından bile haberdar olmadığım ihtiyaçlar bedenimi sarsıyordu.

Hunter kasesinden biraz et ve çorba kaşıkla aldı ve ağzıma götürdü. Otomatik olarak ağzımı açtım, onun teklifini kabul etmekten başka bir şey yapamayacak kadar sersemlemiştim. Memnuniyetle homurdandı ve "Aferin kızım" diye homurdandı, sonra bir kaşık daha aldı, bu sefer kendisi için.

O kaşığı dudaklarıyla sardığında ona dikkatle baktım. *Kahretsin*. Bir sonraki hayatımda, o lanet kaşık olarak geri dönmek istedim. Hunter bana tekrar yemek yedirdi ve ben direnmedim. Çok geçmeden o kaseyi ikimiz arasında paylaştı ve beni patlayacak kadar doyurdu. Doymuş ve mutluydum, yorgunluğumun beni onun sert kaslarına bastırmasına izin verdim ve ona karşı kıpırdamamaya çalıştım.

Kucağına oturduğum andan itibaren sertleşmişti, ama ikimiz de bunu kabul etmedik ve bu beni hiç rahatsız etmedi. Hayır, Hunter'ın bir öğleden sonra daha tüm vücudumu ele geçirmesini arzuluyordum.

Sadece bu sefer, o izlerin kalıcı olmasını istiyordum.

Ne yazık ki, kalıcı olan tek iz, bu mutluluğa ve huzura son verecek olan bir ısırik iziydi, çünkü enerji onu yavaş yavaş yozlaştırıyordu.

Annen sürüsüyle yıllar geçirdi.

Bu, ölümcül bir yaranın üzerine yapıştırılmış bir yara bandından farksız olduğu için, kararlılıkla görmezden geldiğim bir gerçektir. Bunu hiç istememeliydim, birkaç yıl için bile.

Ama Hunter Reeves'e sarılarak otururken, sürümle bağ kuramadığım nedenleri hatırlamak gittikçe zorlaşıyordu.

Belki... birkaç yıl yeterli olurdu.

Sonuçta, doğru alfa ile bir yıl bir ömür gibi geçebilir.

BÖLÜM 16

FINLEY

Daha hızlı. Daha sert. Daha hızlı. Daha sert.

Patenlerim buzu kesip geçiyor, kazıyor, pürüzsüz yüzeyi tahrip ediyordu, ama bu sefer umurumda değildi. Buzun içimdeki kaosu temsil etmesini istiyordum ve bunun için tahrip edilmesi gerekiyordu.

Daha hızlı. Daha sert.

Nefesim hırıltılı bir şekilde girip çıkıyordu. Kondisyonum ve dayanıklılığım konusunda endişelenirdim, ama bu benim üçüncü veya dördüncü saatlik sprintimdi.

Neden içimdeki şeytanları alt etmek bu kadar zordu?

Annem çıldırıp ayısı ailemizi paramparça ettiğinden beri böyle hissetmemiştim. Birçok yönden beni mahveden o haftadan sonra, kontrolümü kaybettim ve dönüşüm geçirdim, Kenzo beni bulana kadar neredeyse bir ay boyunca ayı olarak yaşadım. O kendi hayatını tehlikeye atarak beni medeniyete, akıl sağlığıma geri döndürdü.

Alfa kurt olmasına rağmen benim vahşi ayıma karşı koyamadı ve gelişmiş iyileştirme yeteneği olmasaydı, hala benim öfkemin izlerini *taşıyor* olacaktı. Kardeşim bana karşı hiç kin beslemese de, kendimi affedemeyeceğim bir başka berbat olay daha.

"Fin!"

Sanki karanlık düşüncelerimle onu çağırmışım gibi, Kenzo'nun sesi arenada yankılandı. Onu neredeyse görmezden gelecektim, ama sonuçta, öfkemi bastırmamı sağlayan dünyadaki tek şekil değiştiren oydu.

Yavaşladıkça bacaklarımdaki ağrı ve genel yorgunluğum daha da şiddetlendi ve Kenzo'nun ciddi bir ifadeyle kollarını kavuşturmuş durduğu kapiya kadar kayarken, zar zor ayakta durabiliyordum.

Yiyecek ve su iyileşmeme yardımcı olurdu, ama evden çıkarken yanıma hiçbir şey almadığım için kaslarımın iyileşmesi yavaş ve acı verici bir süreç olacaktı.

"Kardeşim," dedi Kenzo, başını sallayarak beni süzdü. "Bayılmak üzeresin. Buzdan çık şuradan."

Kollarını açtı ve bana doğru elini uzattı. Ayakta kalmak istiyorsam, bu eli tutmaktan başka seçeneğim yoktu. Ağırlığımın çoğunu üstüne alırken homurdandı, ben de burun kıvırdım. "Kol antrenmanlarını kaçırmamalısın kardeşim. Ya da bacak antrenmanlarını."

Beni daha sıkı tuttu ve ben acıdan inlememi zorlukla bastırdım. "Sen bir aptalsın," dedi, başını sallayarak beni minderlere sürüklerken. "Ne zamandır buradasın? Kahretsin, seni daha önce aramalıydım."

"Birkaç saat," diye mırıldandım. "Dokuz civarında geldim."

Göğsünün gürültüsü beni şaşırttı; genelde gürültülü bir şekil değiştiren değildi. "Sabah dokuzda mı? Dalga mı geçiyorsun? Saat akşam altı, aptal. Dokuz saattir kayıyorsun."

Dokuz saat. Bu yeni bir rekordu. "Sanırım zamanın nasıl geçtiğini fark etmedim."

Kenzo, beni soyunma odasına sürüklerken içinden küfrederek devam etti. Başka bir alfa'ya böyle bir zayıflık göstermiş olsaydım sinirlenirdim, ama bu Kenzo'ydu. Beni birçok kez dibe vurmuş halde görmüştü ve kendimi onun önünde çökmesine izin verdiğim iki alfa'dan biriydi.

Diğeri ise evimizde bir yatakta can çekişiyordu.

Hunter ve Slade de benim kardeşlerimdi, ama onlar bizim zayıflıklarımızı ortaya çıkarmamızı istemezlerdi, Kellan ise asla yargılamazdı.

Kellan ve Kenzo olmadan yaşayamazdım ve Kellan cadı büyüsü yüzünden ölürse, onu takip etmemek için savaşmak zorunda kalırdım. Kalmamın tek nedeni, benimle birlikte ölecek olan Kenzo'ydu.

Biz berbat bir üçlüydük, birbirimize çok fazla bağımlıydık, ama hayat böyleydi.

"Kendini temizle. Ben yiyecek ve elektrolit bulacağım," dedi Kenzo, hala kızgın bir sesle beni duşların önünde bırakarak.

Birkaç dakika sürdü, ama soyundum ve testislerimi yakacak kadar sıcak olan suyun altına girdim. Bu, kalbimi saran buzda bir

Kardeşim sihirle vurulduğu andan itibaren, acı ve ıstırap içindeydim ve paten kaymak içimdeki çılgınlığı hafifletmeye pek yardımcı olmuyordu.

Duvara yaslanmış, birkaç dakika uyuyakalmış olmalıyım, Kenzo geri döndüğünde irkildim. Elinde protein barları ve elektrolit içeceği vardı, bunları bana uzattı. "Ye ve iç."

Kendimi tam boyuma zorlayarak, mavi içeceği üç büyük yudumda içtim. Vücudum daha fazla sıvı istiyordu, bu yüzden iğrenç olduğunu umursamadan duştan su içtim. Protein barları da aynı hızla bitti ve gücümün geri geldiğini fark edince rahatladım. Yirmi dakika içinde, daha fazla sprint yapmaya hazır olacaktım.

En azından Kenzo beni duştan çıkarmamış, giyinirken beni şahin gibi izlememiş ve sonra nadiren kullandığı Mitsubishi Lancer Evo VI Tommi Makinen'e sürüklememiş olsaydı öyle olacaktı. Kenzo Japon yapımı arabaları severdi, ama çoğunlukla benimle birlikte sürerdi, bu yüzden koleksiyonu garajında güzelce korunuyordu.

Bu akşam *kırmızı bebeğini* çıkardığına göre benim için endişelenmiş olmalı. O araba, pistimizde çok özel, nadir ralli günleri için ayrılmıştı.

"Hadi, koca kışını arabaya sok," dedi ve yardım etmek için kışımı tekmeleyecekmiş gibi ayağını kaldırdı. Evo, benim bedenime uygun bir vites koluna uyacak şekilde modifiye edilmemişti, ama eşyalarımı arkaya attıktan sonra yolcu koltuğuna sıkışmayı başardım.

Kenzo sürücü koltuğuna oturduğunda tüm kapıları kilitledi ve ben ona alaycı bir bakış attım. "Hareket halindeki bir araçtan atlamayacağım. Lanet olsun, bir kriz geçirdim ama her şeye son vermeyi düşünmüyorum." Bu arabadan atlamamın beni sıyrıklarla kurtaracağından başka bir faydası olmayacaktı.

"Biliyorum kardeşim. Ve ben de senin tekrar o noktaya gelmemeni sağlamak için buradayım."

Daha önce iki kez buraya gelmiştik ve her iki seferinde de ben tekrar kendime gelene kadar bana bakmıştı, bunun için ona sonsuza kadar minnettar kalacağım.

Kenzo arabayı çalıştırdığında, telefonumla oynarken kendimi yine grup sohbetini açarken buldum. Slade'den şunu sormak zorunda kaldım

Kellan'ın sinir bozucu kıcı burada olmadığı için beni tekrar ekle. Bundan nefret ediyordum. Ona milyonlarca kez beni eklemeyi bırakmasını söylememe rağmen, bunu ifade edebileceğimden daha fazla nefret ediyordum. Ama o benim kardeşimdi ve benim huysuz isteklerimi görmezden gelmekten zevk alıyordu.

Şimdi onu nasıl yeniden hayata döndüreceğimi bulmam gerekiyordu, çünkü sürümüzün ona ihtiyacı vardı. Benim ona ihtiyacım vardı. Omega'nın bile ona ihtiyacı vardı ve onun somurtkan ifadesini bir gün daha görmeye dayanamazdım.

"Emme nasıl?" diye sordu Kenzo, sanki o düşünceyi duymuş gibi.

Göğsümün derinliklerinden gelen bir gürültüyle cevap verdim. "Kellan'ın komaya girmesinden bizim buz kraliçesi sorumlu." Sözlerimde hiçbir öfke yoktu ve kızgınlığım gerçek bir öfkeden çok alışkanlıktan kaynaklanıyordu. "Onun nasıl olduğu kimin umurunda?"

Kenzo başını salladı ve virajı o kadar hızlı aldı ki, kapısına tutunmak zorunda kaldım. "Onu buz kraliçesi olarak adlandırman ironik, çünkü sen buzları ruhunun bir parçasıymış gibi seviyorsun. Bu isim, ruhunun derinliklerinde, senin inandığından farklı bir anlama sahip olabilir mi?"

Kafamı salladım, kardeşim sonunda aklını kaçırmış olmalıydı. "Ona öyle diyorum çünkü kalbi buz gibi, duygusuz ve donmuş. Başka bir nedeni yok. Ruh halimi incelemene gerek yok, seni tuhaf adam."

Kenzo omuz silkti. "Bak, bu konuda anlaşılmadığınızı kabul etmeliyiz. Emme ile ilgili her konuda. Ama cidden, Kellan'ın durumu söz konusu olduğunda, başkalarının eylemleri için kurbanı suçlamayı bırakmalısın. Emme Kellan'ı seviyor. Hayatım pahasına bahse girerim ki, bir saniye bile düşünmeden onunla yer değiştirirdi."

Aslında ona katılmıyordum. "O onunla yer değiştirmeli," diye mırıldandım, bu düşünce göğsümün derinliklerinde yanarken bile. Ona karşı hislerim mantıklı değildi... ya da adil, ama hey, hayat adil değildi. Emmeline Anders'in hayatta nasıl muamele göreceğine dair beklentilerini değiştirmeye başlamasının zamanı gelmişti. Bir omega olarak, o bir sürü için bir zayıflık ve yükümlülüktü ve buna göre davranmalıydı.

Kenzo'nun sessizliği hayal kırıklığıyla doluydu ve bu hayal kırıklığı içimde kaynayan öfke ve acıya sızıyordu.

Buz pateni yapmanın bana bir rahatlama sağlamaması, endişe verici bir noktaya geldiğimin iyi bir göstergesiydi.

Kellan'ı görmem gerekiyordu. Birkaç dakika onun yatıştırıcı varlığına ihtiyacım vardı, sonra umarım uyuyabilecektim. Günler geçmişti. Düşüncelerimden kaçamadığım günler, en akli başında şekil değiştireni bile deliliğin eşiğine getirebilecek günler.

Biz içeri girdiğimizde tesis sessizdi; ailelerimizin çoğu Kellan'ı kontrol etmek için çoktan gelmişti. Kardeşleri dün onun yanında oturmuşlardı. Çoğumuzun aksine, Kellan'ın iyi ebeveynleri vardı, ama onlar henüz haber vermemişti.

Veda etmek için çok geç olmadan haber verirler umuyordum.

Kenzo evimin önüne geldiğinde bana döndü. "Bir saat sonra sana teppanyaki ile döneceğim," dedi. "Bu akşam düzgün bir yemek yiyeceksin, gerekirse tren sesi çıkararak lanet olası tren çubuklarını ağızına zorla sokarım."

Dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi. "Senin yemeklerini reddedebilir miyim sanki, Kenz. Yine de bir saat sonra senin evinde buluşalım. Böylesi daha kolay olur."

Benim için de evden çıkmak daha kolay olur.

O da başını salladı. "Evet, bu da olur, ama gelmezsen seni oraya sürüklerim. Anladın mı?"

Ben de çok iyi anladığımı belirtmek için başımı salladım. Kardeşim genellikle sakin biriydi, benim öfkemi yatıştıran bir sükunet kaynağıydı, ama bir kez öfkелendiğinde... şey, işini yarım bırakmazdı.

Ben içeri girene kadar bekledi, sonra arabayla uzaklaştı. Eşyalarımı ön kapının yanına bıraktım ve merdivenlerden yukarı çıktım. Hunter ve Slade'in ofislerinde olduğunu duyabiliyordum, ama önce Kel'i kontrol etmek istedim.

Onun odasına yaklaşırken çikolata ve bal kokusu beni sardı ve kapının aralık olduğunu görünce şaşırmadım. Ayın loş ışığı pencerelerinden içeri sızarak yataktaki çifti aydınlatıyordu. Kellan hareket etmemişti, hala sırt üstü yatıyordu, gözleri kapalıydı, göğsü yavaş ve düzenli bir şekilde inip kalkıyordu. Emmeline onun yanında kıvrılmış, sol eliyle göğsünün üzerindeki gömleğini sıkıca tutuyor, sağ eliyle ise hasarlı telefonunu tutuyordu, her ne kadar derin uykuda gibi görünse de.

Ay ışığı, yüzünün etrafına yayılan ve ona melek gibi bir görünüm kazandıran uzun saçlarını daha da soluk göstermişti.

bir görünüm kazandırıyordu. Uyurken omega'nın yanında olmak beni rahatsız ettiğinden, yatağa doğru sessizce yaklaştım.

Telefonu hâlâ açıktı, sanki onu kullanırken uykuya dalmış gibi, ve okuduğum aynı grup sohbetini görebiliyordum. Başparmağının altında Kellan'dan bir mesaj vardı, sanki uykuya dalarken ona dokunmuş gibi. Göğsüm sıkıştı, tüm öfke ve acı, paylaştığımız kederin kanıtı altında kayboldu. O da bizimle birlikte acı çekmişti ve bunun için onun burada olmasını kabul etmek için daha fazla çaba gösterecektim.

Kellan'ın onu istediği yerde.

Yatağın karşı tarafına geçip sandalyeye oturdum ve Kellan'ın göğsüne dokunmak için elimi uzattım, elimi onun elinin yanına koydum.

Kalbinin güçlü bir şekilde attığını hissetmek içimi rahatlattı.

Ay ışığında görünen rahatlamış yüz hatlarına ve çillerine bakarken, yanaklarında gümüş rengi çizgiler olduğunu fark ettim. Uykusunda bile ağlıyordu ve lanet olsun, bu beni çileden çıkarmak için yeterliydi.

BÖLÜM 17

EMME

Sonraki birkaç gün uyku, endişe ve Kellan'ın odasında volta atmakla geçti. Bütün sürü zaman zaman onun yanında oturdu, ama sürekli yanında olan tek kişi bendim. Onun yanından ayrılmaya korkuyordum.

Neredeyse kelimenin tam anlamıyla. Onun yanında uyudum, uykusuz gecelerimde nefes alıp verişini izledim.

Döndükten bir hafta sonra, uyandığımda kendimi en lezzetli sıcaklığın içinde buldum. Bu, Slade'in elinin karnımda olduğu halde uyanmamı hatırlattı ve artık adet dönemim bitmiş ve ejderhanın ağrı kesiciye ihtiyacım olmasa da, bir alfanın rahatlığını hissetmek güzeldi.

Gözlerimi açtığımda, dört alfa kokusu da burnuma çarptı. Arkamda kim olduğunu, beni Kellan'a sokan kişinin kim olduğunu bilmiyordum, ta ki sabahın erken saatlerinde, boğazımın dibine yaslanmış tanıdık bir dövmeli eli fark edene kadar. Hunter'ın diğer kolu karnımın üzerindeydi ve beni büyük vücuduna doğru çekiyordu.

Gece boyunca yanıma sürünerek gelmiş olmalıydı, ama ben çok yorgundum, farkına bile varmamıştım. *Sen neredeydin?* Tembel tembel esneyen kurtuma sordum.

Uzun zaman önce, bizim bir sürüye ait olduğumuzu açıkça belirtmişti ve eğer tanrıçanın planını görmezden gelmeyi seçersem, bunun sonuçlarıyla başa çıkmak zorunda kalacağımı söylemişti. Onun hiçbir yardımı olmadan.

Hayatım boyunca yalnız uyuduktan sonra, devasa şekil değiştirenlerin arasında sıkışıp kalmanın keyfini çıkaracağımı hiç beklemiyordum, ama yine de... işte buradaydık. Kesinlikle keyif alıyorduk.

O kadar çok zevk alıyorduk ki, bir daha tek başına uyumayı düşünmek bile zordu.

Derin ve düzenli nefes alan Hunter'ı rahatsız etmek istemediğimden, gözlerim dışında hiçbir şeyimi kıpırdatmadan Kellan'ı kontrol ettim ve düzenli kalp atışı ve nabzını duyunca rahatladım.

Gözlerimi daha yukarı kaldırdığımda, yatağın yanındaki sandalyede kambur oturmuş iri yarısı bir adam gördüm.

Slade.

Ejderha uyanıktı, gözleri her zamankinden daha koyu renkteydi ve sanki nöbet tutuyormuş gibi üçümüzün uykusunu izliyordu. Bakışlarımız buluştuğunda, gözlerinde bir kıvılcım çaktı, ama hiç kıpırdamadı ya da konuşmadı, sadece aramızdaki bu gergin anın uzamasını sağladı.

Bu yoğunluk, boğuk bir horlama ile bozuldu ve başımı kaldırıp yatağın ayak ucundaki ikinci sandalyeyi gördüm. Finley uyuyordu ve boyuna ve kilosuna uygun olmayan sandalyeye rahatsız bir şekilde sıkışmış görünüyordu.

Birkaç ay önce, uyurken dört alfa da benimle aynı odada olsaydı, bu benim en kötü kabusum olurdu, ama onların varlığı beni hiç rahatsız etmedi. Aksine, bu durum bana rahatlık verdi, ki bu da sürümü bulmamın bir başka *beklenmedik* sonucuydu.

Hunter elini karnımın üzerinde gezdirmeye başladığında mesanem protesto etmeye başladı ve sonra *başka* duygularla dolup taşım. Çoğunlukla ihtiyaç, arzu, istek, tahrik.

Sol eli gömleğimin altındaki çıplak tenimi okşarken, ardından enerji kıvılcımları geliyordu, sağ eli ise daha yukarı kayarak boğazımı mükemmel bir şekilde kavradı, sanki beni sahiplenmek için yaratılmış gibiydi.

"Nasıl uyudun, küçük omega?" diye mırıldandı. Sesinin kısıklığı, içim acıyorken cildime sıcaklık yayıyordu.

Bu, Kellan'ın yanında olamazdı. Ve odada iki alfa daha varken.

"İ-iyi," diye kekeledim, onun hakimiyetine teslim olmak için çaresizce verdiğim mücadeleyi bastırmaya çalışarak.

Tıpkı annem gibi.

Onu düşünmek, kızarmış cildime bir kova buzlu su dökülmüş gibi oldu ve onun kucağında birdenbire doğruldum. Haklı olan alfa, arkamdan alçak bir kahkaha attı

ve ben onun üzerinden atlarken beni kolayca durdurabilirdi ama yapmadı.

Kellan'ın odasından kırım yanıyormuş gibi koştum, ama odama ulaşmadan Hunter koridorda belirdi ve adımı seslendi. Yavaşça dönerek, onun koyu renkli, dağınık saçlarını ve çıplak göğsünün genişliğini gördüm. Kollarındaki dövmeler, kapı çerçevesine yaslanırken seğirdi. "Söylediklerimi unutma, küçük omega," dedi, koyu bakışları beni takip etmek istediğini ima eden bir şekilde bana kilitlenmişti. "Duşta kendine dokunma. Senin güzel amcığın bana ait. Sana zevk verecek olan benim."

Slade onun yanında belirdi ve yanaklarım o kadar sıcaktı ki, loş koridorda bile kırmızı bir uyarı sinyali verdiklerini biliyordum. "Kellan burada olmadığına göre," ejderha şekil değiştiren ekledi, "Snow'un hepimize ait olduğunu hatırlatan ilk kişi ben olayım. Onun..." Bakışları, başımın tepesinden ayak parmaklarıma kadar yavaşça kayarken, giderek ateşli hale geldi. "...*güzel amcığı bile*."

Öldüm. Artık yerde bir ölüm birikintisiydim.

Hunter'ın pis ağzı, onunla tanıştığım ilk günden beri benim sonum olmuştu, ama... Slade.

Nefesim astımlıymışım gibi hızla girip çıkıyordu ve bir kurt değil de fareye benzeyen cırtlak bir sesle odama koştum ve kapıyı çarptım. Dışarıdan alçak, derin kahkaha sesleri geliyordu ve neredeyse kafamı dışarı çıkarıp bunun da Slade'den gelip gelmediğini görmek için kendimi zor tuttum.

Hepsinin kahkahalarını duymaya biraz takıntılı hale gelmiştim. Kellan, gerçek mizahla özgürce gülen tek kişiydi. Finley'in gülümsediğini bile neredeyse hiç görmemişim ve eğer benim önümde gülerse şoktan öleceğime şüphe yoktu.

Öyle bir şey olursa kıyamet kopardı, en azından yalnız ölmezdim.

Sırtımı kapalı kapıya dayayarak sakinleşmeye çalıştım, ama vücudum çok gergindi. *Lanet olsun onlara*. Lanet olsun bu lanet olası alfalara ve karşı koymaktan yorulan takıntılı hakimiyetlerine. Bu, sürekli başarısız olduğum bir görevdi

ve bu günlerde denediğim için puan bile alabileceğimi sanmıyordum. Hayatıma ve düşüncelerime sızmaya devam ediyorlardı ve ben *de buna izin veriyordum*.

Aklı başında, kanı kaynayan bir şekil değiştiren, onlara karşı hissettiğim çılgın çekiciliğe nasıl karşı koyabilirdi ki? *Kim bu kadar uzun süre mücadele edebilirdi?* Kellan yaralı ve muhtemelen ölmek üzereyken, ben de oradan ayrılamaz ya da kaamazdım.

Alfa'yı dışarıda tutmak için *hiçbir işe* yaramayacak olan kapımı kilitleyip, güne hazırlanmak için aceleyle banyoya girdim. Duşta, kendimi yıkarken parmaklarım hassas cildimi okşadı ve bunun karşılığında merkezimde derin bir zonklama hissettim. Hunter'ın kendime dokunduğumu bilme yeteneğini denemek için canım çekti, ama parmak ucumu klitorisimin üzerinde gezdirsem bile, kendi dokunuşumdan hiçbir tatmin duymadım. Vücudum bile alfa dışında her şeyi reddediyordu. *Hain*.

Olan biten her şey yüzünden, bu sabah kurtumu serbest bırakmam gerekiyordu, yoksa aklıma kaıracaktım. Cora'yı arayıp benimle birlikte dönüşmek için boş olup olmadığını sormaya karar verdim. Elbette alfalara da ihtiyaımız olacaktı. Hiçbiri bizi tek başımıza bırakmazdı.

Geniş bir siyah eşofman altı ve kapüşonlu sweatshirt giydikten sonra kapımın kilidini açtım ve telefonumu aramak için koridora ıktım. Kellan dışında yatak odasında kimseyi bulmamak rahatlatıcıydı, ancak onu yalnız bırakmamamız gerekiyordu. Muhtemelen diğerleri giyinmek için dışarı çıkmışlardı, bu yüzden hızlıca telefonumu aradım ve birkaç kağıt parçası yanında masanın üzerinde buldum.

Kellan'ın telefonda konuşurken veya kitap okurken açıkça bir şeyler karaladığı masası dışında, burada hiçbir yerde dağınıklık yoktu. Bu küçük kişisel dokunuşları ve onun berbat kurt ve p adam şekilli şekil değiştirenleri çizimlerini görmek hoşuma gitti. Kellan uyanık ve sağlıklı olduğuunda hissettiğim mutluluğu hatırlattı bana. Onu çok özlüyordum.

Kendimi tekrar düşüncelere dalıp ağlamamaya zorlayarak Cora'yı aradım ve iki kez aldıktan sonra cevap verdi.

"Aman Tanrım, Emme. Senin için çok endişelendim."

Kafamda, her zamanki gibi zarif ve şık görünen arkadaşımı hayal ettim. "İletişime geçmem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim," dedim, sesimde hala acı vardı. "Zor birkaç gün geçirdim."

Cora, benimki kadar kırık bir sesle hafifçe hıçkırdı. "Warrick ve ben dün seni ziyaret etmeye çalıştık ama Alfa Hunter uyuduğunu söyledi. Senin iyi olduğunu şahsen görmek istedim. Alfa Kellan'a olanlara inanamıyorum."

Kellan, beşli grubumuzun hak sahibi alfa olmasa da, bu unvanın saygısını kazanacak kadar dominant biriydi. Özellikle de tam bir kahraman gibi davranıp hayatımı kurtardığında.

"Bu beni öldürüyor," diye fısıldadım, yükümü paylaşacak bir arkadaşımın olması ne kadar tuhaf hissettirdiğini düşünerek başımı salladım. "Bana yönelik bir büyüü engelledi ve şimdi muhtemelen bir daha asla uyanmayacak. Bu nasıl olabilir? Onu kaybedemem."

"O iyi olacak," dedi Cora, sesi artık daha az titriyordu. "Güven bana. O güçlü ve tüm konsey ve büyüü bağlantılarımız bu konuda çalışıyor. Warrick geri döndüğünden beri durmadı. Şehirler arasında bir savaş çıkarmadan bu sürünün peşine düşmenin bir yolunu bulmaya çalışıyorlar. Bunun bedelini ödeyecekler."

Kellan'a o kadar odaklanmışım ki, konseyde ve annemin eski sürüsünde neler olduğunu sormaya bile fırsat bulamadım. Hunter, onların öldüğünü veya gözaltına alındığını bana söylerdi, bu da onların hala dışarıda kötü pislikler olarak dolaştıkları anlamına geliyordu — alfa enerjilerini güçlendirecek bir sonraki omega'yı arıyorlardı. Alfa Konseyi de henüz onların peşine düşmemişti, politik oyunlar oynuyorlardı.

O lanet oyunu nefret ediyordum.

"Bu sabah koşmak için vaktin var mı?" diye sordum, göğsümdeki artan baskıyı hafifletmek için göğüs kemiğimi ovuştururken. "Dışarı çıkmam lazım. Birkaç saatliğine bu acımasız duygulardan kaçmam lazım."

"Evet!" O kadar çabuk cevap verdi ki, benim ona yetişmek isteyeceğimi umduğunu düşündüm. "War ve ben yirmi dakika içinde senin evinde olabiliriz."

"Teşekkürler," diye iç geçirdim, içimi rahatlatan bir his kapladı. "Görüşürüz."

"Görüşürüz, canım."

Cora telefonu kapattığında, kalbimdeki buzları eriten bir sıcaklık dalgası beni şaşırttı. Hiç en iyi arkadaşım olmamıştı. Aslında, onunla tanışana kadar hiç arkadaşım olmamıştı ve ben de beceriksizce bizi en iyi arkadaş olarak adlandırmıştım. Beceriksizliğime rağmen, aramızda sadece rahatlık ve huzur vardı ve hayatımda Cora olduğu için sonsuza kadar minnettardım.

Telefonumu cebime koyup eğildim ve Kellan'ın yanağına bir öpücük kondurdum. "Hemen döneceğim, Altın Çocuk. Hiçbir yere gitme, ama uyanmak istersen uyanabilirsin."

Onun tarçın ve karamel kokusunu içime çekerek, bu kokunun artık kükürt kokusuyla karışmadığı günü ipe çekiyordum. Ondan ayrılmak zordu — ben yokken durumunun kötüleşeceğinden gerçekten korkuyordum — ama kaçmazsam, bana ihtiyacı olduğunda ona yardım edemezdim.

Aşağıda, Hunter'ı bulmak umuduyla sesleri takip ederek mutfağa girdim. O da Slade, Finley, Florence ve Gerald ile birlikte oradaydı.

Florence, kahvaltılık sandviçle bana doğru koştu. "Ye tatlım," dedi ve sandviçi bana uzattı. "Solgun görünüyorsun."

Gülümseyerek ona teşekkür ettim ve sandviçten bir ısırık aldım, midem artık normal yiyecekleri reddetmiyordu. Alfa'lar bunu sağlamışlardı.

Hunter, benim tatlı ve kremsi tercihlerime göre mükemmel şekilde hazırlanmış bir fincan kahveyi tam önüme koydu. "Al bakalım, küçük omega. Buna ihtiyacın var gibi görünüyor."

"Teşekkürler, tatlı kahve tanrıları," diye inledim, fincanı tutup bir yudum aldım ve sıcaklığının da mükemmel olduğunu fark ettim, sanki ilk yudumda sabırsızlıktan kendimi ne kadar sık yaktığımı biliyormuş gibi.

"Hunter yeterli," dedi, kendi şekersiz kahvesinden bir yudum alarak.

Durup başımı salladım. "Artık böyle mi yapıyorsun? Şaka mı yapıyorsun?"

Geniş omuzlarından birini kaldırdı. "Durum gerektiriyorsa."

Kellan olmadan, birinin öne çıkıp mizah katması gerektiğini düşündüm. Hunter da olabilir, diğer ikisine kıyasla neredeyse neşeli sayılırdı.

"Bu sabah Cora ve Warrick ile koşuya çıkacağım." Açık sözlü açıklamam üç alfanın da duraklamasına neden oldu, Florence ve Gerald etraflarında yemek pişirmeye ve temizlik yapmaya devam etseler de. "Çıldırıp mobilyaları tırmalamaya başlamadan önce dışarı çıkmam lazım."

"İstediğin kadar çiz," dedi Slade, bir kaşını kaldırarak. "Sadece üzerine işeme."

Tamam, şimdi de şakacı yorumlar yapmaya başlamıştı. Bu da neydi böyle? *Twilight Zone mu?*

Hunter başını salladı. "Hepimiz seninle geleceğiz. Kel'in kardeşleri az önce mesaj attılar, yine onunla oturmaya geleceklerini söylediler."

Bunu zar zor fark ettim, Slade'e hazırcevap bir cevap bulmakla meşguldüm. Onun zekâsına denk bir cevap bulamadım. *Kahretsin*. İki ya da üç iş günü içinde mükemmel bir cevap bulacağıma şüphe yoktu. Sabırlı olması gerekecekti.

Bir dakika... Hunter bütün sürü mü dedi?

Onun tarafına bakmamaya kararlı olmama rağmen, Finley'e baktım ve iki sandviç yiyip yeşil ölüm içkisini içerken yüzünde tarafsız, etkilenmemiş bir ifade olduğunu görünce şaşırdım.

Gerçekten de sürümün dört üyesinden üçüyle koşuya çıkacak mıydım?

Hay sıçayım.

Gerçek bir paket koşusu.

Keşke Kellan da bizimle birlikte olabilseydi.

BÖLÜM 18

EMME

Cora ve Warrick parlak Range Rover'larıyla geldiler ve ben, arabalarını evimizin önüne park etmeleri için geçen birkaç saniyeyi, bu alfa erkeklerin arabalarını kimin temizlediğini anlamaya çalışarak geçirdim. Onların dışarıda arabaları yıkayıp cilaladıklarını hayal edemiyordum, ama arabalar her zaman çok parlak görünüyordu. Belki de sihirliydi. Kellan'ın kullandığından çok daha güzel bir sihir.

Ben dış merdivenlerden inmeden Hunter sürücü tarafına yaklaştı. Warrick'e beni ormana götüreceklerini ve orada buluşacaklarını söylediğini duydum. Cora onu tamamen görmezden gelerek arabadan atladı ve bana doğru koştu.

Kollarımız ve gözyaşlarımız birbirine karışmıştı; bu noktada kimin daha çok ağladığını söylemek zordu. Sırt çantamla kendimi tutmaya çalışmıyordum - Hunter'la duşta yaşadığımız kriz, hiçbir şeyi tutamadığımı kanıtlıyordu, ama kız arkadaşlarının önünde ağlamak tuhaf bir özgürlük hissi veriyordu. Cora'nın beni kucaklayıp ileri geri sallaması, erkeklerin verdiği rahatlıktan çok farklıydı.

Sonunda Hunter öfkeyle, "Omega'mı geri verme zamanı geldi, Cora," dedi.

Boynuma doğru bir kahkaha attı ve beni şaşırtarak birkaç saniye daha bekledi. Bu şehrin çok dominant olan şekil değiştirenlerine karşı gelmek onun doğasında yoktu, ama benim için bir istisna yaptı. *Aferin sana, canım.* "O sadece senin değil. En güçlü hak sahibi olduğunu biliyorum, ama canımın haklarını göz ardı edemezsin."

Bu, Cora'nın şimdiye kadar duyduğum en saygılı sözleriydi ve rahatlamama neden olan şey, Hunter'ın bunu iyi karşılamasıydı. Onun Cora'ya saygısızlık etmesine izin verecek değildim

. "Bu adil olabilir, ama benim kurtum müdahale etmeye karar vermeden önce onu geri vermelisin."

Başımı sallayarak ona gözlerimi devirdim. "Dün gece benimle aynı yatakta yattın. Omega zamanını fazlasıyla yaşadın."

Cora, ikimizi sırayla bakarak birkaç kez ağzını açıp kapattı, ama Hunter eğilip yüzünü benimkine yaklaştırmadan önce bir şey söylemedi. Aramızda olan onca şeye rağmen, hiç gerçekten öpüşmemiştik ve dudaklarının bu kadar yakın olması, kalp atışlarımın herkesin duyabileceği kadar hızlanmasına neden oldu. Kokum da daha güçlü hale geldi.

"Ama senin içinde uyumadım," diye gürledi ve kan vajinama hücum edince her şey biraz bulanıklaştı. "Bu nedenle, yeterli omega zamanım olmadı ve *asla* olmayacak."

Cora sessizce bir çığlık attı, ama Hunter'dan gözlerimi ayırıp onun ifadesini yakalayacak kadar uzun süre bakamadım. Hak sahibi alfa beni büyüledi, cezp etti ve tamamen tuzağa düşürdü.

Dilimi dudaklarımı nemlendirmek için çıkardım ve Hunter'ın bakışları aşağı indi. *Beni öpecek miydi?* Herkesin önünde ilk gerçek öpücüğümüz mü olacaktı?

En acınası kız gibi hiperventilasyona girip bayılmadan önce, o sırtıttı ve doğruldu. "Hadi, küçük omega, sürümüzün koşusuna gidelim."

Şaşkınlıktan cevap veremeyen ben, o iki eliyle belimi kavrayıp beni omzuna attığında, Cora'dan uzaklaşıp eve doğru büyük adımlarla yürürken, zar zor bir çığlık attım. Garaja doğru hızla ilerledi ve yemin ederim, iki nefes bile almadan, Bentley Flying Spur'unun yolcu koltuğuna nazikçe oturtuldum. Krem rengi iç mekanı olan bu koyu yeşil arabaya hiç binmemiştim ve yumuşak deri koltuğa gömüldüğümde, dikkatim dağılmış beynim sadece aracın iç mekanına odaklanabiliyordu. *Oh, bu çok güzeldi.* Gerçekten çok güzeldi.

Slade ve Finley içeri girerken, daha doğrusu kendilerini içeri sıkıştırırken arka kapılar açıldı. Slade arkamdaydı ve ben koltuğumu olabildiğince öne çekmek için kontrol düğmesini bulana kadar el yordamıyla aradım. "Sevinirim, yer değiştirip ön koltuğu birinize bırakırım," dedim, dizlerim neredeyse ön panele değiyordu. "En küçüğüm ben."

Hunter ve Slade'den geldiği anlaşılan çok sayıda homurtu ve gürültü ortalığı doldurdu. "Olduğun yerde kal, Snow," dedi Slade kısaca. "On dakika boyunca dar bir alanda idare edebilirim."

Neyse ki, klostrofobi onun dokunma nefretinin bir parçası değildi ve uzak kapıya yaslanmış olan Finley ona dokunacak kadar yaklaşmadı.

Hunter arabayı çalıştırdı; güçlü motor gürültüyle çalışmaya başladı ve garajı tüm silindirlerin lezzetli devriyle doldurdu. Motorları doğru biliyorsam on iki silindirliydi. Bir W12 ve çok güzel, *ok güzel* bir makineydi.

"Yüzündeki o ifadeyi seviyorum," dedi Hunter, geri geri çıkıp çıkışa doğru ilerlerken. "Bu, hayranlık ve arzunun karışımı ve dürüst olmak gerekirse, *bir arabanın* seni tahrik etmesi ne kadar *sinir* bozucu olsa da, sırf o ifade için buna değer.

Bir homurtu kaçtı ağzımdan. "Arabalarına olan tutkumdan kıskançlık duyuyor olamazsın."

Slade öne doğru eğildi, tam da onun kızarmış marshmallow kokusunu alabileceğim kadar. "Hunter'ın nelere kıskançlık duyabileceğine inanamazsın. Tost makinesine çok yakından bakma, yoksa onu pencereden dışarı atar."

Hunter ona karanlık bir bakış attı, ama *garip bir şekilde* bu bakış bir sırtışa dönüştü. "şimdi düşününce, o lanet tost makinesi son zamanlarda omega'mıza biraz fazla yaklaşıyor."

Bir başka şaka. "Dünya sona eriyor," diye mırıldandım, başımı sallayarak.

Hunter başını geriye attı ve güldü. Derin, boğuk bir kahkahaydı ve omurgamdan uzuvlarıma kadar sıcaklık dalgaları yaydı. "Kel bizimle birlikte değilken glmek tuhaf geliyor," dedi, ciddi bir ifadeyle ana caddeye döndü, aile yerleşkesinden ayrıldı ve şehrin çoğunun canavar formunda koştuğu ormana doğru yöneldi.

"Onun yüzünden hepimizin moralinin bozuk olduğunu bilse çok kızardı," diye ekledi Finley ağır sessizliğin içinde. "Onu bu büyünün etkisinden nasıl kurtaracaklarını bulduklarında, hepimizin nasıl tepki verdiğimizi soracak ve onu hayal kırıklığına uğratmamamız en iyisi. Kim bilir intikamı ne olur."

"Jewels'tan herhangi bir haber var mı?" diye sordum, daha iyi bildiğim halde aptalca bir umut ışığı sızıyordu içimden. "Zamanımızın sınırsız olmadığını söyledi, yani üzerinde çalışıyor olmalı, değil mi?"

Hunter başını salladı ve yoldan bana doğru baktı. "Evet, bu sabah bana haber verdi. Cadı grubu olası bir karşı büyü bulmuş ve bunun onun tek şansı olacağını açıkça belirtmiş..."

Boşlukları doldurmasına gerek yoktu. Bu büyü'nün başarısız olacağını düşünmeyi reddettim. Kellan'ın iyileşmesini tüm kalbimle istiyordum.

Birkaç dakika sessizce sürdük, sonra Finley sessizliği bozdu. "Neden cadıyla olan ilişkimizi sormadın?"

Bu piç kuruşu her zaman benim hassas noktalarımı tam olarak nereden vuracağını bildiği için onu görmezden gelmeyi ne kadar istesem de, sessiz kalamadım. Kapüşonlu bakışlarına dönerek, kapüşonunun beyazlığıyla karşılaştırıldığında bronz ve altın rengi irislerinin ne kadar koyu görüldüğüne bir an için dikkatim dağıldı. "Ne demek istiyorsun?"

Finley omuz silkti, sesi sakın ve sohbet ediyormuş gibi devam etti. "Hunter sana çok yakınlaştığı için mutfak aletlerini parçalamak istiyor, ama sen bizim yanımızda açıkça rahat ve tanıdık olan garip, sihirli bir kadını umursamıyorsun bile. Bir kez bile sormadın, Buz Kraliçesi."

Ses tonu hafif olabilir, ama o lakap, bunun yine bir iğneleme olduğunu tekrarlıyordu. İlk tanışmamızdan bu yana ne kadar değişmiş olursam olayım, o her zaman bana olan öfkesini destekleyen davranışlarımı işaret edecekti.

Sanki tüm alfa erkekler benim cevabımı bekliyorlardı, yeni ortaya çıkan bir gerginlik arabanın içini esir almıştı. Bugün oyun oynamak için çok yorgun ve kalbi kırık olduğumdan, gerçeği söyledim: "Tabii ki senin cadıyla olan ilişkin hakkında merak ettim. O, geçmişte *çok tanıdık* bir bağlantıya birden fazla kez atıfta bulundu ve bildiğim kadarıyla, bu en son geçen ay olabilir. *Sen hariç* diğer alfa erkeklerin hiçbirinin..."

—hayatınıza girdiğimden beri başka kimseyle birlikte olmadım. Şu anda benim için önemli olan tek şey bu. Ben de bakire değilim..." Bu sözler bir dizi homurtuya neden oldu ve Finley'den de bir homurtu duyduğuma şaşırdım.

Finley'den de bir homurtu duyduğuma şaşırdım. "Ama onlar senden önceydi ve hepsi insandı. Benim için hiçbir anlamları yoktu. Önemli olan şu an ve birbirimize nasıl davrandığımız."

Onun bakışlarına tam olarak karşılık verdim, diğer ikisinin de yakıcı bakışlarını hissederek.

"İsimleri," dedi Hunter sertçe. "İsimleri ne?"

Gülme. Gülme. "Bana dokundukları için insanları öldüremezsin," dedim ona, hala Finley'den gözlerimi ayırmak istemiyordum. "Buna değmez."

"İstedığimizi öldürebiliriz," diye homurdandı Slade, ve bu, bir süredir duyduğum en gürültülü sesiydi. "Onları bulacağım."

Bu kötüydü, ama artık geri dönemeyecek kadar uzağa gelmiştim. "Siz ikiniz benimle bir ilişki kurmaya odaklanın ve geçmişini unutun. O bitti. Geri dönemeyiz. En önemli şey gelecek."

Finley ile bakışma yarışını sürdürürken alnım terlemeye başladı. Eğer o yakında pes etmezse, muhtemelen yanıp kül olurum. Ne yazık ki, o sadece ruhuma bakmaktan memnun görünüyordu.

Hunter ve Slade birkaç saniye daha mırıldandılar ve Slade'in telefonunu çıkardığını gördüğümde, hayatıma girmiş olan bu zavallı insanların izini sürmenin zor olmasını diledim.

"Senin geçmişini umursamaya hakkım yok," dedim sonunda, Finley'i bir cevap vermeye zorlamak umuduyla. "Hepimizin bir geçmişi var ve açıkçası benimki berbat. Beni incitecek ve inancımı kaybetmeme neden olacak şey, senin şimdi bir ilişki kurmaya çalışman olurdu. Ben sizin hayatınızdayken."

Tıpkı eve iğrenç ve çiçek kokarak geldiğin gece gibi. Ya da hala bekar olduğunu ima ettiğin zaman gibi.

"Başka bir erkek şekil değiştirenle temas kurmamak için elimden geleni yaparken bu saygısızlık olur." Finley ile daha fazla göz göze gelemeyerek Hunter'a yan gözle baktım. "Ya da tost makinesiyle."

Hak sahibi alfa'nın dudakları seğirdi, ancak yüzünün geri kalanı sert ve sinirli kalmaya devam etti. Elini konsolun üzerinden kaydırıp uyluğumu kavrayarak bana kısa bir şekilde sarıldığında tüm vücudum rahat bir nefes aldı.

beni kısa bir süre sıktığında tüm vücudum rahatladı. Söylediklerim ona ulaşmıştı ve artık o kadar da öfkeli değildi.

Bakmadan duramadım ve Finley'e baktım, başı eğik, elleri önünde sıkıca yumruklanmış haldeydi. Birinin bu ayıya sarılması gerekiyordu, çünkü daha fazla sarılmaya ihtiyacı olan birini hiç görmemiştim. Yüzüne bir yumrukla birlikte.

"Sen ortaya çıktığından beri başka kimse olmadı," dedi aniden, beni şok ederek. "Seni incitmek için öyle ima ettim, ama ayım sana sadık, ikimiz de bizi terk etmeyi planladığını bilmemize rağmen. Karşılığını vermeye niyetin olmadığı ve bizi terk edeceğin halde saygı beklemek... bencilce geliyor."

Onun sözleri gerçekten bu kadar mutluluk vermemeliydi ve ben bunun, bizim bağımıza sadık kaldığını itiraf etmesinden kaynaklanmadığını varsaydım. "Sizi terk edip ortadan kaybolmayacağıma söz veriyorum," dedim, ki bu elimden gelenin en iyisiydi. "Kendi güvenliğim veya sizin güvenliğiniz için ayrılmam gerekirse, size bunu söyleyeceğim. Gece yarısı hırsız gibi ortadan kaybolmayacağım. Size bu saygısızlığı göstermeyeceğim, çünkü hepiniz daha fazlasını hak ediyorsunuz. İlk başta yaptıklarımın düşüncesiz ve zalimce olduğunu anladım ve bir daha böyle bir şey yapmayacağım..." Nefesim kesildi ve birkaç saniye sonra tekrar nefes almayı başardım. "Sizi bulduğum için minnettarım. Sizler sayesinde farklı bir gelecek hayal ediyorum."

Hunter elini kaldırdı ve benim elimi tuttu, parmaklarımızı birbirine doladı. "Senin olduğunu düşündüğün geleceği siktir et," diye homurdandı. "Kader bizi kontrol etmez. Kendimizi ve geleceğimizi biz kontrol ederiz."

Slade öne eğilerek ekledi, "Ve sen hiçbir yere gitmiyorsun, Snow."

Tanrım. Bu, ejderhanın kendisinin *iddiası* mıydı? Yoksa, oyuncağıyla oynamayı bitirmeden, sahip olduğu şeylerden birinin onu terk etmeyi seçmesinden mi rahatsız olmuştu? Slade Riverson'ı asla anlayamazsınız.

Finley sandalyesine yaslanıp yolculuğun geri kalanında pencereden dışarı bakarken daha sakinleşmişti. Hunter, deli gibi hızla kasabadan geçip ormana doğru giderken bile elimi hiç bırakmadı.

Park ettiğinde, kapı koluna dokunamadan Slade oraya geldi, kapıyı açtı ve soğuk havayı içeri aldı.

Soğuk hava içeriye süzüldü, ama henüz kar yağmamıştı. Kasım ayının ortasına gelmiştik ve kışın sürü koşularının yakında başlayacağını tahmin ediyordum.

Warrick'in arabası Bentley'nin yanına yanaştı ve eşler arabadan atladılar. "Cores, kapıyı açmamı beklemelisin," dedi Warrick sinirli bir şekilde ve Cora ona gülerek karşılık verdi.

"Üzgünüm, bebeğim. Emme'nin tekrar bizimle koşmaya gelmesi beni çok heyecanlandırdı. Son gittiğimizden beri dışarı çıkmadım. Kurtum içimde tam anlamıyla taklalar atıyor."

Benimki de içimi kazıyarak, dönüp durarak ve kıvranarak kurtulmak için çabalarını artırmıştı. Slade, havayı kesen dondurucu rüzgardan etkilenmemiş gibi görünüyordu ve çıplak kollarını kavuşturdu. "Dönüşmeyi mi planlıyorsun?" diye sordum, bir ejderhanın sürüyle birlikte koşmasının lojistiğini anlamaya çalışarak. Özellikle de orman yollarının sıkışık bölümlerinden geçmeyi. Belki de her şeyi yıkıp hepimiz için işi kolaylaştırdı...

Gözlerinin yeşili burada daha açık görünüyordu ve hafif gülümsemesi beni şaşırttı. "Bu şekilde yetişebilirim." Eminim ki yetişebilir.

Cora ve Warrick, Warrick'in iri vücudu onu diğer alfalardan korurken, oldukları yerde soyundular. Çıplaklık, şekil değiştirenleri rahatsız etmeyebilirdi, ancak alfa ları, koşullar ne olursa olsun eşlerine karşı sahipleniciydiler. Kazakımı başımdan çıkarmaya başladığımda, soğuk hava güzelce ısınmış göğüslerime çarptı ve kendimi sürümün çevresinde buldum. Bana mahremiyet sağlamak için bana sırtlarını döndüler ve etrafımda bir daire oluşturdular. Hunter'ın omuzu Slade'in omzuna bile değiyordu, beni görüş alanından engelliyorlardı. Hiçbiri tek kelime etmedi, tek bir zihinsel düşünceyi paylaşıyormuş gibi senkronize hareket ettiler.

Giysilerimi çıkarırken ellerim soğuktan daha fazlasından titriyordu, donmuş hava beni ısıırıyordu, ta ki ben canavarıma dönüşene kadar.

Bir an için, alfa kurtların burada olması nedeniyle bu kadar çabuk dönüşmekte zorlanacağımı düşündüm, ama kurtum dönüşmeye can atıyordu. Kurtlar grubunun ortasından sıçrayarak çıktı ve onlar da tüm dikkatlerini ona verdiler.

Kurtumun boyutu alfa kurtlarla kıyaslanamazdı, ama yine de bir dişi için büyüktüm. Slade elini uzattı ve burnumu okşadı,

kocaman avucunu başımın arkasına doladı.

Ona bakarak gözlerimi kırptım, konuşabilme yeteneğim olsaydı ona ne halt ettiğini sorabilirdim. Dokunmaktan hoşlanmayan alfa, parmaklarını kürküne geçiriyordu.

"Kar," diye mırıldandı, başını o yırtıcı tavrıyla eğerek. "Kar kadar beyaz."

Finley alaycı bir şekilde burnunu çekip uzaklaşarak o anı bozdu ve Slade sanki bana hiç dokunmamış gibi beni bıraktı.

BÖLÜM 19

EMME

Finley birçok yönden bir devdi: başımın belası bir dev, devasa bir oduncu ve devasa, korkutucu bir ayı.

Kurt formumdan kilometrelerce yukarıda duruyordu, kürkü koyu kahverengiydi ve insan saçındaki altın rengi saç telleriyle aynı renkteydi. Hiçbir şekilde sevimli, tüylü bir ayıya benzemiyordu. Tam da kan kokusuna düşkün, çılgın bir katil canavarın nasıl görüneceğini hayal ettiğim gibiydi.

İki metre boyunda olması ve kabus gibi bir yaratığa benzemesi gerekli miydi? İkisi de olmasa da bir tanesi bile fazlasıyla yeterli olurdu, ama bu alfalarda her zaman olduğu gibi, aşırı başarılı olmak zorundaydılar.

Cora küçük vücudunu salladı, ipeksi tüyleri etrafında zarifçe uçuşurken, hızla koşmaya başladı. Warrick onun yanında kaldı, köpek dişlerini göstererek çevremizi gözetledi.

Hunter'ın canavarı ortaya çıkana kadar, Warrick'in en korkunç ve vahşi kurt formuna sahip olduğunu düşünmüştüm. Hunter'ın siyah kurtunu uzaktan görmüştüm, ama loş ormanda bana doğru yaklaşırken hiçbir şey beni buna hazırlayamazdı. Onun devasa boyunu ve genişliğini görebilmek için birçok adım geri çekilmek zorunda kaldım ve... o da Finley kadar korkutucuydu.

Hayır. Daha da korkunçtu.

Kahretsin. Her yeri kocaman, kısa siyah kürkünün altında güçlü kasları görünüyordu ve o günahkar gibi karanlık gözleriyle beni kilitlediğinde, kaçmak istedim. Hiç hissetmediğim bir şekilde kaçmak istedim.

Bu ismiyle müsemma alfa, her zaman avcı ve av hissi vermişti ve ikimiz de kurt olarak durduğumuz bugün, bu his hiç bu kadar güçlü olmamıştı. Bu, doğanın en temel haliydi ve kime boyun eğdiğimiz konusunda hiç şüphe yoktu.

Sonra Slade yanımıza geldi ve bir kez daha, insan formunda olmasına rağmen, hayvanlar üzerinde hakimiyet kurdu. Bu alfa erkekler nasıl *benim* sürüm olabilirdi? Buna inanmak neredeyse imkansızdı, ama yine de ruhumun derinliklerinde onlarla bir bağ hissediyordum. Özellikle kurt formundayken, burnumu Slade'in botuna sürterek, onun lezzetli kokusunu içime çekiyordum. Canavarım ejderhanın yanında her zaman temkinli davranmıştı, ama onunla zaman geçirdikçe bu temkinlilik azalmıştı.

Slade çömeldiğinde, kurtumun gözlerine baktı. "Koşmaya hazır mısın, Snow?"

Küçük bir *havlama* kaçtı ağızımdan ve kuyruğum lanet bir yel değirmeni gibi dönüp durdu. Etrafımdaki kurtlar uludu ve Finley kocaman ağızını açarak uzun ve ölümcül dişlerini göstererek dünyaya kükredi.

Hayvanlar çoktan çevremizden uzaklaşmıştı, bu yüzden birkaç diğer şekil değiştiren dışında kimseyi korkutmadı, onlar da iki kez bakıp grubumuzun ters yönüne doğru koşmaya başladılar.

Warrick ve Cora ilk olarak yola çıktılar, şakacı bir şekilde birbirlerini ısıyorlardı. En azından biri öyleydi, Warrick koşunun ilk bölümünde oldukça ciddiydi. Kurtunun ilk ihtiyaçları karşılandığında gevşerdi.

Hunter beni hareket etmem için dürttü ve ben de bacaklarımı ve kaslarımı esnetmenin keyfini çıkararak ormana daldım. Hunter yanımda ve biraz ilerimde kalarak her şeyi gözetledi. Finley arkamızda kaldı, taşıdığı ağırlığa rağmen şaşırtıcı derecede sessiz ve çevikti. Slade sanki rahat bir yürüyüş yapıyormuş gibi görünüyordu ama bir şekilde diğer tarafımda kaldı.

Alfalar, etrafımda koruyucu bir çember oluşturarak liderlik etmede ustaydılar.

İlk başta bu beni rahatsız etti, içimdeki canavar onların kısıtlayıcı düzenine karşı koydu, ta ki koruyucu bir sürüyle koşmanın nasıl bir şey olduğunu anlayana kadar. Kurtum ve ben sürü deneyimi yaşamamıştık, ama sonunda ritmimizi bulduk. Tüm insanlık özelliklerini terk ederek

Düşünceler ve endişelerle, yıpranmış patikalarda olabildiğince hızlı koştum, her yerde doğanın ve diğer şekil değıştirenlerin kokusu vardı.

Mocha, vanilya, kiraz ve kızarmış marshmallow, çikolata ve balımla karışarak rahatlatıcı bir etki yaratıyordu. Tek eksik olan şey, kaybolan tarçın ve karameldi.

Kellan'ı düşününce, kurtum başını geriye atıp, keskin havaya kederli bir şekilde uludu. O, *tüm* sürümüzle birlikte bu koşuyu çok sevecekti. İlk gerçek koşumuzdu ve o burada değildi.

Bu düşünceyle sevincim kayboldu ve kendimi yavaşlarken buldum.

"Kellan senin eğlenmeni isterdi," dedi Slade sessiz sabah havasına. "O ölmeden önce onun yasını tutmak kimseye fayda sağlamaz. Onun için yaşamaya devam et, Snow. Hayatta kalmak için mücadele ederken ona ihtiyacı olanı ver."

Dönüp baktığımda, kendimi derin yeşil gözlerin bakışları altında buldum ve içimden bir hırıltı çıktı. "Biliyorum, Emmeline," diye karşılık verdi o da hırıltıyla. "Seni parçalayan o çaresizlik ve umutsuzluk hissini anlıyorum. Ama bu, sürü arkadaşımızı kurtarmayacak, o yüzden bu duyguların üstesinden gelmelisin."

Lanet olsun. İrrasyonel ve sinir bozucu olsun ya da olmasın, duygularıma kapılmama izin vermediğinde ondan nefret ediyordum. Ona orta parmağımı gösterebilme yeteneğim olsaydı, bu riski göze alırdım. Basit bir orta parmak hareketinden dolayı beni öldürmeyeceğinden neredeyse emindim. *Neredeyse* emindim.

Hunter'ın hırıltısı ve emir niteliğindeki havlaması hepimizi tekrar yola soktu ve sonunda, Kellan'la ilk tanıştığım yere benzer, dere kenarındaki bir ormanlık alana vardık. Bu güzel bir anıydı ve kayıp alfamızı düşünmemeye çalışırken kendimi bu anıyla sardım. O, bensiz koşarken mutlu olmamı ister miydi, istemez miydi... Ben mutlu değildim. Sanki benim önemli bir parçam eksikmiş gibi hissediyordum, bir uzvum ya da kalbimin dörtte biri gibi.

Bir noktada ana yoldan sapmış olan Cora ve Warrick, açıklığa daldılar ve Warrick'in eşini şakacı bir şekilde dürtmesine şaşırmadım. Onu sırt üstü çevirip boğazına burnunu sürttü.

Hunter da bana aynısını yaptı, devasa kafasını yanıma sıkıca dayadı ve ben yere düşene kadar çenemin kenarını yaladı.

Sert dili hoşuma gitti ve ben de neşeyle bağırarak onu devirmeye çalıştım. Kaya gibi ağırlığıyla, hiç umudum yoktu.

Tüm gücümle yan tarafına çarptığımda bile kıpırdamadı, sadece kendimi ve egomu incittim.

Yemin ederim, göğsü gürleyerek dudakları hafifçe kıvrıldı. Warrick ve Cora dereye doğru yürüdüler, ben de onları izledim. bağlarının ne kadar güçlü olduğunu görmekten mutluydum. Öyle ki, su içip sığ suda sıçrayarak oynarken, *neredeyse* somut bir bağ olduğunu hissettim.

Gözlemlerim, Slade'in zarif bir şekilde yere kaymasıyla kesintiye uğradı. Uzun bacaklarını önüne uzatarak, gölgedeki yakındaki bir ağaca yaslandı. Söz verdiği gibi, bize ayak uydurmakta hiçbir sorun yaşamadı ve birkaç yoğun patikada, dallar onun hareketiyle birlikte yolundan çekiliyor gibiydi. Eğer daha iyi bilmesem, Slade'in doğaya emir verdiğini ve doğanın da ona itaat ettiğini söylerdim.

Hunter sonunda ayağa kalkmama izin verdiğinde, dereye doğru yürüdüm ve Finley'i ayı formunda ortada otururken buldum. Kocaman pençeleri akıntıya dalmıştı ve korkutucu grizzly formuna rağmen, sanki bir şey yakalamaya çalışır gibi suyu çırparken çok sevimli görünüyordu.

20 santimlik pençeleriyle koyu pembe bir balığı bıçakladı ve ağzına götürerek kafasını kopardı. *Eh...* balık avlamanın bir yolu da buydu.

Kurtum susamıştı, bu yüzden akıntıya doğru ilerleyip buz gibi suyu yaladık ve derenin taze tadını çıkardık. Hunter yakınımızda kaldı, her zamanki gibi uyanık bir şekilde açıklığı gözlemledi, havayı kokladı ve çevremizi genel olarak gözetledi.

Bu bana, iki yıl önce Vegas'ta birlikte çalıştığım Ophelia Locker'ın anlattığı bir hikayeyi hatırlattı. O, kocasıyla gece dışarı çıktığında beynini kapattığını söylemişti. O zamanlar ne demek istediğini tam olarak anlamamıştım, ama yalnız kaldığında her zaman çevresini dikkatle izlediğini, gittiği her yolun riskini hesapladığını ve her zaman anahtarlarını veya biber gazını silah olarak kullanmak için elinde tuttuğunu açıklamıştı.

İnsan kadınlar geceleri korkusuzca dolaşma lüksüne sahip değillerdi, ama iri yarı, dövmeli kocasıyla birlikteyken, koruyucu olan oydu ve o sadece... var olabilirdi.

O zamanlar, kendi koruma içgüdülerimi devre dışı bırakacak kadar bir erkek şekil değiştirene güvenebileceğimi düşününce içimden gülmüştüm. Ama Hunter ve bu sürüyle... Yani, sadece kendi güvenliğini gözetmeyi bırakmakla kalmadım, onu paylaştım, bu da korkusuzca koşmanın tadını çıkarmamı sağladı.

Hayatımda ilk kez arkamda bir sürü vardı ve bu kadere karşı ne kadar çok mücadele ettiğimi ve bu konuda ne kadar yanıldığımı düşününce, sadece bu konuda değil, başka konularda da yanılmış olabileceğimi düşünmeye başladım.

Bu alfaları bir gün gerçekten bana düşman olup bir tehdit haline gelebilir miydi?

Onlar Rogers sürüsü gibi *değillerdi* ve bu nedenle... belki... bu gücü kontrol edebildiler.

Bu korkutucu ve çekici bir düşünceydi.

İçkimi içip doyduktan ve rahatladıktan sonra, Slade'e doğru geri döndüm. Kurtum, uzanırken ona dokunmamayı anladı ve bacakları ile vücudumuz arasında birkaç santim boşluk bıraktı. Hunter diğer tarafıma yerleşti ve boşluk konusunda hiçbir tereddüt göstermedi, yanıma sıkıca yapıştı ve enerjisinin ısısı havanın soğukluğunu dengeledi.

Slade uzaktan bile aynı derecede sıcaklık yayıyordu ve ben rahatlamış ve uykuluydum, başımı pençelerimin üzerine koyarak uykuya dalmıştım. Yarı uykulu halimde, sağlam ama nazik bir ağırlık kafatasımın tabanına bastırdı ve içimdeki kurt, Slade'in bize dokunmasından dolayı içten içe gurur duydu. Kafama uygulanan baskı yatıştırıcıydı, içimdeki canavarı sakinleştiriyordu.

Finley'in kokusu yaklaştı ve bana dokunmasa da, varlığı uykuya dalmama yardımcı oldu. Acımı, endişemi ve Kellan hakkındaki korkularımı uykuyla unutmak.

Bu alfa kurtların hayatlarında benim varlığımın birini öldüreceği endişesini uykuyla unut.

Finley, Kellan için beni suçluyordu ve içten içe ona hak veriyordum. O acıyı ve öfkeyi, annemi

annemi sokakta bir kabuk gibi asılı bulduğum anıların arasında sakladım.

O hiç iyi bir anne olmamıştı ve onun başına gelenlerden farklı bir son hak ettiğini sanmıyordum, ama aynı kaderi paylaşmaya devam ettik. Bana huzur ve koruma sağlayan bu alfa sürüsüyle benim kaderim farklı olsa da.

Onun sürüsü onun için bunu hiç yapmamıştı. Onlara bağımlı olmasına rağmen, bir kez bile. Her zaman her şeyi feda eden oydu, onlar ise sadece alıp duruyorlardı.

Onlar gerçek anlamda pisliklerdi ve ben onu ölümünden kurtarmaya çalışırken orada durup güldüklerinde, kaçmam gerektiğini anladım.

Onlardan ve aynı olduklarına inandığım tüm alfalardan.

Bir süre başarılı oldum, ta ki kader benim için farklı bir yol seçene kadar.

Bu, kaderimin artık anneminkiyle aynı olmadığı anlamına mı geliyordu? Farklı bir sonla mı karşılaşacaktım?

BÖLÜM 20

EMME

Koşumuzdan sonra, Hunter ve Slade ihmal ettikleri işleri halletmek için ofise gitmeleri gerektiğini söylediler ve Finley'in kaçıramayacağı bir öğleden sonra maçı vardı, bu da beni Kellan'ın bakımına bıraktı. Aile kompleksinin dışında dolaşan bir düzine kadar infazcıyla birlikte.

"Kalmamı istemediğinden emin misin?" diye sordu Warrick, Hunter'a. "Sürün dışarıdayken ona eşlik edebiliriz, her ne kadar ekibimizin yarısı senin sokağında devriye geziyor olsa da."

Hunter kollarını kavuşturdu ve Warrick iç çekene kadar bir kaşını kaldırdı. "Emme için hiçbir şekilde tehdit oluşturmadığımı biliyorsun. Hayatımın aşkını ve koku eşleşmesini çoktan buldum. Beşli grubum tamamlandı. O benim arkadaşım..."

Hunter ve Slade birlikte hırladılar ve Warrick ellerini havaya kaldırdı. "Bir şeye ihtiyacın olursa ara, Emme."

Bunun üzerine, botlu topuğuyla dönüp arabasına bindi. Cora çoktan arabaya binmişti, gitmeden önce bana on kez sarıldı. "Teşekkürler!" diye seslendim. "Neandertaller için özür dilerim."

İki alfa da mağara adamı eğilimlerini inkar etmedi ve Warrick'in arabası gözden kaybolduğunda ikisi de rahatladı.

Eve dönüş yolculuğumuz sessiz ve rahattı, hepimiz içimizdeki canavarları serbest bıraktığımız için mutluyduk. Slade hariç, ama o da bizimle aynı şeyi hissediyor olmalıydı.

Garaja park ettiğimizde ve ben arabadan indiğimde, Hunter, "Bugün hiçbir nedenle evden çıkma," dedi.

Gözlerimi kısarak ona doğru bir adım attım, göğüslerimiz neredeyse birbirine değiyordu. Onun yüzünü görüş alanımda tutmak için başımı tamamen geriye eğmek zorunda kaldım. "Bu cümleyi yeniden ifade etmen senin yararına olacaktır." Parmağımı göğsüne batırdım, bu bana ondan daha çok acı verdi, ama bir şeyi vurgulamak zorundaydım.

"Emrimi anlamadın mı?" Hunter yumuşak bir sesle sordu, kaşlarını çatarak şaşkınlık numarası yaptı. *Pislik*. "Ben de bunun gayet açık ve tartışmaya açık olmayan bir ifade olduğunu düşünüyordum."

Hunter ve onun olağanüstü alaycı tavırları. "Ben senin malın değilim, Hunter Reeves. Beni kontrol edemezsin. Bana emir veremezsin. Artık anlamış olmalısın ki, düşünmeden tehlikeli durumlara atılan biri olmadığım için bu uyarıları bile gereksiz buluyorum."

Sinir bozucu ejderha Slade, konuşmaya karar verdi. "Hiçbirimize haber vermeden kendi başına nöbetçi kulübesine gittin."

Tabii ki bunu gündeme getirmek zorundaydı. "*Senin* nöbet kulüben. Neden senin işe aldığın şekil değiştirenlerin annemin kötü sürüsüyle işbirliği yapıp beni kaçıracaklarını düşünmeyeyim ki?"

Bu teoriyi doğrulamış değildik, ama genel kanı buydu. Bir çağrı yapmışlar, beni yakalamak için bir sürü para teklif etmişler ve iyi eski Jones-beta-pislik de bu fırsatı kaçırmamış.

"Süründen *başka* kimseye güvenmemelisin," dedi Slade omuz silkerek, sanki bu tamamen mantıklıymış gibi.

"Warrick ve Cora da dahil," diye ekledi Hunter ve şekil değiştiren bebekler adına, bu ikisi gerçekten saçmalıyordu.

Hunter'ın sert göğsüne tekrar yumruk attım ve Slade'e de yumruk atmayı düşündüm, ama onun sınırlarını aşmaya cesaret edemedim. "Kime güvenmek istersem ona güvenirim ve şunu söyleyeyim, *bu* sürüyle birlikte burada olmam gerektiğinden hala emin değilim. Siz dördünüze güvenebilir miyim?"

Bu anlamsız bir soruydu, çünkü onlara daha önce kimseye güvenmediğim kadar güveniyordum. İlgi, özen ve koruyuculuklarıyla kendilerini kanıtlamışlardı. Ama

bunu onlara söylemek onlara çok fazla güç verecekti ve zaten denge bozulmuştu.

Hunter ellerini belime doladı ve yüzüm onun yüzüne denk gelene kadar beni yukarı çekti. Dudakları benim dudaklarıma çarptığında boğuk bir ses çıkardım ve aman Tanrım, *Hunter Reeves'i öpüyordum*.

Hunter Reeves, günahkar bir tatlı gibi tadı olan ve dünyadaki her şeyin lezzetli bir şekilde kötü olanı.

Bu alfa beni öperken, onun tadı dışında tüm düşüncelerim aklımdan uçup gitti.

Hayır, öpüşmek değil, yutmak.

Dudaklarım açıldı ve dili benimkiyle çarpıştı, beni şiddetle tüketti. Hunter, hayattaki her şeyi yaptığı gibi öpüşüyordu, tam kontrol ve beceriyle, ve benim mantık yürütme yeteneğimi yok eden vahşi bir kenarla.

Çıkardığım inilti müstehcendi ve bacaklarımı beline doladığım ve sert kaslarına sürtündüğüm için seyircilerin olması umurumda değildi. Bacaklarımın arasında vücudunun hangi kısmının olduğunu bilmiyordum ve umursamayacak kadar kafam güzeldi.

Penisi miydi? Kaburgaları mı? Karın kasları mı? Kimin umurunda? Sadece rahatlamaya ve sürtünmeye ihtiyacım vardı ve hayatım buna bağlıymış gibi sallandım.

O dudaklarıma küçük öpücükler ve ısırıklar kondururken yoğunluk azaldı, ısırıklarının acı verici kenarı zaten çok ıslak olan külotuma bir heyecan dalgası getirdi. Kokum her yerdeydi, bu sürüyle birlikte yaşadığım düzeyde artan arzumla daha da tatlı bir hale gelmişti.

Slade ve Finley. Onların da orada olduklarını hatırladım ve uzaklaşmadıkları sürece, beni titreyip, ihtiyaç içinde bir karmaşa haline getiren bu uyuşturucu gibi, mükemmel öpücüğe tanık olmuşlardı.

"Gözlerini bana dik, küçük omega," diye emretti Hunter ve bakışlarım onun fırtınalı gri irislerine kilittendi. "Bize kesinlikle güvenebilirsiniz. Bu dünyada daha fazla güvenebileceğiniz başka hiçbir şekil değiştiren yok. Nedenini biliyor musun?"

Beynim, bana verdiği o muhteşem öpücüğün etkisiyle hala bulanık bir haldeydi, bu yüzden "Pek sayılmaz" diye mırıldandım ve başımı salladım.

Hunter eğlenerek gürledi. "Biz senin ruhunun bir parçasıyız. Tanrılar bile bizi ayıramayacak kadar birbirimize bağlıyız. Sana zarar vermek, kendimize zarar vermekle aynı şey olur... Aslında kendimize zarar vermekten daha da kötüsü, çünkü senin için kendimi feda ederim. *Senin için*, sürümüzdeki diğer herkes dahil, tüm dünyayı feda ederim. Anladın mı?"

Bu, Kellan'ın beni bilinmeyen bir büyüünün önüne atlamadan hemen önce söylediği şeyin başka bir versiyonuydu. Onlardan birinin daha aynı seçimi yapmak zorunda kalacağı düşüncesi beni fiziksel olarak hasta etti.

"Bunu istemiyorum," diye fısıldadım, sesim kırılırken onun parlak kömür ve altın rengi gözlerine baktım. "Ben buna layık değilim ve hiçbirinizin bunu yaşamasını istemiyorum. Bu sürünün en değersiz üyesi benim ve keşke Kellan'ın yerini alabilsem. Bunu hak ediyorum."

Sıcaklık yükseldiğinde, Slade'in halini gördüm. Ejderha gitmemiştii, iki metre uzakta duruyordu, ama ayı şekil değiştirenin izi yoktu. Slade'in bakışlarındaki yakıcı bakıştan başka hiçbir şeye odaklanamıyordum.

"Slade," dedi Hunter, sesi alçak ve sinirliydi. "Sakin ol."

"O öğrenmeli," ejderha, anlaşılması bile zor olan derin bir sesle gürledi.

Bir şekil değiştirenin bu kadar düşük bir oktava ulaşması mümkün olmamalıydı, ama tam da onun canavar hali konuşsaydı böyle ses çıkaracağını hayal etmiştım. "O bizim sürümüzün kalbi ve onsuz yıkılırız. Zayıf bir sürüye bağlanmayı reddediyorum ve bunun için *onun değerini öğrenmesi* gerekiyor."

Hunter'ın nefes vermesi hem yorgunluk hem de kabullenmeyle doluydu. "Onu korkutarak öğrenmesini sağlayamazsın. Onu güçlendirmeliyiz. Hiç kimse ona sarsılmaz bir özgüven aşılamadı."

"Ayrıca, sanki odada yokmuş gibi hakkında konuşulmasından da hoşlanmaz." Hunter'ın kucağından inmeye çalıştım ama o beni bırakmadı. "Ben kendi başıma da güçlüyüm," diye devam ettim. "Her koşulda öne çıkıp gerekeni yapabileceğimi hep biliyordum. Ama siz dördünüzün de

Olağanüstü. Ben, şekil değiştirenlerin dünyasında bir istisnayım ve bu, "zavallı ben, beni seçin" gibi bir durum değil. Bu lanet olası bir gerçek. Bir kavgada ya da savaşta, beni korumak için tehlikenin önüne atlayan siz dördünüz olursunuz ve ben bundan nefret ediyorum. Bununla yaşayamam. Öncelikli olmak istemiyorum... Eşit olmamızı istiyorum."

Tekrar aşağı inmek için kıpırdadığımda, Hunter beni daha sıkı tutarken sinirli bir homurtu çıkardı. "Sürüde eşitiz. Hak sahibi alfa olarak bile bunu kabul ediyorum. Hiyerarşinin tek nedeni hayvanlarımızdır, ama senin sürünün çekirdeği ve kalbi olduğunu bilmelisin. Kalbini daima koru."

"Çünkü onsuz hayatta kalamazsın," diye bitirdi Slade ve ben tamamen mahvolmuştum.

Bu alfaları benim en güzel yıkımım olmaya devam ediyordu.

Slade bana dokunmak için elini uzattı, ama yanağıma dokunmadan durdu. "Hayatta kalma modunda tek başına güçlüsün," diye bana hak verdi. "Ama bu, sürünün birlikteki gücüyle ilgili. Duygusal olarak bize nasıl güveneceğini öğrenmen gerekiyor... ki, senin yetiştirilme tarzını düşünürsek, bu daha fazla zaman alacak." Sanki tartışmamızdan memnun kalmış gibi, ejderha ateşi söndü.

"Burada tek başına iyi olacağından emin misin?" diye sordu Hunter, bakışlarını tekrar ona çevirerek. Yemyeşil dudaklarına ve beynime sonsuza kadar kazınacak öpücüğün anısına.

Onun benimle evde kalacağından hiç şüphem yoktu ve bu kulağa hoş gelse de, düşünmek ve nefes almak için biraz alana ihtiyacım vardı. "Hiç sorun değil. Kellan'la birlikte olacağım ve hala yorgunum, bu yüzden uyku borcumu ödeyeceğim."

Oradayken bir iki kez ağlayabilirim.

Hunter'ın her şeyi gören bakışları beni uzun saniyeler boyunca sardı, ama sonunda beni ayağa kaldırdı ve eli boğazımı kavrayacak şekilde yukarı kayd. "Kime ait olduğunu unutma, küçük omega," diye fısıldadı ve dudaklarımız değene kadar eğildi. "*Benim*."

Başparmağı cildimi okşadı ve o basit dokunuşla tüylerim diken diken oldu. "Unutmayacağım," diye boğuk bir sesle söyledim.

"Bir kez daha söylüyorum, o *bizim*, seni sahiplenici piç," dedi Slade, her zamanki sakin, mantıklı şekil değiştiren haline dönerek. "Ama hak sahibi alfa olarak, bugün sana bunu vereceğim."

İkimiz de, *hak sahibi* kısmını da ona bırakacağına dair söylenmemiş hatırlatmayı kaçırmadık.

Hunter, başparmağını bir kez daha boğazımda gezdirip beni bıraktığında alınmadı. Alfalar yan yana durarak birlikte hareket ettiler ve ben bu erkeksi güzelliğe bakmaktan kendimi alamadım. Sanki en sevdiğim yemeklerin olduğu açık büfe gibiydi ve birdenbire açlıktan ölüyordum.

Aralarında kan bağı olmamasına rağmen, Slade ve Hunter koyu saçları, bronz tenleri, iri yapılı vücutları ve delici bakışlarıyla gerçek kardeşler gibiydiler. Slade, *zavallı küçük adamı* boy olarak geride bırakmış olsa da.

Tanrım, bu şekilde onların yanında olmak çok zordu ve bu yoğunluktan biraz uzaklaşmak iyi geldi.

Ayrıca Kellan'a da ihtiyacım vardı, çünkü altın çocuğumdan çok uzun süredir uzak kalmıştım.

BÖLÜM 21

EMME

Alfalar işe gittikten sonra ev boşalmıştı. *Neredeyse* yirmi altı yıllık hayatımın çoğunda bu hissi yaşamış olmama rağmen, garip bir şekilde bu durum beni rahatsız ediyordu.

Kellan'ın odasında, Florence'ın odayı tazelemek için geldiği belliydi. Cumbalı pencereler açıldı, temiz hava içeri giriyordu ve temizlik ürünlerinden gelen hafif bir limon kokusu vardı. Bu milyarderler için sadece en iyi, sentetik koku içermeyen doğal ürünler kullanılıyordu.

"Hey, Golden," diye seslendim ve yatağının yanına oturmak için yanına gittim. "Hâlâ uyanmıyorsun, görüyorum. Bu konuda gerçekten bir şeyler yapmalıyız."

Kapalı gözlerinin kapağında hafif bir seğirme vardı, ama beni duyduğuna dair başka bir işaret yoktu. Elini tuttum ve dokunduğumda hissettiğim alışılmadık sıcaklığa kaşlarımı çattım. Büyü onu etkilediğinden beri, aslında daha soğuk bir haldeydi ve alnını kontrol etmek için elimi uzattığımda telefonum çaldı. Kellan'ın acil bir durumu olması ihtimaline karşı yanımda taşıyordum ve Hunter ya da Slade'in aradığını düşündüm.

Grup sohbetinde beliren isme gözlerimi kırptım.

Grouchy Bear: *Resim eklendi*

Resmi tıkladım. Bir saniye kadar yükleme süresi geçtikten sonra, tüm hokey takımı ekranın üzerinde, buz üzerinde tam teçhizatlı, başları

geriye eğilmiş, stadyumun çatısına doğru uluyor gibi görünüyorlardı. Bir başka zil sesi daha duyuldu ve bu sefer Finley bir video gönderdi.

Bu video daha yavaş yüklendi, ama sonunda açıldığında, Celtic Wolves takımının daire şeklinde kayarak Kellan'ın adını haykırdığını gördüm. Hepsi bir an başlarını geriye atarak takım arkadaşları için haykırdılar ve video bitmeden hemen önce Finley'in yüzü selfie modunda belirdi.

Burada beni yargılayacak kimse olmadığı için, ayının altın kahverengi saçlarından sakalının daha koyu kahverengi tonlarına kadar her ayrıntısını içime çektim. Gözleri kasvetliydi, viski rengi gözlerinin derinliklerinde, onunla özdeşleştirdiğim acı dolu girdaplar vardı. "Kel'e göster," dedi kameraya. "Ona Warriors ile oynayacağımızı ve onları yenileceğimizi söyle. Bu maç onun için." Telefonu eğdi ve Christian göründü, gözlerinin altında koyu halkalar ve yüzünde bitkin bir ifade vardı.

"Seni seviyoruz kardeşim," dedi boğuk bir sesle. "Sana ihtiyacımız var. Pes etme. Birlikte yaşlanıp, buruşuk testisler olacağımıza söz vermiştin, ve ben seni bu sözünü tutmaya zorluyorum." Sesi kırıldı ve telefonu Finley'e geri verdi. Finley, video kesilmeden önce kameraya son bir kez baktı.

Görüntüler boyunca neredeyse nefes almadan izlediğim için boğazım düğümlendi. Tekrar oynat düğmesine bastım ve telefonu Kellan'ın yüzüne yaklaştırdım. "Altın Çocuk, takımın seni seviyor ve özlüyor," dedim gözyaşları içinde. "Bu bir yas tutan kurt uluması. Onlar da bizim gibi sana ihtiyaç duyuyorlar. Savaşmaya devam et."

Videoyu ona birkaç kez izlettim, belki de gizlice kendim için, çünkü Finley'e bakmak çok hoştu. Özellikle de bana doğru hırlamadığı veya dişlerini göstermediği zamanlarda.

O benim varlığımı takdir etmese de, maçta olamadığım için bir parçam hayal kırıklığına uğramıştı. Videoyu kapattığımda başka bir zil sesi duyuldu ve ekrana gelen isim görünce hüzünlü bir kahkaha attım. Sesli metin özelliği mesajı benim için okudu, çünkü duygusal olarak mesajı yavaşça çözemeyecek kadar heyecanlıydım.

Baba Alpha: Kellan gayet iyi olacak. O güçlüdür. Dayanabilecek güçte. Jewels haberleri olduğunu söyledi ve bu akşam uğrayacak. Endişelenecek bir şey yok

Hunter'ın her zamanki açık sözlü, kendinden emin tarzındaydı ve benim için en anlamlı kısmı, adını değiştirmemiş olmasıydı. Kellan uyanık olmadığı için geri değiştiremese de.

Finley de
değiştirmede. Bir
başka zil sesi ve...

Scary Shifter: Doğru. Ona enerji vermek için kendi planımı yapıyorum, ama Emmeline'in yardımı gerekebilir.

Ve Slade *Korkunç Değişken'i* kullanıyordu. Kellan, bu büyük, kötü alfaları, gerçek duyguları olan ve baskın canavarlar gibi davranmayan kişiler olarak tasvir ediyordu. Bu, onların davranışları için en yürek burkan, en mükemmel yoldu.

Güzel Kız: Kellan'a yardım etmek için ne gerekiyorsa yaparım.
Sormana bile gerek yok. Bana gitmem gereken yönü göster yeter.

Korkunç Şekil Değiştiren: Evet, yapacağını biliyorum.

Slade'in cevabı neredeyse anında geldi, sanki ben mesajı göndermeden önce yavaşça yazıp düzelttiğim kelimeleri takip ediyormuş gibi.

Tavana bakarak, Reeves Industries'in bu süper teknolojik kameralarını bulmak için bir kez daha yarı yürekli bir girişimde bulundum. *Ding!*

Daddy Alpha: Onları asla bulamazsın, küçük omega. Ama biz her zaman izliyoruz.

Pretty Girl: Bu çok ürkütücü. Bunun farkındasın, değil mi?

Baba Alpha: *omuz silkme emoji*

O kibirli pislik benim sonum olacak.

Korkunç Şekil Değiştiren: Planımı sevmeyeceksin, Snow. Kendini hazırla.

Bu beni biraz endişelendirdi, ama Kellan için yapmayacağım hiçbir şey aklıma gelmedi.

Grouchy Bear: Omega, sürümüzün en güçlü üyesi olmayabilir, ama Kellan'a karşı gerçek bir ilgi gösteriyor. Bu konuda, doğru şeyi yapacağına güveniyorum.

O ayı sinirlerimi bozuyordu.

Pretty Girl: *orta parmak emoji* Siktir git, Finley Thornton.

Sonuçlarını düşünmeden önce gönderdim.

Grouchy Bear: *kızgın ayı emoji* Duyduğuma göre, sakso çekme konusunda yetenekli olan sensin, Buz Kraliçesi.

Hayır. Hayır. Yapmadı.

Pretty Girl: Benim senin sikine 3 metrelik sopayla bile dokunmayacağımı kıskanmadığını ne kadar istersen o kadar taklit et.

Cevabım hızlı ve öfkeliydi ve telefonda teknik yardım almamış olsaydım, bu kelimelerin hiçbirisi doğru yazılmayacaktı. Sinirliyken yazım kurallarına veya gramer kurallarına dikkat edecek vaktim yoktu.

Finley'in cevabı da çok hızlıydı.

Grouchy Bear: Pantolonumda üç metrelik bir sopa olduğunu nereden bildin? Beni mi gözetliyordun, Icy? Neden ilgilenmeyen birine takıntılısın?

Ona şimdiye kadar söylediği ve yaptığı tüm berbat şeyleri hatırlatmak için uzun bir mesaj yazmak üzereydim ki...

Birkaç derin nefes aldım ve en iyi cevabın ne olacağını düşündüm. Finley beni kızdırmak istiyordu. Beni acınası ve çocukça göstermek istiyordu. Ona bu zevki tattırmayacaktım.

Güzel Kız: Kendi fikrini söylemeye hakkın var, Finley.
Söyleyecek başka bir şeyim yok.

Cevap geldiğinde, Hunter'ın adını görene kadar neredeyse açmayacaktım.

Baba Alpha: Aferin benim kızıma.

Vay canına, bu mesaj savaşının hiç beklemediğim bir sonu oldu.

Ama... birdenbire burası daha sıcak hissettirmeye başladı.

Bekle... Isı. Kellan. Finley'den ilk mesaj geldiğinde onun ateşini ölçmek üzereydim. Elimi yanağına koydum ve avucumun ısısından irkildim.

Telefonumu çıkarıp, mesajı sesli olarak gönderdim çünkü çok sarsılmıştım ve yazıp Google'da yazımını kontrol edemeyecek durumdaydım.

Güzel Kız: Arkadaşlar, Kellan ateşleniyor. Elimi yanağına koyduğumda fark ettim. Bunun normal bir
bir şey mi, yoksa endişelenmemiz mi gerekiyor, ama siz bana geri dönene kadar onu serinletmeye çalışacağım.

Hunter aradı ve ben hemen cevap verdim. "Emme, bana tam olarak nasıl görüldüğünü anlat."

Kellan'a bakarak, "Her zamankinden daha solgun ve kızardığına dair bir işaret yok, ama ondan ısı yayıldığını hissedebiliyorum. Kalbi de her zamankinden biraz daha hızlı atıyor ve..." Dinlemek için bir süre durdum. "Ve her üç veya dört atışta bir hafif bir atlama var. Durumu iyi değil, Hunter." Panik sesimi daha yüksek tona çıkardı ve yerinde duramadım, zıplayarak ileri geri yürümeye başladım.

"Jewels yolda. Yirmi dakika içinde orada olacağız," dedi Hunter, sesi alçak ve güven vericiydi. "Büyü, Kellan'ın alfa özüne güçlü bir tepki gösteriyor, ama bu onun bununla savaşamayacağı anlamına gelmez. Savaşabilir ve savaşacak. Beni hoparlöre al."

Telefonu kulağımdan uzaklaştırıp hoparlör düğmesine bastım ve cihazı Kellan'a yaklaştırdım. "Alfanı dinle," diye emretti Hunter ve ben bile o derin, kısık sese itaat etmek istedim. "Daha kötüye gitmeyeceksin. Büyüyle savaşmaya devam edeceksin. Bu sürüye geri döneceksin. Sen olmadan biz tamam değiliz Kel ve senin büyüünün içinde kaybolmana izin vermeyeceğim. Savaş, kardeşim. Hepimiz için savaş."

Hat kesildi ve ben telefonu her zamankinden daha sıkı tutarak, gerekli olanı yapmak için kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Onun derisinin altında yanan bu ateşi söndürmem gerekiyordu.

Telefonumu cebime koyup Kellan'ın banyosuna koştum, bir el havlusu alıp soğuk suyla ıslattım. Odasına geri dönüp havluyu alına koydum, sonra bulabildiğim tüm el havlularını aynı şekilde ıslattım. Sonraki yirmi dakikayı, havluları yeni ıslattıklarımla değiştirerek, onun yanağını ve boynunu hafifçe silerek geçirdim.

Üzerinde oldukça ıslak hale gelen yumuşak pamuklu bir gömlek vardı ve onu çıkarmayı düşünürken, hafif bir inilti duyuldu. Duyduğumdan emin olamadığım için hareketsiz kaldım. "Kel," diye fısıldadım. "Beni duyabiliyor musun, aşkım?"

Sevgi dolu sözler ağzımdan kaçtı ve bir gün uyanıp bunları duyabilmesi için dua ettim. Daha önce kimseye "*seni seviyorum*" ya da bununla ilgili başka bir şey söylememiştim ve sadece o bilinçsizken cesur olamazdım.

"Hadi, Golden," diye devam ettim, bezin serin kenarlarıyla onu hafifçe silerek. "Bir ses daha çıkar. Benim için uyan."

Cildinin ısısı bezlerin serinliğini hızla emdi, bu yüzden banyoya gidip gelmeye devam ettim. Florence buzlu su getirebilirdi, ama onu yalnız bırakıp yardım istemekten korkuyordum. Aptalca bir nedenden dolayı, Kellan'ın cildinin altındaki alevlerin kurbanı olmasını engelleyen benim varlığım ve havlularla yaptığım yoğun çabalar olduğunu hissediyordum.

Banyodan yirminci kez çıkarken, hiç olmadığı kadar aceleyle, Kellan'ın halısının kenarına ayak parmağımı takıp yatağa düştüm ve yarısı alfa'nın üzerine düştüm. Kalkmaya çalışırken, tutunacak bir yer bulamayınca, cildimi bir sıcaklık dalgası kapladı. Ellerim onun çıplak kollarının üzerinde duruyordu ve birkaç saniye sonra, avuç içlerim ısınıı emmiş ve büyünün gücünü ondan çekmiş gibi, cildinin daha serin olduğunu fark edince şaşırdım. Burun deliklerimde rahatsız edici büyü kokusu daha da güçlendi, ama Kellan'ın bu yeni saldırıyı atlatmasına yardım etmek umuduyla bunu görmezden geldim.

Hunter bir saniye sonra odaya daldı, Slade hemen arkasındaydı, ikisi de bilinçsiz bir şekil değıştirenin üzerinde garip bir şekilde uzanmış halimi görünce gözlerini bile kırpmadılar. "Ne oldu?" Hunter odanın içinde hızla bakınarak hızlıca sordu.

Belki de bir tehlike olduğunu düşündü ve ben Kellan'ı kurtarmak için kendimi onun üzerine attım. Keşke hikaye bu kadar kahramanca olsaydı.

"Uh, geri koşarken halıya takılıp düştüm ve onun üzerine düştüm. Ama..." Boğazımı temizledim. "Çıplak tenim onun tenine değince ısınıı biraz azaltıyor gibi görünüyor. Soğuk bezlerin yaptığından kesinlikle daha fazla."

Hunter ve Slade hızlıca birbirlerine baktılar ve Hunter ceketini çıkarıp gömleğinin düğmelerini açmaya başladığında ben de nefesimi tuttum. "Toplanmamız lazım," dedi hızlıca, Kellan ve bana bakarak. "Cadının büyüyle savaşmak için bizim enerjimize ihtiyacı var ve bunun en iyi yolu ten teması. Az önce keşfettiğin gibi."

Ağzım açık kalarak ona baktım. "Ciddi misin?"

"Kellan'ın ölümü kadar ciddiylim," diye karşılık verdi. "Şimdi kıyafetlerini çıkar yoksa ben çıkarırım."

Peki, tamam o zaman. Madem öyle söylüyor...

Ben de gömleğimi kaldırdığımda, neredeyse boğuluyordum çünkü Hunter ve ben soyunan tek kişiler değildik. Slade de soyunuyordu.

BÖLÜM 22

EMME

Reeves sürüsüyle geçirdiğim zamanlarda, Slade'i eşofman, deri giysiler veya infazcı kıyafetleri içinde görmüştüm. Tüm kıyafetlerinde, gömleğinin yakasından ve kollarından sadece dövmelelerinin bir kısmı görünüyordu, bronz teninin çoğu gizli kalıyordu. Silver City'deki açıklıkta da böyle bir an olmuştu, ama başımın üzerinde sallanan piercingli penis dikkatimi o kadar dağıtmıştı ki, onun diğer kısımlarını fark edememiştim.

Ancak bugün, tam bir gösteri izledim.

Şok içinde dururken, ortaya çıkan muhteşem göğüs kaslarına bakarken pantolonumu tamamen çıkarmayı unuttum. *Değişken azizler merhamet etsin.*

Bu odadaki alfa erkeklerin hiçbiri kaslı vücutları konusunda geri kalmıyordu. O anda da gömleksiz olan Hunter, iri, yakışıklı ve hala benim için ulaşılmaz bir sanat eseriymiş, Kellan ise profesyonel bir sporcunun pürüzsüz, kaslı vücuduna sahipti.

Ama Slade. Lanet olası Slade Riverson. Onun gerçek olması imkansızdı.

Birincisi, o devasa biriydi.

Göğsünün ve kollarının gerçek genişliği... *çok fazlaydı.* Hem de *çok* fazla. Üstüne üstlük, *her iki meme ucunda da piercing* vardı. Geçen sefer bunu fark etmemiştim, ama bu alfa, acı çekmeyi ve piercing yapmayı seviyordu.

Bakışlarım kahverengi meme uçlarındaki gümüş çubuklara takıldı ve muhtemelen sağlıklı olmaktan çok daha uzun süre orada kaldı. Sonunda bakışlarımı göğsünün çizgileri boyunca, yoğun bir şekilde oyulmuş karın kasları üzerinden ve siyah pantolonunun bel kısmına uzanan belirgin V çizgisi boyunca sürdürdüm.

Koyu renkli saçları beni onun V'nin ortasına yönlendiriyordu ve onun sadece meme uçlarının piercingli olmadığını hatırladım. Pantolonundaki canavar da piercingliydi.

Kafamı sallayarak, kendimi bakmaktan ve ağır nefes almaktan alıkoymaya zorladım, ki bu şüphesiz hepimiz için garip bir durumdu.

"Ağzından biraz salya akmış," dedi Hunter, ve ses tonu sinirli olmaktan çok eğlenmiş gibiydi, bu da hoş bir değişiklikti. Sürümüz dışındaki hiç kimse benim yönüme nefes bile alamazdı, ama beşli grubumuzda kıskançlık çok azdı.

"Yani, beni suçlayabilir misin? O nasıl gerçek olabilir ki?"

Slade'in günahkar dolgun dudakları yıkıcı bir gülümsemeye dönüştü. Onu daha önce gülümserken görmüştüm... Hayır, durun, onu hiç düzgün bir şekilde gülümserken görmüş müydüm? Her halükarda, bacaklarım titriyordu ve sanki ayakta kalmamı sağlayan bir can simidiymiş gibi uyluklarımın etrafındaki eşofmanımı sıkıca tutuyordum. "Ejderha genetiği," diye mırıldandı ve mükemmel omuzlarını silkti.

Ejderhalardan bahsetmişken, dövmeleleri de ayrı bir ilgiyi hak ediyordu...

"Dövmelerin beklediğim gibi değil." Hunter'inkinden bile daha muhteşemdi, ve bu bir şey ifade ediyordu.

Onun üzerine çıkıp parmaklarımla çizgileri takip etme isteğiyle mücadele ettim. "Dövmelerini kim yapıyor?" dedim, daha çok kendime, çünkü göğsündeki canavarlar inanılmaz derecede gerçekçiydi.

İki büyük ejderha başı, geniş göğüs kaslarının her iki yanında birbirine bakacak şekilde uzanıyordu. Vücutları omuzlarının üzerinden yukarı doğru uzanıyor, kuyrukları ise pazılarının etrafında kıvrılıyordu.

Sağ tarafta, ejderha ağırlıklı olarak yeşil renkteydi ve siyah uçlu pulları vardı. Sol tarafta ise tam tersi bir ejderha vardı: çoğunlukla siyah renkte olan bu canavarın pulları ve büyüklüğü vurgulanmak için yeşil renkli detaylar vardı. Bu daha koyu renkli ejderhanın vücudunu dumanlı gölgeler kaplarken, sağdaki ejderha daha açıktı ve etrafında yıldız ışığına benzeyen kıvılcımlar vardı.

Her ikisinin yeşili de Slade'in gözleri ve ejderhasının rengiyle aynıydı ve ikisinin birbirlerine karşı duruşları, geniş açılmış çeneleri ve hırlamaları, keskin dişlerinin etrafında kıvrılan alevler, Slade'in göğsünün ortasında karşılaşmaları, savaşmak üzere olan düşmanlar gibi görünmeleri beni cezbedi.

"Bir psikolog bu dövmeyle çok eğlenirdi," dedi Hunter, gözleri de Slade'in göğsüne kilitlenmiş halde. Ben de başımı salladım, zihnimde birkaç teori oluşturmıştım bile.

"Ne görüyorsun?" diye sordu Slade, başını hafifçe eğerek, bu onun avcı tavrından değil, meraklı tavrından kaynaklanıyordu. "Bu dövme sana benim hakkımda ne anlatıyor?"

Yutkunarak, parmaklarım ağrımaya başladığı için pantolonumu gevşetmeye çalıştım, ama hiçbir uzvum kontrolüm altında değildi. "Sen kendi ejderhanla savaşıyorsun. Senin iki tarafın da, karanlık ve aydınlık, barış içinde değil, bu da onların arasında var olmayı en tehlikeli yer haline getiriyor."

İki canavarın ortasında, sadece birkaç damla karanlık mürekkep bulunan boş bir boşluk vardı - asla aşılamayacak bir varoluş dokusunda bir yırtık.

Slade yorum yapmadı, ama bakışları daha ağırdı, sanki odadaki en büyük merak konusu benmişim gibi beni izliyordu.

Kellan hafif bir ses çıkardığında, o an bozuldu ve hepimiz sürü arkadaşımıza yardım etmek için harekete geçtik. Pantolonumu aşağı çektim ve kendimi uyumlu siyah sütyen ve külot setiyle giyinmiş halde bıraktım. Yatağın üzerinde Kellan'a doğru sürünerek, sol tarafına uzandım ve hemen arkamdan gelen Hunter beni Kellan'ın göğsünün üzerine kaldırırken nefes nefese kaldım.

Ben, baygın bir erkeğin üzerine çok fazla yayılmamak için kendimi düzeltmeye çalışırken, o bana "Hepimiz sığmak zorundayız" diye hatırlattı. "O aldırılmaz, güven bana."

Slade yatağın sağ tarafına oturdu ve ağırlığıyla yatağı çökertti. "Oh, umurunda olacak. Ama sadece kaçırıldığı için. Uyandığında ona video görüntülerini göstermem gerekecek."

O video görüntüsü yorumuna yakında geri dönecektim, ama şimdilik altın çocuğumuza yardım etmemiz gerekiyordu. Cildinin ısısı beni kısa bir süre yakıp kavurdu ve soğumaya başladığında rahat bir nefes aldım.

Hunter, Kellan'ın sol tarafına kaydı, kolunu sırtıma doladı ve ikimizi de kucakladı.

Bu his beni ürpertti. Bu kadar sıkı bir şekilde kucaklanmak hala beni şok ediyordu, ta ki kendimi bu hisse bırakıp, içimden yayılan bir sürü sıcak ve yapışkan duyguyu kabul edene kadar.

Kellan'ı sakinleştirmem gerekiyordu, ama bu sağlıklı bir tür heyecandı.

Özen ve... *daha fazlasından* oluşan bir sıcaklık.

Slade yaklaştığında nefesim kesildi. Her şey durdu, dünyanın dönmeyi bıraktığından emindim.

"Kıpırdama," diye uyardı, vücudunun sert kasları Kellan'ın sol tarafına kayarken. O kadar iriydi ki, düşmüş alfamızı dokunduğunda bana da dokunmak zorunda kaldı ve kolu sırtıma değdiğinde, Hunter'ın hemen altında kaslarını gerdiğinde, boğazımdan bir ses çıktı.

Onun ağırlığının beni bilinçsiz alfa haline itmesi çok fazla geldi ve kafamda bir milyona kadar saymaya başladım, kendimi kontrol altına almaya çalışarak inlememek ve spontan bir orgazm yaşamamak için. Bu durum göz önüne alındığında, bu çok uygunsuz olurdu.

En azından her iki alfa da pantolonlarını çıkarmamıştı, ki bu benim sallantıda olan özdenetimim için en iyisiydi.

Ben zihnimde saymaya devam ederken, Hunter hafifçe kıkırdadı, ama bir kez olsun onu eğlendiren şeyi açıklamaktan kaçındı. Şüphesiz, içinde bulunduğumuz durumun komik olan birden fazla yönü vardı.

Hayatımın işiymiş gibi sayarken gergin ve dengesiz kalmaya devam ettim, ancak Kellan'ın vücudundaki ısı nihayet kaybolduğunda rahatlamaya başladım. Hunter ve Slade, kokuları ve enerjileriyle beni çevreleyerek her iki tarafta sessiz kaldılar.

Orada yatarken neden ağlamak istediğimi bilmiyordum, hayatımda hiç bu kadar güvende ve korkmuş hissetmemiştim, ama gözlerimin arkasındaki yanmayı inkar edemezdim.

Finley'in sürüye dahil olmaması, sayma sersemliğim içinde bir an için zihnimden geçti, ama onun söylediği ve yaptığı her şeyden sonra, o ayıyla kucaklaşacak kadar rahat hissetmeyi hayal etmek zordu. Ona karşı hislerim karmaşık ve belirsizdi, ama kalbimin derinliklerinde, artık aramızda çok fazla geçmiş olduğu için uzak tanıdıklar olmaktan öteye geçemeyeceğimizi kabul ediyordum.

Finley'nin hala birkaç kez tokat yemesi gerekiyordu. Yüzüne. Bir sandalyeyle.

Onu davranışlarımla incittiğimi anladım ve ilk tanıştığımızda grubu açıkça reddettiğim için pişman oldum, ama Finley'in travması benim reddimden çok daha derindi. İyileşmesi, benimle tanışmasından çok önce, geçmişiyile başlamalıydı ve ben onun huzura kavuşma yolunda kum torbası olmayı reddettim.

Üç alfa arasında kıvrılmış olarak, saydığımda yaklaşık bin civarında nihayet uykuya daldım. Daha sonra uyandığımda, saatin kaç olduğunu bile bilmiyordum, oda tamamen karanlıktı ve Hunter bir tarafıma sarılmıştı, ama... *ne oluyor lan?* Vanilya ve kiraz kokusu burnuma çarptı ve odada altın sarısı saçları ve kahverengi teni görebilecek kadar ışık vardı.

Finley... buradaydı.

Slade'in aksine, kolunu sırtıma dolamadı, ama vücutlarımız birbirine değecek kadar yakındı, enerjisi ve ısısı Kellan'ın mücadele ettiği ateşe benzemiyordu.

Bir parçam kaçmak istiyordu.

Hunter'ın kontrolünden kurtulmak ve bu odadan ve göğsümdeki bu acıdan kaçmak için. Sanki parçalara ayrılacağım hissine kapılana kadar beni sıkan bir mengene gibiydi. Ancak, olduğum yerde ne kadar uzun kalırsam, paniğim o kadar azalıyordu. Finley ve ben yakın olduğumuzda her zaman hissettiğim gerginlik yoktu, sanki uykudayken öfkesini kontrol edemiyordu. Her iki alfa da yanımda derin ve düzenli nefes alıp vererek, kalpleri sakin bir şekilde aynı ritimde atarken, huzurlu bir ortam vardı.

Gözlerimi zorla açtım—yeterince uyumamıştım —Kellan'ın göğsünden başımı kaldırdım ve sandalyeye uzanmış, dördümüzü yakından izleyen Slade'in bakışlarıyla karşılaştım.

"O asla uyumaz," dedi, sesi her zamankinden daha yumuşaktı. Yüzündeki ifade de öyleydi, sanki bu sahnenin bazı yönleri onun soğuk ve kontrollü duygularını delip geçmişti.

Bakışlarım, başının üzerine attığı koluyla büyük ölçüde gizlenmiş olan Finley'in yüzüne kaydı, sanki bir bebek gibi uyuyordu. Gördüğüm kadarıyla, gerçekten huzurlu görünüyordu.

Slade yaklaşarak dirseklerini dizlerine dayadı. "Ailesi özellikle ince işkence konusunda çok iyiydi. Onu asla uyutmazlardı

. Yıllar sonra onlardan kurtulmuş olmasına rağmen, hala sürekli savaş ya da kaç modunda yaşıyor."

Geçmiş hakkında ne kadar çok şey öğrenirsem, Finley'in boktan davranışlarına o kadar çok müsamaha gösteriyordum. Tüm alfalardan, annemden çektiğim acıları anlayan tek kişi oydu. Öte yandan, bu da bana karşı tepkisini *daha da kötüleştiriyordu*.

Bu, bizim yetiştirilme tarzlarımızı karşılaştırdığımdan değildi, çünkü bu bir rekabet değildi ve onunki açıkça daha kötüydü. Ama onu anlıyordum. Bizi birbirimize bağlayacak ortak deneyimler olması gereken şeylerin, bizi ayıran bir travmaya dönüştüğü düşüncesi beni üzüyordu.

Sürüsünün, onun yaşadıklarının sadece bir kısmını bildiğinden şüphem yoktu, ancak Slade hariç, o da hacker olarak onların geçmişlerini araştırmış olabilirdi.

"Doğum günümü nasıl öğrendin?" diye sordum, onun sırlarını da öğrenmek istiyordum. "Hiçbir yerde kayıtlı değil ve kesinlikle hiçbirinize söylemedim, öyleyse... nasıl?"

Ejderha şekil değiştiren benim hakkımda başka bir şey daha mı öğrenmişti? Annemin ölümünün koşullarını biliyor muydu? Her şeyi biliyor muydu ve ben bu aptal sırrı boşuna mı saklıyordum?

BÖLÜM 23

EMME

Slade bakışlarını değıştirmedi. "Senin hakkında neredeyse her şeyi biliyorum, Emmeline Anders. Henüz ortaya çıkarmadığım sırlar, seni güvende tutmakla meşgul olduğum için kaynaklarımı araştırmaya vakit bulamadığımdan dolayı hala gizli. Ama emin ol, her şeyi öğreneceğim."

Bu lanet olası ejderha.

"Hiç aklına geldi mi..." Çok yüksek sesle başladım, ancak Hunter arkamda kıpırdadığında sinirimi bastırdım. Garip bir şekilde, Finley hiç kıpırdamadı. Sesimi fısıldayacak kadar alçaltarak devam ettim: "...beni tanımak istiyorsan, sormalıydın. Geçmişimi kurcalaman hoşuma gitmiyor."

Ejderha sandalyesinde daha da öne eğildi ve sergilediği rahat tavır bir anda kayboldu. "Sen benim kaderimdeki eşimsin," dedi ve ses tonu anında tüylerimi diken diken etti. Hunter beni Slade'den uzaklaştırıp yatağın kendi tarafına çekerek kollarını daha da sıktı.

Ejderhayı çok fazla zorladığım için bir anlık paniğe kapıldım, ama sonra onun kardeşlerine asla zarar vermediğini hatırladım. Ya da bana.

Neredeyse emindim.

"Ve bizden sır saklıyorsun." Ses tonu düz kalmıştı, ama altta yatan bir anlam vardı ki, dolu mesanem içeriğini boşaltmaya hazırdı.

Slade aynı yankılanan ses tonuyla devam ederse, Kellan ve Hunter üzerine işenme tehlikesiyle karşı karşıya kalacaktı. Ki kesinlikle öyle yaptı. Tabii ki.

"Senin eşin olarak benim görevim, senin güvenliğini sağlamak ve bunun için seninle ilgili tüm bilgilere ihtiyacım var. Tehdit ortaya çıkmadan önce onu bilmem gerekiyor. *Kahretsin!*" Gözlerinde ateş parladı. "Tehdit ortaya çıkmadan önce onu ortadan kaldırmam gerekiyor. Bunu bir kez neredeyse başaramadım ve seni korumaktan beni sen bile alıkoyamazsın." Kısa bir süre durakladı ve odayı kaplayan hakimiyetinin bir kısmı hafifledi. "Dediğim gibi, seninle ilgili neredeyse her şeyi biliyorum, Snow. Buna alışsan iyi olur, çünkü lanet kafanın içine girip orada yaşayabilseydim... bunu yapardım. Geçmişini hacklemek, ikinci en iyi seçenek."

Kalbim göğsümde çarpıyordu, ama Hunter'ın tutuşu gevşediğinde, Slade'in artık tehlike modunda olmadığını anladım. Fırsatı değerlendirip Hunter'ın üzerinden yuvarlanarak yere kaydım. Sadece çaresizce tuvalete gitmem gerekmiyordu, aynı zamanda bu odadan ve duygularımdan da kaçmam gerekiyordu.

"Duş almaya gidiyorum," diye mırıldandım, iç çamaşırlarımla Kellan'ın odasından kaçarken kendimi zavallı hissettim.

Koridora çıktığımda Hunter'ın "Doğum günü ne zaman? Bize söylemedin ve dosyasını da güncellemedin" dediğini duydum.

Benim dosyam. Evet, bu pisliklerin hepsini alt edecektim. Kellan hariç, hepsine çeşitli ve farklı pislikliklerinden dolayı intikam almanın bir yolunu bulmam gerekiyordu. Biraz planlama ve belki Cora'nın biraz yardımı gerekecekti, ama bir yolunu bulacaktım.

Bir yolunu bulacaktım. Slade Riverson'dan başlayarak.

Odama gidip, kafamı toplamak için biraz zamana ihtiyacım olduğuna karar verdim ve bu da beni rahatlatma ve yenilenme yerim olan banyoya götürdü. Şu anda kendimi ne kadar dengesiz hissettiğimi düşünürsek, bu molaya hiç bu kadar ihtiyacım olmamıştı. Hayatımın altüst olmasının üzerinden bir ay bile geçmediğine inanmak zordu.

Yakalandığım ve haydut olarak suçlandığım gün hayatımın bittiğini düşünmüştüm, sonra Hunter beni eş olarak kokladığında ve başarısız ve başarılı kaçırılma olayları yaşandığında da öyle düşünmüştüm.

Golden Claw'da geçirdiğim sürede çok fazla drama, stres ve korku yaşadım, ama aynı zamanda gerçek mutluluk da buldum. Gerçek dostluklar. Ve beni önemli, zamanlarına ve ilgilerine layık biriymişim gibi davranan bir sürü.

Sürü, diye fısıldadı kurtum, Kellan'ın yatağında koşu ve sürü bağ kurma seansımızdan sonra memnun bir ses tonuyla. *Bizim sürümüz.*

Biliyorum, dedim ona ve uzun zamandır ilk kez, bu beşlinin bir parçası olmak konusunda aynı fikirde olduğumuzu hissettim.

Büyük küveti doldurmak için suyu açtıktan sonra, rafta duran yağ ve tuz kavanozlarını karıştırdım ve birkaç yeni ürün fark ettim. Bunlardan biri açık kahverengi bir tuz karışımıydı ve kapağını açtığımda çikolata ve kahve kokusu burnuma çarptı. Yanındaki yağ ise kızarmış marshmallow gibi kokuyordu ve diğer yeni ürünün karamel ve tarçın olduğunu görünce hiç şaşırmadım. Alfalar kokularını gizlice eklemişlerdi, sadece Finley'inki eksikti.

Paketin kokusu odayı doldururken, hangisini kullanacağımı düşündüm. En sevdiğim tabii ki Kellan'dı, çünkü onu çok özlemiştim. Cildimde onun kokusunu hissetmek gerçekten iyi gelirdi.

Üçünü de eklemek istemediğimden değil, çünkü diğer ikisi de bu günlerde favorilerim arasında çok geride değildi. Hunter ve Slade son zamanlarda beni kendilerine özgü *bakımlarıyla* sarmışlardı ve bu hem yıkım hem de mükemmellikti.

Su dolup buharlaşınca karamel tuzu ekledim, iç çamaşırlarımı çıkardım ve ısıtılmış suyun derinliklerine daldım. Beni rahatsız eden stres ve tedirginlik, buharlaşan tuzlar gibi hızla yok oldu. Bu hisle kıyaslanabilecek çok az şey vardı dünyada.

Gergin kaslarım gevşerken içimden bir inilti kaçtı ve karşılık veren bir gürültü duyduğumda gözlerimi açtım ve fırtınalı gri bir bakışla karşılaştım. Birdenbire doğrulup banyo kenarından Hunter'ın pantolonuna su sıçrattım.

"Siktir. Lanet olsun. Ne halt ediyorsun sen...?" Nefesim hızla inip çıkıyordu ve neden bu kadar şok olduğumu bilmiyordum - bu alfalarda sınır tanıımıyordu. "Burada ne yapıyorsun, Hurricane?"

Kurt içinden çıkıp oynamaya başladığında gözlerinde altın rengi bir parıltı belirdi ve ben onun yırtıcı bakışları altında hareketsiz kaldım. Takım elbiseli, kendini son derece kontrol eden CEO artık yoktu... Karşımda bir canavar vardı.

Hunter'ın uzun bacakları, beni yakalarken onu bir adım daha yana itti. Islak, çıplak vücudum onun çıplak göğsüne yapıştı

göğsüne yapıştı ve beni öptüğünde her şeyi unuttum.

Adımı. Geçmişimi. Endişelerimi.

Hunter'ın öpücüğü, sanki var olmak için ihtiyaç duyduğu hava gibi ağzımı yutmayı bırakana kadar tüm kişiliğimdi. "Küçük omega," diye mırıldandı, göğsü titriyordu. "Bunun böyle olacağını biliyordum. *Ruhumun derinliklerinden beni mahvedeceğini biliyordum.*"

Onun kontrolünün bu kadar tamamen kaybolduğunu hiç görmemiştim ve bu beni hem korkuttu hem de heyecanlandırdı. Sağlıklı bir doz şehvet ve ihtiyaçla birlikte. İçimdeki acı o kadar yoğundu ki, Hunter kıcıma daha sıkı sarıldığında, güçlü elleri kaslarıma batana kadar, merkezime bastıran sert uzunluğa karşı sallandım. Evet, çok az başka bir uyarılma ile boşalmak üzereydim.

Oyuncakların yardımıyla bile, Hunter'ın tek bir öpücükle başardığı kadar çabuk orgazm olmayı hiç başaramamıştım. O benim onu mahvettiğini düşünüyordu, ama bu alfa beni yok etmek üzereydi ve ben de buna hazırdım.

"Senin yanında uyumak," diye bağırdı, dudaklarımın köşesini öperek, dili dokunduğu her santimetreyi izleyerek, "benim kontrolümün ötesindeydi. Seni yatağında istiyorum, Emmeline. Her gece çıplak ve altımda olmanı istiyorum, canavarım tamamen vahşileşmeden önce. Adam da öyle."

Vücudum kasılmaya başladı ve ona daha da sıkı sarıldım, karnımda zevk dalgaları yükseliyordu. Boynumu ısıtırıp neredeyse derimi parçaladığında, çığlık attım ve o kadar şiddetli bir orgazm yaşadım ki, görüşüm bulanıklaştı ve karardı.

Hunter'ın homurtusu odada yüksek sesle yankılandı ve ben, onun kollarında titreyip sallanarak, devam eden zevkimle inledim. O, boğazımdan omzuma kadar iz bırakmaya ve öpmeye devam etti, ben de göğüslerimi istediğim yere, yani onun ağzına getirmek için geriye yaslandım.

Meme ucumu emdi, dişleri meme başı çevresine bastırdı, ben çığlık atmak isteyeceğim kadar. Zevk ya da acı, ikisi de mükemmellikti.

"Cildinde bıraktığım izi görmek istiyorum," dedi ve diğer meme ucuma geçti. "Benim için yalvarmaya hazır mısın, bebeğim?"

Evet. Hayır. Evet. Hayır. Çelişen duygular kafamda sürekli bir ilahi gibi yankılanıyordu.

"Siktir, Hunter," diye bağırdım ve o saldırısını yavaşlattı, dişleri meme ucumu okşadı.

"Ne oldu, Emme? Konuş, bebeğim. Ne istediğini söyle."

Onun beni sikmesini istiyordum. *Hemen istiyordum*. Bu, zevkin doruk noktasında beni ısırması anlamına gelse bile, bunun gerçekleşmesini istiyordum. Dramatik olsun ya da olmasın, içimdeki bu yoğun, çalkantılı ihtiyaç karşılanmazsa, her halükarda öleceğime dair gerçek bir his vardı.

"Hunter, lütfen. Alfa, seninle sevişmem gerek..."

Yatak odamın kapısı yüksek sesle çalındı ve nefes nefese kalmış, az önce ne olduğunu anlamaya çalışırken sözüm kesildi. Şehvet beynimi bulanıklaştırmış ve yavaşlatmıştı.

Hunter başını kaldırıp "Ne oldu, Finley? Ölmek üzere olsan iyi olur" diye bağırırken, ağzı ve dişleri göğüslerimin arasında geziniyordu.

Kısa bir duraklama oldu, sonra Finley bağırarak cevap verdi. "Cadı burada. Kellan'ın durumu hakkında bilgisi var."

Hunter hareketsiz kaldı ve sonra alfa uzun bir nefes verdi. "Siktir," diye inledi, başını benimkine yaslayarak doğruldu. "Sadece o pislik için birlikte geçirdiğimiz zamanı bölürdüm, küçük omega. Şimdilik Kellan önce gelir."

Beni nemli fayansların üzerine indirirken yüzünde hayal kırıklığı ve isteksizlik ifadesiyle kırılganlıklar belirdi. "Banyonu bitir ve bize gel. Sen odaya girene kadar onların herhangi bir karar vermesine izin vermeyeceğim." Gözleri bir kez daha koyu altın rengi girdaplarla doldu ve bana baktı. "Ve Emme..."

Durakladı ve ben, sesimin hala çalıştığını fark edince şaşkınlıkla boğazımı yuttum. "Evet?"

"Mocha banyo bombasını kullan."

O gittikten sonra, titreyerek, makyaj masasına tutunup hafif buğulu aynaya bakarak kalakaldım. Bir kez orgazm olmuşum, ama bu hiç de rahatlatmamıştı, aksine her zamankinden daha kötüydü.

Bu alfalara kesintisiz olarak saatlerce ihtiyacım vardı, beni yorgunluktan bitap düşene kadar becermeleri gerekiyordu. Kellan tamamen iyileşip sağlığına kavuşana kadar

Kellan tekrar tamamen iyileşene kadar bekleyebilirdi. O, benim çaresizce ihtiyacım olan alfalardan biriydi.

Hâlâ ılık olan suya geri girerken, uzandım ve beyaz ve mocha lekeli banyo bombasını kaldırıp suya attım. Çikolata ve kahve kokusu, banyo bombası erirken etrafımı sardı ve Kellan'ın kokusu hâlâ havada asılı dururken, bir kez daha huzur ve sükûnet buldum.

Sadece bu sefer bacaklarım daha titriyordu.

BÖLÜM 24

HUNTER

Koridordan geri dönüp Kellan'ın odasına girerken kurtum durmaksızın uluyordu. Islak terli kıyafetlerimi değiştirmem gerekiyordu, ama Emme'nin tatlı kokusundan henüz vazgeçmeye hazır değildim. Külotum, onun banyosundaki su kadar ıslaktı.

Arzuladığım tadı ancak tadabildiğim için, önümüzdeki birkaç saati atlatmak için buna ihtiyacım vardı.

Jewels'ın iyi haberleri olsa iyi olur, yoksa Slade'den daha kötü bir kabaşa dönüşebilirim ve bu sürünün hak sahibi alfa olarak, buna izin veremezdim. Ama kontrolümü paramparça eden bir durum varsa, o da sürümden birinin ölüm kalım arasında sallanması, sikimin pantolonumu delip geçmeye çalışması ve taşaklarımın *mavi* kategoride olmasıydı.

"Konuş benimle," diye homurdandım, Kellan'ın yatak odasına girip Jewels'ın hareketsiz bedeninin üzerinde durduğunu, Slade ve Finley'in onu yakından izlediğini gördüğümde.

Hiçbirimiz bu cadiya tam olarak güvenmiyorduk. Ne geçmişte ne de şimdi, ama o büyülü dünyada en güçlü müttefikimizdi ve yıllar boyunca birçok başarılı iyilik alışverişinde bulunmuştuk. Nazik davranmak zorundaydım. Yani, elimden geldiğince nazik.

"Karşı büyüü yarattık," dedi başını kaldırarak. "Ama önce gücünü belirlemek için onu muayene etmem gerekiyordu ve orijinal büyüünün daha derine sızdığını gösteren ateşlerden sonra, onun yeterince güçlü olduğunu sanmıyorum. Karşı büyüü büyük olasılıkla onu öldürecek."

Hayatta olmaz. "Karşı büyü olmadan ölecek," diye hatırlattım ona, kurtumu zar zor zaptederek. "Onu ölüme terk etmektense riski göze almak daha iyi. Yeterince güçlü."

Sürümdeki kardeşimi herkesten daha iyi tanıyordum ve Kellan bizimle kalmak için elinden gelen her şeyi yapacaktı. Emme'nin yanında kalmak için. Hayatta kalmak için daha fazla nedeni yoktu.

Jewels ikna olmuş gibi görünmüyordu, Kellan ile bana bakarken yüzünde kararsız bir ifade vardı. "Şu anki ruh halin ve geçmişteki davranışlarına bakılırsa, büyüm *onu öldürürse* beni öldüreceğinden hiç şüphem yok. Bu riski göze almak istemiyorum." Gözleri biraz kısıldı. "Tabii, bu görevi tatlandırmak için süründeki herkesten birkaç büyük iyilik istemezsen başka."

Kurtum, karşı büyüü vermeyi engellemesinin gerçek nedenini nihayet itiraf ettiğinde tekrar uludu: Her birimizden tam olarak istediğini elde etmek istiyordu.

Slade ona o kadar hızlı saldırdı ki, elini boğazına dolamadan önce zar zor bir çığlık atabildi. Ejderha, başkalarının kendisine dokunmasına asla izin vermezdi — eğitim veya dövüş sırasında nadiren gardını aşan birkaç durum hariç. Ama sana dokunduğunda, bunun iyi bir nedeni asla olmazdı.

Jewels bunun çok iyi farkındaydı.

Yüzü soldu, hareketsiz ve tamamen konuşamaz halde ona bakıyordu. Büyü kullanabilirdi, ama Slade'e karşı normal savunmasından daha fazlasına ihtiyacı vardı. Onun ejderhasına büyüyle karşı koymaya çalışırsan, atom bombası kadar güçlü olsan iyi olur.

"İyilik yok, ve Kellan'a büyüü bir an önce vermezsen, öleceksin." Gözlerindeki hafif alev patlamasını saymazsak, sesi ve ifadesi tarafsızdı. "En azından ona büyüü verirsen ve o hayatta kalırsa, sen de hayatta kalırsın."

Normalde, araya girip durumu yatıştırırdım, ama kurtum derimin kafesinde öfkeyle kıvranırken, cadıyı kurtarmak için pek istekli değildim. Dudaklarını araladı, ama onu çok sıkı tuttuğu için konuşamadı. Sonunda tutuşunu gevşetip konuşmasına izin verdiğinde, yüzü tehlikeli bir maviye dönmüştü. "B-büyüü yapacağım."

Ateşli, kül kokulu bir nefesle Slade parmaklarını gevşetti ve Jewels sertçe yere düştü. "Bunu yapacağını görürüm. Bugün."

Bir dakika önce durduğu yere geri döndü, kolları yanlarında gevşemiş, tek eliyle onu neredeyse boğarak öldürecekmiş gibi görünmüyordu. Jewels yerde uzanmış, gözleri fal taşı gibi açılmış, düzensiz nefesler alıp her nefes alışında öksürüyordu.

Sonunda, bizim son gördüğümüz zamanki aynı sürü olmadığımızı anladı. Son eşlerimizi, beşli grubumuzun kalbini bulmuştuk ve bağlarımız tamamlanana kadar, canavarlarımız vahşi kalacaktı. Muhtemelen sonrasında da.

"Kellan'ın hayatta kalmasını sağlamak dışında başka seçeneğimiz yok," dedim ona, onu yerden kaldırmaya hiç niyetim yoktu. Bana kalırsa, Emme dışında başka bir kadına dokunmak için hiçbir neden yoktu. "Sürü bağlarını kullanarak onu nasıl güçlendirebiliriz?"

Yine öksürdü ve boğazını ovuşturdu. "Tamamlanmış bir beşli gerçekten tek yol."

O anda Emme odaya girdi, mavi eşofman giymişti, nemli saçları kalp şeklindeki yüzünün etrafında asılı duruyordu ve her zamankinden daha koyu renkteydi. Kristal mavisini gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve yerde yatan Jewels'a bakarken yüzünde üzüntü dolu bir ifade vardı.

"Onu zayıflatan şeyin bağımızın eksikliği olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu boğuk bir sesle, gerçeği aramak için bakışlarını bana çevirdi.

Elimi uzattım ve Thor'un güçlü çekici gibi, tereddüt etmeden bana doğru geldi. Sanki sonunda layık olmuşum gibi.

Onu yanıma çektiğimde, kokusunun kahve ve karamel karışımı olduğunu fark ettim, bu kombinasyon sonunda canavarı sakinleştirmek için yeterliydi.

Eğilip, boğazının yumuşak, pürüzsüz derisini burnumla okşadım ve göğsümün derinliklerinden inleyen bir ses çıkardım. "Aferin sana," diye mırıldandım, emrimi yerine getirdiği için memnuniyetle. Hiçbir omega itaat etmek zorunda değildi, bu yüzden itaat etmesi beni daha da memnun etti. "Şimdi ve her zaman benim kokumla kaplı olmanı istiyorum." Bana karşı titredi ve bastırıldığı iniltiyi duydum. "Ve hayır, bu senin hatan değil. Ne şimdi ne de hiçbir zaman. Tamamlanmış bir beşlinin bu büyüye yenme yeteneğine bir etkisi olup olmayacağını bilmiyoruz. Büyü öngörülemez ve Jewels sadece tahminde bulunuyor."

O bana doğru eğildi ve hala sert olan penisim pantolonumun içinde hareket etti, ama ben kendimi düzeltmeye zahmet etmedim. Onu, mükemmel eşim olan onu ne kadar arzuladığımı dünyaya göstermekten gurur duyuyordum.

"Jewels bir karşı büyü buldu," dedim, ona yeni bilgileri aktararak. "Ama orijinal büyüün gücü Kellan'ın enerjisine daha derinden nüfuz ediyor ve bu karşı büyü çok güçlü olduğu için, bu süreçten sağ çıkacak kadar güçlü olmayabileceğine dair bazı endişeler var." Jewels'ın bu konuda yalan söylemediğini anlayabiliyordum.

Emme, gözleri iri ve kırmızı kenarlı, yatağa aşırı odaklanmıştı. Bastırdığı gözyaşlarının kokusunu alabiliyordum, kederi havayı acı bir kokuyla dolduruyordu, bu da zaten dengesiz olan duygusal durumumu daha da kötüleştiriyordu. "Ama büyü olmadan ölecek," diye mırıldandı. "Beşli olarak daha güçlü olur muyduk?"

Bazı boktan nedenlerden dolayı, Finley'e döndü, açıkça ona tüm gerçeği söyleyecek kişiyi arıyordu. Ona yalan söylediğimden değil, ama ayı söylemediğinde ben cevabımı yumuşattım.

Emme'nin başının üzerinden Finley'e sert bir bakış attım ve ona, Emme'ye gereksiz yere zarar verirse, ölmeyi dileyecek kadar onu dövdüreceğimi sessizce hatırlattım. Emme'ye benim üstünlüğümü belli etmeden onu zorlayamazdım ve onun tepkisinin samimi olduğuna inanmasını istiyordum.

"Hunter'ın da dediği gibi, tam olarak bağlandığında daha güçlü olup olmayacağını bilmiyoruz," diye mırıldandı Finley sonunda. "Bunların hepsi tahmin ve umut. Çoğu lanet olası büyü gibi, sinir bozucu ve tehlikeli değilse, işe yaramaz. Arada bir gerçeklik yok."

Emme kaşlarını çattı, gözlerini kırıştıtırırken çilleri bir araya toplandı ve sonra Slade'e döndü, ardından sevimli bir şekilde kafası karışmış ifadesini bana çevirdi. O, sanki basit bir bakışla sırlarımı ortaya çıkarabilirmiş gibi gözlerini üzerimde gezdirirken ben sakin kaldım.

Onun çarpıcı mavi gözlerine bakarken tüm dikkatini bana vermesi, onu tatmak ve dokunmaktan sonra gelen en güzel şeydi. Omega'mız o kadar güzeldi ki, bana tüm dikkatini verdiğinde kendimi lanet bir köpek yavrusu gibi şaşkın buldum. Bu acı vericiydi. En iyi şekilde.

"Ona nasıl yardım edebiliriz, Hunter?" diye fısıldadı, ifadesiyle benden ihtiyacı olan cevapları vermemi istiyordu. Normalde birçok seçeneğim olurdu, ama bugün hiçbir şeyim yoktu.

Kurtum yine çıldırdı ve Emme'yi acı verecek kadar sıkı tuttum. O ses çıkarmadı ya da uzaklaşmaya çalışmadı. Zorlukla tutuşumu gevşettim ve derin, sakinleştirici bir nefes aldım. "Bu büyüü denemekten ve onun yeterince güçlü olmasını ummaktan başka seçeneğimiz yok. Ateşi düştü ve bizden enerji aldı, bu da ona çok yardımcı olacak."

Jewels kendini ayağa kaldırdı ve tekrar Kellan'a yaklaştı. "O zaman şimdi yapmalıyız," dedi, sesi daha boğuk çıkıyordu. "Beklediğimiz her dakika, büyü güçleniyor ve onun şekil değiştiren özüne ve enerjisine daha derinlemesine nüfuz ediyor. Hepiniz bu karara razıysanız, ben hazırlıklara başlayayım."

Emme'nin göğsü inip kalkıyordu, bana sarıldığı sırada hıçkırıkları içinde kalmıştı. Beni bu kadar sıkı tuttuğunun farkında mıydı bilmiyordum, minik elleri ön kolumu sarmış, benden destek alıyordu. Varlığımızın geri kalanında ona destek olmak için burada olacaktım. "Evet, şimdi büyüü yapmalıyız," diye mırıldandı.

Gözlerim Slade'inkilerle buluştu ve o yavaşça başını salladı. Finley ya kusacak ya da ayıya dönüşecek gibi görünüyordu, ama o da başını salladı. Karar verilmişti ve ben de hak sahibi alfa olarak emri verecektim.

"Evet. Karşı büyüü yapın. *Hemen.*"

Jewels kapıya koştu ve kahverengi deri çantasını aldı. Finley ve Slade bize yaklaştı ve birleşik bir sürü oluşturdu. Emme, yüzünde hala acı ve umutsuzluk ifadesiyle Slade'e döndü: "Ona yardımcı olabilecek bir fikrin olduğunu söyledin, ama hoşuma gitmeyeceğini söyledin. Neydi o?"

Slade bunu benimle konuşmamıştı, ama onun fikrinin ne olduğunu kuvvetle tahmin edebiliyordum.

"Zaten, büyü daha güçlü olduğu için bu tartışmalı bir konu," dedi kardeşim omuz silkerek. "Senin onunla bağ kurman gerekirdi, ama Kellan bilinçli hale gelip bağlantının kendi tarafını tamamlayana kadar bu mümkün değildi. Ona enerji aktararak bağ kurmak için yeterince uzun süre bilincini geri kazanmasını sağlayacak bir yol üzerinde teorik olarak çalışıyordum. Ama artık bunun için çok geç. Zamanımız yok."

Emme'nin yüzündeki ifade binlerce parçaya ayrılmış gibiydi ve ben onun yüzündeki o ifadeyi görmeye dayanamıyordum. "Bu mümkün değil,

bunu aklından bile geçirme," dedim ona, onu yatağa yaklaştırarak. "Jewels büyüü yapana kadar tekrar bir araya gelelim."

"Coven'ımdan birkaç kişi yi daha çağırdım," dedi cadı sert bir şekilde, çantasından malzemeleri çıkararak. "Birazdan burada olacaklar."

"O zaman vaktimiz var," dedi Slade, yatağın yanına gelerek. "Hunter haklı, Kellan'a mümkün olduğunca fazla güç vermeliyiz."

Emme yatakta, Kellan cümlesini bitirmeden önce kendini onun üzerine atmıştı. Daha önce birbirimize sarıldığımızda gömleği çıkarılmıştı ve Emme onun tenine açıkça ağlıyordu. Onun acısını görmek ve buna bir çözüm bulamamak dayanılmaz bir durumdu. Ayılardan bahsetmişken, Finley'in yüzünde, kardeşi ile birlikte onu izlerken acı çekişini gördüm, sonra ifadesini tekrar kayıtsızlığa çevirdi. O, Emme'ye dokunmamaya dikkat ederek Kellan'ın koluna elini koydu. Slade ve ben de aynısını yaptık, hepimiz onun cildine dokunduk. "Senin hak sahibi alfan sana bununla savaşmanı emrediyor," diye Kellan'ın kulağına fısıldadım, hayvanımın hakimiyetini bu sözlerle yansıtarak. "Yeterince güçlü olacaksın. Bu büyüünün kazanmasına izin vermeyeceksin. Sürüye geri döneceksin çünkü sana ihtiyacımız var Altın ocuk. Sana burada ihtiyacımız var."

Emme daha da şiddetli bir şekilde ağlayarak yüzünü onun göğsüne gömdü ve kollarıyla onu sardı. "Lütfen iyi ol, Kellan," diye fısıldadı. "Lütfen. Tanrıçaya yalvarıyorum. Sensiz bunu yapamam."

Kellan'ın böyle bir özelliği vardı. Emme sürümüzün kalbi ve ruhu olabilir, ama Kellan da ona çok yakındı. Bizi boktan karanlığımızda boğulmaktan kurtarmıştı ve bunun için ona sonsuza kadar minnettar ve sevgi dolu olacaktık.

BÖLÜM 25

EMME

Bunu yapamam lan!

Bunu yapamazdım.

Burada oturup Kellan'ın benim için yapılan büyüden ölmesini izleyemezdim.

beni

m

için

olan

büy

üde

n

ölm

esin

i

izley

eme

zdi

m.

Bunu nasıl düzeltebilirdim?

Her şeyi yapardım. Kellan'ın hayatını kurtaracaksa, bir saniye bile düşünmeden

beşli oluşturdum. Ama Slade'in dediği gibi, o bilinçsizken bu bir seçenek değildi ve daha fazla oyalanacak vaktimiz yoktu. Büyü daha hızlı ilerliyor, ölümcül kancalarını daha derine saplıyordu ve daha fazla bekleyemezdik.

Gözyaşlarım onun cildinden çarşafıya aktı ve normal şartlarda diğer alfalara, özellikle *Finley'e* karşı tamamen çökmüş olmaktan rahatsız olurdum, ama bugün umursamadım. Benim tatlı Kellan'ım bu kadar hak etmemişti ve bu, bastırılmayacak bir acıyı beraberinde getirdi.

Alfalar, tamamlanmış bir bağı bir fark yaratmayacağına inanıyorlardı, ama omegaların gerçek gücünü bilmiyorlardı. Kellan bugün burada ölürse, bu bağa karşı koyduğum için suçlu olan ben olurdum. *Benim suçum. Benim suçum.*

Pürüzlü parmak uçları yanaklarımı okşadı ve gözlerimi açtığımda, tüm alfa erkekler arasında Slade'i gördüm. Dokunuşunun bıraktığı karıncalanma, panik içindeki ağlama krizimden çıkmam için yeterliydi.

"Hayatımızda bizim için ağlayacak çok fazla insan yok," dedi soğukkanlılıkla, parmaklarını kaldırdı ve yanaklarımdan uzaklaştırdı yanaklarımdan ve

orada kalan nemi inceledi. Onu yakından izlerken, dikkatimi dağıtan bu durumdan yararlanarak gözlerimi kıptım.

Sonra, şaşkınlığım üzerine, parmaklarını dudaklarına bastırdı ve benim üzüntümü tattı. Göğsü hafifçe gürlledi ve ejderhanın adama karşı ittiğini hissettim.

Tanrıça lanet olsun, o doğüstüydü.

Jewels, yatağın ucuna bir sürü sihirli eşya bırakarak o anı bozdu. Alfalar geri çekildi, Kellan'ı bıraktılar ve ben dudaklarımı onun yanağına bastırdım, bir saniye daha kalıp onun kokusunu içime çektim. "Seni seviyorum," diye fısıldadım, odadaki herkesin beni duyabileceğini bilerek. "Bundan sağ çıkamazsan seni pataklarım, Altın Çocuk. Lütfen beni buna zorlama."

Hunter beni kollarına almak için zamanında onun vücudundan kendimi ittim. Jewels'in önünden çekildiğinde beni yere bırakacağını sanıyordum, ama bunun yerine yüzlerimiz birbirine yaklaşıp kadar beni daha yükseğe kaldırdı. Yanağıma burnunu sürttü ve sonra Slade'e benzer bir hareketle yanaklarımda kalan nemi tattı. "Tatın tatlı bir umutsuzluk gibi," diye fısıldadı cildime. "Seni ağlarken gördüğümde, varlığımızın dokusunu yok etmek istiyorum." Dili yine yanağıma yaladı ve durumuna rağmen, vücudum sanki bana çok daha samimi bir şekilde dokunmuş gibi tepki verdi. "Artık ağlama, Emme. Kellan seni tatmayı kaçırmak istemeyecektir, küçük omega. Senin için savaşacaktır."

Slade ve Hunter arasında, o durmak bilmeyen gözyaşları karşısında şok oldum ve kendimi toparlayacak gücü buldum, Kellan'ın yanında savaşmaya hazırdım. "Beni indir," dedim kararlı bir şekilde başımı sallayarak. "Bu Kellan ile ilgili." Hunter bir kez olsun itiraz etmeden beni ayağa kaldırdı, ama yanımda kaldı.

"Hepiniz en az bir metre geride durmalısınız," diye uyardı Jewels, sihirli ekipmanını eşimizin yanına yaklaştıırken. "Hiçbir müdahaleye izin veremem."

Kellan'ın göğsüne kömürle bir pentagram çizmeye başladı ve ardından beş köşeli yıldızın etrafına beyaz ve mor mumlar dizdi. Dairenin içine bir demet ot ve birkaç küçük kemik koydu, muhtemelen küçük bir kuş veya kemirgenden kalma kemiklerdi.

Mumlar, koyu renkli, parıldayan bir ip ile birbirine bağlanmıştı ve bu ipin neyden yapıldığını bilmiyordum ama altın iplikle dokunmuştu. Bu ip sabitlendiğinde ve pentagramın beş köşesini birleştirdiğinde, altın parlaklığı o kadar arttı ki, doğrudan bakmak acı verici hale geldi.

Parmaklarını şıklattığında mumlar yandı; kükürt, lavanta ve tütsü kokusu odayı doldurdu, yoğunluğu neredeyse dayanılmazdı. Açık kapıdan serin bir esinti girdi ve mumların kokusunu yok edeceğini sandım, ama koku daha da güçlendi. *Ve daha da ısındı.* Ta ki büyülü bir saunada yıkanana kadar.

Bir sonraki esintiyle, üç cadı odaya girdi. Bir erkek ve iki kadın. Boyları ve ten renkleri farklıydı, ama hepsi aynı acı, doğaüstü sihir kokusunu yayıyordu. Hepimizin serbestçe kullanamadığı enerjiyle uğraşanların kokusu.

"Acele edin," diye bağırdı Jewels, pentagramın üzerinde elini döndürürken sıcaklık artıyordu. "Şimdi sizlerin de katılmasını ve büyüyü güçlendirmesini istiyorum."

Cadılar, sanki bu hareketi mükemmel ve senkronize olana kadar çalışmışlar gibi, ellerini bir çırpıda birleştirdiler. Başka bir dilde, alçak sesle ve mırıldanarak ilahi söylemeye başladılar. Büyücü topluluğu hakkındaki sınırlı bilgim doğruysa, çoğu büyü eski bir Latince lehçesi gerektiriyordu.

Onların ilahileri gittikçe yükselirken sıcaklık da arttı ve Hunter sırtımda sağlam bir ağırlık olmasaydı, rüzgârların etkisiyle savrulup dururdum. Bu büyüün ağırlığı vardı, bize baskı yapıyordu, bu dünyada var olmalarına izin *verilen* sıradan ölümlüler olduğumuzu hatırlatıyordu. Büyü sonsuzdu, biz ise hayatın içindeki küçük noktalardık.

İlahiler zirveye ulaştı ve son nota sönünce, ellerini ayırdılar ve Jewels büyük, süslü bir hançeri avucuna aldı. İçgüdülerim beni öne doğru savurdu, Kellan'a bu kadar yakın bir silah tutması beni rahatsız etmişti, ama keskin bıçağın hedefi o değildi.

Hançer, Jewels'ın avucuna saplandı ve o da avucunu pentagramın ve Kellan'ın göğsünün üzerine tuttu. Tam olarak sekiz damla düştü ve damlalar onun cildine değdiğinde nefesimi tuttum.

İşte bu kadar. Büyü işe yaradığı an.

Bu, onun karşı büyüyü kabul edecek ve onu esir alan büyüyü yok edecek kadar güçlü olup olmadığını anlayacağımız andı. Cadılar sessiz kaldılar, gözleri gergin saniyeler boyunca kapalıydı ve ben sıcak, kokulu havayı içime çekmek zorunda kaldım... Bayılmak Kellan'a yardımcı olmazdı.

Jewels elini mumların üzerinde salladı ve alevler söndü. "Önümüzdeki bir saat çok önemli," dedi, Hunter'ın bakışlarını karşılayarak. Alnında ince bir ter tabakası vardı ve hafifçe nefes nefeseydi. "Diğerlerini uğurlayıp, sana nöbet tutmana yardım etmek için geri döneceğim."

Cadılar geldikleri gibi sessizce ayrılmaya başladılar ve ben aceleyle ekledim: "Sürümüzün üyesini kurtarmak için enerjinizi ve büyüünüzü sunduğunuz için teşekkür ederiz. Minnettarız."

Hunter'ın göğsü sırtıma değdi ve yanıt olarak kurtunun hırıltısını duydum. *Oops*. Az önce istemeden haddimi aşıp, hak sahibi alfa'yı küçük düşürmüş müydüm?

"Evet, size minnettarız," dedi sonunda ve ben bir kez daha rahatladım. "Muhasebecilerimize bu tür işler için normal ücretleri bugün göndermelerini söyleyeceğim."

Para konusunda hiçbir şey duymamıştım, ama Hunter bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyordu. Üçü de saygıyla başlarını salladılar ve odadan çıktılar.

Baskıcı büyü ve çürük yumurta kokusu cadılarla birlikte gitti ve ben de onların gitmesine sevindim. Yabancıları ve büyüyü sevmezdim ve onlar ikisinin de en kötüsüydü.

"Kel'de herhangi bir değişiklik hissediyor musun?" diye sordum, şu anda ona yaklaşmamıza izin verilip verilmediğinden emin olamadan.

Slade yatağın yanına gitti ve elini kardeşinin göğsüne koyarak pentagramı okşadı. "İçinde bir savaş var. İki büyü savaşıyor ve hangisinin daha güçlü olduğunu anlayamıyorum."

"Kellan daha güçlü olacak," dedi Hunter, sesinde en ufak bir şüphe bile yoktu.

Kellan'ın yanına sendeleyerek yaklaştım ve elini tutmak için uzandım. Yine sıcaktı, ama önceki gibi değildi. Bu

sıcaklık ılımlıydı, elimi yakmadan ısıtıyordu. "Hadi, Altın," diye fısıldadım, parmaklarını sıkarak. "Başarabilirsin."

"Bize yiyecek bir şeyler alacağım," dedi Hunter, kapıya doğru yönelirken. "Ben dönene kadar hiçbir yere gitmeyin."

Finley, Kellan'ın diğer tarafına oturdu ve benim tutmadığım elimi tuttu. "Yiyecek o kadar önemli değil bence," dedi, Hunter'a bakarak. "Cadı, ilk saatin çok önemli olduğunu söyledi."

"Hepimizin karnının doyduğundan emin olmak için birkaç dakika beklemek fena olmaz," diye karşılık verdi Hunter hemen. Hunter'ın yüz ifadesini göremiyordum — arkamdaydı — ama Finley'in ona, sonra da bana baktığını fark ettim.

Onun beslemek istediği *tek kişinin ben* olmadığımı bilmeliydim. "Ben gayet iyiyim," diye homurdandım ve başımı geriye eğerek onun karanlık bakışlarına karşılık verdim. "Bir saat ya da daha fazla bekleyebilirim. Hepimizin onun yanında olması gerekiyor."

Hunter elini omzuma koydu, sert dokunuşu beni sakinleştirdi. "Karnının guruldadığını duyabiliyorum. Florence'in yardımıyla, sadece birkaç dakika sürer."

Dürüst olmak gerekirse, onunla tartışacak enerjim yoktu, bu yüzden sadece omuz silktim ve o odadan çıktığında, onun varlığını ve dokunuşunu ne kadar özlediğimi görmezden gelmeye çalıştım.

Slade sandalyeye oturdu, Finley ve ben ise yatakta kalarak Kellan'ın ellerini tuttuk ve üçümüz sessizce sürü arkadaşımıza baktık. İçinde verdiği mücadeleye rağmen Kellan'ın mükemmel görünmesi şaşırtıcıydı. Cildi sağlıklı ve bronzlaşmıştı, saçları kalın ve parlaktı, kasları ve vücudu hala geniş ve belirgindi. Yanaklarındaki koyu sarı tüyler ve karamel ve tarçın tonlarındaki garip koku dışında, onda bir sorun olduğunu asla anlayamazdınız.

Ölemezdi. Bu kadar güçlü ve sağlıklı biri nasıl yok olabilir ki?

Sessizce, ona savaşıması için cesaret verdim ve kendi enerjimi ona aktardım. Eğer bağlanmış olsaydık, özümü ve gücümü ona nasıl aktaracağımı bulurdum. Annemin bunu birden fazla kez yaptığını görmüştüm, bazen kendi isteğiyle, çoğu zaman zorla. Bugün zorlamaya gerek yoktu.

"Büyü güçleniyor," dedi Slade, sandalyesinde öne doğru eğilerek. "Savaşıkça zayıflıyor."

Kalbim hızla çarpmaya başladı ve panik içimde gerçek, somut bir patlama yarattı. Çaresizce odaya bakındım, çaresizce bir çözüm bulmaya çalıştım, ama hiçbir şey yoktu.

"Onun kitaplarından birini oku," dedim aniden. "Ona oku. Sakinleşmeye ve yalnız olmadığını bilmeye ihtiyacı var."

Slade bir saniye içinde ayağa kalktı, Finley de hemen arkasındaydı. Kellan'ın raflarına koştu ve yaklaşık on saniye boyunca rafları inceledikten sonra ayı şekil değiştiren adam bir kitabı çekip çıkardı. "Bu onun en sevdiği kitap," dedi ve yatağa doğru aceleyle geri döndü. "Ona bunu okuyacağım."

Okuma bilmediğim için duyduğum hayal kırıklığı bir kez daha baş gösterdi, ama kitabı Finley'in alması bir şekilde *mükemmel* geldi.

Kellan'ın yanına oturdu ve ilk sayfayı açtı. "*Hayatımın aşkını bulduğum gece soğuk ve acı bir geceydi. Onu buldum ve kaybettim. Ben Gece Diyarı sürüsünün bir parçasıydım ve Hellsward Ormanı'nda, bizi yok olmanın eşiğine getiren karanlık elflerle savaşıyorduk...*"

Alçak ve gürleyen sesi yatıştırıcıydı ve kendimi Kellan'ın yanına kıvrılıp Finley'in rahatsız edici derecede seksi sesini dinleyerek uykuya dalmak isterken buldum. Bu ayı, şimdiye kadar tanıştığım diğer şekil değiştirenler veya insanlardan daha fazla kafamı karıştırıyordu. Gölgeler ve keskin kenarlardan oluşuyordu, ama sonra onun hakkındaki algımı tamamen değiştiren yumuşaklık ve duygusal derinlik anları vardı.

Ama her ne olursa olsun, onun mükemmel sesi tam da umduğum gibi işe yaradı ve yataktaki şekil değiştireni sakinleştirdi. Dürüst olmak gerekirse, beni de.

BÖLÜM 26

EMME

Hunter, Florence ile birlikte geri döndüğünde Kellan'ın enerjisi dengelenmişti. İki de yiyeceklerle dolu tabaklar ve su şişeleri taşıyorlardı. "Her şey yoluna girecek," dedi hizmetçi, bana bir tabak ve bir şişe uzattıktan sonra, yüzü solgun ve gözleri kızarmış halde. "Ruhumdan inanıyorum ki Alfa Kellan bu savaşı kazanacak kadar güçlü."

Bunu söyledikten sonra odadan çıktı ve ben de aynı güveni göstermek için elimden geleni yaptım. Midemdeki korkuyu görmezden geldim.

"Ye."

Slade'e doğru sıçradım, sandviçim neredeyse kucağımdan düşecekti. Hunter genellikle sürüyü korumakla görevliydi, ama bugün üçü de beni yakından izliyordu.

"Buraya geldiğinden beri kilo vermişsin," dedi Finley, elinde sandviçiyle, henüz bir ısırık bile almamıştı. Önce benim yememi beklediğine inanmak zordu, ama yine de bir ısırık bile almadı.

"Bunu belirttiğin için teşekkürler," diye kısa bir cevap verdim. Kilo vermiştim, ama bu onun yorum yapacağı bir konu değildi.

Hunter yatağın kenarına oturdu. "Sen her zaman mükemmelsin Emme, ama enerjin zayıflamış gibi geliyor. Canavarı aç bırakmak güvenli değil, bunu biliyorsun, ve en güçlü halinle olmazsan Kellan'a yardım edemezsin."

Bu mantığa karşı çıkmak zordu, her ne kadar onun hem akıllı hem de çekici olması nedeniyle ona küfür etmek istesem de. Tanrıça bu sürüye gerçekten

bu sürüye her iki eliyle de cömert davranmıştı. "Haklısın ve ben de deniyorum. Midem çok ağrıyor, o cadı ona vurduğundan beri böyle."

Slade, neredeyse dalgın bir şekilde tabağını bir elinden diğerine geçirdi, yüzünde düşünceli bir ifade vardı. "Seni etkileyen şeyin sadece kederden daha fazlası olması mümkün. Kel'e zarar veren büyü'nün yan etkilerini yaşıyor olabilirsin. Tamamen bağlanmış olsak da olmasak da, hepimizin arasında bir bağlantı var. Saldırıdan beri ben de canavarımda ve gücümde bir gerginlik hissediyorum."

Hunter, dağınık saçlarımdan yataktan sarkan ayaklarıma kadar beni incelerken ifadesi daha keskinleşti. "Haklı olabilirsin," diye mırıldandı, kokusu güçlenirken kaşlarını çatı. "Neyle uğraştığımızı tam olarak bilmemekten nefret ediyorum. Lanet olası büyü."

Jewels, tüm sihirli nefretin hedefi olmak için odaya girdi, ancak Kellan'ın yanına giderken alfa erkeklerin hiçbiri ona bakmadı bile. Dikkatimi başka yöne çekmek için, sandviçi aldım. Neyse ki, içinde gereksiz otlar yoktu, sadece sade kızarmış tavuk vardı.

Büyük bir ısırık aldım ve çiğnedim, hiçbir şeyin tadını alamadım, ama yine de yemeye devam ettim.

Bir ısırık daha aldıktan sonra, alfaları da yemeye başladı ve ben son lokmamı almadan önce üçü de birden fazla sandviç bitirdi. Hunter boş tabağımı aldı ve diğerlerinin yanına, kapının dışına bıraktı. Finley ve ben Kellan'ın ellerini tutmaya geri döndük, Slade ve Hunter ise avuç içlerini onun pazılarına bastırdılar.

"Nasıl gittiğini söyleyebilir misin?" diye sordum Jewels'a, sesim o kadar yüksekti ki neredeyse sadece kurtların duyabileceği bir tondaydı. "Hareket etmiyor..."

"Savaş devam ediyor," diye gizemli bir cevap verdi.

Oh, harika. *Teşekkürler...* Sanki bana bir resim çizip her sahneyi açıklamışsın gibi hissediyorum.

Beklemeye başladık ve ben Kellan'ın güzel, hareketsiz yüzüne bakarken, o benim kucağımda birdenbire sıçradı. İlk başta küçük bir hareket oldu, ama birkaç saniye sonra tekrar sıçradı, bu sefer daha şiddetliydi ve bu sefer hazırlıklı olduğum için elini tutmaya devam ettim.

Çırpınmaya başladığında, kocaman vücudu beni neredeyse yere devirecekti. Hunter beni yakaladı ve pozisyonumuzu değiştirdi, böylece iri cüssesini Kellan ile benim aramda bir bariyer olarak kullanabildi.

"Ne oluyor?" diye bağırdı, cadiya doğru bakarak.

Jewels'ın elleri uzandı ve Kellan'ın göğsüne, tam kalbinin üzerine düştü. "Orijinal büyü sonunda saldırıya uğradığını fark etti ve karşılık veriyor." Sertçe küfretti. "Bunun olmadan önce karşı büyüünün daha fazla zamanı olacağını ummuştum. İkisi eşit derecede güçlü düşmanlar ve hayatta kalmak için savaşıyorlar. Artık her şey Kellan'ın gücüne bağlı."

Gerçekçi olursak, bu günlerde sürekli sekizde seyreden paniğim bir anda doruğa çıktı. Kellan'ın cildinde kırmızı bir kızarıklık yayıldı. Büyülü savaşın ısısı onu içten içe yakıyor gibiydi.

"Bu onu öldürecek," diye bağırdım, ona doğru sürünmeye çalışırken, ama Hunter beni geri çekti. "Onu kurtarmalıyız. Kendi enerjimle onun enerjisini artırmalıyım."

Jewels başını kaldırdı, yüzünde hem şaşkın hem de düşünceli bir ifade vardı. "Belki... Daha önce aklıma gelmemişti, ama aslında senin sahip olduğun alfa bağı kullanarak onun enerjisini artırmanın bir yolu olabilir." Bir anda yataktan kalkıp ayağa kalktı. "Üçünüz beni ekipmanlarımın olduğu yere kadar takip etmelisiniz. Her şeyi tekrar buraya taşımaktan daha hızlı olur."

Hunter yatağın etrafından dolaştı ve beni sandalyeye bıraktı. "Kellan'ın yanında kalın, ama çırpındığı zaman ona yaklaşmayın. Hemen döneceğiz."

Ben başımı sallayana kadar hareket etmedi ve Jewels'ın peşinden koştuğunda, Slade ve Finley de hemen arkasındaydı. Hala yapabileceğim bir şey olduğuna karar vererek, banyoya koşup bir yığın havlu aldım ve soğuk su altında ıslattım.

"Hadi, Kel," diye mırıldandım, ilk kez terli ve solgun olan alnını hafifçe silerek. "Hadi, Golden. Başarabilirsin. Sen iyileştiğinde, kadere karşı savaşmayı bırakmaya hazırım ve seninle birlikte sonucun farklı olmasını umuyorum. Sana ihtiyacım var." Hunter'ın uyarısına rağmen, eğilip alnımı onun alnına dayamadan edemedim. "Sana ihtiyacım var."

"Shortcake."

Koyu mavi bir çift gözle karşılaşmak için başımı kaldırdığımda oda sallandı. Bir daha asla göremeyeceğimi sandığım gözler. Bakışlarımız kesiştiğinde, kurtum uludu ve bana çarptı, eşine dokunmak için çaresizce. Kellan'ın göz bebekleri menekşe rengine döndü ve yüzü acı içinde buruştuğunda, kurtunun yakınlarda olduğunu hissettim. "Siktir. Ne oluyor?"

"İçinde bir sihir savaşı var," dedim ona olabildiğince hızlıca, parmaklarımı hissedemeyecek kadar sıkı bir şekilde elimi tuttuğunda yüzümü buruşturarak. Vücudumdaki tüm kemikleri kırsa bile çekip gitmezdim. "Sen çok güçlüsün, Golden. Savaşmaya devam etmelisin ve bizimle burada kalmalısın."

Yüzünde rahatsızlık belirdi, gözlerime bakarken kuru dudaklarından çaresizce nefesler dökülüyordu. "Yeterince güçlü olduğumdan emin değilim, güzel kız

..." Öksürdü ve kalbim ağzıma geldi. "Bebeğim... içimi yakan bir cehennem var ve bu..." Bir öksürük daha. "Bu çok fazla. Hiçbir ölümlü buna dayanamaz."

Bu sefer, gözlerine baktığımda, gördüğüm tek şey acı ve dökülmemiş gözyaşlarıyla kaplı, cam gibi bir pişmanlıktı. "Seninle daha fazla zaman geçirmek istedim."

"Olacak." Sözlerim, hıçkırıklarım ve kendi acım boğazımda düğümlendi. "Ne pahasına olursa olsun, yaşamalısın. Sensiz burada kalamam. Sensiz bunu yapamam. Senin yanında yatıp öleceğim, Kellan Jackson, bu yüzden ikimiz için de yaşamalısın."

Bu söz üzerine oturmaya çalıştı, göğsünden zayıf ama öfke dolu bir homurtu çıktı. "Benim için yaşayacaksın," diye hırıltılı bir sesle konuştu. "Lütfen. Benim için yaşayacağını, sürümü güvende ve mutlu tutacağını bilmem gerekiyor ve... ilk çocuğunuza benim adımı verin."

Midem bulandı ve yatağın kenarına eğilip sandviçimi kustum. *Siktir.*

Kellan elimi çekerek beni tekrar kendine doğru çevirdi, böylece bir kez daha yüz yüze geldik. "Seni görmem gerek, güzel kız," diye fısıldadı, gözleri titrerken sesi zayıftı. Korkunç bir an için, gözlerini bir daha açamayacağını düşündüm. "Bunun son gördüğüm şey olmasını istiyorum."

Göz yaşlarım yanaklarımdan süzülürken, tekrar kusma isteğimi zorlukla bastırarak, onun istediği yerde kaldım.

Dostum! Kurtum, kısmen dönüşüm geçirdiğim sırada beni şaşırtarak, güç ve kuvvetle ileri atıldı. Ne yapacağını çok iyi biliyordu, Kellan'ın boynunun tabanını, omzuna yakın eklem yerini ısırarak için atıldı. Sanki ona adrenalin enjekte etmişim gibi, Kellan kükredi ve ağzım karamelimsi metalik bir tada sahip kanla doldu. Canavarım kontrolü elinde tuttu, Kellan'ın bronzlaşmış canavarı ona karşı koyana kadar uluyarak onu tuttu. Sonra onu bıraktı ve kontrolü bana geri verdi.

Başımı kaldırdığımda, ısırığın derinliği karşısında irkildim.

Kellan'ın gözleri açıldı, mavisi neredeyse siyah gibi yoğun. "Yapamayız," diye fısıldadı, ses tonu öncekinden biraz daha güçlüydü. "Eğer bağlanırsak ve ben ölürsem, sen de peşimden gelirsin."

"Isır beni," diye emrettim, zaten seni takip edeceğimi bilerek. "Lütfen. Bana bu son isteğimi yerine getir."

Bunun son isteği olmasını istememiştim, ama onun bunu bilmesine gerek yoktu. Koyu mor gözlerinde altın rengi bir parıltı belirdi ve sonra çenesini hareket ettirerek, benim ısırduğım yerin aynısına, omuzuyla boynunun birleştiği yere dişlerini geçirdi.

Kurtum, eşinin ayağa kalkıp ona yaklaşmasıyla yakınında kaldı ve ruhlarımız birleşti.

Bu an, gücümüzü, yaşam gücümüzü ve geleceğimizi birbirine bağladı.

O bağ içinde, sonunda Kellan'ın içindeki savaşın tüm gücünü hissettim ve neden tek başına savaşmadığını anladım.

Tanırım.

Sanki bir volkana düşmüş ve lavların içinden yüzmek zorunda kalmış gibi hissettim. Kimse bu ateşlerden tek başına kurtulamazdı ve şansına, artık yalnız değildi.

Güç paylaşımının inceliklerini bilmiyordum ve kurtumu yeni oluşan bağlantıya ittiğimde tamamen içgüdülerimle hareket ettim.

Benden al.

Ona benim gücümü kullanması için ısrar ettim, ama ilk başta ne olduğunu anlayamadığı için direndi. Sihir onun içinde mücadele ederken, hayatta kalma içgüdüğü devreye girdi ve benim hediye kabul etti.

Karanlık, görüş alanımın kenarında dans ediyordu ve bunun büyüğü değişimden mi kaynaklandığını, yoksa dönüşümcü özünün felaketle sonuçlanan kaybindan dolayı ölmek üzere olduğumu mu bilmiyordum. Her halükarda... Kellan'a

hayatta kalmasını sağlamak için elimden gelen her şeyi verdim. Ve eğer kalmazsa, son anlarımızı birlikte geçirirdik.

İnsanlar hep "ölüm bizi ayırana kadar" derlerdi, ama şekil değiştirenlerin dünyasında biz bunu gerçekten kastederdik.

BÖLÜM 27

SLADE

Kellan'ın alfa özünü güçlendirmek için büyüünün tam ortasındaiken, evi bir enerji dalgası sardı. Değişken, öngörülemez bir enerji. "Yukarı çıkmalıyız," dedim, ejderham Emme'nin yardımımız olmadan yukarıda olduğu düşüncesiyle huzursuz ve tedirgindi.

Canavarıma özümüzü serbest bırakması için ikna etmekte zaten zorlanıyordum ve değerli gücümüzü sadece Kellan için paylaşıyorduk. Bu güç birkaç gün içinde yenileniyordu, ama bir şeye sahip olduğumuzda ejderhalar eşsiz derecede sahiplenici piçler haline geliyordu. Ben ve canavarım.

"Yukarıda ne oluyor?" diye sordu Hunter, boğuk çığlıklar duyduğumuzda. Bakışları cadiya kaydı. "Büyüyü bitirmek için iki saniyen var. Emme'nin yardımımıza ihtiyacı var."

Omega'nın kalp atışları ve nefesleri hızlıydı, ama ölümcül bir tehlike altında değildi. Henüz. "Dayanıyor," dedim onlara. "Acele edin ve büyüü bitirin, çünkü sanırım Kellan... uyandı."

Finley, merdivenlere doğru dönerken başını omuzlarından neredeyse koparacak gibi yaptı, kardeşini görme arzusu yüzünü buruşturmuştu. "Eğer uyanıksa, bu ona söylemek için tek şansımız olabilir..."

Sesi kırıldı ve cümleyi tamamlayamadı. *Hoşça kal.*

Jewels tüm dikkatini, tam ortasında olduğu büyüünün yapımına vermişti. Büyü yapmak için özel olarak taşıdığı pentagram tahtasının ortasında görünür bir ışık oluşuyordu. Enerjimiz, başka birinin etkisine uğramadan veya çalınmadan, bu büyüü merkezin içinde tutuluyordu.

"Neredeyse bitti," diye mırıldandı sonunda, yüzünde sinirli bir ifadeyle. Tüm bunlar bittikten sonra, onunla bir zamanlar kolayca sürdürdüğümüz ilişkimiz artık olmayacaktı. Biriktirdiğimiz tüm iyi niyeti çoktan tüketmiştik. Tabii ki umurumda değildi.

Tekrar görmek istemediğim şekil değiştirenleri bir elin parmaklarıyla sayabilirdim.

Benim sürüm.

Diğer herkes benim için o kadar önemsizdi ki, güvenlik kameraları veya banka bilgileriyle onları takip etme zahmetine bile girmedim. Tabii ki Rogers çetesi hariç. O pislikler kesinlikle gözetim altındaydı, bu yüzden dünyayı onların varlığından kurtarmak için ne yapmam gerektiğini tam olarak biliyordum.

"Bitti!" Jewels bir saniye sonra, büyü tahtasından kurtulan enerji topunu yaklaştırarak ilan etti. "Siz üçünüz çok güçlüsünüz. Enerjinizi zar zor sıyırdım ve bu büyü, tutabileceği maksimum seviyeye ulaştı."

"Neden bunu daha önce denemedik?" Hunter, hiç çaba sarf etmeden sinirini ve hakimiyetini ortaya koydu.

Jewels ona tuhaf bir bakış attı. "Çok baskı altındayım çok çok bana bu bu karşı büyü Bu düşüncelerimin düşüncelerim ve enerjim vardı. Bunun uzun vadeli bir plan olduğunu söylemeye gerek yok. Beşli bir grupta gücü paylaşamazs ın , ama bu Kellan'ı kendi alfa güçlerini harekete geçirecek kadar uzun süre destekleyebilir. Küçük bir umut var..." O cümlesini bitirmeden ben gitmişim, ikinci kata ve Kellan'ın odasına ulaşmak için merdivenleri dört dört geçerek çıktım. Koridorda kan kokusu daha da güçlendi ve paniklemiş değildim, ama sanki düşman bir güçmüş gibi odaya daldım.

Kusmuk kokusu kanla karışmıştı, ama ben hepsini görmezden gelerek yataktaki çifte odaklandım. Emme baygındı, Kellan'ın üzerine çökmüş, yüzünü onun boynuna gömmüştü. Nazik ellerimle onu kardeşimin üstünden kaldırdım ve ikisinin de derin ısırık izleri olduğunu fark ettim.

Kellan uyanıktı, gözleri fal taşı gibi açılmıştı, çenesi hala kısmen kaymıştı. Canavarı tekrar içine çekilip yüzünden kaybolduğunda, "Hay sıçayım" dedi.

Onun ne kadar güçlü hissettiğine *neredeyse* şaşırdım, enerjisi artık karşı büyüyü güçlendirmek ve yabancı büyüyü yok etmek için yeterliydi.

"Ne oldu lan?" Hunter, bir doğa gücü gibi odaya girerken hırladı. "Emme'nin nesi var?"

"Bağlandılar," dedim kısaca, küçük omegayı göğsüme sıkıca tutarken Kellan'a odaklanıp içindeki değişiklikleri katalogladım. "Bu onu bir şekilde güçlendirdi ve şimdi büyüyü yok etmek üzere."

Kellan'ın sarı saçları, ondan hızlı bir dalga halinde yayılan enerjiyle parladı, bu enerji o kadar güçlüydü ki Hunter bir adım geri attı. Büyü, ejderha direncimin etrafında kolayca akıp gitti, bana dokunamadı, ama yine de Emme'yi kollarımda korumak için döndüm.

"Buz Kraliçesi'ne ne oldu?" diye sordu Finley ve sesinde endişe dolu bir ton sezdim, ama bu endişe, onun somurtkan ifadesiyle hızla gizlendi. "Bağlanma genellikle kişiyi bilinçsiz hale getirmez, değil mi?"

Buz Kraliçesi. Ona böyle seslenerek, onun soğuk ve duygusuz olduğunu hepimize hatırlatıyordu. Benim ona taktığım lakap da teknik olarak aynı kategoriye girebilirdi, ama benim için tam tersini temsil ediyordu. Kar, dünyayı güzelliğin harikalar diyarına dönüştürdü. Taze ve saf.

Onun kurtunun beyazlığı ve ruhunun saflığı gibi. Benim karanlığım için çok fazla saf.

Yine de, ejderham ve ben onun için ne kadar yıkıcı olursak olalım, onu kollarımdan bırakacak gücü bulamıyordum.

"Yemin ederim ki, o bir şekilde kurtunu benimle paylaştı," dedi Kellan boğuk bir sesle, enerjisi hala içinden dışarı çıkarken.

Gücünü toplarken saçları neredeyse havaya kalkıyor gibiydi; kardeşim Süper Saiyan Ultra Instinct'e geçmek üzereydi ve *Dragon Ball Z*'de bir Saiyan'ın en yüksek güç seviyesinin ne olduğunu bilmem bile Hunter'ı pataklamam için yeterli bir sebepti.

Jewels odaya en son girdi ve Kellan görüş alanına girdiğinde nefesini tuttu. "Ay tanrıçasını övün!" diye bağırdı ve parmaklarını şıklatarak elinde tuttuğu büyülü enerji topunu ezdi. Gücümün bir kısmının bana geri döndüğünü hissettim, merkezimdaki sonsuz ateş çukuruna doğru kayıyordu. "Güçlenmeye ihtiyacımız yok. O neredeyse özgür."

Sanki omuzlarımdan bir dağ kalkmış gibi hissettim. Bir ejderhayı ezmek için bir dağ gerekiyordu ve bunu asla itiraf etmesem de, bir parçam bu ağırlığın altında ezilmişti.

Kellan'ın güç dalgası yavaş yavaş azaldı ve ben ona dönerek Emme'yi göğsüme daha yakın oturacak şekilde ayarladım. Hunter kollarını uzatarak onu teslim etmemi istedi, ama yine de onu koruyucu kucaklamamdan vazgeçemedim. Ona dokunduğumda cildimin altında hissettiğim kaşıntı o kadar azdı ki... Lanet olsun, onu kollarımda tutmak çok güzeldi.

"Onu ben tutarım," dedim kısaca ve o, sinir bozucu ve her şeyi bilen bakışlarından biriyle beni incelerken kaşlarını kaldırdı.

Gözlerimi kısarak baktım. "Lanet olsun, fazla anlam yükleme."

Hunter iki elini önünde kaldırdı. "Eğer sana fazla gelirse bana haber ver."

Gürleyen bir hırıltı ile cevap verdim, ama o ipucunu anladı ve geri çekildi. geri çekildi.

Jewels ellerini havaya kaldırdı, odada dans eder gibi

. "İnanamıyorum! Bu bir mucize gibi, ama o tamamen iyileşecek. Büyü yok oldu. Enerjisi hiç bu kadar güçlü olmamıştı. Sanki bir şehrin gücünü emmiş gibi."

Emme. Soluk yüzüne, belirgin çillerine, başının omzuma doğru eğilmesine baktım. Bir şekilde ona enerjisini vermiş, kendini zayıf ve kırılgan bırakmıştı.

"Emme'ydi," diye onayladı Kellan, sesi her kelimeyle daha da güçleniyordu. "Beni ısırıldı ve bu, kurtlarımız çarpıştığında sistemimi sarsmaya yetti. Ama ben de onu ısırıldığımda..." Çaresiz ve samimi bakışları kollarımdaki omegaya kilitlendi. "Aramızda bir bağ oluştu ve o, dönüşümcü özünü ve gücünü benimle paylaştı. İlk başta bunu durdurmaya çalıştım, ama o vazgeçmedi ve sonunda onu içeri aldım." Ona hiçbir şeyi reddedememişti, bu onun ölümüne yol açsa bile.

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Finley fısıldadı. "Bu mümkün değil, değil mi? Sürüde enerji paylaşamayız."

Jewels dans etmeyi bıraktı ve Finley'e gözlerini kısarak baktı. "Sihir olmalı," dedi sonunda, alnı kırışarak. "Normalde engellenmiş olan yolları açtı.

yollar açtı. Bu mucizeyi sorgulamayalım."

Kellan bana elini uzattı, yüzü buruşmuştu. "O iyi olacak mı? Onu kucağıma alabilir miyim?"

Hayattaydı ve enerji doluydu, bu dünyadaki en güzel manzaraydı. "Sadece neredeyse ölecektin ve... seni özlerdim diye," dedim kısaca, onu kucağına bırakırken, kollarımın onsuz ne kadar boş hissettiğini görmezden gelmeye çalışarak.

Kellan kollarını onun sırtına doladı, yüzünü boynuna gömerek onu kendine doğru çekti. "Lütfen, Shortcake. Lütfen beni kurtarmak için kendine zarar verme. Bununla yaşayamam."

Dudaklarını onun cildine bastırdı ve bu bana, Kellan'ın güçsüz düştüğü sırada Emme'nin yaptığı şeyi hatırlattı. Bu ikisi, tanıştıkları ilk andan itibaren neredeyse bir simbiyoz bulmuşlardı. Hiç bu kadar saf bir ilişki görmemiştim. Altın çocuk ve karlı omega'mız.

"Uyuması lazım," dedi Jewels, başını eğip yataktaki çifti gözlemleyerek. "Onu dokunmam gerek, emin olmak için."

—” Oda gürültülü bir homurtuyla çınladı ve kız ellerini kaldırdı. “—ve ben bunu yapmamam gerektiğini çok iyi biliyorum, ama görünüşe göre o gayet iyi olacak. Enerjisini yenileyebilmesi için uyumasına izin verin. Kellan, Golden Claw'ı aydınlatacak kadar güçlü olduğunu hissetsen de sen de dinlenmelisin.”

"Enerjimi onunla paylaşabilir miyim?" diye merak etti, Emme ve cadı arasında bakışlarını gezdirerek. Omega'ya baktığında, bakışlarında o kadar çaresiz bir özlem vardı ki, benim soğuk kalbimi bile harekete geçirdi. "Ona özümü ver..."

"Büyü gittiğine göre bunun mümkün olduğunu sanmıyorum," dedi Jewels omuz silkerek, "ama siz beşinizin ne yapacağı belli olmaz. Yine de bir şey ters giderse diye denemeyi önermem. Kendi kendine iyileşecektir."

Finley, Kellan'ın omzuna elini koydu ve hafifçe sıktı. "İyi olduğuna sevindim kardeşim. Buz pistine gidip herkese bu harika haberi vereceğim. Yarın antrenmana döneceğini varsayıyorum. Ertesi gün maçımız var."

Kellan birkaç saniye sessiz kaldı, bakışları kollarındaki omega üzerindeydi, dudaklarında hafif bir gülümseme vardı. "Emme iyi ise, evet,

geri döneceğim. O benim önceliğim."

Finley, bir kez olsun, Emme'nin Kellan'ın önceliği olmasına kızgınlık göstermedi. "Anlıyorum. Beni haberdar et."

O odadan çıktığında, Jewels elini çılgınca sallayarak şöyle dedi: "Ben de gitmeliyim ve ihmal ettiğim cadı meclisi görevlerini tamamlamalıyım. Diğer sürüyle ilgilenmeye hazır olduğunda beni ara. Onların büyülü bağlantısına bir ziyaret borçluyuz."

"Teşekkürler," dedi Hunter, hiç kimseye göstermediği kadar saygıyla başını sallayarak. "Yardımlarını unutmayacağız."

"Unutmanıza izin vermeyeceğim," dedi sırtarak, dalgalı saçlarını geriye itip odadan çıkmadan önce.

Kellan, Emme'yi derisinin altına girmeden olabildiğince sıkı bir şekilde kucaklayarak, "Bana, ben büyüyle vurduğum andan itibaren tam olarak ne olduğunu anlatmalısın. Bu, ruh eşim göğsümde ağlarken, *lanet olası bir yangında uyandığımdan* önce hatırladığım son şey. Bunu bir daha asla yaşamak istemiyorum," dedi.

"Ateş mi?" diye sordum ve o başını salladı.

"Hayır, tabii ki hayır. Shortcake'in o kadar üzgün olduğunu bir daha görmemek için ateşe atıldım. Onunla burada kalacak kadar güçlü olamadığım gerçeği, hayatımın geri kalanında beni rahat bırakmayacak. Ona veda ettim kardeşim. *Veda ettim*. Bana bir sonraki hayatımızda da beni takip edeceğini söyledi. Bunun bir daha olmasına izin veremeyiz."

Kolları titriyordu, ama onu nazikçe tutmaya devam etti. Kız hareket edecek gibi değildi, yorgunluğu onu derin bir bilinçsizlik haline sokmuştu.

"Sen olmadan perişan oldu," dedi Hunter, duygularını ifadesiz bir yüzle gizleyerek. "Hepimiz öyleydik. Vurulduğundan beri ölümün eşiğindeydin ve seni bu kadar uzun süre hayatta tutan tek şey bizim varlığımız ve tenimizin tenine değdiği bağımızdı."

Kellan'ın yüzündeki rahatlama odayı aydınlattı. "Çıplak sürü bağ kurma törenini kaçırdığımı inanamıyorum. *Kahretsin*. Bunu tekrar yapmalıyız, neredeyse ölmek üzere olan kısmı hariç." Aramızda bakışlarını gezdirirken gülümsemesi giderek büyüdü. "Ama bana gerçeği söyle..."

O dramatik bir şekilde durakladığında bekledik ve ben onun aptalca yaramaz gülümsemesinden büyük keyif aldım. "En çok grup sohbetini kaçırdın, değil mi?"

sohbeti en çok özledin, değil mi?"

Hunter burnunu çekip başını salladı ve ruhumun karanlığını bir kez daha ışık delip geçtiğini hissettim, kısa bir süreliğine gerçek bir kabus olmadığımı hayal etmemi sağladı.

Kellan hepimize hoşgörölü bir ifadeyle baktı. "Endişelenmeyin, Alfa Baba ve Korkunç Şekil Değiştiren. Altın Çocuk geri döndü ve telefonumu elime alır almaz her şey yoluna girecek."

Hunter uzanıp komodinden cihazı aldı ve ona uzattı. "Şu anki mesaj dizisini kontrol etmek isteyebilirsin. Küçük omega'mız mesajlarında duygularını döküyordu. Bunları özel olarak değil, grup sohbetine gönderdiğinin farkında değildi galiba. Okumaya değer mesajlar."

Emmeline Anders'ın saflığına ihtiyaç duyduğum için onları birden fazla kez okudum. Emme ve Kellan arasında, bir dahaki dönüşümümde ejderha pullarım daha yeşil olacaktı. Ruhunda ışık olduğunda olan buydu.

Asla gerçekten sahip olamayacağım ödünç alınmış bir ışık olsa bile.

BÖLÜM 28

KELLAN

Güzel Kız: Hey, Altın Çocuk. Yanında yatıyorum ve uyanık olmanı diliyorum ki sohbet edebilelim. Senin pozitifliğin ve mizahına gerçekten ihtiyacım var. Bu çok berbat. Benim için o büyüün önüne atladığını inanamıyorum. Bir daha böyle bir şey yaparsan...

Sol kolum onu kendime çekmek için gerildi, ama o çoktan göğsüme uzanmıştı. Bu durumun garip ve tuhaf bir hal almadan fiziksel olarak ona olabildiğince yaklaşabildiğim kadar... *ama...* Cazipti.

Benim tatlı, mükemmel eşim. Onunla herhangi bir şeyin arasına girerdim. Beni bunu tekrar tekrar yapmaktan asla alıkoyamazdı.

Güzel Kız: Tamam, belki de ölmek üzereyken sana tehdit etmek pek uygun değil, ama şunu bil ki sana çok kızgınım. Kavga ediyoruz, tamam mı? Ve şu anda ben kazanıyorum, sen kaybediyorsun, bu yüzden hemen uyanman gerekiyor. Hemen. Şu anda. Lütfen...

Kalbim göğsümde sertçe çarpıyordu, ağrı o kadar şiddetliydi ki göğüs kemiğimi ovma istedim, ama iki elim de dünyadaki en önemli iki şeyle meşguldü. Emme ve onun düşünceleri.

Güzel Kız: Tamam, o zaman başka bir şeyden konuşalım çünkü olanları kafamdan atmam lazım Üzgünüm, bisikletin için... zavallı, güzel bebeğim. Sanırım bizi bombaladıklarında tamamen mahvoldu ve sana nasıl olduğunu söyleme fırsatım bile olmadı. O hediye benim için çok değerliydi. Kask ve ceketle birlikte. Tanrım, bu benim için

senin yaptığın şeydi, tatlı, güzel şekil değiştiren, ve bunun beni mahvettiğini bilmeni istiyorum.
En iyi şekilde.

Onun motosikletini değiştirmek için birkaç mesaj göndermiştim ve bu sefer ona ben verecektim. Slade'in daha sonra *isteksizce* benimle paylaştığı güvenlik kamerası görüntülerinden ziyade, onun duygularını şahsen özümsemem gerekiyordu. Ağgözlü lanet ejderha.

Tekrar telefona odaklanarak, bu mesajları tadını çıkardım ve başka bir özel sohbete kaydettim. Bu küçük parçalar *benim* Emme'mden kesitlerdi ve o normalde hiç bu kadar açık değildi. O duygularını dışa vururken, göğsündeki küçük çatlakları hissediyordum.

Neredeyse ölüyordum ve bunu kaçırmıştım, bu kabul edilemezdi.

Yüzümü ona çevirip kokusunu içime çektim ve kurtumun sakinleşmesine izin verdim. O, beni eşimin yanından neredeyse çalacak olan pislikleri bulana kadar derimden kaçıp Silver City'yi kasıp kavurmaya hazırды. Ben bilinçsiz ve ölümün eşiğindeyken sürümün neden hiçbir şey yapmadığını anlıyordum, ama artık bizi durduracak hiçbir şey yoktu.

Dudaklarımı alnına, sonra tekrar gözlerinin arasına ve mükemmel, sevimli küçük burnuna bastırdım, her bir çilini izledim. Artık hepsini ezberlemiştim ve uzaklaştığımda, normalde pembe bronz teninin bu kadar solgun olduğunu görmek canımı yaktı. Dinlenirken bile yüzünde yorgunluk izleri vardı ve ona yaşattığım her şeyi silebilmeyi diledim.

Ya da daha da geriye gidip annesinden başlasaydım keşke.

Ne yazık ki, zamanı geri almak benim yeteneklerimden biri değildi, ama geri kalan günlerinin o kadar çok sevgi ve mutlulukla dolu olmasını sağlayabilirdim ki, geçmişi tamamen bastırıp duyulmaz hale gelirdi. Bunun için ne gerekiyorsa yapardım, yolumda kimi yok etmem gerekirse gereksin. Onu bir kez daha göğsüme sıkıca sarıp, telefona geri döndüm.

Güzel Kız: Cadının iyi haberleri yoktu, bebeğim. Ama senin savaştığın kadar güçlü olduğunu biliyorum. Benimle burada kalacak kadar. Sadece ben de değilim. Finley berbat durumda ve bizim iki stoik alfa erkek her zamanki huysuzluklarını sürdürüyorlar, ama onlar da zorlanıyorlar.

Hepimiz sana ve güneş gibi parlak tavırlarına ihtiyacımız var. DUYUYOR MUSUN, ALTIN ÇOCUK?
Sakın bizi terk etme.

Bir sonraki mesajının başında kalbim birkaç kez atlamıştı ve okudukça göğsümden çıkacak gibi atıyordu.

Güzel Kız: Bilinçsiz haldeyken sana bunu birçok kez söyledim, ama seni seviyorum.

Kellan Jackson. Sanırım sana ilk gün ormanda beni takip ettiğin, gördüğüm en seksi altın renkli adamlardan birine dönüştüğün ve sanki sıradan bir Salı günüymüş gibi önümde penisini ortaya çıkardığın gün aşık oldum. Bu arada, gerçekten çok güzel bir penis. Her neyse. Ölmeyeceksin ve bu durumda tüm mesajları sileceğim ama bunu yazılı olarak belirtmeliyim. Seni seviyorum. Sen başıma gelen en güzel şeylerden birisin. Son.

Gözlerimdeki sıcaklık, daha önce verdiğim büyülü savaşın ateşiyle yarışırken, göğsümdeki sıkışma beni boğdu. "Ben de seni seviyorum, güzel kız," diye fısıldadım, telefonu yanıma bırakıp onu iki kolumla sardım. "Seni o kadar çok seviyorum ki, canım acıyor. Sen ruhumun diğer yarısısın ve şimdi uyanmanı istiyorum ki sana bunu söyleyebileyim."

Duygularım sıcaklık, sevgi ve umutsuzluğun oluşturduğu bir girdap gibiydi ve onları gökyüzüne haykırmadan nasıl serbest bırakacağımı bilmiyordum. Kollarımda en ufak bir hareket hissettiğimde neredeyse kaçıp gidecekti...

"Kellan." Sesini zar zor duyabiliyordum, ama onu duydum. *Erkekçe* bir hıçkırığı bastırarak, onun uyanmış olmasına tanrıça adına çok şükrettim.

"Bebeğim," diye fısıldadım, göğsümü delen bir sevinçle, kalbim onun mesajlarında olduğu gibi parçalanmış ve kanıyor gibi hissettim. Onu ileri geri salladım, sonra geri çekilip gözlerinin yavaşça açıldığını gördüm. "İyi misin?" diye sordum, hayati belirtilerini kontrol ettim, hepsi stabildi. "Şifacıları çağırmam gerek mi?"

Yine yavaşça gözlerini kırdı, sonra başını salladı, dilini çıkarıp dudaklarını nemlendirdi. Bakışlarım o minik pembe uca kilitlendi ve neredeyse eğilip onu tatmak üzereydim. Şimdi uygun bir zaman değildi, ama

boynumdaki ısırık zonklarken, kurt ruhuma kadar hissettiğim yeni bağımızı hatırlatırken, ne kadar süre daha kendimi tutabileceğimi bilmiyordum.

Eşimden.

"Garip hissediyorum ama iyiyim," diye mırıldandı, dudaklarını tekrar nemlendirmeye çalışırken inledi. "Su lazım."

Masamda birkaç şişe vardı, ama ona yardım etmeden onlara ulaşamazdım. Onu bırakmayacağımdan emindim. Kapağı açıp, şişeyi biraz içtim, sonra onu bana yaklaştırdım. İçerken gözlerini kapattı ve yeterince içtikten sonra kapağı kapatıp şişeyi yere attım, Emme tekrar kucağıma yığıldı.

"Ne oldu?" diye fısıldadı, sesi biraz daha netleşmişti. "Bağlandık mı, yoksa bunu hayal mi ettim?"

Saf mutluluk, vücuduma adrenalın patlaması yaşattı. "Bebeğim, kesinlikle bağlandık ve sen hayatımı kurtardın. Yine."

Gözleri büyüdü ve sevimli küçük kaşları çatıldı. "Senin hayatını ilk kez ne zaman kurtardım?"

Lanet olsun, o çok sevimliydi. Onu bir şişeye koyup her zaman yanımda tutmanın bir yolu olmalıydı. Ona bağlanmıştım. Emmeline'den bir gün bile uzak kalmayı reddediyordum. "Golden Claw'a geldiğinde beni kurtardın. Hayatım boştu ve sen onu doldurana kadar bunun ne kadar acınası bir durum olduğunu bile bilmiyordum... Evet, sen. Sıcaklığın, sevgin ve mükemmelliğinle. Ruhumun diğer yarısıyla."

Geniş gözleri, her zamankinden daha koyu mavi renkte, bana delici bir şekilde bakıyordu. Dudakları titrediğinde, başımı salladım ve bir elimle yüzünü kavradım. "Oh, Shortcake. Lütfen ağlama. Gözyaşların bende iki tepki uyandırıyor: Ya birini öldüresiye dövmek ya da seninle birlikte ağlamak istiyorum. Sen burada, hayatta, kollarımda olduğun sürece, ikisi de hiç çekici gelmiyor."

"Neredeyse ölüyordun," dedi boğuk bir sesle, titremesi daha belirginleşmiş, kirpiklerinin kenarlarında yoğun nem birikmişti. "Beni sevmemi sağladıktan hemen sonra beni terk ediyordun..."

Derin bir nefes alarak sözünü kesti ve ben eğilip dudaklarına öpücük kondururken güldüm. Onun yumuşak tatlılığını tattım. "Mesajlarını okudum, benim mükemmel eşim. Onları silme fırsatın olmadı

ve bunun için sonsuza kadar minnettarım. Hislerini saklamana gerek yok. Ben de seni seviyorum. Var olan her şeyden daha çok, bu dünyadan daha çok, mümkün olduğunu düşündüğümde daha çok. Benden asla kurtulamayacaksın, bebeğim. Bunu bilmelisin. Artık biz biriz ve seni kurt ruhumun derinliklerinde, ruhumda hissedebiliyorum."

Gözyaşlarının sıcaklığı dudaklarımızdan süzüldü ve öpüşürken onun tuzlu hüznünü tattık. "Seni seviyorum, Altın Çocuk," diye fısıldadı, sözleri boğuktu. "Daha önce uyanık olan birine bunu hiç yüksek sesle söylemedim, ama sana söylemek için bir saniye daha bekleyemem. Lütfen beni bir daha asla terk etme."

Kalbim parçalandı. Göğsümde paramparça oldu ve her parçası onun beni sevdiğini bilmenin mutluluğuyla parlıyordu. "Beni senden koparmak için beni parçalamaları gerekecek," diye fısıldadım. "Beni senden ayırmak için."

Geriye yaslanarak düzensiz nefes alıp veriş yavaşladı ve gözyaşlarının izleri kalmış olsa da daha sakinleşmişti. "Bunun olduğuna inanmıyorum." Elini kaldırıp omzundaki artık iyileşmiş izi bastırdı. Kurtum, onun bizim izimizi taşıdığını görünce uludu ve daha önce hissettiğim sahiplenme duygusu şimdi milyon kat artmıştı. Hatta milyar kat.

Siktir. Yeterince yüksek bir sayı yoktu.

"Benim," diye gürledim, sesim alçak ve canavarımla iç içe. "Benim güzel eşim."

Emme'nin nefesi yine hızlandı, ama göz bebekleri büyüdüğü için tamamen farklı bir şekilde. "Evet," diye fısıldadı. "Sen de benimsin."

Öyleydim. Tamamen ve geri dönülmez bir şekilde.

Bu sefer dudaklarımız buluştuğunda aramızda çaresizlik vardı ve daha fazlasını isteyen ben, dilini dilime doğru emdim. O benim ağzıma karşı inlediğinde, sikim boxerimde sertçe hareket etti ve ben de karşılık olarak inledim. Günlerdir bu yatakta olduğumu ve şüphesiz iğrenç bir halde olduğumu bilerek, onun minik bedenini kollarıma aldım ve ikimizi yataktan kaldırdım.

Banyoya girerken bile öpüşmeyi bırakmadık, gücümün normale döndüğünü ve büyüünün etkisinin kalmadığını görmekten memnun oldum. Su ısındığında, kıyafetlerimizi çıkardık ve düşün altına girdik.

Emme bana doğru eğildi ve ben, bacaklarının arasındaki sıcaklığa yaklaşmak için çırpınan sikimi zar zor kontrol altında tutabildim. Emme'nin mükemmel, güzel amcığı, cennete giden bakımlı bir koyu sarı saç şeridine sahipti... *Siktir*. Onun uyarılmasını hissedebiliyordum, kokusunu mideye karşı hissedebiliyordum, ama duşta ilk kez onu sahiplenmeyi reddettim.

O, hızlı bir sevişmeden daha fazlasını hak ediyordu. Saatlerce onu bir tanrıça gibi tapınmamı hak ediyordu.

"Lütfen, Golden," diye bağırdı, ağzını ağızımdan ayırıp başını duşun altına geri attı. Bir elimi sırtında yukarı kaydırarak, bana karşı kalçasını sürtünürken onu destekledim. "İçime girmen lazım. Hemen."

Gah. Dikkatli olmazsa beni yine öldürecekti. Ne boktan bir ölüm şekli ama.

Boğuk bir kahkaha atarak başımı eğdim ve sıkı pembe meme uçlarından birini ağızıma aldım, tadının ne kadar lezzetli olduğuna kapıldım. O tatlı çikolataydı ve ben büyülenmişim. Bu siren beni tamamen kontrolü altına almıştı ve ben hiç bu kadar mutlu olmamıştım. "İçinde olacağım bebeğim. Saatlerce. Endişelenme. Önce temizlenmem lazım, sonra hemen yatağa döneceğiz."

Ondan çıkan hırıltı, sikimin onun yumuşak tenine daha sert vurmasına neden oldu ve o ihtiyaç duyulan ve talepkar hale geldiğinde, ben daha da mahvolmuştum. "Lütfen, Golden. Lütfen, lütfen, lütfen."

Yalvarması, işte o an, hayatımın en güzel anıydı. "Sabırlı ol, benim küçük kurtum. Seni yakaladığımı biliyorsun."

Göz bebekleri büyüdü, bana karşı itişlerini yavaşlattı ve en ufak bir iç çekiş kaçtı. "Aslında az önce kustum, o yüzden dişlerimi fırçalamam fena olmaz."

Kusmuk fark etmemiştim; tüm dikkatim Emme'ye odaklanmıştı. Florence muhtemelen bir ara temizlemişti. "Neden hastalandın?" Yüzündeki çizgileri inceledim, biraz renk geldiğini görmekten mutlu oldum.

"Senin için endişelendim," diye fısıldadı, artık bana hiç dokunmuyordu. Sanki bir daha asla görmeyecekmiş gibi yüzümü inceliyordu. "Ölüyordun."

Dudakları tekrar titremeye başlamıştı, ben de hemen onu sakinleştirdim: "Hayattayım ve iyiyim, hiçbir yere gitmiyorum." Onu hala sıkıca kollarımda tutarken duştan çıktım ve elektrikli diş fırçamı ve değiştirmek isterse diye yeni bir başlığı aldım.

"Tanrıça'ya şükür," diye fısıldadı, fırçayı kabul etti ve başlığı değiştirmedinde neden bu kadar mutlu olduğumu bilmiyordum, ama öyleydim. Onun her parçası benimdi ve paylaşacağımız en az mikrop diş fırçasından gececekti.

Kendi duşumu bitirmek normalden birkaç dakika daha uzun sürdü çünkü onu kollarımdan bırakmak istemiyordum. İkimiz de temizlendikten sonra, bizi dışarı çıkardım, kuruladım ve odama geri götürdüm. Nedense, mucizevi yardımcımız Florence'ın çarşafları değiştirmiş olacağını biliyordum. Nitekim, temiz çarşaflar, kapalı perdeler, kapalı kapı ve kusmuk yoktu.

Eşimi sevmem için mükemmel bir ortamdı.

"Bebeğim," dedim ve onu yatağın ortasına kaldırıp, ellerimin ve dizlerimin üzerinde onun üzerine çöktüm. Altımda uzanan uzun, çıplak uzuvları, beyaz çarşafların üzerinde parlak bir şekilde duran ıslak çilek rengi saçları dikkatimi dağıttı.

Yüzünde küstah bir gülümseme belirdi ve buz mavisi irislerinin geri döndüğünü görünce rahatladım. "Evet, Golden? Ama bana aç bir şekil değiştiren gibi baktıda hoşuma gidiyor."

Kahretsin. Açlık, ona duyduğum çaresiz açlığın yanında sönük kalırdı. "Shortcake..." Dudaklarımı omzuna bastırdım, sonra boğazına indirdim. "Açlıktan ölüyorum. Seni bir açık büfe gibi yiyeceğim ve bütün gün yiyebileceğim."

Bana uzanırken göz bebekleri büyüdü, parmakları boğazımda bıraktığı ısırik izini okşadı ve nefes nefese dudaklarını araladı. "Aferin oğlum."

Sikim o kadar sert bir şekilde titredi ki, aşağı uzanıp avucumla onu tutmak zorunda kaldım, yoksa derisinden fırlayacaktı. Arzu, ihtiyaç ve zevk içimde çaresiz bir girdap halinde birleşti. "Böyle devam et, güzel kız, yoksa içine girmeden önce seni spermimle kaplayacağım."

Emme başını salladı, göz bebekleri büyüdü, dolgun dudaklarını araladı ve nefes nefese kaldı. "Evet. Beni her şekilde işaretlemeni ve sahiplenmeni istiyorum, Kellan. Bunu benim için yaparsın, değil mi? Benim mükemmel, iyi oğlum."

Tanrım. *Siktir!* Penisim her yere ön sıvı sızdırıyordu. Hayatımda hiç bu kadar sert olmamıştım. Bu hem bana işkence hem de zevk veren bir acıydı.

Dilimi onun yumuşak teninde gezdirerek, sağ meme ucunu ağzımın içine derinlemesine emdim, ucunu nazikçe ısırırken, dilim ulaşabildiğim kadar tenini yaladım. Emme boğazından gelen bir çığlık attı, parmaklarını saçlarıma geçirdi ve neredeyse acı verecek kadar sıkı tuttu. *Daha fazlasını istedim.*

Onun dolgun göğüslerinin arasında öpüştüm, yolumun üzerinde bulduğum her çili tattım ve sol meme ucuna da aynı ilgiyi gösterdim. Emme bana karşı kıvranıyordu, küçük inlemelerinde çaresizlik açıkça belliydi ve karnına doğru indiğimde, daha fazla tatlı çil buldum ve sonunda bacaklarının arasına yerleştim. En mükemmel am, benim ziyafetim için açılmıştı.

Onun uyarılmasının kokusunu içime çektim, göğsümün en derinlerinden bir inilti yükseldi. Bu ihtiyaç boğazımdan geliyordu. Çaresiz ve çılgınca.

Burnumu alt dudaklarında gezdirirken, dilim onu tatmak için dışarı fırladı ve içimdeki canavar göğsümde kükredi. Sanırım hiç bu kadar yüksek sesle kükremediştim, yüzümü amına gömdüm ve tatlı omegamı yalayıp yuttum.

"Kellan, oh lanet olsun!" Ben klitorisini sertçe emdiğimde sırtını eğdi. O boşaldığında, ikimizi de şaşırtarak, onun menisiyle kaplandım. *En iyi sürprizdi.* Bugün benim doğum günüm müydü? Noel miydi? Bir dilek mi kabul olmuştu, çünkü bu benim şanslı günümdü.

Bu lezzeti boşa harcamak istemediğimden, daha hızlı hareket ettim, dilim onun cinsel organını ve klitorisini yaladı ve ellerim uyluklarını sıkıtiğında, kaslarındaki derin titremeyi zevkle hissettim.

Onu tekrar boşaltmaya kararlıyım, sağ elimi kaydırarak iki parmağımı içine soktum, g-noktasını bulmak için kıvırdım, duvarları etrafımı sıkıca kavradığında titredim. "Çok sıkı, bebeğim. Seni sikimde hissetmek için sabırsızlanıyorum. Senin her parçanı sahiplenmem gerek."

"E-evet," diye mırıldandı, ağzı açık, göğüslerini avuçlayarak hayatı için tutunuyordu.

Penisimden o kadar çok ön sıvı sızdı ki, Emme'nin altındaki kadar büyük bir ıslak lekenin içinde yatıyordum. Onun tüm boşalmasını yutmak için elimden geleni yapmama rağmen, kız arkadaşım squirter'dı ve ben *bunun için onu sikiyordum*.

Hayattaki yeni hedefim, her sabah ikimizin de bir su birikintisinde yatmasını sağlamak.

Ve gece.

Ve öğle vakti.

Bütün gün

boyunca.

BÖLÜM 29

EMME

Kellan Jackson, ağzıyla lezzetli bir tehdit oluşturunuyordu. Hunter da yutkunmayı severdi, ama Kellan'dan farkı, kendinde hiçbir kısıtlama olmamasıydı. Hunter, eylemlerinde kontrollü ve düşünceli kalırdı ve ben bunu severdim, çünkü kontrolünü kaybettiğinde, bunun etkisi çok büyük olurdu.

Altın çocuğum, hayata yaklaştığı aynı vahşilikle amımı yaladı: kendini bırakarak ve başkalarının ne düşündüğünü hiç umursamadan. *Ben hariç*. Beni memnun etmek için elinden geleni yaptı ve gösterdiği odaklanma, daha önce hiç deneyimlemediğim bir şeydi.

Kellan, iyi bir erkeğin tam anlamıyla tanımıydı ve tüm övgüyü hak ediyordu.

Ben zaten iki kez boşalmıştım ve o beni üçüncü kez boşaltmak için hazırlıyordu, omurganın tabanından başlayan baskı, içimi dalgalar halinde dolduruyordu. Kellan homurdandı ve yüzünü bana daha sertçe gömdü, orgazmımı sanki yere damlamasına izin vermeyeceği eriyen bir dondurma gibi yaladı. Beni öldürecekti. Ama ne güzel bir ölümdü.

"Alfa," diye yalvardım, kendimi kontrol edemediğim için temel içgüdülerim ortaya çıktı.

Zihnimin derinliklerinde, küçük bir parçam bağlandığımız için çıldırıyordu, onun duygularının karıncalanması benim enerjimin en derin köşelerinde karışıyordu. Değişkenlerin özlerinin gerçek bir birleşmesi.

Evet, tamamen bağlanmıştık. Asla olmayacağına yemin ettiğim bir eylemi başlatmıştım, ama çıldırmış olsam da pişman değildim. Bağlanmanın

bağlanmanın alternatifi Kellan'ın ölmesi olsaydı, şey... Her gün, bütün gün bağlanırdım. Gerisini sonra düşünürdük.

Kellan yüzünü kaldırdı, dudakları parlak ve dolgun bir gülümsemeye. "Ölmediğimden emin değilim, Shortcake. Burasının sonsuz cennet olmadığını doğrulayabilir misin?"

Boğazım cevap veremeyecek kadar sıkıştı. "Bununla ilgili şaka yapmak için henüz çok erken, Golden. Çok erken." Ateş ve büyü onun vücudunu mahvederken, onun hayatının yavaş yavaş söndüğünü gördüğüm anı hiç unutamayacağımı biliyordum.

O, vücudumda yukarı doğru sürünerek dudaklarını benimkilere bastırırken, çarpık gülümsemesi bana dünyadaki her şeyin yolunda olduğunu hatırlattı. Dudaklarında ve sakalında kendimin tadını aldım. Genelde sakalı yoktu, ama duşta tıraş olmaya zahmet etmemişti ve ben onun bu haylaz görünüşüne bayılmışımdı.

Büyük vücudunu bacaklarımdan arasına yerleştirdiğinde, ağırlığıyla beni yatağa bastırması başımı döndürdü. Her yeri iri ve kaslıydı.

"Bu ilk sefer için şimdiden özür dilerim," diye fısıldadı ağzıma. "Bekleyemeyecek kadar çaresizim." Ben cevap veremedim, kendini kaldırdı ve penisinin başı girişimi gerginleştirir gerginleştirmeden, sertçe itti ve ben çığlık attım. Penisinin tamamını içeri sokmak için birkaç itme daha gerekti ve onun, bir canavar olan Hunter kadar büyük olduğundan neredeyse emindim.

Gözlerimiz buluştuğunda, onun gözleri canlı mor renkteydi ve boğazımdaki ısırik zonkluyordu, içime saf bir zevk dalgası daha gönderdi. *Onun uyarılmasını da kendiminki kadar hissediyor muydum?* "Siktir," diye boğuk bir sesle çıkardım, kalçalarımı daha yükseğe kaldırarak hareketsiz kalamadım. "Çok iyi hissettiriyorsun."

Kellan homurdandı. "Bir ergen gibi patlayacağım, bebeğim. Beni bunun için yargılama, çünkü bunu yapabilirim."

"Yargılamıyorum..." diye bağırdım, o tekrar ittiğinde, bu kuvvet beni neredeyse yatağın üstüne fırlatacaktı. Kellan'ın güçlü kolları beni yakaladı, başımın altına doladı ve bizi birbirimize yaklaştırdı. Boğazımı öptü, acımasızca içime girip çıkıyordu.

Üç kez orgazm olmama rağmen, bir başkası hızla yaklaşıyordu, bu seferki daha derin ve daha yoğun. "Aman Tanrım," diye mırıldandım, yarı baygın halde. "Yapamıyorum... çok fazla... çok iyi."

Kellan homurdandı ve başını kaldırarak beni o kadar yoğun bir bakışla sardı ki, kalbim patlama hissiyle birleşti. "Gelirken bana bak, bebeğim," diye emretti ve ben de itaat ettim, onun yanan gözlerine baktım. "Seni seviyorum," diye fısıldadı, hareketleri daha yavaş ama aynı derecede güçlüydü. "Sana tapıyorum. Seni seviyorum, değer veriyorum ve ödüllendiriyorum. Seni sonsuza kadar sahipleniyorum."

Orgazmımla birlikte çığlık attım, bu güç beni gerçekliğin dokusundan kopardı. Başım döndü ve ciğerlerim hava eksikliğinden boğuldu.

Kellan adımı haykırdı ve onun penisi şişip boşaldıkça zevkim arttı, karamel ve tarçın kokusu çikolata ve bal ile karışarak her zamankinden daha güçlü hale geldi, ta ki biz tek bir tatlılık demeti haline gelene kadar.

Tam bittiğini düşündüğüm anda, içimden çıktı ve sikini sertçe sallayarak son damlaları da amımın ve karnımın üzerine boşalttı, beni bir kez daha sahiplendiğini gösterdi.

"Siktir, sen iyi bir çocuksun," dedim nefes nefese. "Her zaman sözünü tutuyorsun."

Eli durdu, kocaman göğsü inip kalkarken bana bakıyordu. Orada öylece kaldı, elinde sertleşmiş penisiyle, sanki gözlerinin önünde canlanan bir masal gibi beni izliyordu. Burun delikleri genişledi, diz çökmüş pozisyonunda öne doğru eğildi, eğildi ve penisini karnımın üzerinde ve yaptığı pisliğin üzerinden gezdirdi. "Sana ne yapmak istediğimi bilseydin kaçardın, güzel kız," diye mırıldandı ve onun boşalırken adını üzerime yazdığını fark ettim.

Siktir, bu alfa erkeği seviyordum.

"Benim," diye homurdandı ve bu bana Hunter'ın dövmelerini hatırlattı. Bu alfa erkekler ve sahiplenme davranışları, bu sürünün beklediğim bir özelliği değildi. Tamamen mükemmeldi.

"Senin," diye nefes nefese onayladım.

Ağırlığını tekrar geriye kaydırıp ve ben ayrılmaya hazır olmadığım için uzandığımda, ellerini kığımın altına koydu ve beni yataktan kaldırdı. O kadar güçlüydü ki, kendimi ona bırakmaktan başka bir şey yapmam gerekmedi ve lanet olsun, eşini nasıl idare edeceğini çok iyi biliyordu.

Beni de yanına alarak, kışının üzerine oturdu ve ben de onun üzerine çöktüm, onun spermi yapışkan, lezzetli bir karışıklık oluşturunuyordu. Bana doğru itti ve ben de kalçalarımı hafifçe kaydırarak onun uzunluğunu kaydırarak yanıt verdim. Zaten hassas olan duvarlarımdaki zevk dalgası anında geldi ve oturduğumda, o kadar derine gömüldüğünde içimdeki her şeyin yeniden düzenlendiğini hissettim, nefesimi tutmak için havayı yuttum. Bu alfalara göre normalden daha fazla nefes nefese kaldım, ama kim beni suçlayabilir ki?

"Bu kadar büyük bir penisin içimde *bu kadar derinde* olması güvenli mi emin değilim," dedim boğuk bir kahkaha atarak. "Ama vay canına, riski almamak için çok eğlenceli."

Başını geriye eğip güldüğünde, ağır göz kapaklarının ardındaki uyarılma hafifledi ve beni... şey, pek olası olmayan bir uzuvuna bağlı bir kukla gibi salladı.

"Daha fazla eğlenceye hazır mısınız?" dedi sonunda, gözlerinde bir ışıltı ve yaramaz bir gülümsemeyle.

"Evet," dedim, hayatımda hiçbir şeye bu kadar hazır olmadığımı bilerek.

Ellerini kalçalarıma koydu ve bizi yavaş bir ritimle birlikte hareket ettirdi. Daha önce olduğu gibi tamamen içeri girip çıkmıyordu. Bizi tamamen birbirine bağlı tuttu, birlikte sallanırken tamamen içine girdi. Vücudumun her dönüşünde klitorisim uyarılırdı, Kellan da elini aramıza sokup beni okşayarak buna yardımcı oluyordu.

Hareketlerimdeki zarafeti kaybederek, boşalmayı kovalarken kalçalarım daha hızlı dönüyordu.

"İşte böyle, bebeğim." Kellan'ın lezzetli, boğuk homurtusu omurgamdan aşağıya doğru yayıldı ve tüylerimi diken diken etti. "Beni kullan. Kendini tatmin et. Beni olabildiğince sert sik. Ben kırılgan değilim."

Kendi tarzında övgü ve emirleri vardı ve ben çığlık atarken alt bedenimdeki her şeyi gerdi. Sertçe itti ve bu sefer birlikte boşaldık, nefeslerimiz öpücükler, hıçkırıklar ve övgülerle karışarak ikimiz de bitkin ve yorgun düşene kadar devam etti.

Sadece birkaç saat önce Kellan ve ben ölümün eşiğindeydik, ben enerjimi paylaştığım için, o ise büyü yüzünden. Bu da

bu anı çok daha dokunaklı hale getirdi. Yorgun, tatmin olmuş, eşleşmiş ve ter içinde yatakta yığıldık. Mutlulukla birlikte. Ulaşılabileceğini bilmediğim saf bir mutluluk.

Ve pişmanlık duymuyordum.

Söz verdiği gibi, Kellan neredeyse doyumsuzdu ve beni her şekilde becerdi. Sert köpek stili sikişten, ben onun başlığını tutarken o arkamdan o kadar güçlü bir şekilde içime giriyordu ki, onun *aynı derecede etkileyici* testisleri kıcıma çarpıyordu ve ben aynı anda hem şaplak atılıyormuş hem de sikiliyormuş gibi hissediyordum, bir saat boyunca beni yiyip bitirip orgazm olana kadar beni tahrik etti, o kadar yoğun bir orgazm oldu ki, sonra çarşafı değiştirmek zorunda kaldık.

Sonunda bana sarılarak uykuya daldığında, bir daha yürüyebileceğimden emin değildim. Vajinadan sıvı kaybı nedeniyle susuz kalabilir miydim? Yoksa içime boşalmasıyla oluşan aşırı yük bunu bir şekilde dengelemiş miydi? Tanrıya şükür artık doğurganlık dönemimde değildim, çünkü şu anda hamile olmamam imkansızdı. Onun sevişmeyi sevdiği hızla muhtemelen bir sürü çocuk sahibi olurum.

Şikayet ettiğimden değil. *Hayır*. Benim iyi oğlum ne yaptığını çok iyi biliyordu.

Birkaç saatlik uykudan sonra, huzursuz enerjim beni Kellan'ın kollarından kurtulup banyoya gitmeye itti. Saatlerce süren eş bağını mühürleme sürecinden sonra cildim yapış yapış ve kurumuştı, bu iğrenç bir his vermesi gerekirken beni rahatsız etmedi. Kellan'ın kokusunu her yerimde hissetmek hoşuma gidiyordu ve kaşlarımın arasına kadar sinmemiş olsaydı düş bile almazdım.

İşimi bitirdiğimde, kendimi kuruladım ve onun kapüşonlu sweatshirtlerinden birini giydim, sonra her iki yanağına da öpücük kondurdum ve onu bize geri getirdiği için tanrıçaya bir kez daha teşekkür ettim.

Kellan derin bir uykuya dalmıştı, artık kokusunda sihirin izi yoktu ve ben neredeyse yatağa geri dönüyordum ki, midem sert bir şekilde guruldadı ve saatlerce enerji paylaşıp unutulmaz bir seks yaptıktan sonra yemek yemem gerektiğini hatırlattı.

Paylaştığım enerjinin tamamen özüme geri döneceğinden henüz emin değildim, ama kendimi iyi hissediyordum ve kurtum da öyle, bu yüzden yenileniyor olduğunu düşündüm. Annem ve onun sürüsüyle geçirdiği yıllara bakılırsa, kalıcı bir iz bırakmak için bir kerelik paylaşım yetmezdi.

Şimdi asıl test, Kellan'ın bu güçle nasıl başa çıkacağı ve bu gücün onu daha fazlasını istemeye yönlendirip yönlendirmeyeceğiydi. Seks sırasında bunu sormak ya da değiş tokuş etmek için mükemmel bir fırsat vardı, ama o bundan hiç bahsetmedi. Diğerlerinin bazı sorular soracağını düşünüyordum.

Eşim, kurtum güçlü ve memnun bir şekilde uludu. Seks sırasında tam olarak orada değildi, bilinçaltımın derinliklerinde kalmıştı, ama bağın derinleşmesinden memnundu.

Artık kalıcı olarak taşıyacağımız ısırıkta hissettiğimiz bağdan.

Birinci kata ulaştığımda, mutfığa doğru dönmüştüm ki evin diğer tarafından küfür ve bağırış sesleri duydum. Yardım çağrısı olabileceğinden endişelenerek yönümü değiştirdim ve gürültünün geldiği yere doğru koştum. Bir başka gürültü duyulduğunda, sesin garajdan geldiğini fark ettim.

Sadece bir kapüşonlu sweatshirt giymiş, iç çamaşırı ve ayakkabı giymemiş olmama rağmen, merdivenlerden aşağı koşmaktan çekinmedim. Merdivenlerin altında ağır kapı kapalıydı ve ittiğimde açmak için biraz fazla güç harcamam gerekti. Sadece özümü paylaşmakla kalmamış, son zamanlarda beslenmemi de çok ihmal etmişim ki bu, şekil değiştirenler için hiç iyi bir şey değildir. Artık Kellan güvende olduğuna göre, kaslarımı tekrar güçlendirmeye odaklanabilirdim.

Kapı sonunda açıldı ve evin en sevdiğim bölümüne adım attım. Karanlık odaya girerken bir başka çınlama sesi duyuldu ve bisikletlere hızlıca -üzgün bir bakış attıktan sonra, eski arabaların ve kamyonların park edildiği garajın arkasına doğru yöneldim.

Yürürken, pürüzsüz taş zemin ayaklarımın altında serin geliyordu. Bebekleri korumak için burası iklim kontrollüydü, ancak yerden ısıtma yoktu. Finley'in TRX'ini geçerken, evde olup olmadığını merak ettim. Diğerleri gibi onun da birden fazla arabası vardı, ama hangilerinin ona ait olduğunu öğrenmeye zahmet etmemiştim. Tamam, bu tamamen doğru değil, ama hepsini bilmiyordum.

Bir sonraki çınlama ve küfür daha yüksek sesliydi ve tanıdık derin ses tonunda donakaldım.

Siktir. Bir adım geri çekildim, vanilya ve kirazların hafif kokusunu içime çekerek. Ama çok geçti, Finley eski bir Chevy'nin arkasından çıktı, gözleri hazır ve nazırdı. "Kellan iyi mi?" diye sordu, bakışları kısa bir süre çıplak bacaklarımın üzerinde dolaştıktan sonra tekrar yüzüme odaklandı.

Kellan'ın yanında aptalca dilim tutulmuş gibi hissederek başımı salladım. Benim varlığıma vereceği tepki tahmin edilemezdi ve ben de keskin, acımasız sözlerle sevişmenin ardından hissettiğim mutluluğu mahvetmek istemiyordum. Son birkaç gün içinde Kellan'a olan sevgisini izlerken ona karşı biraz yumuşamış olabilirdim, ama bu *daha önce* olanları silmeye yetmezdi.

"O iyi," diye cevap verdim, sesimin biraz normal çıkmasına rahatlamıştım. "Sadece gürültü ve küfür sesleri duydum ve kimseye bir şey olmadığından emin olmak için geldim."

Gözlerinde gölgeler belirdi, her zamankinden daha karanlık görünüyorlardı. "Ya başka bir sürü girseydi ya da bir tehdit olsaydı? Artık yalnız başına dolaşmaman gerektiğini öğrenmiş olman gerekirdi, tabii bizi korumak için birimizi *daha neredeyse* öldürtecek olman dışında." Bakışları daha da sertleşti ve garip bir şekilde endişeli görünüyordu.

"Kısa bir an aklımdan geçti," itiraf ettim, "ama Slade ya da sizlerden biri fark etmeden buraya birinin girme ihtimali ne kadar olabilir ki? Riski hesapladım ve hiçbirinizin zarar görmemesini sağlamak için buna değer olduğuna karar verdim."

Bu onu bir an durdurdu, sonra başını salladı. "Belki de birimizin zarar görmesini istedin. Zorla sahiplenilmen mi gerekiyor, Buz Kraliçesi? Aslında bizi istediğini itiraf edemiyor musun?"

Elimi Kellan'ın ısırdığı yere götürdüm ve Finley bu hareketi takip etmek yerine, kapüşonun

yeterince kalkmış ve vajinamın tüm dünyaya görünmesine neden olmuştu.

Oops.

Omzumu bırakıp boğazımı temizledim. "Hayır, hiçbirinizin bir daha benimle tehlike arasına girmesini istemiyorum. Kellan'ı neredeyse kaybetmek, annemin ölümü de dahil olmak üzere, başıma gelen en zor şeydi. Size bir açıklama borçlu olduğumdan değil, ama her yanım sonuçlarından korkarken Kellan'la bağ kurmam, size zarar vermek için burada olmadığımı kanıtlamalıdır. Sizi incitmek istemedim. Bu tamamen kendimi korumak içindi."

Finley beni daha önce hiç görmediğim bir şekilde izliyordu, içimi kemiren, boğan bir bakışla, kalbimi sıkıştıran bir bakışla. Burayı aydınlatan büyük endüstriyel ışıklar olmadan burada olmak tuhaftı. Neredeyse ürkütücüydü. "Ne değişti?" diye sordu sonunda, alçak ve şaşkın bir ses tonuyla. "Neden kendini öncelikli tutmaktan vazgeçtin?"

Bu, cevaplaması en kolay soruydu. "Kellan yaşamazsa ben de yaşamak istemedim. Sanırım... onun hayatta kalmasını sağlamaktan daha önemli bir şey yoktu."

Benim en karanlık sırlarımı emanet edemeyeceğim bir ayı dönüşümcüyle aramızdaki konuşma çok ağırlaşmaya başlamıştı, bu yüzden dikkatimi başka bir şeye yönlendirmek istedim. Finley, yağ lekeli kot pantolon ve kırmızı-beyaz kareli flanel gömlek giyyordu; yanaklarında da birkaç siyah leke vardı. Yüzündeki muhteşem saçlarını geriye doğru tutan ters takılmış beyzbol şapkası da eklenince, benden nefret ettiğini unutmak kolaydı. Ya da en azından nefret etmediğini dilemek kolaydı. "Ne üzerinde çalışıyorsun?" diye sordum, bu yeni konuya gerçekten ilgi duyarak. "Arabalarla uğraştığını bilmiyordum."

Yüzündeki ifade yumuşamadı. "Eski bir Ford. Eminim ilgilenmezsin."

Vay vay, Huysuz Ayı, seni huysuz piç, daha fazla yanılgıya düşemezdin.

"Hangi model?"

Onun gülümsemesinin kıvrımı, hiçbir neden yokken benim içimi de kıvırdı. "Neden bana söylemiyorsun? Yani, arabalara gerçekten ilgi duyuyorsan, bir fikrin olmalı."

Harika. Bu bir testti. "Tabii, yol göster."

Elimi sanki ben bir kraliçeymişim ve o da benim kölemmiş gibi salladım, ama bu seferlik benim şımarık, *Buz Kraliçesi* tavrımı yüzüme vurmadı.

botları, birkaç sıra modern kamyon ve Amerikan kas arabasının önünden geçerken zeminde çınladı ve beni açıkça mekanik işleri için tasarlanmış bir bölüme götürdü. Kaldırma vinçlerini ve aletlerle dolu duvarları, ayrıca tanımadığım bir sürü bilgisayar ekipmanını fark ettim. Buradaki ekipmanların çoğu, yıllarımı geçirdiğim eski garajdakilerden daha modern ve pahalıydı, ama hissi ve kokusu zamansız kalmıştı.

Yağ, yakıt, deri, metal ve temizlik sıvıları.

Finley beni, kaputu açık, kocaman, soluk kırmızı bir kamyonete doğru götürdü. "Oh, lanet olsun," dedim ve ön tamponun hemen üstüne ellerimi sürmek için aceleyle ilerledim. "Ford F-100, değil mi? Ve yılı da..." Bu şekilde sahip birkaç yıl vardı, bu yüzden bir tahminde bulundum. "1956?"

Cevap gelmedi ve Finley'in bakışlarına dönüp baktığımda, sanki beni hiç görmemiş gibi bana bakıyordu. "54," diye mırıldandı. "Nasıl olur da...?"

Onu şaşırtmak hoşuma gitti, hem de her zamanki gibi değil. "317 var mı içinde?"

Yavaşça başını salladı, gözleri her zamankinden daha genişti ve şapkasını oynatıyordu. "Evet, 317 var ve bana biraz sıkıntı veriyor. Orijinal halini korumaya çalışıyorum ama parçaları bulmak kolay değil."

Kendimi tutamayıp, yaklaştım ve motor bölmesine baktım. "Bir şeye ihtiyacın olursa yardım etmeye hazırım. Uzman değilim, ama temel aletleri kullanmayı biliyorum ve yardımcı olabilirim."

Bu teklif ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Kellan'la bağlandığımda omega enerjimle birlikte aklımı da mı kaybetmişim? Bu Finley'di ve o benden nefret ediyordu.

Hokeyden aldığı zevk gibi, araba tamir etmekten de zevk aldığını tahmin ediyorum. Karanlık düşüncelerinden ve anılarından kurtulmak için bir tür katarsis. Bu belirtileri tanıdım çünkü ben de aynı şeyleri yaşamıştım, ancak benimkiler yemek pişirmek, bisiklete binmek ve param yettiğinde gizlice sesli kitap dinlemekten geliyordu.

Şüphesiz, onun alanına girmem, onun aradığı kaçıışın tam tersi bir etki yaratacaktı.

O her zamanki acımasız reddiyle cevap veremedi, "Üzgünüm. Aptalca davrandım. Motorda iyi şanslar" diye kekeledim.

Çıplak ayaklarımla döndüm ve arabaların arasından geçip
merdivenlerden yukarı koştum.

BÖLÜM 30

EMME

Evde dolaşırken kafam hala karışık ve kendimi suçlama duygusuyla doluydu. Ne halt yiyordum ben? Garajda kim olduğunu anladığımda neden orada kalmıştım ki?

Onun kokusunu aldığım anda kaçmalıyım.

Siktir, muhtemelen kokusunun yarısı suçluydu, aramızdaki bağ, öfkeli bir pislik olduğu anılarını bulanıklaştırırken, içimizdeki canavarları bir araya gelmeye itiyordu.

Kellan'a karşı *hiçbir pişmanlığım* olmasa da, gerekli olmadıkça diğerleriyle bağ kurmaya hazır değildim. En azından Kellan'ın iddiasının sonuçlarını daha iyi anlayana ve enerjinin onu yozlaştırdığına dair herhangi bir işaret gösterip göstermediğini görene kadar.

Fuayeye ulaştığımda, onun sakin, uyuyan zihninin dallarını hissedebiliyordum ve kendimi bir kez daha boynumdaki ısırığa elimi bastırırken buldum. Ona dönme isteği çok güçlüydü, ama önce yemek yemem gerektiği için buna karşı koymaya çalıştım.

Sonunda odama gidip eşofman giydim ve odamın sakinliğine girdiğimde Finley'den kaynaklanan gerginliğimi dışarıya çıkardım. Yatağımın ucunda, tam da adet malzemelerinin bulunduğu sepetin olduğu yerde, küçük bir yığın parlak dergi hoş bir dikkat dağıtıcıydı. *Başka bir hediye mi?*

En üstteki kapak tanıdık bir yayındı, ancak *Muscle Cars Monthly* dergisini yıllardır görmemiştim. Ayrıca *Bike Talk*, *Supercars of the future*, *Rebuilt* ve Ducati ile ilgili birkaç dergi daha vardı.

Üzerlerinde hiçbir koku yoktu, bu yüzden onları buraya bırakan kişinin kim olduğunu bilmiyordum. Onları göğsüme sıkıca bastırarak, daha fazla gözyaşı dökmek için kendimi zor tuttum — o anda adeta yürüyen bir su fabrikasıydım. Ama burada bir grup alfa erkek *bu işleri yaparken*, kimse beni suçlayabilir miydi?

Dergileri daha sonra okumak üzere yatağın ucuna bırakarak, külot, siyah eşofman altı ve çorap giydim. Çıkarken, pencereleri açıp günü kontrol ettim ve mükemmel bir sonbahar sabahında güneşin parladığını görünce rahatladım. İlk başta, neredeyse tamamı altın ve turuncu renkteki yaprakları seyrederek huzurluydum, ama birkaç dakika sonra izlendiğimi hisseden tuhaf bir his uyandı içimde. Hunter, Warrick'in evinde beni takip ederken de benzer bir ürperti hissetmiştim, ama bu seferki farklıydı.

Bu, benim sürümden biri değildi.

Panjurları çekerek, onu engelledim ve bu da hissi köreltti. Muhtemelen geçen hafta olanlardan dolayı hala gergindim ve Finley'e de söylediğim gibi, alfa'lardan birini uyandırmadan bu mülke girmek kimse için kolay değildi. Özellikle de bizim koruma ejderhamız ve güvenlik uzmanımız olan Slade için.

Pencereden ayrılıp, görünüşümü kontrol etmek için banyoya girdim ve normal göründüğümü görünce rahatladım. Duştan sonra saçlarım sonunda kurumuştur, gevşek ve sırtımda sarkıyordu. Cildimde hafif bir kızarıklık vardı ve kısa süre önce gücümü paylaşmış olmama rağmen kendimi oldukça enerjik hissediyordum.

Kellan'ın kapısından geçerken ona bir öpücük gönderdim, çünkü aşk delisi bir aptaldım, ama yine yemeğimden dikkatimin dağılmasına izin vermedim.

Mutfakta Florence ya da Gerry ile karşılaşmayı bekliyordum, ama kendimi, tezgahta oturmuş, Hunter'ın her zamanki gazetesini okurken *dört* tane kahvaltılık sandviçi yiyen garip bir kadına bakarken buldum. Güçlü bir alfa enerjisi vardı ve kesinlikle bir kurttu, kokusu hafif bir çilek kokusu yayıyordu.

Tamam, bu şekil değiştiren kimdi? Sürüyle yeterince rahat olduğu belliydi ki mutfaklarında oturup onların yemeklerini yiyordu ve beni daha çok kızdıran şeyin ne olduğunu bilmiyordum:

evdeki en sevdiğim yemeği yemesi mi, yoksa onu hiç tanımadığım halde burada bu kadar rahat olması mı?

Rahat ve güzel, uzun, bronzlaşmış uzuvları, siyah bukleleri ve kalp şeklinde bir yüzü vardı.

Odaya girdiğimde, başını kaldırdı ve ben neredeyse bir adım geri atacaktım, çünkü "güzel" kelimesi onu tarif etmeye yetmiyordu. Kocaman mavi gözleri ve dolgun kırmızı dudaklarıyla kesinlikle büyüleyiciydi.

Beni görünce yüzü aydınlandı. "Emme!" diye bağırdı, sanki eski arkadaşlarımsınız gibi.

Bankta otururken ayağa kalktı ve bana doğru koştu, boyu benden sadece birkaç santim kısaydı. Güzel yüzünün yanı sıra, görünüşe göre kesinlikle hayranlık uyandıran bir vücudu da vardı.

Sandviçlerimi yiyip, *aynı zamanda* mükemmel göğüsleri ve kalçaları olan... Affedersiniz ama...

Gülümsemesi gittikçe büyüdü ve onun yüz hatlarına baktıkça, birini daha çok hatırladım. Daha kadınsı bir görünümü vardı...

"Ben Cassidy. Hunter'ın kız kardeşi."

Dört küçük kelimeyle ona olan tüm öfkem yok oldu. "Kahretsin, özür dilerim," dedim çabucak, ilk kez onun gülümsemesine karşılık verdim. "Bana bakışından anlayabildin mi bilmiyorum, ama orada biraz aklımı kaçırdım ve evde başka bir kadın şekil değiştirenin olması konusunda garip bir şekilde sahiplenici davrandım. Yani, çoğunlukla kahvaltı sandviçleri yüzündendi, ama biraz da alfalara karşıydı."

Bu çok fazla bilgi paylaşımıydı, ama rahatlamama neden olan şey, onun burnunu çekip yüksek sesle gülmesiydi. "Oh, lanet olsun. Kardeşimin sana neden bu kadar takıntılı olduğunu anlıyorum. Sen mükemmelsin."

Onun içtenlikle yaptığı iltifata donakaldım; bu sözleri nasıl algılamam gerektiğini anlamaya çalışırken beynim yavaş çalışıyordu. Bu kendine güvenen alfa kadına kendi iltifatımla karşılık vermem mi gerekiyordu? Arkadaşlık kuralları zordu ve kendimi sık sık karada çırpınan bir balık gibi hissediyordum.

Kassidy elini koluma koyarak beni fazla düşünmekten kurtardı. "Kadınların her zaman diğer kadınları desteklemesi gerektiğine inanıyorum." Onun tatlı, boğuk kahkahası beni sardı. "Ayrıca birbirimize karşı dürüst olmalıyız. Bu yüzden sana şunu söyleyeceğim

Ne kadar harikası... ve elbise seni bir çuval patates gibi gösterip göstermediğini. Bu bir denge meselesi. Güven meselesi. Ve dürüstlük meselesi. Ben bu üçüne de değer veriyorum."

"Ben de," dedim, şimdiden onunla rahat hissederek. Cassidy, kardeşi kasırga gibi güçlü bir kişiliğe sahipti. Kellan, beşli hayatı reddedip herhangi bir sürü olmadan kendi başına yaşamaya karar verdiğini açıkladıktan sonra, bunu bir dereceye kadar zaten biliyordum. Ve benimki gibi bir nedenden dolayı değil, bağımsızlığını ve mahremiyetini önemseydiği için.

"Dürüst olmak gerekirse," diye devam ettim, "sen muhtemelen tanıdığım en güzel ve en korkutucu kadınsın. Ailenle tanışıp, seni ve Hunter'ı bu kadar mükemmel kılan genetik kombinasyonu değerlendirmem gerek."

Kassidy'nin yüzü kapandı, ama cevap vermeden önce, mocha kokusu beni sardı ve kaslı bir duvar omurgama bastırdı. "Benim cesedimi çiğnemedi ailemle tanışamazsın, küçük omega," dedi Hunter kısaca, kollarını bana dolayarak. "Onların kendine özgü kötülüğü, senin kendine özgü tatlı masumiyetini asla lekelemeyecektir."

Ben kekeledim ve kollarında dönmeye çalıştım, ama o çok güçlüydü. Beni göğsüne sıkıca bastırdı, elleri kapüşonun altına girip karnımın çıplak derisini okşadı. "Ben masum olmaktan çok uzağım," diye itiraz ettim, onun dokunuşunun verdiği hazzı engellemek için bacaklarımı birbirine sıkıştırdım. Kellan düğmeyi çevirmişti ve cinsel ihtiyaçlarım üzerinde sahip olduğum kontrol tamamen yok olmuştu. "Annem öldüğünde cesedini buldum, kaçtım ve yıllarca bir haydut gibi yaşadım. Bir sürü kötü şey gördüm."

Yetişkin hayatımın çoğu yalnızlık ve sıkıntıdan ibaret olsa da, annem ve sürüsüyle geçirdiğim ilk yıllar bende izler bırakmıştı. Çoğu içsel izlerdi, ama sırtımda her zaman büyük bir hatırlatıcı iz kalacaktı. O yıllarda masumiyetim yavaş yavaş benden akıp gitmişti. Artık zorla olmadıkça sürüsüyle bağ kuramayan, parçalanmış bir enkazdım.

Beni yakından izleyen Cassidy başını salladı. "Hayatında yaşadıklarını küçümsemekle ilgili değil, Emme. Hunter da senin de cehennemi yaşadığını anlıyor, değil mi kardeşim?"

Hunter homurdandı ve biz de alfa'nın evrensel onay işareti ile başımızı salladık. Ya da onaylamama. Ya da herhangi bir şey, gerçekten. Ancak bu durumda, onaylayıcı bir ses gibi geldi.

"Mesele, özünde kim olduğunun saflığı," diye devam etti Cassidy, çok kısa bir gülümsemeyle. "Ebeveynlerimiz iyi dönüşümcüler değil. Hatta onların ve beşlisinin içinde gerçek bir kötülük olduğunu söyleyebilirim. Hunter, onları senden uzak tutmakla doğru olanı yapıyor."

Hunter başparmağıyla yanağımı okşadı ve ben başımı kaldırıp ona baktığımda sırtıyordu. "Yanakların kızarmış, bebeğim. İltifatları kabul edemiyorsun, orası kesin, ama yüzündeki bu kızarmış hali çok seviyorum." Başparmağı aşağıya doğru kaydı, omzumdaki izi okşadı ve kapüşonlu sweatshirt'ü kaydırarak ısırik izini ortaya çıkardı. "Bundan sonra nasıl hissediyorsun?"

"Sanırım bu benim gitme zamanım," dedi Cassidy, ben Hunter'ın yırtıcı bakışlarına takılıp kalmışken. "Sadece Kellan'ı kontrol etmek için uğradım. Yarın aile barbeküsünde görüşeceğimizi söyle ona."

Kahretsin, Kellan'ı buraya getireli neredeyse bir hafta olmuştu ve yarın Pazar günü aile etkinliği vardı.

"Yarın hokey maçı var," dedi Hunter yumuşak bir sesle, bakışları hala üzerimde. "Maçı bir gün ertelediler."

"O zaman orada görüşürüz."

"Yarın görüşürüz," dedim Cassidy'ye, kardeşinden uzaklaşarak. "Seninle tanışmak çok güzeldi."

Kassidy hızla yanıma gelip yanağıma bir öpücük kondurdu, bu da Hunter'ın homurdanmasına ve beni ondan uzaklaştırmasına neden oldu. "O benim," diye ekledi, hareketlerinin yeterince açık olmadığı durumlar için.

Kız kardeşinin sırtışı Hunter'inkine o kadar benziyordu ki, neredeyse iki kez bakmak zorunda kaldım. "Biliyorum kardeşim," dedi ve onun yanağını okşadı. "Dövmeyi gördüm. Ama paylaşmayı da öğrenmelisin. Emme benim yeni kardeşim ve onu istediğim kadar seveceğim. Bana karşı çıkmayı aklından bile geçirme, yoksa seni mahvederim. Alfa olsan da olmasan da."

Benim karşılık verdiğim gülümseme geniş ve eğlenceliydi ve Hunter inledikçe daha da büyüdü. "Siz ikinize bana karşı birleşmemenizi emrediyorum

. Buna izniniz yok. Bu, hak sahibi bir alfanın lanet olası emridir."

Onun kollarından uzaklaşarak Kassidy'nin bakışlarına karşılık verdim ve "Peki, yeni kardeşim, teknik olarak senin de hak sahibi bir alfa olduğunu Hunter'a bildirmek benim görevim olduğunu düşünüyorum" dedim.

Hunter dehşete kapılmış görünüyordu. "Ama... o tek kişilik bir sürüde."

"Yine de sayılır," dedik birlikte ve Hunter başını geriye attı, sağ elini burnunun köprüsüne bastırdı ve "*Tanrıça lanet olsun*" diye mırıldandı, bu da Kassidy'yi bir kez daha kahkahaya boğdu.

"Oh, o burada hiçbir yardımı dokunmayacak, *Alfa* Hunter. Sen gerçekten boku yedin."

Bunun üzerine, mutfaktan çıkarken adımlarında gerçek bir neşeyle güldü.

Hunter yarı umutsuzluk içinde kalmaya devam etti, ta ki ben göğsüne hafifçe vuracak olana kadar. O zaman bakışları benimkilere çevirdi. "Onunla tanışmayı gerçekten çok istiyordum ve hiç de hayal kırıklığına uğramadım."

Başını sallayarak beni daha yükseğe kaldırdı, yüzünü boğazıma gömerek nefesimi içine çekti. Her nefes alışında hakimiyetinin ateşi sönüyordu, ta ki sonunda beni Kassidy'nin tezgahtan uzaklaştırdığı tabureye oturtana kadar. "Şunu bil, küçük omega," dedi, boyuma eğilerek, "ikiniz ne yaparsanız yapın, cezalandırılan tek kişi sen olacaksın."

Gözleri karardı ve altın rengi parıltısı beni koltuğumda kıvrandırdı.

Şaka mı yapıyordu, ciddi miydi, anlamak zordu, ama gerçekte, umurumda da değildi. Hunter'ın cezaları bu günlerde yepyeni bir anlam kazanmıştı ve ben *bunun için buradaydım*.

Bu alfa erkeklerin hayatlarını karıştırma planımı başlatma zamanı gelmişti. Slade listemin başında olabilir, ama ikinci sırada, otoriter pislik Hunter vardı.

Sabırsızlanıyordum.

BÖLÜM 31

EMME

Cumartesi gününün çoğunu Hunter ve Kellan ile geçirdim. Yüzduk, lezzetli yemekler yedik, film izledik ve hiçbir şeyle uğraşmadığımız, ciddi konuşmalar yapmadığımız bir balonun içinde yaşadık. İkisi de bana bağlanma sırasında ne olduğunu sormadı ve cevaplar talep ederek beni korkutmaktan korktuklarını hissettim.

Ne kadar süre sonra bana baskı yapacaklarını bilmiyordum, ama huzurlu bir gün geçirmekten keyif aldım.

O gece Kellan'ın odasında kaldım ve o, pazar sabahı erken saatlerde yorgunluktan uykuya dalana kadar benim her santimimi sevdi. Sanki birkaç saniye uyumuşum gibi hissettim, sonra pürüzlü bir el omurgamdan aşağı kaydı ve ben birden uyanarak irkildim. Bir süredir *uykumu hafife* almamıştım ve *bir anda uyanma* içgüdülerimi *kullanmamıştım*, bu da beni dezavantajlı bir duruma düşürdü.

Yatağın yanındaki devasa silüetine odaklanmayı başardığımda Slade, "Snow," diye gürledi. "Senin için bazı güvenlik kamerası kayıtlarına bakmanı istiyorum."

Gözlerimi kırpıştırarak netleştirdim ve fısıldadım, "Her şey yolunda mı? Hunter ve Finley?"

"Evet, ikisi de iyi. Annenin çantasından yeni bir tarih parçası buldum ve soruşturamama yardımcı olacak ek bilgiye sahip olup olmadığını bilmem gerekiyor."

Annemin çantasından bahsedilmesi, vücuduma adrenalin patlaması yaşattı. Kellan'ın kolunu nazikçe itip yataktan atladım, çıplak olduğumu unutmuşum. Karanlıktı, ama şekil değiştirenlerin görüşünden saklanacak kadar karanlık değildi.

Slade'in bakışları yavaşça vücudumda aşağı kaydı ve yüzüme geri döndüğünde çenesi sıkışmıştı ve ben yanıyordum. Tüm çıplak kısımlarımı ortaya çıkaracak şekilde tüm vücudumun kızarmasını engellemeye çalıştım, ama başarısız olduğumdan emindim. *Şekil değiştirenler*. Biz şekil değiştirenlerdik. Çıplak olmak normaldir. Çıplak olmak doğası gereği cinsel değildir.

Yine de, ejderhanın *bakışları* hiç de platonik değildi.

Körü körüne, yerden Kellan'ın gömleğini almak için uzandım, Slade homurdandığında durakladım. Yukarı baktım, ne olduğunu anlamadım, ta ki o düz siyah gömleğinin arkasını avucuyla tutup başının üzerinden çekene kadar. Yumuşak kumaşı eline alan Slade, uzanıp gömleği başımın üzerine örttü ve beni tatlı kokusuyla sardı. "Kollarını kaldır," diye alçak sesle emretti ve ben sanki o benim vücudumun ana kontrolünü elinde tutuyormuş gibi itaat ettim.

Uzunluğu uyluklarımın çok ötesine uzanıyordu ve onun inanılmaz göğsüne ve ilgi çekici dövmesine bu kadar yakın olmak beni o kadar heyecanlandırdı ki, aklıma gelen ilk kelimeleri ağızımdan kaçırdım. "Bir bakmışsın, Hunter gibi vücuduna benim dövmemi yaptırmışsın."

Aptalın tekiydim. Bu yorum için başka bir açıklama yoktu.

Slade beni yeni yeni kabul etmeye başlamıştı ve onun sahiplenici tavırlarının, onun bir alfa olması ve benim kokumun ona uyması nedeniyle olduğunu çok iyi biliyordum. Dövme ya da ısırık izi bırakma aşamasına henüz gelmemiştik. Muhtemelen hiç gelmeyecektik de.

Karanlıkta, dudaklarının hafifçe seğirdiğini fark ettim. "Benim tenimde iz bırakmadığını nereden biliyorsun?"

Dur. Bir dakika bekle...

Gözlerim dövüşen ejderhalara odaklanmıştı, ama orada yeni bir şey varsa, loş ışıktaki göremedim. "Ciddi misin?"

Slade omuz silkti. "Bir gün öğreneceksin, Snow. Ama bugün değil."

Ben... *Evet*, kesinlikle başım beladaydı. Artık tek düşünebildiğim, vücudundaki her izi ve dövmeyi keşfetmekti.

O ayrılmak için döndüğünde, en çok hissettiğim duygunun rahatlama mı yoksa hayal kırıklığı mı olduğunu bilemedim. Huzur içinde uyumaya devam eden Kellan'a son bir kez baktım. Bana, tehlikeli bir durum olduğunda sadece canavarı uyandırdığını söylemişti

, ve açıkça hayatı için sürü kardeşine güvendiğini söylemişti) son bir kez baktım ve ejderha dönüşümcüsünü takip ettim.

Geniş sırtı, göğsü kadar bir sanat eseri gibiydi ve omuz bıçaklarının üzerinden omurgasının her iki yanına doğru uzanan ejderhaların vücutlarının kıvrımlarını görmek için aceleyle yaklaştım.

"Dövmelerini kim yapıyor?" diye sordum. "Bu kadar uzun süre dokunulmaya nasıl dayanabiliyorsun?"

Slade omzunun üzerinden bana baktı ve yüz hatlarını kaplayan gölgeler, onun karanlık tanrı havasını daha da güçlendirdi. "Finley yapıyor ve hazır olduğumda, sürümüzün dokunmasına dayanabiliyorum."

Durup, onu yanlış mı duyduğumu merak ettim. "Finley mi?" Bu, inanamama duygusunu ifade eden sert bir kelimeydi.

O benim için durmadı ve sonunda yetişmek için tekrar hareket etmek zorunda kaldım. "Finley bir sanatçı mı? Hiç dövmesi var mı ki?"

Kellan'ın yoktu; son yirmi dört saat içinde iyice kontrol etmişim. Finley'in göğsünü bir iki kez görmüş olsam da, hiç belirgin bir dövme görmemişim.

"Birkaç tane var," dedi Slade. "Ama pek kimseye göstermiyor. Herkesin görmesi için değil."

Finley ile olan ilişkimi düşünürsek, şüphesiz ki ben *herkes* kategorisine giriyordum ve bu da merakımı hiç tatmin etmiyordu. Ve bu endişe vericiydi. Finley, 1,95 metrelik hırçın bir iyilik abidesi ve kalp kırıklığıydı ve ben kendimi bu duruma kaptıramazdım. Etkileşimlerimizin katliamı arasında, bağlantının kısa parçacıklarını umutsuzca yakalamaya çalışmaktan vazgeçmeliydim.

O benim için uygun değildi.

Slade merdivenlerden üçüncü kata çıktı ve odasının kapısını açıp içeri girdiğinde, beni eşikte bırakarak, ben paniklememeye çalıştım. Tereddüt ederek, onun davetini açıkça bekledim, o bilgisayarların olduğu yere doğru ilerlerken dikkatimi ona verdim.

En az altı büyük ekran, koyu gri renkli ağır perdelerle kaplı pencerelerinin yanındaki köşedeki duvarı kaplıyordu. Masa, tüm bu teknolojiyi barındırabilecek şekilde özel olarak yapılmıştı ve Slade'in odasının genişliğine uyuyordu. Oda, benim odamın en az

dört katı büyüklüğündeki odasına sığacak şekilde özel olarak yapılmıştı. Geniş metrekaresine rağmen, oda az sayıda mobilyayla döşenmişti: gri ve beyaz nevresimlerle örtülü devasa bir yatak (yine benim kral yatağımın iki katı büyüklüğünde), kitaplarla dolu birkaç raf, birkaç küçük bitki ve bir şifonyer.

Hızlı bir bakışta herhangi bir fotoğraf veya kişisel eşya görmedim ve yine, bu odadan Slade'in kim olduğunu hiç anlamadım.

"Girin, Emmeline," diye sabırsızca seslendi Slade, ekranın önüne oturmuş halde.

O omzunun üzerinden sert bir bakış attığında kaşlarımı kaldırdım. "Dinle beni, Korkunç Değişken," dedim, odamın aynı yumuşak halısına basarak, "seninle ilgili olarak herkesin altını ıslatan sensin. Senin açık iznin olmadan asla senin egemenlik alanına adım atmamam konusunda en az yetmiş milyar kez uyarıldım."

Ona doğru aceleyle yürürken, gözleri beni yakıyordu, sanki odası bubi tuzağıyla doluydu ve rastgele sallanan bir bıçak beni ikiye bölmek üzereydi. "Güzel," dedi, dudaklarının köşesi yukarı kıvrıldı.

İyi mi? Evet, şehirde yarattığı korku ve saygıdan fazlasıyla zevk alıyordu ve onun ejderhasını gördükten sonra bunun nedenini tamamen anladım.

O monitöre tekrar odaklandığında, daha rahat nefes alabildim. Onun sarsılmaz bakışlarının yoğunluğu çok fazlaydı.

"Yaklaş, Emme," diye emretti ve ben trans halimden sıyrılıp, onun yaydığı ısıyı hissedene kadar öne doğru adım attım. "Yılları geriye doğru takip ediyordum ve tuhaf bir görüntü buldum."

Saat üçte beni yataktan kaldırmasının nedenini hatırlayınca birden dikkatimi verdim.

Parmakları klavyede o kadar hızlı hareket ediyordu ki, ekrana yazdıkları bulanıklaşıyordu. Yıldırım hızında yazmasa bile, ben ona yetişemezdim.

Gördüğüm kadarıyla, bilgisayar saçmalıklarıydı — ne diyorlardı ona... kod mu? Güvenlik kamerası görüntüleri ve web sayfaları içeren kutuların içindeki diğer kutularla birlikte. Her şey ekranında hareket etti, ta ki hepsi bir adamın grenli görüntüsünde durana kadar. "Bu şekil değiştiriciyi daha önce gördüğünü hatırlıyor musun?"

Öne eğilerek, Slade'e dokunmamaya dikkat ederek tanıdık olmayan bir yüze baktım. Görüntü grenli olmasının yanı sıra siyah beyazdı ve açıkça eski bir görüntüydü. Slade, sağ alt köşede neon turuncu renkle yazılmış tarihi işaret etti. Görüntü neredeyse yirmi altı yıl önce çekilmişti... "O gün ben doğdum," dedim yumuşak bir sesle.

Görüntü kalitesi o kadar kötüydü ki, ayrıntıları gerçekten ayırt edemedim, ama sıradan yüzü incelerken tanıdık geldiğini hissetmedim. Sadece duruşundan ve genel olarak geniş, kaslı yapısından onun bir şekil değiştiren olduğunu tahmin ederdim. Saçları görüntüde sarı veya açık renkli görünüyordu ve göz rengini belirlemek mümkün değildi.

O normal bir erkek şekil değiştiren gibi görünüyordu; hiçbir özelliği dikkat çekmiyordu

"Evet," diye onayladı Slade. "Sen doğduğunda oradaydı. Annen burada doğum yaptı." Birkaç düğmeye daha bastı; görüntü genişleyerek arka planda küçük bir kulübeyi ortaya çıkardı. "Georgia'nın hemen dışında. Bu şekil değiştiren oradaydı ve iki gün sonra..."

Birkaç düğmeye daha bastı ve ekranındaki her şey yine değişti, aynı arka plan ortaya çıktı, ama bu sefer kadrajda dört *tanıdık* yüz vardı.

Kafam karışmıştı ve başımı sallıyordum. "Ama annem ben büyüyene kadar onlarla tanışmamıştı. Hatırlıyorum..."

Daha önceki tüm anılarımı tek tek gözden geçirdim, ama Rogers ailesinin yanına taşınana kadar onlarla ilgili hiçbir şey yoktu. "Orada doğduğumdan emin misin?"

Slade, hızla başka bir fotoğrafa geçerek cevap verdi. Bu fotoğrafta annem kulübenin önünde, yüzü asık bir şekilde duruyordu ve kollarında açıkça bir çocuk gibi görünen küçük bir bohça vardı. "Başka görüntü yok," dedi Slade yumuşak bir sesle. "Karşıdaki marketin güvenlik kamerası görüntülerini inceleyerek bunları buldum ve o zamana ait silinmiş görüntüleri bulmak için hiç olmadığı kadar derinlemesine araştırma yapmak zorunda kaldım."

Görüntüleri ne zaman ve nerede arayacağını nasıl bildiğini ayrıntılı olarak anlatmadı, ama bunun kolay olmadığını hissine kapıldım.

"Sence bu ne anlama geliyor? O adam benim babam ve o paket ben doğmadan çok önce annemin hayatındaydı? Ya da..."

o pisliklerden biri benim gerçek babam olabilir mi?"

Slade sinirli bir şekilde içini çekti, kısa saçlarını eliyle taradı, kalın saç telleri onun için dağınıktı. "Rogers sürüsünden hiçbirinin senin baban olduğuna inanmıyorum, ama diğer erkeğin de baban olduğuna dair bir kanıt yok. Senin bir fikrin olmasını umuyordum, ya da bu, diğer şekil değiştirenle daha önce tanıştığın bir anıyı tetikleyebilirdi. Onun kimliğini bulamıyorum, geçmişteki bu görüntüyle olası bir bağlantısı dışında..."

Sandalyesini birkaç adım kaydırıldı ve diğer bilgisayarlardan birine yazmaya başladı. Bilgisayar hemen açıldı ve üzerinde düzinelerce fotoğraf belirdi. İlk şekil değiştirenin resmini tekrar açtı, bu sefer daha net, eski moda giysiler giymişti. Büyük bir şapka ve frak da dahil.

"Aynı adam gibi görünüyor," dedim, bunu yüksek sesle söylediğim anda kendimi aptal hissettim; Slade'in süper beyni bunu kolayca anlayabilirdi.

Slade başını salladı ve sandalyesine yaslanarak gözlerime baktı. "Evet, ama bu Valdor Breinstine, 1802 doğumlu."

Bu da kıyafeti açıklıyordu. "On sekizinci yüzyıl... Yani, bir atası mı? Ya da ilk fotoğrafın kalitesi düşük olduğu için belki de birbirlerine pek benzemiyorlardır."

Slade kaşlarını çatarak ikna olmuş gibi görünmüyordu. "Boy ve yüz hatlarına göre yaptığım hesaplamalara göre, bu ikisi genetik olarak aynı. Sadece nasıl ve neden olduğunu bilmiyorum. En azından bu aile soyunu araştırırken başlangıç noktası oluyor. Neden gizlilik içinde olduklarını bilmiyorum, ama öğreneceğim."

Sesinde nadiren duyduğum bir heyecan vardı, ama Slade'in bir gizemi çözmek için bu tür derinlemesine araştırmalardan hoşlandığını bildiğim için şaşırmadım. "Keşke daha fazla yardımcı olabilseydim," dedim ona. "Onu daha önce gördüğümü hatırlamıyorum, ama yine de, gençlik yıllarımda Rogers sürüsünün etrafta olduğunu da hatırlamıyorum. Ben doğduğumda neden oradaydılar?"

Hayal kırıklığıyla başımı salladım. Yirmi altıncı yaş günümü geçebilmek umuduyla hayatımda pek çok şeyi görmezden gelmişim, ama onların arka planda olup, bizim onlarla yaşamaya başlamadan çok önce annemi manipüle ettiklerini bilmek

bu beni gerçekten korkuttu. "Alfa Konseyi henüz bir takip yapmadı mı? Bize yaptıkları saldırı hakkında şimdiye kadar bir şeyler yapmaları gerekmez miydi? Neden o pislikler hapiste ya da ölmüş değiller?" Konseylerin ve şehirlerin verdiği cezaları bilmiyordum, ama haydutlar genellikle öldürüldüğüne göre, neden kötü, adam kaçıran katiller de aynı kaderi paylaşmasınlar?

Fare, Slade'in elinde kırıldı, ses o kadar yüksekti ki, bunun yüzeysel bir hasardan daha fazlası olduğunu gösteriyordu. "Silver City konseyi, daha fazla önlem almamıza izin vermeden önce kanıt sunmamızı istiyor. Sözümüz yeterli değil ve onların Golden Claw'a girdikleri anın tüm güvenlik kamerası görüntülerini çıkarmış olsam da, Roger çetesinin yüzlerini gösteren hiçbir şey yok. Görüntülerine sahip olduğumuz şekil değiştirenlerin çoğu, benim ve Hunter sayesinde artık ölü, bu yüzden konsey bu konuyu kapanmış sayıyor."

Kalbim sıkıştı ve sandalyenin arkasına uzanıp, parmaklarım ağrıyana kadar yumruklarımı sıktım. Slade bunu fark etti. Elbette fark etti. "Henüz bitmedi, Snow," dedi, sessizce tehlikeli bir tonla. "Kendi planlarımızı yapıyoruz, bu planlar konseyin onayı veya bilgisi dahilinde değil. Hunter, ilgili politikayı idare etmek için daha soğukkanlı olduğu için son talimatları verecek."

"Sen de çok akıllı başında birisin, Slade," dedim, sesim gergin. "Neden ve kontrolsüz bir öfkeli canavar olduğunu düşündüğünü bilmiyorum. Aksine, bazen o kadar kendinden eminsin ki, seni biraz sallayıp gevşetmek istiyorum."

Göğsünden garip, bozuk bir ses yankılandı ve o ayağa kalkarken ben geriye atladım. "Ya kontrol ya da yok etme. Benim için ortası yok."

Bu keskin ifadeyle masasından kalkıp kapıya doğru yöneldi. İlk başta görüşmemizin bittiğini sandım, ama sonra geri dönüp "Depo dolabından yeni bir fare alacağım, burada bekle. Birkaç dakika sürer" dedi.

Onun ezici varlığı odadan kaybolduğunda, kalbim göğsümde çarparak, onun az önce boşalttığı sandalyeye çöktüm. *Kahretsin*. Bu çok yoğun ve *neden* böyle olduğunu bile bilmiyordum.

Öne doğru eğildim, başımı masaya koydum ve sakinleşmek için derin nefesler aldım.

Bu da hiçbir işe yaramadı.

Ayağa fırlayarak, ileri geri yürümeye başladım, kurtum uyanarak bana ihtiyacı olup olmadığını kontrol etmeye başladı. Beni sakinleştirmek için gerekirse dönüşüp kaçacaktı.

Slade mi, fotoğraflar mı, yoksa daha tuhaf görünen yaşlı adam mı, bilmiyorum bile. Ama hepsi berbat durumda. O da benim değerlendirmeme katılarak uludu. Slade'in burada ortaya çıkardığı şey, derin bir tedirginlik yaratıyordu ve eğer hayvan formumda olsaydım, tüm tüylerim diken diken olurdu.

Neredeyse annemin burada olup ona sormayı dilerdim, ama olsa bile yardımcı olamazdı. Bana herhangi bir sırrı açıklamadan önce tekrar öldü. O sırların yüzünden öldüğünden emindim.

Onun ölümüne neyin katkıda bulunduğunu tam olarak anladığımı sanıyordum, ama belki de kandırılan bendim. O, ben doğmadan önce Rogers sürüsünü tanıyordu. Aksi halde, neden orada olsalardı ki? Gerçekten kokuları eşleşmiş miydi, ama başka bir şekil değiştirenle çocuk sahibi olmasına izin mi vermişlerdi? Hiç mantıklı gelmiyordu.

Yürürken, iki gri perdenin birleşim yerinden sızan bir ışık parçası dikkatimi çekti. Güneşin nihayet doğmaya başladığını merak ederek, doğayı görmek panik halimi yatıştırmaya yardımcı olacağını düşündüm.

Karmaşık altın dikişli ağır gri perdeyi kenara kaydırıldığında, benimki gibi bir dizi pencere bulmayı bekliyordum, ama... karşımda başka bir ekran duvarı vardı. Onun da pencereleri vardı, ama ilk perde sekiz adet duvara monte edilmiş ekranı gizliyordu.

Ne bulduğumu anlamam birkaç saniye sürdü, ama sonunda ekranlarda oynayan sahneleri tanıdım — bizim evimiz ve bahçemizdi. Ortadaki ekranlardan biri, bugün Cassidy ve Hunter ile mutfakta olduğum anları gösteriyordu; bir diğeri bu sabah havuzda olduğum anları; üçüncüsü ise bu gece yatmadan önce Hunter'ın beni öptüğü anları.

Siktir. Bunun ne olduğunu tam olarak biliyordum: güvenlik kamerası görüntüleri. Ama sıradan görüntüler değildi.

Bu Slade'in takipçi duvarıydı ve ben her bir ekranda görünüyordum.

Onun avıydım.

BÖLÜM 32

EMME

Sersemlemiş bir halde, Slade'in meraklılığı yüzünden beni ejderha gibi kızartmadan önce perdeyi geri çekip orijinal haline döndürmeye çalıştım. Bu duvar bana onun takipçi tavırlarını göstermiş olabilir, ama *neden* beni takip ettiğini söylememişti. Beni korumak için mi, yoksa bu, onun hala en yeni sürü üyesine güvenmediğinin kanıtı mıydı?

Perde yerine oturduğunda, görmezden gelmem gereken çok hafif bir hışırtı duydum, ama *lanet olsun*, merakım galip geldi. Eğer devam edersem, bir şekil değiştireni kesinlikle öldürecek bir merak.

Perdenin arkasına saklanarak, onun takipçilik oyununun yeni yönünü anladım ve bunu tam olarak kavradığımda, yarısı şehir uyandıracak kadar yüksek bir çığlık attım.

Perdenin arkasına benim fotoğraflarım asılmıştı. Onlarca fotoğraf.

En küçüklüğümden başlayarak, Golden Claw'da çekilmiş daha güncel olanlara kadar kronolojik sırayla dizilmişti. Neredeyse hepsi, annem ve sürüsüyle yaşadığım şehirdeki güvenlik kamerası görüntülerinden alınmış gibi görünüyordu. Ancak, Reeves sürüsüyle burada geçirdiğim zamana ait birkaç tane de vardı.

Slade ne zaman benim fotoğraflarımı çekmişti?

Bazı fotoğraflarda uyuyordum, diğerleri ise hatırlamadığım anlardan çekilmiş gizli fotoğraflardı.

Kafamdaki karışık düşünceleri silkelemek için başımı salladım, perdenin arkasından çıktım, her şeyin yerinde olup olmadığını kontrol ettim ve bilgisayarlarına geri koştum. Sandalyeye çöktüğümde, göğsüm inip kalkıyordu ve başım dönüyordu.

Slade bana karşı her zaman kayıtsız görünüyordu, davranışları sürüye olan yükümlülüğünden kaynaklanıyordu.

Ama *Emme'nin duvarı* başka bir yönünü ortaya çıkardı. Bunun hakkında ne hissedeceğimi bilmiyordum.

Bir yanımda, hayatıma bu kadar girilmesinden nefret ediyordu; o, benim sakladığım her kırık parçayı ve sırrı ortaya çıkarmıştı. Diğer yanımda ise, beni gözetleyecek kadar güçlü hissetmesinden heyecan duyuyordu. Sebebi ne olursa olsun.

Bir terapist herhangi bir anda devreye girip ruh halimi düzeltebilirdi.

"Emmeline..." Onun sandalyesinden yaklaşık bir metre zıpladım.

Gizli ejderhanın geri döndüğünü duymamıştım ve o bana doğru ilerlerken, her şeyin yerinde olup olmadığını kontrol etmek için bakışlarımı kısa bir süre perdelere kaydı. Slade durdu ve o da takipçi duvarına bakarken gözlerinin yeşili koyulaştı.

Onun bir sonraki yorumuna kendimi hazırladım, ama o her zamanki gibi sakin ve soğukkanlı bir şekilde yeni siyah fareyi kaldırdı. "Yenisini aldım."

"Oh, evet," dedim nefes nefese, içimden poker suratımı yapamadığım için kendime bağırarak. *Kendine gel lan*. "Üzgünüm, beklerken yoruldum ve sandalyenizi kullandım."

Slade yanımdan geçip gitti, vücutlarımız neredeyse birbirine değiyordu. "Anlaşılabilir."

"Peki," diye ciyakladım, hala kafam *karışık halde*, "benden istediğin tek şey bu muydu?"

O başını salladı ve ben düzenli nefes almaya çalıştım, ama kokum ve hızlanan kalp atışlarımın ona tedirginliğimi ele vereceğini biliyordum. "O şekil değiştirenin geçmişini araştırmaya devam edeceğim ve bulduklarımı sana bildireceğim. Konsey ayrıca olaylarla ilgili resmi bir açıklama için Pazartesi günü bir toplantı talep etti. Son duyduğum kadarıyla Hunter veto etti, Silver City'ye karşı daha sert önlemler almadıkları için hala kızgın. Sonucun ne olacağını bilmiyorum."

"Tamam. Teşekkürler."

Gerilimi bir saniye daha kaldıramadım ve Slade'in gömleği etrafımda dönerek, dönüp gitmek için döndüm. İki adım bile atmadan, çelik bir bant bileğimi sardı ve bir avcının gözlerine bakmak için geri çekildim.

Hayatım için savaşmak yerine içgüdülerimin beni olduğum yerde donduracağından nefret ediyordum. "Ben yokken etrafı karıştırdın mı, Snow?"

Alçak ve ölümcül sesi omurgamdan aşağı süzölüp ruhuma işledi. Göz bebekleri genişledi, yeşil irisleri beni yakarken, derinliklerinde ejderha alevleri görebiliyordum.

"Ben... Neyden bahsettiğini bilmiyorum." Bunu söylerken sesim, tahtaya çakılan çivi sesinden bile daha tiz çıkmıştı.

Slade bir kez çekti ve ben ona düşmekten kendimi alamadım. Çıplak göğsünün sert hatları benim yumuşak kıvrımlarımla çarpıştığında, yanmış gibi oldum. "Ben bir ejderhayım, Snow. Benim olanı vahşice korurum ve şu anda *sen benim malımsın*. Sen bana *aitsin*. Seni koruyorum. Senin hiçbir parçan benden ayrı kalmayacak. Anlıyor musun?"

Odasındaki hava daha mı seyrek? Neden nefes alamıyorum?

Bir kez daha ciyakladım ve ilk kez Slade Riverson'ın gerçek, samimi bir gülümsemesini gördüğümü sandım. Piç kurusu kendinden oldukça memnun görünüyordu. "Anladığın için memnunum," diye mırıldandı ve bilgisayarının başına dönerek beni serbest bıraktı. "Birkaç saat sonra görüşürüz."

Kafamda çığlık çığlığa bir statik duvar vardı, odadan çıkıp otomatik pilotta hareket ederek Kellan'ın odasını tamamen geçip kendi yatağıma ulaştım. Slade ile olanlar yüzünden saatlerce uyanık kalacağımı sanıyordum, ama onun sapık duvarı beni hiç rahatsız etmemiş gibi, çok çabuk uykuya daldım.

Bu alfa erkeklerin beni yakından takip ettiklerinin farkında değildim sanki. Slade'in arka planda ejderha-Batman rolünü oynadığını bilmek içimi rahatlatıyordu. *Ejderha adam mı?*

Uyuduktan ve zihinsel kapasitem güçlendikten sonra bu konuyu tekrar ele alacaktım.

Saatler sonra uyandığımda, alfa erkekler tarafından çevriliydim. Hunter ve Kellan ikisi de yatağıma girmişlerdi ve ilk tepkim panik olmak olmalıydı - her iki yanımda birer alfa erkekle uyanmak benim için normal bir durum değildi - ama tek hissettiğim şey memnuniyetti.

Aralarında uzanmış bedenim fazlasıyla rahattı. Sağ bacağım Hunter'ın bacağına atılmıştı, eli sahiplenircesine uyluğumu kavırıyordu. Eli, içimdeki düşük zonklamaya çok yakın bir yere kaydı ve Kellan sol tarafımı sarmış, eli kıcıma dokunmuşken, onlara karşı kendimi tutamadan kıpırdadım.

"Mhmmm," diye mırıldandı Hunter, bana daha da yaklaşarak beni neredeyse ezip geçecek şekilde. "Bizden bir şey mi istiyorsun, bebeğim?" Dudaklarını boğazıma bastırdı ve açılmış dudaklarımdan ihtiyaç dolu bir inilti döküldü.

Onun lezzetli ses tonu, bacaklarımdan arasında durmadan zonklayan davul sesini hafifletmedi. Etrafım sarılmışken, boğazımdaki ısırik, beşli grubumuzun henüz tamamlanmadığını hatırlatmak için zonkluyordu. Kaderi ve tanrıçamızı yatıştırmak için üç iz daha gerekiyordu ve onlara nasıl direneceğimi hiç bilmiyordum.

"Hayır," diye boğuk bir sesle cevap verdim, o güldüğünde hiç şaşırmadım.

Ah, onun kahkahası en sevdiğim seslerden biriydi, sanki en sevdiği yemekmişim gibi beni yerken çıkardığı derin inilti sesinden sonra ikinci sıradaydı.

Hayır, Emme. Neden, neden bunu azgın düşüncelerime ekledim ki?

"Ne düşünüyorsun, sinir bozucu yavru?" Hunter, kafasını benim tenimin kokusunu kokladığı yerden kaldırıarak sordu. "Küçük omega bize mi yalan söylüyor, yoksa kendine mi?"

Kellan esnedi ve kıkırdadı, başını boynumun yanına gömdü, dudakları ısırik izini okşadı, bu da içimi şiddetle kasılmaya başladı. "İhtiyacı var gibi kokuyor," diye mırıldandı, sesi derindi. "O tatlılık dün gece rüyalarımın girdi ve bu sabah uyanmak beni çok mutlu etti." Her kelimenin arasında yanan cildime öpücükler kondurdu.

Hunter dudaklarını yanağımdan boynuma doğru kaydırды. Hassas cildime sürtünen sakalı, beni çarşafırlara tırmanmaya ve kendimi yere sabitlemeye zorlayan lezzetli bir sürtünme yarattı. "Dur, hayır," diye nefes nefese kaldım, kendi lanet olası uyarılmamdan boğuluyordum. "Yapamayız. Hunter'la da bağ kuramam... Lanet olsun."

Hunter'ın cevabı, Slade'in gömleğini tutup, sertleşmiş meme uçlarım görünene kadar sıkıca çekmek oldu. Gözleri daha da fırtınalıydı.

eğildi ve tepe noktasına dilini uzattı, kumaşın içinden ağzına emdi. O kadar iyi hissettirdi ki, sağ elimi saçlarına geçirip onu orada tutmaya çalıştım. "Bebeğim," diye hırıltılı bir sesle konuştu, "Karışık sinyaller veriyorsun. Seni boşaltmamı istiyor musun, istemiyor musun?"

"Evet!" diye bağırdım. "Ama... seks yok." Seks sırasında onun beni sahiplenmesini yalvarırdım. Yalvarır ve pes ederdim.

Hunter'ın homurtusu canavarın derinliklerinden yükseldi ve başını kaldırdığında, Kellan'ın boğazımı öperken dönen bakışları tamamen kurt gibiydi. "Anlaşmayı biliyorsun, Emme. Son sahiplenme için bana yalvaracaksın ve o zamana kadar, bu kadarla yetineceksin." Bu söz üzerine Kellan başını kaldırdı ve Hunter'a göz kırptı. "Onu ilk ben sahiplendiğim için kızgın mısın? Senin, hak sahibi alfa olarak bu hakkı olduğunu hiç düşünmedim bile." Kellan durakladı ve başını salladı. "Ama bunun için özür dilemeyeceğim. Ben asla asla asla bir hiçbirpaylaştığım Shortcake Shortcake ile benim aramda paylaşılan her şey için özür dilerim."

Hunter burnunu çekerek, muhteşem saçlarını eliyle taradı ve saçları alnına düştü. "Hala hayattasın, değil mi, yavru? Sen benim sürümün bir parçasısın ve hepinizi güvende tutmak benim görevim. Bağlanma hayatını kurtardı, bu yüzden bunun nasıl olduğu konusunda asla kızmayacağım. Emmeline ve benim de zamanımız gelecek."

"Hâlâ buradayım," diye mırıldandım, aşırı ısınmış, azmış ve bu konuşmadan yüzde yüz bıkmış hissederek.

"Evet, öylesin," diye şaka yaptı Kellan, eğilip dudaklarıma öpücük kondururken. "Ama dün gece neden yatağımdan kalktın? Asıl soru bu."

Hunter, gömleğimi kaldırıp dudaklarını karnıma bastırarak dikkatimi dağıttı. "Çünkü Slade onu gece odandan kaçırdı," dedi öpücükler arasında.

Sarsıldım ve neredeyse Kellan'a kafa atacaktım. "Bunu nereden biliyorsun? Senin de takipçi duvarın mı var?"

Hunter'ın kahkahası tenimde yankılandı ve o kadar iyi hissettirdi ki, dünyadaki her şeyi unuttum, sadece beni tatmak için dışarı çıkan nefesinin ve dilinin hissini hatırlıyorum.

"Tabii ki öyle," dedi Kellan eğlenerek. "O, tanrı kompleksi olan bir kontrol manyağı. Stalker duvarı olmadan nasıl her yerde aynı anda olabilir ki?"

stalker duvarı olmadan nasıl her yerde birden olabilir ki?"

Bu alfaları çok abartılı buluyordum, ama *lanet olsun*, onları seviyordum. Onları, kendim ve akıl sağlığım için güvenli olandan daha fazla seviyordum.

Hunter bacaklarımın arasına kayarak başını eğip burnunu cinsel organıma sürterek beni koklamaya başladığında, konuşma yarıda kaldı. Göğsü en sevdiğim sesi çıkardı ve yüzünü gömerek klitorisime ıslak, ağzı açık bir öpücük kondurdu, sonra dilini kıcıma doğru kaydırıp tekrar yukarı çıkardı.

Kellan dudaklarımdan çıkan çığlığı yakaladı ve ben daha fazlasını isteyerek ağzımı ve bacaklarımı açtım. Asla bağlanmayacağıma yemin ettiğim alfa erkeklerle ilk üçlü seksimi yapıyorum olması endişe verici olmalıydı. Ama bu kadar iyi hissettirirken, sadece tutunup keyfini çıkarmaktan başka bir şey yapamazdım.

Hunter dilini klitorisimde dolaştırdı ve ben utanmadan yüzüne binip anında ve güçlü bir zevk aldım. O çekildiğinde çığlık attım, ama o bir parmağını, sonra ikinci parmağını içime sokup sert ve hızlı bir şekilde hareket ettirdiğinde sakinleştim. Bu beni o kadar hızlı bir orgazma sürükledi ki, çığlık atıp Kellan'a sarıldığımda gerçeklikle bağımı kısa bir süreliğine kaybettim.

"Siktir, senin orgazm olmanı izlemekten asla bıkmayacağım, güzelim," diye fısıldadı Kellan, en yumuşak bakışlarla bana bakarak. "Şimdi senin içine girmem lazım. Lütfen."

Güzel eşim. Kalbim kabardı ve gözlerime dolan yaşları tutamadım.

Güzel kızdan bir üst seviyeye geçmişti ve bu, bağımızın bir başka tamamlanmasıydı ve bu da çok mükemmel hissettiriyordu.

"Lütfen, bebeğim," diye tekrar yalvardı ve ben de onun yalvarışını en sevdiğim şeylerden biri haline getirdim.

Başımı salladım. "Evet, bunu çok isterim."

Kellan'ın yüzü birden aydınlandı. "Onu bana ver Alfa Hunter," dedi, yataktan neredeyse zıplayarak. "Eşime ihtiyacım var."

"Bizim eşimiz," diye homurdandı Hunter ve ben, o bir kez daha dilini içime kaydırıp başını kaldırmadan önce, dudakları parlak ve gözleri vahşi bir şekilde inledim.

"Doğru," diye cıvıladı Kellan. "Bizim eşimiz. Sonsuza kadar bizim."

Duygularım patlayan bir baraj gibi taştı, ama zevke odaklanarak gözyaşlarımı tutabildim. Bu bağın diğer karmaşıklıklarıyla daha sonra ilgilenecektim.

Kendimi kaldırarak, ellerimin ve dizlerimin üzerine çöktüm ve ağrıyan karnımı Kellan'ın yüzüne bastırdım. Derin ve boğuk bir inilti çıkardı. "Hala öldüğümü düşünüyorum."

Elleri kığımın üzerinde kayarken, dilini kıvrımlarımın arasında gezdirerek orgazmımın son damlalarını yaladı. Ona doğru sırtımı kavisledim ve başımı kaldırıp Hunter'ın bizi yırtıcı bir bakışla izlediğini gördüğümde, ona yaklaşması için işaret ettim.

Hak sahibi alfa, dizlerinin üzerinde ilerleyerek tam önümde diz çöktü. Geniş penis başı, boxer şortunun kenarından dışarı çıkmıştı ve şişmiş ucundan sızan ön sıvı beni her yönden baştan çıkarıyordu. Onu tekrar tatmak için sabırsızlanıyordum.

"Oh, lanet olsun. Daha fazlasına ihtiyacım var," diye nefes nefese söyledim.

Hunter'ın bakışlarındaki gri renk koyulaştı ve pozisyonunu değiştirerek yüzümü penisine yaklaştırdı, mocha kokusunu içime çekmeme izin verdi. Kellan yüzünü bacaklarımın arasına gömdü, yalayıp emdi ve geri çekildiğinde üzüntüden neredeyse ölecektim.

Neyse ki, kalın penisi hızla ağzının yerini aldı ve girişime bastırıldığında, yavaşça, santim santim içime girerken ben çığlık attım. Hunter dikkatimi çekti, parmakları saçlarımı okşarken beni artık boxerinden kurtulmuş olan penisine çekti.

Kellan tamamen oturduğunda, onun büyüklüğü, zevk beni alt üst etse bile, kaslarımın bu istilaya karşı çıkmasına yetecek kadar büyüktü. Ona doğru sallandığımda, Hunter'ın ucunu yaladım, sonra onu ağzıma mümkün olduğunca sokmaya çalıştım.

Onların büyüklüğündeki alfaları almak kolay değildi, ama Hunter kocaman elini başımın arkasına koyup, gözlerim yaşarana ve çenem ağrıyana kadar boğazıma doğru ittiğinde ve Kellan tekrar içime girmek için tamamen dışarı çıktığında, saf zevk vücudumu ikisi için de açtı.

Kellan tekrar tamamen içime girerken ağır testisleri klitorisime çarptı ve ben Hunter'ın penisinin etrafında nefes nefese kaldım

. İkiisi birlikte hareket ederek beni ikinci kez yıkıcı bir orgazma ulaştırdıklarında, bu his çok fazlaydı.

Bu, daha derin ve daha yoğun boşalmalardan biriydi ve spermimin Kellan'ın penisinin etrafına sızdığını hissettim. O eğilip boşalmamı sildi ve parıldayan parmağını Hunter'a doğru uzattı.

"Onu tatmak ister misin, Hunt?" Sesi boğuktu ve hak sahibi alfanın bunu isteyeceğinden emin değildim, ama sonra eğilip Kellan'ın elini yaladı ve karşılık olarak inledi.

"İkiniz biraz yalnız kalmak ister misiniz?" diye boğuk bir sesle sordum, o etkileşimi görünce içim sıkıştı.

Hunter homurdandı. "Biz öyle değiliz, ama senin her bir parçanı seve seve paylaşıyoruz, küçük omega. Sen bizim beşli grubumuzun merkezisin. Bizim kalbimiz."

"Kalbimiz," diye fısıldadı Kellan. "Ve ruhumuz."

Yine parçalandım ve bu sefer Hunter da benimle birlikte düştü, boğazıma tuzlu tatlı boşalmasını dökerken adımı fısıldadı. Her damlayı yudumladım ve Kellan'ın bizi takip etmek için daha sert itişleri başladığında, bu anı nasıl aşabileceğimi merak ettim.

BÖLÜM 33

EMME

Maça hazırlanırken telefonum birkaç kez çaldı.

■

Ölümden Dönüş: Lanet olası maç günü geldi, takım. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsunuz. Herkes 22 numaralı formayı giyecek ve en az yirmi dört saat boyunca beni hokey tanrısı olarak tapınacaksınız.

■

Care Bear: Kel. Hokey tanrılarına yemin ederim. Rutini bozma. Yapma. Seni keserim.

■

Care Bear: Ne. Lan. Bu. Benim. Sohbet. Adım. Ne? Geri değiştireceksin yoksa yeni adın Cehennemden Mesajlar olacak.

■

Back From the Dead: Biliyorsun, ben doğrudan Eternal Paradise'a gideceğim. Sonuçta ben iyi bir çocuğum.

Kellan'ın övgü takıntısı benim için biraz saplantıya dönüşmüştü ve mesaj dizisini okurken yüksek sesle güldüm. Slade bana telefonumda mesajların boyutunu ve gölgesini değiştiren bir *disleksi* yazı tipi gösterdiği için sesli metin özelliğini eskisi kadar sık kullanmam gerekmiyordu. Yakında daha fazla ders vereceğine söz vermişti ve bu kez bu ihtimal heyecan vericiydi.

ÖLÜMLERDEN DÖNEN CARE BEAR'IN ADINI DEĞİŞTİRDİ

Fluffy Care Bear: Bir kez daha kendine iyi çocuk de, Golden. Bir. Kez. Daha. Lanet. Olsun.

Fluffy Care Bear: KELLAN. Yeter, bugün seni tahtaya yapıştıracağım. Diğer takımı siktir et. Senin peşindeyim.

Back From the Dead: Hayır, bunu yapmazsın. Beni seviyorsun, seni yaşlı yufka yürekli. Eminim ben ölürken ağlamışsındır.

ÖLÜMLERDEN DÖNEN, FLUFFY CARE BEAR'IN ADINI DEĞİŞTİRDİ

Finley'nin bu seferki isminin ne olacağına dair beklentinin yarattığı heyecan, bu sohbeta fazlasıyla kapıldığımı gösteriyordu. Bu mesajlaşmaları gerçekten çok seviyordum ve bugün Finley henüz sohbetten ayrılmadığı için bu his her zamankinden daha güçlüydü.

Big Daddy Alpha: Little Omega, yaklaşık yirmi dakika sonra çıkmaya hazır olacağız.

Bu iki aptal çoktan maça doğru yola çıktı. Bu sefer kendi sahamızda oynamadığımız için otobüs tüm takımı götürüyor. Maç, Golden Claw'ın diğer tarafındaki Golden Dashers'in sahasında oynanacak.

BİG DADDY ALPHA ADINI DEĞİŞTİRDİ

Pretty Mate: Hazırlanıyorum. On dakika sonra aşağı inerim.

Sohbetteki yeni ismimi görünce kalbim bir an durdu ve Kellan'ın kullandığı şekilde "dostum" diye çağrılmaya alışabilecek miyim diye merak ettim. Bir sahiplenme. Sonsuza kadar.

Build a Bear: Onların ev sahibi avantajı var, ama bizim de bir avantajımız var...

Back From the Dead: Emme'nin yüzü sikinde sana şans getirecek mi?

Yüzüm kızardı ve odada benim heyecanlı halimi görecek kimse olmadığı için çok mutluydum. Gerçi, çeşitli takipçilerim muhtemelen yine de izliyorlardı.

BÜİLD A BEAR SOHBETTEN AYRILDI

Süreceği kadar güzeldi ve dürüst olmak gerekirse, bu bizim için bir grup olarak büyük bir gelişmeydi.

■

Slade: Ailenin çoğu bugün Kellan'ın geri dönüş maçında bizimle olacak. Hazır ol, Snow.

Ah, Slade de sohbettedi, artık
Scary Shifter'ı kullanmıyor olsa da.

Kahretsin, burada kalp gözlerle mi oturuyordum? Hepsi görünmez güvenlik kameraları aracılığıyla söz konusu kalp gözleri mi izliyorlardı?

■

Pretty Mate: Hazırım. Hepsini tanımak için sabırsızlanıyorum.

Bir dakikaya ihtiyacım vardı, telefonumu banyo dolabına attım ve saçımı kurutup minimal makyaj yaparken bir sonraki zil sesini görmezden geldim. Yine Kellan'ın forması giydim, ama yanağımın köşesine küçük bir turkuaz renkli 34 rakamı eklemeye karar verdim. Finley'i özellikle sevdiğimden değil, ama bugün takımın desteğini ve birliğini göstermek gerektiğini hissettim. Özellikle son zamanlarda olan biten her şeyin ardından.

Evden ya da aile mülkünden çıkıp bunu ilk elden deneyimlemedim, ama Cora bana Golden Claw çevresinde dedikoduların dolaştığını söylemişti. Herkes Silver City'de ne olduğunu, benim gerçekte kim olduğumu ve annemin eski sürüsünün neden beni kaçırmaya çalıştığını merak ediyordu. Ben de bu soruların cevaplarını öğrenmek istiyordum.

Hazır olduğumda, telefonu tekrar elime aldım ve sonraki birkaç mesajı dinledim.

■

Slade: Ünlü son sözler. Aile çok zorlu olabilir, ama onları hizada tutacağım.

Call Me Daddy: Bugün kimseyi öldürme, Slade. Bu karışıklığı temizlemek için ne zamanım ne de enerjim var.

Call Me Daddy: Lanet olsun, Kellan. Adımı yine nasıl değiştirdin? Dinle, neredeyse ölecektin, bu yüzden bir gün daha mühlet veriyorum. Ama yarın geldiğinde işlerini yoluna koy, yoksa o cadı büyüsünü köpük banyosu gibi hissettireceğim.

Hunter'a verdiği yeni isme ve bu sohbetler sırasında Kellan'ın sadece Slade'den korkup ona bulaşmamasına güldüm.

Pretty Mate: Neden Slade'in sevimli bir takma adı yok?

Tehlikeli alfaları kışkırtma ihtiyacımın nereden geldiğini asla bilemeyeceğim. Ama işte buradaydık.
Tövbe etmeyen.

Ölümden Dönen: Onda var! Onun adını o kadar çok değiştirdim ki... Hiçbir zaman tutmadı.

Kafamda Slade'in alaycı gülümsemesini canlandırdım, bu da bana onun takipçi duvarını ve teknolojiyi manipüle etme şeklini hatırlattı.

Slade: *Sırıtan yüz* *Kafatası emoji*

Korkutucuydu, ama bu onun dokunulmaz olduğu anlamına gelmiyordu.

Onun *duvarıyla* yüz yüze geldikten sonra, niyeti iyi olsun ya da olmasın, planımın son adımlarını ince ince işleyerek *onun* hayatına biraz *kargaşa* katmaya karar verdim. Birinin onun rutinini altüst etmesi gerekiyordu ve o kişi bendim.

Karşılaştığım sorun, evi dolduran *Reeves Industries kameralarıydı*. Kendi başıma bir çözüm bulamayınca

, Cora'ya onlardan saklanmanın bir yolunu bilip bilmediğini sordum ve o da bir fikri olduğunu ve Warrick ile konuşacağını mesajla cevapladı.

Ayrıca ihtiyacım olan diğer malzemeleri de sipariş etmişti, böylece Slade'in izleyebileceği bir Emme izi kalmamıştı.

Ölümden Dönüş: Şu anda buz pistindeyiz. İçeri girme zamanı. Tribünde yüzlerinizi arayacağım. Özellikle senin, güzelim. Seni seviyorum. *kırmızı kalp emoji* *pembe kalp emoji* *kırmızı kalp emoji**pembe kalp emoji*

O üç kelimeye bakarken nefesim kesildi. Bu yeni yazı tipinde, kelimeler sağlam ve sabitti. Tüm dünyanın görebileceği kalıcı bir ifade.

Elbette, Kellan bizim bağlandığımızdan beri bunları birçok kez yüksek sesle söylemişti ve ben de ona karşılık vermiştim, ama onun sevgisini yazılı olarak görmek... Kalıcı hissettirdi. Rüzgarda kaybolan fısıltılardan daha fazlası.

Parmaklarım telefonun üzerinde uçarken gözyaşları yanaklarımdan süzülüyordu ve yazım denetimi çalışmasaydı, ağlayarak yazdığım bu karmaşık mesajı kimsenin anlayabileceğini sanmıyordum.

Güzel Eşim: Ben de seni seviyorum, Kellan Jackson. Senin eşin olduğum için çok gurur duyuyorum ve seninle gurur duyuyorum. Bugün onların canına oku.

Onu neredeyse kaybettikten sonra, duygularımı daha fazla saklamamaya karar verdim. Birlikte geçireceğimiz son anın ne zaman olacağını asla bilemezdik ve sahip olduğumuz her anı, her şeyi söylemem gerekiyordu.

Diğer iki alfa için de oldukça güçlü hislerim vardı, ama üçümüz *henüz o noktaya* gelmemiştik. Özellikle Slade, hayatı buna bağlıymış gibi beni takip etse de. Hunter'a gelince... Onun davranışlarının, beni gerçekten istediğinden ziyade, yükümlülük ve sürü arkadaşlarını güvende tutma arzusundan kaynaklandığından hala emin değildim.

Telefonumu ve paramı kot pantolonumun cebine koyduktan sonra, yanaklarımda kalan nemi sildim, Finley'in numarasını düzelttim ve odamdan çıktım.

Hunter ve Slade koridorda beni bekliyorlardı ve ben onları beklemediğim için birden durdum. Devasa omuzları koridoru dolduruyordu ve ben onların arkasını görmeye çalıştım. "Ne... ne oluyor? Her şey yolunda mı?"

"Her şey yolunda," dedi Hunter, gevşeyen at kuyruğumun saçlarını geriye doğru tarayarak. "Bugün yanımızdan ayrılmayacaksınız. Düşmanlarımız hâlâ dışarıda ve bizi yeni gölgelerin olarak düşünebilirsiniz."

"Çok yaklaşan herkesi öldüreceğiz," dedi Slade, gözleri nötr ifadesine rağmen parlıyordu.

Kafamı sallayarak iç geçirdim. "*Çok yaklaşan herkesi öldürmeyi* B planı yapalım, *onları korkutup* kaçırmayı da A planı yapalım."

Slade, teklifimi düşünürken başını eğdi. "Evet, sanırım bu kabul edilebilir. Zaten plan A'yı görmezden gelip intihar etmeye karar verirlerse, onları öldürmek sadece bir saniye sürer."

Gülümseme. Onun psikopat tarafını teşvik etme. Ama neden bu kadar sevimliydi ki? Bu, birlikte kapana kısıldıktan sonra oluşan bir tür travma bağı olmalıydı. Her neyse, tek taraflı bir bağdı, çünkü Slade'in bundan herhangi bir travma yaşadığını sanmıyordum.

Hunter, pek kimsenin duymadığını düşündüğüm nadir, samimi kahkahalarından birini atarak benim sakinliğimi bozdu. "Peki, planlarımızı belirledik, hadi oyuna geçelim."

Karnımda küçük heyecan kıvılcımları dans ediyordu ve kendimi rastgele "Ben sürebilir miyim?" diye sorarken buldum.

Alfalar beni sürekli yolcu prensesi gibi davranmaya meyilliydi ve bundan nefret etmesem de direksiyon başında olmayı özlüyordum. Ya da motosikletin. Son seferki biraz felaket geçse de.

Bugün biraz daha eğlenmek için harika bir gün gibi görünüyordu. Kellan hayattaydı.

Ve ligde şu anda dördüncü sırada olan Golden Dashers'ı, en üst sıradaki takımımızın yok etmesini izleyecektik. Bir haftadan fazladır kimse beni kaçırmaya çalışmamış olması da cabası.

Hunter merdivenlerden inerken beni ağır kolunun altına aldı. "Biliyor musun, Emme..." Sesi neşeli geliyordu, ki bu

çok tuhaftı. "...bugün sen sürebilirsin. Tek kural, yeni, güçlendirilmiş araçlarımızdan birini seçmen. Kimsenin seni yine lanet bir roketle havaya uçurmasına izin vermeyeceğiz."

Ben de bunu önlemek istediğim için itiraz etmeye niyetim yoktu. "Seçeneklerim neler?"

Slade bize doğru baktı. "Dün dört tane teslim edildi. Bir siyah Gelandewagen, bir Range Rover, bir Cullinan Rolls ve bir Hummer var."

Önceki heyecan, bir anda patlama yaşadı. "Seçim yapmak istemiyorum," dedim heyecanla. "Bu, çocuklarım arasında seçim yapmak gibi bir şey. Hepsini nasıl sürebiliriz ki?"

"Gelandewagen'in ne olduğunu bile sormadın," dedi Slade, sanki beni bu konuda yakalamayı ummuş gibi.

Kollarımı kavuşturup Hunter'ın iri gövdesinin arkasından ona bakarak başımı salladım. "Beni hep küçümsüyorsun. Ama Mercedes'leri bilirim, ejderha. G-Wagen en sevdiklerimden biri. O bebeği offroad'da görmüş müydün, hala havalı ve güzel görünüyor."

Slade'in cevap veren gülümsemesi gurur dolu bir ifade taşıyordu ve o başını salladığında, göğsümde yükselen sıcaklığı görmezden gelmeye çalıştım.

"O zaman kararını vermişsin gibi görünüyor," dedi Hunter. "Merc bizim kazananımız."

"Ama Rolls..." Sahte bir ağlama taklidi yaptım.

Hunter yine güldü ve bu noktada, bunun kıyamet mi yoksa cehennemin donması mı olduğundan emin değildim. Her iki durumda da, bu felaket bir durumdu.

"Hepsini sürmek için bolca fırsatın olacak. Şimdilik, Mercedes'ine binelim."

Ben hareketsiz kaldım ve eğer o benden iki yüz kilo daha ağır olmasaydı, Hunter'ı durdurmak için onu sürükleyebilirdim. Ama o bizi ilerlemeye devam ettirdi, ayaklarım yere zar zor basıyordu. "Mercedes'im mi?" Bu iki kelimeyi çıkarmak için büyük bir çaba sarf ettim.

Hunter'ın sırtışı yavaş ve tembeldi ve ben bir kez daha kurt tarafından takip edilen tavşan gibi hissettim.

"Senin, bebeğim. Ve buna alışsan iyi olur, çünkü sana lanet olası dünyayı satın alacağız."

Ama... ama... "Çalışıp bir şeyler satın alabilirim," diye kekeledim. "Kendi paramı kazanmam lazım." Yani, G-Wagen alacak kadar param yoktu, ama bu denemeyeceğim anlamına gelmezdi. Onların bana lüks bir yaşam tarzı finanse etmelerini asla beklemiyordum; hayatım boyunca neredeyse hiçbir şeyim olmadan hayatta kalmıştım ve bu sorun olmamıştı.

Garajda, şimdiye kadar gördüğüm en parlak, en güzel, en zarif siyah G-Wagen'in yanında durana kadar protestolarımı sürdürdüm, ama o beni tamamen susturdu. Ben hayranlıkla bakıp ağzımın suyunu akıtarken, Slade eğilip parmağının ucunu çeneme bastırarak ağzımı kapattı.

"Artık çalışmak zorunda değilsin, Snow," dedi. "Sen bizim sürümüzün bir parçasısın, bu da artık bir milyarder olduğun anlamına geliyor. Hunter tüm banka kartlarını hazırladı."

Boğazım kurumuştı ve önümdeki zarif Alman şaheserine bakmak istesem de, parlak siyah yüzeyde, iki daha da zarif alfa arasında kendi yansımamı görebiliyordum.

"Ya sizinle asla gerçek bir bağ kuramazsam?" diye mırıldandım, herkese ilişkimizin karmaşıklığını hatırlatmam gerekiyordu. Onlardan biriyle bağ kurmuş olmam ve hepimizin hala hayatta ve iyi olmamız, hepimizi, *özellikle de beni*, gelecekteki mutluluk konusunda yanlış bir algıya sürükleyebilirdi.

"Bir çaresini buluruz," dedi Hunter ve alnıma kısa bir öpücük kondururken sesi kızgın ya da üzgün gelmiyordu. "Sürü paramızı seninle paylaşmamız, bizimle bağ kurmana, bize itaat etmene ya da normalde yapmayacağın seçimler yapmana bağlı değil."

"Sunduğumuz şeyin hiçbir koşulu yok," diye ekledi Slade. "Bu tamamen gönüllü bir şey ve sana yardım etmek bizi mutlu ediyor."

Onlar için de aynısını yapmak istedim. Alfa'lara destek ve anlayış göstermek olsa bile, onlara yardım etme düşüncesi beni mutluluk ve memnuniyetle doldurdu.

Şimdi tek yapmam gereken, her şeyin etrafımızda çökmesini nasıl önleyeceğimi bulmaktı.

BÖLÜM 34

FINLEY

Kenzo yanıma oturdu, dolaba yaslanarak patenlerinin bağcıklarını daha sıkı bağladı. "Cap'in geri dönmesi çok iyi oldu," dedi, rahatlamış bir sesle.

Bugün kardeşimle birlikte buzda olmak nasıl bir duygu olduğunu "iyi" kelimesiyle tarif etmek yetersiz kalırdı. Takım arkadaşlarımızın arasına girip omuzlarına vurarak ve onlarla sohbet ederek şenliği soyunma odasını doldurmuştu bile.

O olmadan bir maç kazandık, bir maç kaybettik ve ben her ikisinde de berbat oynadım. Her yerdeydim, kolay gol fırsatlarını kaçıırıyordum, sanki orada yokmuşum gibi puck ve takım yanımdan geçip gidiyordu.

Bunun bir kısmı, normal maç öncesi rutininin olmamasıydı. Kellan olmadan, zaman ve mekan algımı tamamen kaybetmiştim, hatta son maçımıza formam olmadan geç kalmıştım. Hızlıca ütülenmiş bir numara ile yedek bir forma giymek zorunda kalmıştım, ama aynı şey değildi. Formam benimle tüm maçları birlikte geçmişti ve yıpranmış ve yamalı olsa da, yenisini almaya izin vermedim.

Sırf lekелendi diye bir şeyi atmazsın. Onun tüm kusurlarını seversin.

Evet, kısmen rutinimden yoksun olmamdı, ama çoğunlukla... Kellan olmadan kalbim bu işte değildi. Hokeyin benim sürümden önce gelmediğini anladım, bu da öğrenmesi zor ve *önemli* bir dersti.

"Bugün için hazır mısın?" Kenzo, sessiz kaldığımda sordu, benim için endişesi tamamen geçmemişti. Daha iyi bir durumda olabilirdim

ama yine de iyi bir durumda değildim.

"Hazırım," diye onayladım, zorla gülümsemeye çalışarak. "Kellan için endişelenmeden ve stres yapmadan oynayabileceğim için heyecanlıyım. Kel her an durumunun kötüleşip bizden ayrılabilceği için evden çıkmak bile yanlış geliyordu. Şimdi o burada, herkesi sinir ediyor ve bu çok doğru geliyor."

Kellan, sanki sihirli lambayı ovup dilek tutmuşum gibi ortaya çıktı. "Ben ölürken resmen ağladı," dedi Kenzo'ya, yanıma ağır ağır otururken.

Kaleci Carlson yüksek sesle güldü. Lanet olası aslan şekil değıştiren, böyle güldüğünde sanki bir sırtlan gibi ses çıkarıyordu. "Bebek ayı her zamankinden daha huysuzdu. Lewis'e sorabilirsin."

Lewis da bir başka defans oyuncusuydu ve yıllardır birlikte oynamamıza rağmen, bizler aralarında dostane bir rekabet olan rakiplerdi. Ara sıra müttefik de oluyorduk. "Ben puck'ı hareket ettirmeye çalışırken yüzüme karşı çıktı," diye hatırlattım onlara. Lewis kendi saçma sapan versiyonunu anlattıktan sonra, soyunma odası kahkahalar ve tartışmalarla çalkalandı, herkes olan biten hakkında kendi görüşünü dile getirdi.

"Ne yaptın?" diye sordu Kellan, Emme'nin ısırığının izi görünür hale gelene kadar elini o bölgede kaşıyarak, her zamanki gibi takıntılı bir şekilde.

"Maç sırasında onu yere devirdim," dedim kısa bir şekilde, başımı sallayarak. "Ağı temizlemeye çalışırken diğer takımla ve *kendi lanet takımım*la savaşmam gerekmemeli. O da bunu biliyor."

Kenzo burnunu çekti. "Ama cidden, sen ölürken ağladı mı bilmem lazım. Onu hiç ağlarken görmedim. Slade'den video görüntülerini istemelisin." *Eski* en iyi arkadaşım karnını tutarak daha da çok güldü. "Sonsuza kadar şantaj malzememiz olur."

Sekiz yaşımdan beri kimse beni ağlarken görmemişti. Annem babamı bıçaklamış ve neredeyse öldürmüştü. O ilk seferdi ve benim zayıflığım onun hayatına mal olmuştu. Bir daha asla duygularımın başkalarını tehlikeye atmasına izin vermeyeceğime yemin ettim.

Christian, odada dolaşırken büyük bir dikkat dağıtıcıydı, takımın çoğu Lewis tartışmasını geride bırakmıştı. Koçun gelmesini beklerken, dördümüzün tekrar maç öncesi bağcıklarımızı bağlaması doğru geliyordu.

Kellan ellerini başının arkasına koyarak geriye yaslandı ve uzandı. "Sanki Slade'in Emme ile ilgili olmayan görüntüleri varmış gibi. Yemin ederim, her gece ininde yatakta uyuyan güzel omega'mıza bakarak mastürbasyon yapıyor."

Doğru. Uyuyor.

Koridorun sonundan bile Kellan ve Hunter ile birlikte olduğunu duyabiliyordum ve gece aktivitelerinde uyku faktörünün rol oynamadığından oldukça emindim. Gürültü önleyici kulaklıklar ve uyku hapları için tanrıçaya şükürler olsun. Bu günlerde pek işe yaramadıkları için değil tabii. Şifacılar sonunda direnç geliştireceğimi söylemişlerdi ve görünüşe göre o zaman gelmişti.

Kellan elini bir kez daha ısırik yerine bastırdı. "Şu anda ne kadar mutlu olduğunu hissetmelisin." Bir başka şekil değiştireninden duyduğum en memnun iç çekişi yaptı. "Alfalar ona sürmesine izin verdi ve o da sokaklarda hızla ilerliyor, direksiyon başındaki becerileriyle o iki şanslı pisliği tahrik ediyor."

Öne doğru kayarak vücudumu ona doğru uzattım. "Bağ aracılığıyla onun hakkında bu kadarını anlayabiliyor musun? Beşli tam olarak oluşmamışken bile mi?"

Dudaklarının köşesi seğıirdi ve sonra yüksek sesle güldü. "Hunter boşlukları doldurmak için birkaç mesaj ve bir resim göndermiş olabilir, ama onun sevincini kesinlikle hissedebiliyorum. Garip, ama aynı zamanda *her şey*. Bu duygu içimi kapladığında benim duygum olmadığını biliyorum, ama biz birbirimize bağlıyız, bu yüzden bir şekilde benim sevincim gibi geliyor. Kurtum mutlu bir tüy yumağı gibi. Emme'nin duyguları bana sızdığında, kar fırtınasında kaybolduktan sonra yazın sıcaklığına rastlamış gibi hissediyorum."

Buz Kraliçesi yaz gibi hissetmemeli. Bu, onun kişiliğiyle hiç uyuşmuyor.

"Bu arada, bu gece bir kar fırtınası bekleniyor," dedi Christian. "Sanırım ilk kar taneleri düşer düşmez kış koşullarımızdan birini düzenlemek için çalışıyorlar."

Koç ortaya çıkınca konuşma sona erdi. "Dinleyin, Kurtlar," diye bağırdı, gözlerinde aslan gibi bir parıltı vardı. "Öncelikle, kaptanımızın geri dönüp hazır olmasına şükrederim."

Herkes bağıırıp tezahürat yaparken Kellan havada kollarını salladı. "Teşekkürler, Koç," dedi, gözyaşlarını siler gibi yaparken. "Tekrar oynayacağım için çok heyecanlıyım, ayrıca kız arkadaşım, arkadaşlarım ve ailem de tribünde olacak, bu daha da güzel olacak. Bu gece onları mahvedeceğiz."

Daha fazla tezahürat ve bağıırışlar yükseldi ve adrenalinim yükselmeye başlayınca omzuna bir şaplak attım. Hokey ve paten kaymanın bana genellikle verdiği heyecan, Kellan olmadan daha sönük kalıyordu, ama bugün her zamanki gibi parlak bir şekilde alevlendi.

"Evet, öyle yapacağız," diye devam etti koç, tezahüratları keserek. Uzun zaman önce saygımızı kazanmış olduğu için sesini yükseltmesine gerek kalmazdı. Onunla konuşursak kusana kadar intihar hareketleri yapmamıza yardım ederdi. "Bu takım en büyük rakiplerimizden biri, özellikle de artık merkezde mutlak bir makine olan *Henderson* var. Hızlı, tank gibi yapılı ve acımasız. Onu küçümsemeyin."

Henderson'ın maç kayıtlarını incelemiştim ve endişe vericiydi. Boyu benimle aynıydı ve sanki dünyadaki son günüymüş gibi oynuyordu. Ebedi cennete ulaşmak için elinden geldiğince çok rakibi ortadan kaldırması gerekiyordu.

Onu durdurmaktan endişe duyduğumdan değil, ama bu her zamanki kadar kolay olmayacaktı. Parmaklarımı esnetirken, eliminator çoraplarımın her zamanki gibi işe yarayacağını umarak, biraz daha sıkı oturduğunu hissettim. Boxer şortum ve onun temsil ettiği şey hakkında düşünmek bile istemiyordum, ama en azından bu sezonun geri kalanında, onlar önemliydi. İster istemesek de, omega'yı yanımda taşıyacaktım.

Onun yine tribünde olacağını bilmek bende karışık duygular uyandırdı. Kellan'ın hayatını kurtarmıştı ve ona sonsuza kadar borçluydum. Bu yüzden, aramızdaki durumun değişmesi gerektiğine karar vermiştim ve bu beşlinin tam anlamıyla bir parçası olamasak da, medeni davranmayı öğrenebilirdik.

Bunu Kellan'a da söylemiştim ve o pislik başını geriye atıp gülmüştü. "Emme sana karşı her zaman nazik davranıyor dostum. Burada pislik olan sensin. Değiştirmesi gereken senin tavrın."

Ayım ayağa kalkmıştı, ama bu adil bir karardı. O benim travmamı tetiklemişti ve ben bir daha asla yumuşayıp incinmemek için öfkeme tutunuyordum. Onu yakınlaştıırıp sonra kaybetmek benim için hayatta kalabileceğim bir seçenek değildi.

Ve hala onu kaybedeceğimizden emindim. Bu, o ilk geldiğinden beri bizi hazırladığı kaçınılmaz bir gelecekti.

Koç konuşmasını bitirdiğinde, ısınmaya çıktık. Sopamı aldım ve ayağa fırladım, lastik zeminde zıplayarak maça hazırlandım. Kendi sahamızda oynamıyor olsak da, tribünlerde bizi destekleyen çok sayıda taraftar vardı.

Buzun üzerine çıktığımız anda, yüzümü soğukluk kapladı ve daha rahat nefes almaya başladım. Bununla kıyaslanabilecek hiçbir şey yoktu, başkalarının ne dediği umurumda değildi. Hayatımda bol bol seks yapmıştım ve seksi çok seviyordum, ama pürüzsüz buzun üzerinde ilk kayışım daha iyiydi.

Kellan ve Kenzo'nun iki yanımda hareket ederek, zikzaklar çizerek kayıyor ve kaslarımızı gevşetiyorduk. Diğer takım kendi sahasındaydı ve stadyumda kalabalıklar her iki takım için de tezahürat ve bağırışlarla gürültü patlak verdi.

Onu tribünde hissettim ve tüm çabalarımın rağmen oyuncular ve aileleri için ayrılmış koltukları aradım. Takımımızın yarısı çoktan yerlerine oturmuştu ve Emme, Hunter ile Slade'in tam ortasında oturuyordu. Cassidy, Hunter'ın diğer tarafındaki koltukta oturuyordu ve Slade'in diğer tarafında kimse oturmamıştı, bu her zamanki gibi normal bir durumdu.

Ben bakarken, Kellan yanıma geldi ve ben onun yorumuna hazırlandım. "O çok güzel," dedi, gözleri hayranlıkla parıltıyordu. "Kalbim patlayacak gibi hissediyorum. Keşke ben de onunla tribünde olsaydım."

Hokeyi omega için bırakma ihtiyacını görmezden gelerek -bununla başa çıkamazdım- ses tonumu hafif tuttum. "Tabii, patlamak üzere olan senin kalbin."

Kellan bana memnuniyetle sırıttı. "Tamam, kalbim ve sikim..."

"Jackson! Thornton!" diye bağırıldı Christian. "Kıçlarınızı... şey, popolarınızı bir saniye buraya getirin."

O, birkaç çocukla birlikte kapının yanında durmuş, formalarını uzatıyordu. Kellan ve ben onun yanına gittik ve birkaç dakika hayranlarla sohbet edip bazı eşyaları imzaladık. Promosyon ve halkla ilişkiler müdürümüz Layla, kenarda durup fotoğraf çekiyordu. Normalde ısınma sırasında hayranlarla buluşup selamlaşmazdık, ama

bunun belirli bir promosyon fırsatı için önceden ayarlanmış olduğunu düşündüm.

İşimiz bittiğinde, beş yaşında gibi görünen bir kıza nazikçe kafasına hafifçe vurdum. "Dikkatli ol tatlım," dedim, o da bana en az iki dişi eksik olan geniş bir gülümsemeyle karşılık verdi.

"Umarım kazanırsınız, Bay Eliminator."

Kahretsin. Kız çok tatlıydı.

"Anlaşıldı, tatlım. Şimdi ailenin yanına dön."

Kellan ve Christian çoktan ısınmaya dönmüşlerdi, ama ben ısınmaya devam etmeden önce onun güvende olduğundan emin olmak için onu izledim. Başımın yan tarafına bir bakış saplandı ve ona dönmeden önce onun Emme olduğunu anladım. İnkâr edilemez güzelliğe sahip yüzü, benimle küçük kız arasında bakışlarını gezdirirken şaşkınlık ifadesine büründü.

Belli ki benim de çocuklara karşı pislik gibi davranacağımı düşünmüştü, ama ben o pisliği bize güvenmek yerine kaçmayı tercih eden uçarı omegalar için saklıyordum. Hepimizin travmaları vardı ve ben başkalarını suçlayacak durumda değildim, ama aynı zamanda onunla tanışmadan önce travmamı kullanarak onu reddetmiş biri de değildim.

Barışı korumak için yeni planımı kabul etmiş olsam da, Emme'nin sürümüz için çok zayıf olduğuna hala inanıyordum. Zor durumlarla başa çıkamıyordu ve geri kalanımız onu hayatın içinde tutmak için çaba sarf etmek zorunda kalacaktık.

Kellan'la gayet iyi başa çıkıyordu.

AYİM her zaman sesini yükseltmezdi, ama konuştuğunda sözleri ağır basardı, bilinçaltımın derinliklerine yerleşen bir ağırlık. Bu konuda onunla tartışamazdım.

Emme'nin bana da söylediği gibi, o hiç kaçmaya çalışmamıştı. Kellan'la işler zorlaşıp karardığında bile. Onu yakından izlemiş, kırılıp bizi terk etmesini beklemiştim, ama o evden çıkmak bir yana, Kellan'ın yanından bile ayrılmamıştı. Ayrıca, inandığı her şeye karşı gelip, Kellan'ın hayatını kurtarmak için onunla bağ kurmuştu. Tüm bu davranışlar, onu doğru ve adil bir şekilde yargılamadığımı gösteriyordu.

Yine de, o özel sürü kardeşi herkesin en iyi yanlarını ortaya çıkardı, bu yüzden Kellan'ın omega'da da bunu ortaya çıkarması büyük bir sürpriz olmadı. Onun için, Emmeline'in hayatımızda kalmasını umuyordum

O, Kellan'a bağlıydı ve uzun süre ayrı kalmak ikisini de incitirdi. Bu da onun burada kalacağı anlamına geliyordu. İyi ya da kötü.

Sürü için onunla yaşamayı öğrenecektim ve belki bir gün arkadaş bile olabilirdik.

Daha tuhaf şeyler de olmuştu.

Bilinçsizce, ailemizin oturduğu stadyumun kenarına doğru kayıyordum ve Emme'ye ulaşmadan önce tanıdık yüzlere gülümsemeye zorladım kendimi. Dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı, sonra sanki rızası olmadan ortaya çıkmış gibi gülümsemeyi bastırdı.

Nedense bu beni olması gerekenden daha mutlu etti ve ona göz kırptım. Hiç şüphesiz bu hareket, hissettiğim kadar sert ve aptalca görünüyordu, ama kendimi tutamadım.

Gözleri biraz açıldı ve daha fazla tepki görmek için orada kalmak istemedim. Dönüp uzaklaşırken, yanağında turkuaz renginde çizilmiş minicik bir 34 rakamı gördüm. Yüzünde benim numaramı görmek göğsümde garip bir sarsıntı hissi yarattı ve kayarak uzaklaşırken kafamdaki karışıklığı silkelemek zorunda kaldım.

Şu anda onun davranışlarının nedenini ve ne olduğunu analiz etmenin sırası değildi, ama sonunda omega'ya karşı hissettiğim karmaşık duyguları daha derinlemesine incelemem gerekecekti.

Neyse ki bugün değil. Bugün kazanmamız gereken bir maç vardı.

BÖLÜM 35

EMME

O... bana göz kırptı.

Bekle. Finley'in kayarak yaklaşıp tribündeki aile üyelerine gülümsedikten sonra *bana göz kırptığını* hayal mi etmiştim? "Felç mi geçirdim?" diye mırıldandım ve kalbimin hala attığından emin olmak için göğsümü okşadım.

Hunter kocaman omuzlarını hareket ettirdi ve bu hareket beni Slade'e doğru itti. Slade kaskatı kesildi ama başka bir tepki vermedi. "Shifterlar felç geçirmez. Vücudumuz felç geçmeden önce iyileşir."

"Bence o bunu ciddi bir soru olarak sormadı," dedi Slade başını sallayarak.

Hunter beni inceledi ve umarım istediğim tarafsız ifadeyi takınabilmişimdir. "Ciddi olabilirdim."

İki alfa da başlarını eğdi ve her iki tarafımdaki iri bedenleri beni koltuğuma sıkıştırmaya bile, o baskın bakışlar altında tek bir kasımı bile kıpırdatamazdım. "Hayır," dedi Slade sonunda. "Bence Finley'i beynindeki olağan yerine yerleştirmeye çalışıyordu, ama o artık tam olarak oraya sığmıyor."

Lanet olsun. "Düşüncelerimi ve eylemlerimi doğru bir şekilde analiz edip kategorize etmenin çok sinir bozucu olduğunu biliyorsun, umarım."

Slade, onaylayarak mırıldanırken kendinden memnun görünüyordu. En azından homurdanmaktan iyidir, diye düşündüm.

"Sürekli söylediğim gibi," dedi Hunter, koltuğuna daha da derin bir şekilde uzanarak, uzun bacakları önümüzdeki sıraya çarparak, "sürümüzün dinamikleri, olması gerektiği gibi, olması gereken zamanda

Bu bir sprint değil... bu bir yolculuk. Ve hepimiz farklı yerlerden başladık."

Evet, ikisi de kendi iyilikleri için fazla bilge ve sinir bozucuydu.

Dirseklerimi onların yanlarına sokma isteğine zar zor direnerek, ki gerçekçi olalım, bu bana alfalardan daha çok zarar verecekti, ağzımı kapattım ve ısınmanın geri kalanını izledim. Hokey oyuncularının buz üzerinde yarışmalarını eğlenceli bir şekilde izledim.

Maçın kendisi çoğu zaman ciddiydi, ama bu sadece eğlenceli görünüyordu, çünkü esneme yapıp stres atıyorlardı. Bu sefer yanımda oturan Slade'e tepki vermemek için büyük çaba sarf ettim, ceketini benim formama değiyordu. Tenlerimiz birbirine değmiyordu, ama onun sağlam ısı ve ağırlığı, kurtumun çıldırmasına yetiyordu.

Dürüst olmak gerekirse, ben de öyleydim.

Diğer tarafında boş bir koltuk vardı ve sonra kısa süre önce tanıştığım Kenzo'nun arkadaşları Vanessa ve Luce vardı. Ness, kahverengi tenli ve gözlü muhteşem bir esmerdi, Luce ise soluk tenli ve ela gözlü neşeli bir sarışındı. O anda, buz ve ısınmalara odaklanmışlardı, Kenzo'nun Finley'i bariyere itip, ardından gülen bir ayı gibi peşinden koşmasını izliyorlardı.

Finley'in bu kaygısız tarafı rahatsız ediciydi ve onu zihnimde her zamanki yerine, beşli grubumuzdaki diğer üç alfa'dan kesin bir şekilde ayrı bir yere yerleştirmek için gerçekten uğraşıyordum.

Çevremizdeki sandalyelere odaklanarak, Cassidy'yi Hunter'ın yanında görmekten keyif aldım. Onunla tekrar görüşmek için sabırsızlanıyordum. Onun yanında, sürü arkadaşları ve muhteşem bebekleri Declan ile birlikte gelen Kellan'ın kardeşleri vardı. Kellan'ın amca olduğunu bilmiyordum ve altın saçlı küçük çocuğu izlerken, bir an için başka bir altın saçlı küçük çocuğu hayal ettim.

Gelecekte bebeklerim olup olmayacağını kim bilebilirdi, şu anda kesinlikle istemiyordum ama... belki bir gün...

Tüm ailenin bugün buraya gelmek için çaba sarf etmesi, şehirden bir saatlik yol kat ederek bu buz pistine gelmesi çok hoştu. Şahsen

G-Wagen ile sokaklarda hızla giderken yolun çok kısa olduğunu düşünmüştüm.

Ailenin çoğuyla geldiklerinde tanıştım, isimlerini hatırlayamadım ama hepsi selam verirken tuhaf bir şekilde kibardılar. Beklendiği gibi, Hunter ve Slade hiçbirinin bana dokunacak kadar yaklaşmasına izin vermedi, bu da benim için gayet iyiydi çünkü ürkek kurtum kalabalığın içinde yine çıldırmasın diye. Etrafımızdaki o kadar çok yabancı beni rahatsız ediyordu ki, çocukluğumdan kalma travmanın yanı sıra, kaçırılmamdan kaynaklanan yeni bir travma yaşadığımı da düşünmek zorundaydım.

Ruhum kırık parçalarla doluydu, ama zamanla yeni normalimi bulacağıma emindim.

Bize yöneltlen meraklı bakışları hissedebiliyordum, hepsi de sürümüzün bu yarı bağlı beşliyi nasıl işler hale getirdiğini merak ediyordu. Çoğu, Golden Claw'a gelişimin koşullarını biliyordu, bu da Kellan'ın teyzesi Georgia'nın birkaç soğuk bakışını açıklıyordu. O da bekardı, eşi son savaşta ölmüştü. Hunter'a göre, o zamandan beri aynı kişi değildi ve bana ne kadar şüpheyile yaklaştığı umurumda değildi; yaşlı şekil değiştiren için kalbim acıyordu.

Kellan'ın kardeşleri ise bana coşkuyla yaklaşmışlardı ve Hunter ile Slade, sahiplenici ve takıntılı takipçilerim, bakışlarını ve hırlamalarını yapmasalardı, ikili bir kucaklamaya boğulmuş olacaktım.

Slade ve ben hala onun takipçisi duvarından bahsetmemiştik, ancak ikimiz de birbirimizin bildiğinin farkındaydık. Sanki en uzun süre sessiz kalacak olanı görmek için bir oyun oynuyorduk. İlk önce pes etmeye niyetim yoktu.

Takımlar buz pistinden ayrıldığında, Celtic Wolves'un turkuaz, beyaz ve altın rengi formaları ile Golden Dashers'ın beyaz ve kahverengi formaları düzleştirdim. Seyirciler, takım formaları oldukça eşit bir şekilde dağılmıştı ve enerji, izlediğim son maçtan daha fazla heyecan içeriyordu.

Hunter buraya gelirken bana bu takımların aynı şehirden gelen ve lig sıralamasında birbirine yakın gerçek rakipler olduğunu söylemişti. Aslında geçen yıl Shifter Kupası'nda karşılaşmışlardı, bu da

Celtic Wolves galip gelmişti, bu da bugünkü gerginliği açıklıyordu... kupadan bu yana ilk maçlarıydı.

"Yeni pivotları makine gibi oynuyor," dedi Hunter, koltuğunda öne eğilerek Golden Dashers'ın buz pistinden ayrılmasını dikkatle izlerken.

"Finley onu alt edebilir," dedi Slade, takım arkadaşlarına hiç şüphe duymadan. "O daha deneyimli ve daha azimli, ve bu ikisi de maçın gidişatını değiştirebilir."

Hunter homurdandı ve ben bunun bir onay olduğunu düşündüm. Yüzünün yan tarafını incelerken, sakalları her zamankinden daha kalındı, ama Kellan sihirli bir saldırı altındayken gözlerinde beliren gerginlik kaybolmuştu. Sürüsü şu anda güvendedeydi ve sonunda rahatlayabilirdi.

Rahatlamış bir Hunter, ekstra seksi bir Hunter'dı ve bu benim için hiç de iyiye işaret değildi. Turkuaz renkli bir Henley tişört ve kot pantolon giymişti ve ben onu sanki sadece yetişkinlere özel bir tırmanma oyuncağıymış gibi üzerine tırmanmak istiyordum.

Hunter'a karşı hislerimin ne zaman bu kadar radikal bir şekilde değiştiğini tam olarak belirleyemedim. İlk başta beni rahatlık alanımın çok ötesine iten, korkutucu, dominant bir alfa erkekti. Ama onu tanıdıkça...

Her şey, pişmanlık ya da tereddüt duymadan beni takip etmesi ve benim *ona ait* olduğumu kesin bir dille belirtmesiyle başladı. Beni korumak için gösterdiği özen ve çabayla devam etti, bunun kendi sorumluluğu olduğunu hiç rahatsızlık duymadan gösterdi. Aslında bundan zevk alıyor gibiydi.

Onun birçok davranışının, alfa olarak sahip olduğu yükümlülüklerden kaynaklandığının farkındaydım. Her zaman sürüsü için doğru olanı yapardı ve beşli grubun beşinci üyesi olarak, bağlarını tamamlamak için bana ihtiyacı vardı...

Bir farkındalık geldi ve sonunda Kellan'a tüm kalbimle bağlandığımda Hunter'dan uzak durmamın sebebini anladığımda sandalyemde donakaldım. Onun duygularından daha fazla sevdiğimden ve onun için bir yük olduğumdan korkuyordum. Oysa benim için... o benim kalbimdi. Tıpkı Kellan gibi.

Huysuz, otoriter ve kendini beğenmiş alfa erkeğe karşı gerçek hisler besliyordum.

Maçın başlangıcı, düşüncelerimden uzaklaşmamı sağlayan minnettar bir dikkat dağınıklığıydı. Takımlar açıklandı, yeşil ve mavi strobe ışıklarının parıltısı altında buz pistine çıktılar ve maç başlamadan önce pistte hızlı bir tur attılar. Kellan ilk yüzleşmeyi kazandı, puck'ı diğer takımın içinden hızla geçirdi ve başka bir kurda pasladı.

Dashers ilk gol girişimini kolayca engelledi ve ardından topu ele geçirdi, buz üzerinde geri koştu. Hızlı tempolu bir oyundu ve ben sınırlı hokey bilgimle oyuna ayak uydurmaya çalışıyordum, sadece atıştırmalıklar geldiğinde gözlerimi oyunculardan ayırıyordum.

Bize, tüm shifters'lardan Gerry tarafından teslim edildi.

"Maçı izlemen gerekiyor, çalışmak değil," dedim kaşlarımı çatarak, o Hunter'a sosisli sandviç, patates kızartması, nachos ve içecekler verirken. "Yemeğimizi kendimiz alabiliriz."

O, kaşlarını çatarak başını salladı ve alaycı bir şekilde güldü. "Sana en kaliteli yiyecekleri sunmak istedim. Bunların hepsi benim elimden çıktı ve burada bulabileceğimiz en iyi şeyler. Annandale grubu, pistimizin catering hizmetini mükemmel bir şekilde yürütüyor, ama burada Dashers'a güvenmiyorum."

Warrick'in grubundan üç kişi Celtic Wolves stadyumunda konaklama sektörünü yönetiyordu ve bir dahaki görüşmemizde onlara iltifat etmeyi unutmamam gerekiyordu. Yemekleri mükemmeldi.

"Teşekkürler, Gerry," dedim, o boş tepsisini kolunun altına sıkıştırırken. "Nerede oturuyorsun?"

Önümüzdeki sırayı ve birkaç koltuk aşağıyı işaret etti. Florence o bölümde oturuyordu, boynuna turkuaz bir fular sarılmıştı ve elinde dev bir köpük parmak vardı. Bir yandan buz pistine odaklanmış, diğer yandan boş eliyle ağzına bir sosisli sandviç tikiştiriyordu.

Tanrım, o şekil değiştiriciyi seviyordum.

"Flo, Celtic'in sıkı bir hayranıdır," dedi Gerry, bakışlarımın yönünü takip ederek. "Ben de Florence'ın sıkı bir hayranıyım. Her şey yolunda."

Gözlerim fal taşı gibi açıldı, çünkü bu benim için yeni bir haberd, ama aynı zamanda çok mantıklıydı. "Hanımefendiyi bekletme, Gerry," diye emrettim ve onu uzaklaştırdım. "Yemek için teşekkürler."

Başını eğdi ve sonra aceleyle koltuğuna geri döndü, Florence'ın yanına oturdu. "Flo ve Gerry'yi biliyor muydunuz?" diye mırıldandım, Hunter ve Slade'e bakarak. Konuşma sırasında sessiz kalmışlardı, ama beni odak noktalarında tuttukları için bakışlarını hissetmiştim.

Her zaman odak noktalarındaydım.

"Biliyorduk," dedi Hunter, bana bir hotdog daha uzatarak. "Ve senin yemek yemen lazım, küçük omega. Aç olduğunu hissedebiliyorum."

"Bu rahatsız edici. Bunun farkındasın, değil mi?" Kucağımda dengesizce duran tüm yiyeceklere baktım. "Bu kadar yiyeceği dengede tutarken yemek yemek aslında o kadar kolay değil. Yemek yiyeceğime söz veririm, siz de birazını alırsınız lütfen?"

"Biz senin için tutarız," dedi Slade, kucağımdan birkaç karton kutuyu kaldırırken. Hunter da birkaçını aldı ve ben de sonunda rahatlayıp, bol malzemeli sosisli sandviçimi, nachosumu ve buz gibi soğuk biramı keyifle yiyebildim. Hayat ne güzeldi!

Ben bir sosisli sandviç ve nachos bitirene kadar alfa erkeklerin ikisi de tek bir lokma bile almadı. Hunter bana bir sosisli sandviç daha uzatmaya çalıştı, ama ben başımı salladım. "Bir lokma," diye yanağıma yakın bir şekilde mırıldandı ve ben de onun bize kaç kişinin baktığının farkında olup olmadığını merak ettim.

Farkında olsaydı bile, beni elinden yemeye ikna ederken hiç umursamadı.

"Hala nachosum var," diye itiraz ettim ve tek kullanımlık kartonumda kalan üçüncü porsiyonu işaret ettim.

"Bir ısırık," diye mırıldandı Slade, sesi daha da derinleşmiş, gürültüsü daha da emredici hale gelmişti. Benim iyiliğimi düşünen bu alfalara karşı koyamayan tam bir aptal gibi, ekmeği ısırdım.

"Aferin kızım," dedi Slade ve aynı anda Hunter da "İşte bizim iyi kızımız," diye homurdandı.

Külotum, açıkça kazandığımız bir kayma ve kayma yarışmasına katıldığından, sandalyemden neredeyse kayıp düşüyordum.

Hunter'ın burun delikleri genişledi; gözlerindeki altın rengi daha belirgin hale geldi. "Kokun, Emme, bir savaş başlatacak."

"Stadyumları yıkacak," diye onayladı Slade ve sesindeki gerginlik beni şaşırttı.

"Senin suçun," diye mırıldandım ve dikkatimi başka yere çekmek için, kayma ve kayma yarışmasına eşlik edecek bir yemek yarışması varmış gibi son nachoları ağızıma tıkmaya başladım. Hunter ve Slade kendi yemeklerini yemeye dönmeden önce, birkaç saniye boyunca tekrar buza lazer gibi odaklanmam gerekti.

Dashers agresif bir takımdı ve ilk on dakika içinde birçok kavga çıktı, Christian diğer takımın yetmiş dördüncü numarasıyla birlikte ceza kutusuna gönderildi.

Her iki takım da gol için harika girişimlerde bulundu, ancak ilk periyotun bitiş düdüğü çaldığında skor hala sıfırdı.

"Finley yaralandı mı?" diye sordum, yemeğim bitmişti, bu da bana tırnaklarımı sinirli bir şekilde çiğnemek ve sağ dizimi sallamak için bolca zaman verdi. "O Viking görünümlü pislik şekil değiştiren adamdan çok sert bir darbe aldı."

"Henderson lanet olası bir korkak," dedi Kellan'ın kardeşi Tyson koltuğundan. "Bizim çocuklar onu bir ara halledecekler. Bundan eminim."

"O seksi," dedi Cassidy, onu görebilmem için öne eğilerek, "ama yine de onu hokey sopasıyla dövmek isterim."

Henderson idi sayı kırk altı sırada Dashers Dashers, ve bana eski bir Viking savaçısını hatırlattı. Finley kadar büyük, hatta biraz daha büyük olan alfa, yüzünden geriye doğru bağlanmış sarı saçları vardı ve saçlarının bir kısmı takımının renklerinde örülmüştü. Buradan onun hangi hayvana dönüştüğünü tam olarak anlayamadım, ama buz üzerinde gürleyerek ilerlerken kurt olduğunu tahmin ettim. "Finley iyi," dedi Hunter, ama kimsenin onun sürü arkadaşlarını dövmeye cesaret edemeyeceğini düşündüğü için sinirli görünüyordu.

Slade tek kelime etmeden sandalyesinden kalktı ve Hunter kolunu bana dolayarak kardeşinin gömleğini tuttu. "Sakın kıpırdama," diye bağırdı. "Burada kendi savaşlarını kendileri yapmalarına izin vermelisin. Bu spor, savaş değil."

Slade boş pistte sert bir ifadeyle bakakaldı, sonra Hunter'ın elinden kurtulup yerine oturdu. "Kimse benim sürümüyle uğraşamaz."

Boğazımı temizledim. "Henderson'ı doğrudan öldürmeyi mi planlıyorsun?"

Slade omuz silkti ve Hunter, ejderhanın küçük bir cinayet serisi yapmasını engellemek için ilk kez uğraşmıyormuş gibi iç geçirdi. O kesinlikle endişe verici biriydi, ama içten içe, onun kibirli merkezine biraz alçakgönüllülük aşılmasını izlemek için iyi para öderdim. Sadece birazcık.

BÖLÜM 36

EMME

Ayağa fırlayıp stadyumdaki diğer yirmi bin Celtic taraftarıyla birlikte bağırırken biramin yarısı etrafa sıçradı. Kellan maçın son saniyelerinde gol attı ve tek golcü olarak bize 1-0'lık galibiyeti getirdi.

Hunter, ben rahatlamış bir şekilde zıplamaya devam ederken elimden plastik bardağı aldı. Maç gergin geçmişti, iki taraf da birbirine üstünlük sağlayamamış, çok sayıda kavga ve ceza olmuştu. Her iki takımın yarısı da önemli bir süre ceza kutusunda geçirdi.

Turkuaz, altın ve beyaz renkli formalar giyen bizler stadyumu inlettikçe tribünler titredi ve oyuncular buz üzerinde zafer turları attılar. Dashers oyuncuları başları eğik, yüzleri yorgunluktan buruşmuş bir şekilde pistten ayrıldılar. Wolves oyuncuları da yorgun ve hırpalanmışlardı, ancak galibiyet onlara yeni bir adrenalin dalgası yaşattı.

Kellan cama çarptı, kaskı geriye doğru eğildi ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. Bir eliyle cama bastırırken, diğer eliyle parmağını bükerek gelme işareti yaptı. Beynim yetişmeden ayaklarım hareket etti ve Hunter ile Slade merdivenlerden aşağı inerken peşimden geldi.

Kellan'ın önünde durdum, elim onun eline değiyordu, aramızda cam vardı. "Golümü gördün mü, güzel arkadaş?" diye sordu, bakışları yoğun, ben de onun derin mavi gözlerine kapıldım. "O gol senin içindi."

Ona küstahça bir gülümseme attım. "Tabii ki golünü gördüm, Golden. Ve sana şunu söyleyeyim, o galibiyetten sonra, bugün gol atacağın tek an o değil.

golf atacağın tek an bu değildi." Kahretsin, çok banaldım, ama bu sevimli küçük anları yaşamak hoştu.

Kellan başını geriye attı ve yüksek sesle bağırdı, sonra tekrar gözlerime baktığında, bakışlarındaki sıcaklık beni bariyerin üzerinden atlayıp kollarına atlamaya hazır hale getirdi.

Koçu ona buzdan çıkması için bağırdı, ama Kellan benden yüzünü çevirmedi. "Basın seni bekliyor," diye koç homurdandı.

Kellan dudaklarını bükerek alt dudağını dışarı çıkardı. "Gitmem gerek, Shortcake, ama sonra kutlama yapacağız. Hazır ol, çünkü seni dışarı çıkaracağım. Şükretmemiz gereken çok şey var."

Hunter cama vurdu ve bir anlığına Kellan'ın dikkatini dağıttı. "Onu nereye götüreceksin?"

"Tabii ki Luxuria'ya," diye tereddüt etmeden cevapladı. "Orası bizim, güvenli ve Golden Claw'daki en iyi viski koleksiyonuna sahip. Düşünmeye gerek yok."

Karnımda küçük bir heyecan dalgası yükseldi. Arkadaşlarımla ya da sevgililerimle hiç bu kadar rahat bir gece geçirmişliğim yoktu. Buna en yakın deneyimim, Kellan ve Christian'ın bana eşlik ettiği Luxuria'da çalıştığım gecelerdi. Ama bu gece, ayrılmam ya da hizmet etmem gerekmiyordu.

Belki eşiminle dans bile ederdim. Bu da bir ilk olacaktı.

"Biz de orada olacağız," dedi Hunter, "o yüzden buna göre plan yap." Yeni korumalarımın işlerini ne kadar ciddiye aldıklarına başımı salladım. Sanırım bunun oldukça iyi bir nedeni vardı.

Slade, tatlı, dumanlı kokusuyla bizi çevreleyen bir nefes verdi. "Öğleden sonra ve akşam devriye görevim var, ama gece yarısı civarında gelebilirim."

Hunter başını salladı. "Şimdi gidiyor musun?"

"Evet. Zaman kazanmak için dönüşüp uçacağım." Genelde okunması zor bakışlarıyla beni süzdü. "Sen ve Hunter arabaya binene kadar yukarıda kalacağım. Başını belaya sokma Snow. Seni gözümün önünden ayırmayacağım."

Takipçilik yeteneğini kaybetmeyeceğini bilmek güzeldi. "Farkındayım."

Aramızda yine sözsüz bir anlaşma oldu, ama yine de takipçi duvarından hiç bahsetmedi ve ben onu nasıl kıracağımı henüz bulamamıştım. Bu imkansız bir görev gibi geliyordu.

Slade bizi terk ederken, ko bir kez daha bağırdı: "Jackson, bir daha söylemeyeceğim. Kıını buzdan kaldır."

Stadyum artık neredeyse boştu ve bana son bir öpücük göndererek Kellan isteksizce ayrıldı. "Birkaç saat sonra görüşürüz. Seksi giyin," diye bağırdı kayarken, omzunun üzerinden bana zgn köpek yavrusu gibi bakarak.

Hunter kaşlarını çattı ve bu, Kellan'ın buz pistinden soyunma odalarına kadar yol boyunca gülmesine neden oldu. "Siz ikiniz benim sonum olacaksınız."

Onun kocaman pazılarına hafifçe yumruk attım. "Hadi ama, Grouchy Bear ve *bizi izleyecek* olan korkunç, katil şekil değiştirenlerden daha kötü olamayız." Sesimi alçaltarak, ejderhanın homurtulu sesini çok kötü bir şekilde taklit ettim.

Hunter, bu tartışılabilir bir konuymuş gibi omuz silkti, bu da beni otoparka kadar eğlendirdi. Otoparkta, güzel arabam rezerve edilmiş yerimizde dokunulmamış bir şekilde duruyordu. Onun neden *benimmiş gibi* hissettiğime dair mantıklı bir neden yoktu, ama işte buradaydık. Slade'i görebilmek için yukarı baktım, ama gökyüzünü kaplayan çok fazla alçak bulut vardı ve devasa, pullu bir canavarın izi yoktu.

"Yine sen sürmek ister misin?" diye sordu Hunter, dikkatimi tekrar karaya çevirerek.

Normalde kontrolü ele geçiren onun bana bu seçeneği sunmasını takdir ettim, ama onun eve sürmesini tercih ettiğimi fark ettim. Açık alanda olmaktan duyduğu rahatsızlık belliydi; kontrolü biraz geri kazanmak dengesi için yardımcı olacaktı. "Yolcu prenses rolünü oynamaktan memnunum."

Hunter benim için kapıyı açtı ve ben arabaya binerken, beni içeri itmek için elini popoma koydu. Çoğunlukla şaşkınlıktan, ciğerlerimden bir nefes ıktı. Alfalar, bu hareketleri kendi başıma yapabileceğimi biliyorlardı, ama yine de bana yardım etmek istediler.

Bu garipti. Hayatımı kolaylaştırarak ne elde ettiklerini tam olarak anlamıyordum, ama onların bana şekil değiştirenler gibi davranmasından hoşlandığımı inkar edersem yalan söylemiş olurum.

Bakılmak, afrodizyak olarak tamamen kmseniyordu.

Yanlış anlamayın, geleneksel ön sevişmeyi *gerçekten* çok seviyordum, ama gerçek baştan çıkarma yatak odasından çok önce başlıyordu. Ve bu alfa erkekler bu konuda uzmandı.

Stadyumun otoparkından çıkmaya çalışan sürücülerin telaşına rağmen, Hunter on beş dakikadan kısa bir sürede dışarı çıkmayı başardı. Etrafımızdaki sürücülerin çoğu açıkça ölüm arzusunda olsalar da, o direksiyon başında yetenekli ve sakindi. "Beklediğimden daha sabırlısın," dedim, kendimi onun yan profiline bakarken buldum. "Bu belki de haksız bir beklenti olabilir, ama alfa olarak, kendi istediğini elde edemediğinde çok talepkar ve öfkeli olacağını düşünmüştüm." Bunun yerine, sabırlı, hesaplı ve zeki bir avcıyla karşılaştım.

Gözlerime baktı ve artık bizi bir direğe çarpacağından endişelenmeyi bırakmıştı. "Büyürken en iyi alfa örneklerini görmedin," dedi, gözlerindeki karanlık beni kesiyordu. "Bizim canavarlar olmamızı beklemen şaşırtıcı değil."

Bu sözlerde yalan yoktu, ama daha tanışmadan onları bu kadar sert yargıladığım için kendime kızgındım. "Çoğunlukla senin için bir yük olduğumu anlıyorum." Yorgunluk beni yere sererken, gerçekler ağızından döküldü. "Benim hiçbir şey istemediğimden ve hiçbir şeye ihtiyacım olmadığından emin oluyorsun, böylece kalıp beşlinizin bir parçası olacağım. Bunu anlıyorum, ama yine de desteğin için minnettarım. İlk tanıştığımızdan beri, genelde taviz vermediğin belliydi, ama benim için taviz verdin. Annemin sürüsü ya da beklediğim alfalara hiç benzemiyorsun ve sana ne kadar minnettar olduğumu daha önce söylemeliydim."

Hunter'ın gözleri yine yola dönmüştü ve direksiyonu aniden sıkıca kavradığını fark ettim. "Sen bir yük değilsin, Emme." Sözleri kesikti ve ben hemen açıklamaya çalıştım.

"Sadece senin ilk tercihin olmayabileceğimi kastettim. Yani, ilk karşılaşmamızdan itibaren sana karşı çıkan travmatik bir omega yerine, Sissily gibi güçlü bir alfa seçebilirdin. Zamanını, paranı ve ilgini bu kadar cömertçe paylaşmak zorunda değildin ve... İlk tanıştığımızda davranışlarımdan dolayı özür dilerim. Bu tamamen hayatta kalma içgüdüsüydü ve davranışlarımla sizi incitmiş olabileceğim için çok üzgünüm."

Hunter frenlere sertçe bastı ve araba caddenin ortasında aniden durdu. Arkamızda kornalar çalıyordu ama o umursamadı, derin nefes alıp verdi, elleriyle direksiyonu sıkıca kavradı. *Yeni bebeğime zarar verme.*

"Bunu bir kez söyleyeceğim, Emmeline Anders," diye fısıldadı yumuşak bir sesle, içindeki vahşiliğin alt tonuyla, kurtuna teslim olmaya çok yakın olduğunu hissettirerek. "Ve sadece bir kez. Sen benim için bir yükümlülük değilsin. Artık değilsin."

O devam etmesini beklerken kalbim göğsümde olimpik bir akrobatik gösteri yapmaya başladı.

"İlk başta, seni gerçekten tanımadan önce, sen bizim sürümüz için bir görevdin, ama şimdi... şimdi *sen* benim için nefes aldığım hava kadar vazgeçilmezsin. Şimdi... hayatımda *senin* olmadığın bir hayat düşünemiyorum. Hayatıma lanet bir güneş patlaması gibi girdin ve önceden sıkıcı olan her şey daha parlak hale geldi. Sissily dahil, dünyada senden daha çok istediğim veya tercih ettiğim başka bir şekil değiştiren yok. Aslında, onlar benim için hiç var olmadılar bile. Benim için tek var olan sensin."

Sonunda tekerleği bıraktı, döndü ve ben onun parlak altın rengi gözleriyle karşılaştım, alfa kurtunun özü benim kendi içimdeki canavarı ele geçirdi. "Özür dilerim," diye fısıldadım, bunalmış bir halde ve sonunda kendimi bu alfa'ya bırakıp bırakamayacağımı merak ederek. Ona olan duygularımı sıkı sıkı tuttuğum yerden serbest bırakayım mı?

Hunter başını salladı. "Özür dileme. Neden böyle bir sonuca vardığını anlıyorum. Buraya kadar olan yolumuz pürüzsüz geçmedi ve hayatının çoğunu kendi evinde bir yük gibi hissederek geçirdin. Ama şunu anlamamı istiyorum Emme, her durumda seni seçerdim. *Her hayatta.* Tanrıça seni hayatıma sokarken ne yaptığını çok iyi biliyordu. Sen benim mükemmel eşimsin ve ruhumun diğer yarısı."

Hunter Reeves bana içini dökerken, ben dağdan düşen kırılğan bir cam gibi paramparça oldum. "Ben de seni seçerdim," dedim ona, farkında olmadan akan gözyaşlarımla. "Bir sürüye sahip olma özgürlüğüm olsaydı, her hayatımda bu sürüyü seçerdim."

Hunter dudaklarını benim dudaklarıma aceleci ama nazik bir öpücükle bastırdı. Bu alfa asla boyun eğmezdi, ama ben onun yanında

daha kadınsı enerjimi kucaklamanın özgürlüğünün tadını çıkardım, kontrolü ona bırakarak ona güvenebileceğimi bilerek.

Ben inlediğimde ve arkamızdan başka bir korna çaldığında, Hunter uzaklaştı. "Eş bağını mühürleyeceğiz," diye söz verdi ve dudaklarıma son bir öpücük kondurdu. "Ama kurallar değişmedi. Bana yalvaracaksın ve bu, doğum gününden önce olacak."

"O da sekiz gün sonra," diye boğuk bir sesle söyledim ve onun gülümsemesi kesinlikle şeytaniydi.

"Biliyorum, küçük omega. Biliyorum."

Bir korna daha çaldı ve Hunter acele etmeden arabayı tekrar hareket ettirdi. Kendimi kontrol altına almam uzun bir saniye sürdü, ama sonra hak sahibi alfa, sağ elini kot pantolonumun giydiğim uyluğuma dolayarak ve bana sahip olduğunu belirten dövmesini göstererek her şeyi bozdu.

Bu, sıradan bir ölümlü şekil değiştiren için çok fazlaydı. Çok fazlaydı, ama aynı zamanda yetersizdi.

"Bize kaçma sebebini söyleyebilirsin," dedi Hunter aniden, arabanın sessizliği bizi sararken ve bu sözleri daha yüksek sesle yankılarken. "Geçmişinde bizi senden uzaklaştıracak hiçbir şey yok. *Hiçbir şey*. Bir sürü olarak, ne gerekiyorsa savaşağız ve hepimiz birlikte çalışırsak bu çok daha kolay olacak. Yani, bunun annenin ölümü ve o lanet sürüsüyle ilgili olduğunu biliyoruz. Hatırlatmama gerek yok, o sürü hâlâ dışarıda, yeni bir hamle yapmak için bekliyor. Bunun olmasını önlemek için perde arkasında ne yaparsak yapalım, tüm bilgilere sahip olmadan dezavantajlı durumdayız."

"Sence beni tekrar kaçırmaya çalışacaklar mı?"

Cevabında tereddüt yoktu: "Kesinlikle. Sen onlar için bir nedenden dolayı önemlisin ve senin yerini tespit ettiklerine göre artık durmayacaklar. Yıllardır sürünün radarından uzaktaydın, ama artık Golden Claw ve bizim sürümüze kayıtlısın, onlardan bir daha kaçamayacaksın."

Blaine ve onun uşaklarından bir daha asla kurtulamayacağımı düşünmek korkunçtu. Sürekli arkamı kollamak ve kötü alfa kurtların pençesinden uzak durmak. En büyük umudum Hunter ve

sürümüydü ve bunun için onlara geçmişimin her parçasını emanet etmem gerekiyordu — bir geleceğimiz olabileceği umuduyla.

"Sana anlatacağım," diye söz verdim, "bir dahaki sefere hepimiz bir araya geldiğimizde. Cadının bize saldırdığı ve hayatlarımızın bir anda mahvolduğu güne gidiyordum, ama senin her şeyi bilmenin daha güvenli olacağına katılıyorum. Sadece... sadece bunun aramızdaki dinamikleri değiştirmeyeceğini umuyorum."

Hunter parmaklarını uyluğumda kıvırdı, avucunu yukarı doğru kaydırды, parmağı benim merkezimin sıcaklığına bastırды. "Bizi değiştirmesi mümkün değil, Emme. Ama korkunu anlıyor ve kabul ediyorum. Her şeyi gün gün ele alalım."

Kellan'ın karakterinde *şu ana kadar* hiçbir değişiklik olmamasına rağmen, onun *kadar* emin olduğumdan emin değildim, ama ona inanmak için can atıyordum. Yani, şimdilik, bununla yetinmek zorundaydık.

BÖLÜM 37

EMME

Yolculuğun geri kalanında, Hunter'ın yanında hiç olmadığım kadar rahat hissettim. Aramızdaki duvar parça parça yıkılmıştı ve sanki su altında boğuluyormuşum gibi hissettiğim bir anda nefes almamış gibiydim.

Zamanımızı hayatlarımız hakkında sohbet ederek geçirdik ve Hunter Reeves'i oluşturan farklı yönlerini öğrenmekten keyif aldım. "En sevdiğin renk siyah mı?" diye burun kıvrarak sordum. "Daha fazla karamsar alfa klişesi olamazsın."

O şakacı bir şekilde homurdandı. "Slade en karamsar olanıdır ve onun rengi yeşildir."

Omuz silkiyerek, "Gardırobuna bakılırsa, ben de siyah derdim. Ama gözleri ve ejderha rengi muhteşem, bu yüzden mantıklı." dedim.

Hunter'ın gülümsemesi nazikti ve konsolun üzerinden onun kucağına atlamamak için kendimi zor tuttum. "Fin ve Kellan için tahminlerin nedir?" diye sordu, ışıpta yavaşlayarak.

Bir saniye düşündüm. "Finley için kırmızı, Kellan için turkuaz veya altın olabilir."

Hunter biraz etkilenmiş gibi başını salladı. "Kellan'ınki sarı, güneş gibi parlak piç kurusu."

Yalan neredeydi? "Peki ya ayı?"

Bu soruya yan gözle bakıp sıırttı. "Açık, buz mavisi. Aslında gözlerine *çok* senin gözlerine çok yakın bir renk."

Midem bir sarsıntı geçirdi ve akıl sağlığım için, stadyumdaki yemekten zehirlendiğimi varsaydım. "Ne zamandır

bu renk oldu?"

Sırıtişı daha da büyüdü. "Uzun zamandır, Emme. Ne lezzetli bir tesadüf... ya da değil."

"O buzu gerçekten seviyor," diye düşündüm, "yani sanırım buradan kaynaklanmıştı."

Bu da bana yine kaşlarını kaldırmasını ve biraz etkilenmiş bir ifadeyi kazandırdı. "Onu şimdiden oldukça iyi anlamış görünüyorsun."

Ses tonundaki memnuniyet beni rahatsız etti. "Bunu gereğinden fazla abartma."

Hunter bugün de savaşlarını akıllıca seçiyordu ve sadece başını salladı. "Nasıl istersen, küçük omega."

Konuşmamız yıllar boyunca yaşadığımız yerlere kaydı ve Hunter'ın hayatının ilk on yılını Golden Claw'da geçirdikten sonra, gençliğinin geri kalanını babasını takip ederek Avrupa'da geçirdiğini öğrenince şaşırdım.

"Para kazanmadığında, eski ve keşfedilmemiş şekil değiştiren şehirleri kazıyordu," dedi, sesi düz bir tonda. "Slade'i böyle buldu. Bu eski volkanın altında gömülü bir hazine olduğu hikayelerini duymuştu ve volkan patladığında, bunun onun şansı olduğunu biliyordu. Slade'in yumurtasının çatlamak üzere olduğunu bulduğunda ben daha doğmamıştım bile."

"Bebek yerine bir canavar çıktığında şaşırmış mıydı?" Hunter, karanlık, boğuk bir sesle güldü. "O, bunu çok sevdi, o kötü piç. Slade'i, olduğu gibi bir dahi şekil değiştiren değil, aptal bir hayvan gibi davranmasına izin verdi. Kardeşime yaptığı şeylerden dolayı ölmeyi hak ediyor, ama nedense Slade onu öldürmüyor. Ve

benim de öldürmeme izin vermiyor."

Slade'i tanıyorsam, ya onu bulan adama karşı yanlış bir sadakat duygusu... ya da Hunter'a olan sadakati yüzündendi.

"Henüz dönüşüm yapamayan bir kurt yavrusu olarak bebek ejderhayla nasıl başa çıktın?" diye sordum, konu değişikliğinin daha mutlu anıları canlandıracağını umarak. "Slade ilk kez insan formuna dönüştüğünde nasıldı?"

Hunter'ın yüzünde hüznü bir ifade belirdi ve ben, karanlık anlarla karışık o mutlu anları hissettim. "O vahşiydi. Onu evcilleştirmek yıllar aldı. Babam, Slade'in izni olmadan asla anlatmayacağım özel teknikler kullanarak

Tabii ki işe yaramadı, ama kardeşim ona bunu kontrol etmeyi en kötü şekilde öğretti."

"Slade ile canavarı arasındaki bağı yok mu etti?" diye tahmin ettim, sözlerim dehşet dolu bir fısıltıydı. Ve şimdi Hunter'ın babasını, annemi ve onun sürüsünü nefret ettiğim kadar şiddetle nefret ediyordum.

Hunter'ın çenesi gerildi ve bunu inkar etmedi.

"Sen ve Kassidy büyürken size ne yaptı? Anneniz neden onu durdurmadı?"

Yutkunurken bronz rengi boğazının genişlemesi beni büyüledi. "Kass'ı görmezden geldi, çünkü kadınlar tek bir şey için iyidir. Bana gelince, ruhumdan en ufak bir zayıflık kırıntısı bile kalmadığından emin oldu. Görünüşe göre, ben oldukça hassas bir küçük pisliktim ve bu ailem için kabul edilemez bir şeydi. Annem de onun kadar kötü, hatta belki daha da kötü, çünkü onun için biz neredeyse yoktuk. Bizi doğurdu ve bir daha bize hiç bakmadı. Aile adını devam ettirmek için doğmuştuk."

"Reeves," diye fısıldadım, çoktan aşık olduğum bu ismi nefret etmemeye çalışarak.

Bu konuşma başladığından beri ilk kez Hunter gülümsedi. "Aslında değil. Yeterince güçlenip alfa statüsünü hak ettiğimde adımları değiştirdim. *Reevesen Latia* veya "Reeves", topraklarımızı çevreleyen uzun, söğüt tarzı ağaçların adıydı. Slade ve ben gençken kaçtığımız ağaçlar. Onlar özgürlüğümüzü temsil ediyordu ve babam onlardan nefret ediyordu, bu yüzden Reeves altında yeni bir hayat kurmak uygun geldi. Sürüsünün adı Davenport."

Davenport ismi zihnimin bir köşesinde bir şeyler uyandırdı ve bu ismi daha önce bir yerde duymuş muydum diye merak ettim. Ama nerede, hiç bir fikrim yoktu. "İsmi değiştirdiğine sevindim. Peki Slade seninle birlikte büyüdüyse neden Riverson ismini kullanıyor?"

Hunter şeridi değiştirdi ve bizi ofisinin yakınındaki yola sorunsuz bir şekilde soktu. "Slade on altı yaşında falanken, dönüşüp kökeninin olduğu yere, babamızın onu bulduğu volkana dönme çağrısı hissetti. Bölgenin adı Riverson Kanyonu'ydu ve duvarlarına ejderhaların lehçesiyle kazınmış olan ve bugüne kadar sadece onun konuşup anlayabildiği aynı soyadı vardı. Slade

orada daha fazla kardeşi olduğunu ve onu çağıranların onlar olduğunu hissetti, ancak daha fazla yumurta ya da ejderha bulamadı."

Onun bu yolculuğu tek başına yaptığı düşünce si göğsümü sıkıştırdı. "Türünün sonuncusu olmak yalnızlık verici olmalı."

Hunter derin bir nefes aldı ve sonra içini çekerek nefesini bıraktı. "Onun içinde ejderha tarafını yas tutan bir parçası var, ama biz varız ve biz onun ailesiyiz."

Hunter ve Slade'in birbirlerine sahip olduklarını bilmek bana bir rahatlık hissi verdi. Benim varlığım sonsuza dek izole olmuştu. Ailem olarak adlandırabileceğim tek bir kardeşim olsa bile çok mutlu olurdu m. "Hepimizin gizli travmaları var, değil mi?"

"Kellan hariç," dedi Hunter kırık bir kahkaha atarak, aile evine girerken. Güvenlik kapıyı açmasını beklerken bana döndü. "O işlevsel, sevgi dolu bir ailede büyüdü."

"Tanrıya şükür," dedim, kendi kahkaham da sığ ve zoraki çıkmıştı. "Onun günümüzü neşelendirmek için yanımızda olmadığını düşün. Bir ev dolusu somurtkan pisliklerle yaşıyor olurdu k."

Hunter bunu da inkar etmedi ve kısa süre sonra garaja geri dönüp Mercedes'in yeni yerine park ettik. Araba sessizleştğinde Hunter bana döndü ve elleriyle yüzümü kavradı. Beni öpmeye başladığında nefesim kesildi. "Bu ne içindi?" diye mırıldandım, başım dönüyordu ve daha fazlasını istiyordum.

Başparmaklarını yanaklarımdan aşağı doğru, yatıştırıcı ve biraz da *uyarıcı* bir sesle defalarca gezdirdi. "Kellan kadar hafiflik katıyorsun," dedi. "Senin gibi birini beşli grubumuzda bulunduğumuz için şanslı bir grup huysuz herifiz, Emme. Sen güçlü, dirençli, naziksin ve harika bir sürücüsün. Arabaları bizim kadar iyi biliyorsun, motosikleti rüya gibi sürüyorsun ve yarış pistinde hepimizi geride bırakacağından hiç şüphem yok." Kendini tutamıyormuş gibi beni tekrar öptü. "Şimdi bana yalvarırsan çok sevinirim," diye fısıldadı.

Tanrım. Çok istiyordum ve dürüst olmak gerekirse, onunla bu işe atılmamak için çok iyi nedenlerim olduğunu hatırlayamıyordum.

"Hunter..." diye fısıldadım, altın rengi gözlerine bakarak.

O kadar yakışıklıydı ki, ağzımı açıp yalvarmaya başlamıştım ki telefonum çaldı. Bu anı bozdu ve ben hızla nefes alıp vererek başka yöne döndüm. Körü körüne orta konsola uzanıp telefonu aldım ve Cora'nın adının yazdığını gördüm.

Onun başının dertte olduğu endişesiyle heyecanım söndü ve hızlıca kaydırarak cevap verdim. "Canım," dedi, sesi yüksek ve heyecanlıydı. "Glam ekibin bu gece için seni hazırlamak için burada."

"Glam ekibi," diye tekrar ettim şaşkınlıkla.

Onun kahkahası telefonda yankılandı. "Evet, tabii. Kellan, War'a bu gece Luxuria'ya gideceğimizi söyledi ve ben de en iyi arkadaşın olarak sana hazırlanmana yardım etmenin görevim olduğunu düşündüm. Ayrıca, konuşmamız gereken *başka bir konu* daha var."

Diğer şey mi? *Ohhhh*. Bahsettiği şey, Slade ile sessiz savaşımın bir parçasıydı ve umarım Cora'da ihtiyacım olan şey varsa, bugün yarı kötü planımı hayata geçirebilirdim. Tam da devriyeden döndüğünde bunu keşfetmesi için tam zamanında.

"Birkaç saniye sonra görüşürüz," dedim ve telefonu kapattım.

Hunter kapımı açtı ve elini uzattı. "Hadi, küçük omega," dedi. "Seni arkadaşına güvenle ulaştıralım."

"Bir arkadaşım var," dedim, kendimle gurur duyarak. "En iyi arkadaşım. Daha önce hiç böyle bir arkadaşım olmamıştı."

Hayatımda tanıdıklarım ve arkadaş canlısı iş arkadaşlarım olmuştu, ama gece dışarı çıkmak için hazırlanmama yardım etmek için gelip beni almaya gelen kimse olmamıştı. Muhtemelen gece dışarı çıkmadığım için.

Ama yine de, daha önce hiç kimseyle bu kadar yakın olmamıştım ve bu hoş bir duyuydu.

Hunter homurdandı. "Ben senin en iyi arkadaşınım. O da ikinci en iyi arkadaşın olabilir. Ya da beşinci, sürümüz işlerini yoluna koyduğunda. Cora'nın durumunun farkında olduğundan emin ol."

Kahkahayla, dirseğimi onun kaburgalarına vurdum ve Hunter'ın tek tepkisi sırtıtmaktı. En azından hissettiğini taklit edebilirdi.

"*Onun durumunu ona söylemeyeceğim*. Arkadaşlığı güçlendirmek için bunun doğru yol olmadığını ben bile biliyorum."

"O bir beşlinin parçası," dedi omuz silkerek, sanki umurunda değilmiş gibi. "Nasıl işlediğini biliyor."

Bu kesinlikle doğrudu.

Başından beri beni sürümüne itiyordu, bunun benim ve kurtum için doğru yer olduğunu biliyordu. Warrick'i tüm kalbiyle sevdiği açıktı ve beşlisindeki diğerlerini de ailesi gibi seviyordu. Onlar da onun ilk en iyi arkadaşları olacaktı ve kendi beşlimi bulduktan sonra, bu bana çok mantıklı geldi.

Hunter, Cora'nın içeri girmesine izin verilebileceğini güvenliğe bildirmiş olmalıydı, çünkü Cora zaten fuayede bekliyordu. Çok katmanlı mor etek ve üstüne krem rengi hırka giymiş, sade beyaz bir tişörtle her zamanki gibi muhteşem görünüyordu.

Beni görünce çılgılık attı ve kollarını omuzlarıma attı, taşıdığı çantalar sırtımı ağır bir şekilde vuruyordu. "Bu gece dışarı çıkacağımız için çok heyecanlıyım," dedi, yerinde dans ederek. "Hadi kızım. Fazla vaktimiz yok. Hazırlanmamız lazım."

Saat daha beş bile olmamıştı ve bildiğim kadarıyla kulüp saat ondan önce kalabalık olmazdı, ama bu konuda uzman olan oydu.

Oturma odasından geçerken, bu sporsever evde her zamanki gibi televizyonda *Shifter Sports Broadcast kanalı* açıktı ve ekranda Kellan ve Finley'i görünce durdum.

"Bekle," dedim ve aceleyle uzaktan kumandayı bulup sesi açtım. "Bunu izlemek istiyorum."

Cora çantalarını kanepeye bıraktı ve ekranın önüne benim yanıma geldi. "Senin durumun vahim," diye alay etti ve ben ekranı sapık gibi izlerken onun beni izlediğini hissedebiliyordum. Sapıklardan bahsetmişken, ben ekranın arkasından sürümüzün geri kalanını izlerken, Slade de ekranın arkasından beni mi izliyordu?

Yakında kimin daha büyük bir sapık olduğunu söylemek zor olacak bir noktaya gelecektik.

"Seni suçlamıyorum," diye devam etti Cora sohbet eder gibi. "Ve boynundaki ısırık izini fark etmediğimi sanma, *dostum*. Anlatmalısın."

Maç sırasındaki kavgaları soran muhabirden gözlerimi ayırdım ve "Bu, seks hakkında konuşulan o tür sohbetlerden biri, değil mi?" dedim.

O güldü. "Tabii ki. Bunlar kız arkadaşlarımızla paylaştığımız detaylar."

Arkadaşlık hakkında öğrenecek çok şeyim vardı, ama Kellan'ın sihirli savaşında olanları ve onunla bağ kurmaya karar vermeme neden olan olayları hızlıca anlatırken hiç utanmadım.

"Bu onu nasıl güçlendirdi?" diye sordu, alnı kırışmış bir şekilde.

Bu soruyu ilk soran oydu ve ben hala alfa'ların bunu öylece geçiştirmelerine inanamıyordum. Gerçeği zaten biliyorlar mıydı? Yoksa Kellan'ın hayatını kurtardığı için bilmediklerinden memnun muydular ve önemli olan tek şey bu muydu? Geçmişim ve annemin geçmişi hakkında gerçeği itiraf ettiğimde, onlara bu soruyu sorabilecektim.

"Emin değilim," diye yalan söyledim, bunu yapmak zorunda kalmamayı dilerdim, ama alfalardan önce Cora'ya söylemeyi reddettim. "Sadece böyle olduğu için mutluyum."

Yüzü buruştu; gözleri yaşlıydı ve başını salladı. "Oh, tanrıça, ben de. Senin ve Kel için çok korktum. Yardım edememek çok üzücüydü."

Kellan'ın sağlıklı ve mutlu yüzünü görmek için ekrana döndüm. Onun neredeyse ölmek üzere olduğu anı zihnimden silmek için her şeyi yapardım. "Bağlanmak için gerçek bir rıza verecek kadar bilinçli değildi," dedim yumuşak bir sesle, "Ama onun istemediği bir şeye zorladığımı sanmıyorum."

Gülüşüyle gözyaşları kurudu. Hatta eğildiğinde dizine elini vurdu. "Zorladın mı? Kızım, lütfen. Sen onun hayatta olmasının tek sebebisin, onu büyüünün etkisinden kurtardığın için bile değil. Çok mutlu olmalı."

Şüphelerime rağmen ona hak verdim. "Evet, sanırım öyle."

Cora bir saniye bana baktı, sonra elini televizyona doğru salladı. "Onu ara."

Bekle... ne? "*Onu ara*... bu canlı yayın değil mi?"

Ben daha cümlemi bitirmeden başını salladı. "Evet, bu canlı yayın. Onu ara, o zaman onun varoluşunun tek ve tek nedeni olup olmadığını bir daha asla merak etmek zorunda kalmayacaksın."

Kimin yüzünün patlayacağından emin olamadan, telefonumu arka cebimden çıkardım ve Kellan'ın numarasını tuşladım. Telefon çaldı ve ekranı dikkatle izledim. Muhabirler, Kellan'ın

Kellan sıçrayarak masaya baktı. Elini kaldırarak sorunun geri kalanını durdurdu, telefonunu kaldırdı ve dudaklarında geniş bir gülümsemeyle cevap verdi. "Güzel eş," diye fısıldadı, canlı yayında, basın toplantısının ortasında. "Her şey yolunda mı?"

Uzun bir sessizlik oldu, sonra onun yakışıklı yüzüne bakmak yerine konuşmam gerektiğini hatırladım. "Oh, uh. Evet, tabii ki sorun yok. Sadece seni kontrol etmek ve güvende olduğunu görmek istedim."

Cora uzaktan kumandayı benden aldı ve televizyonun sesini kısarak, onun cevap verirken sesinin yankılanmamasını sağladı. Ekranda, yüzündeki ifade yumuşadı ve bir eliyle yaslanarak ana kameraya baktı. "Ben gayet iyiyim, Shortcake. Şu anda bir basın toplantısındayım ve herkese senin hayatımı kurtardığını ve en mükemmel eşi olan şanslı bir şekil değiştiren olduğumu anlatmak üzereyim."

Tanrım. Bu alfa erkekler bugün benden en derin duyguları ortaya çıkarmaya kararlıydılar. "Seni görüyorum," diye fısıldadım, sanki susuz kalmışım ve o da tek su kaynağıymış gibi onu içime çekerek. "Basınla görüşürken aradığım için özür dilerim, önce kontrol etmeliydim."

Kellan nazikçe güldü. "Beni gece gündüz her saat arayabilirsin, cevap vereceğim. İstisna yok."

Sesinde samimiyet vardı ve bana olan duygularında hiçbir istisna olmadığına hiç bu kadar emin olmamıştım. Sesim kısıldı. "Seni özledim, Altın Çocuk."

Ekranda, zarif bir hareketle ayağa fırladı ve etrafındaki herkes çılgına döndü, sadece Finley başını sallayıp sandalyesine yaslandı. Kellan kameraya doğrudan konuşurken gazetecilerin bağırıışları yankılandı. "Şu anda sana, eve geliyorum," dedi uzun bacaklarıyla masanın etrafında manevra yaparken. "Kıpırdama."

"Bekle," diye gülerek seslendim ve o, devam etmemi beklerken hızını yavaşlattı. "Basın toplantısını bitir dostum. Bitirdiğinde seni burada bekliyorum olacağım."

Kellan gözlerini kırptı, ağzı seksi bir şekilde açıldı. "Bir daha söyle," diye fısıldadı, sesi titriyordu.

Benden tam olarak ne duymak istediğini biliyordum. "Dostum. Sen benim dostumsun, Golden."

Odayı aydınlattı ve dışındaki sıcaklığın bir kısmı kalbimin derinliklerine sızdı. "Seni çok seviyorum, güzel dostum. Çok. Çok. Beni bekle. Yakında evde olacağım."

Bununla birlikte, kameraya bir öpücük gönderdi ve telefonu kapattı, sanki dramatik çıkışıyla bir çılgınlık yaratmamış gibi yerine oturdu.

"Em," Cora göğsüne elini bastırarak boğuk bir sesle konuştu. "Bu hayatımda gördüğüm en romantik şeydi. Alfaların War'a birkaç ders vermesi gerekiyor."

Hâlâ şaşkın ve sersemlemiş hissediyordum, tabii ki sadece fantastik hikayelerde var olduğunu sandığım türden bir sevinçle doluydu, ama yerinde zıplamaya çalışmadım. "Warrick gayet iyi," dedim gülümseyerek, tüm dikkatimi ona vererek. Kellan eve dönene kadar dikkatimi başka bir şeye vermem gerekiyordu. "Şimdi, bana bu gece giyeceğin kıyafeti göster. Eminim onu çok etkileyecektir."

Cora, kat kat eteği etrafında dönerek dans etti. "Biliyorsun. Senin için de mükemmel bir elbise var."

Beni odadan ve televizyondan uzaklaştırdı. Televizyonda iki arkadaşım basın mensuplarının sorularını yanıtlamaya devam ediyordu. *Tanrım*. Onlar ekranda görünürken oradan ayrılmak istemiyordum.

Ama bu sadece benim için bir sorundu. Değil mi?

BÖLÜM 38

EMME

Çantalarımızı alıp yukarı çıktık. Hunter'ın ofisinde telefonda biriyle konuştuğunu duydum, bu da bize *konuyu* tartışmak için zaman kazandıracaktı.

Slade'in takipçi duvarına kısa bir bakış attığımda, banyomun bir köşesinin güvenlik kamerasının görüş alanı dışında kaldığını fark etmiştim. Geri kalan her şey, elbette, o ürpertici ejderhanın gözlemleyebileceği şekilde oradaydı. Fırsat bulsaydım onu duş alırken izlemeyeceğimden değil, ama mesele o değildi.

Mesele, her şeyi devreye sokmak için küçük bir ölü bölgeye sahip olmamdı.

"Richard, Sierra ve Marcus nasıl?" merdivenleri hızla çıkarken Cora'ya sordum. "Senin evinde akşam yemeği yediğimden beri sanki bir asır geçmiş gibi geliyor. Kaçırılma olayı ve beklenmedik bir şekilde birbirimize bağlanmamız falan."

Cora başını geriye attı ve güldü. "Biliyor musun, beni sana ilk çeken şey, kendini küçümseme ve mizah anlayışın oldu. Benim travmayla başa çıkma şeklimle benzer."

İnanamayan bir şekilde burnumdan soludum. "Benim yaptığım tek şey travmamdan kaçmak. Sakın kanma, o beni tamamen kontrol ediyor."

Kafasını salladı ve dudaklarını büzdü, üzerinde düşündüğü izlenimini verdi. "Kontrolün dışında olan bir durumdan kaçabilirsin, örneğin başka bir sürü seni sahiplenmek isterse. Ama travma içsel bir şeydir ve benim görebildiğim kadarıyla sen ayakları yere basan, gerçekçi, dürüst ve nazik birisin. O travmanın seni güvensiz, acımasız bir şekil değiştiren haline getirmesine izin vermemişsin. Oysa bu çok kolay olabilirdi."

Hunter da bana benzer bir iltifat etmişti ve dürüst olmak gerekirse, onların değerlendirmelerine nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum. Güzel olarak nitelendirilmek bir şeydi ve bunu diğer kadınlar kadar ben de seviyordum, ama onların daha derine bakması... Bu şekil değiştirenlerle tanışmadan önce kimse bunu yapmamıştı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım, boğazım düğümlenip kendimi bunalmış hissederek.

Cora, bakışlarında anlayışla, bundan fazlasına ihtiyaç duymuyor gibiydi.

Odama vardığımızda, dekorasyona göz gezdirdi. "Bu ev inanılmaz," dedi neşeyle. "Apliklerin süslemeleri ve detayları evin tarzına mükemmel uyuyor."

İç mimar olarak, şüphesiz benim fark ettiğimden çok daha fazlasını fark etmişti, ama ona katılıyordum. Bu ev muhteşemdi ve içindeki sürünün çoğunu sevdiğim kadar onu da sevmiştim.

"Yakında sana evi gezdireceğim," diye söz verdim. "Hayalindeki evde olmasını isteyebileceğin her şey var burada."

"Ve daha fazlası da var, eminim," dedi Cora, kenarlardan birine yaklaşarak, oyulmuş detayların üzerinde parmaklarını gezdirerek. "Bu kenarlar..." diye inledi.

Gülerek onu nazikçe kapımdan içeri, banyoya ittim. "Hadi, bize giymemiz için ne aldığını göster."

Omzuna asılı çantalara hafifçe vurdu. "İhtiyacımız olan her şeyi aldım."

Elbiseleri havlu askılarından birine astıktan sonra bana bir spor çantası uzattı. Duşun yanındaki köşeye çekildim ve ona da aynısını yapması için işaret ettim. "Bizi izliyorlar ve dinliyorlar," diye fısıldadım, neredeyse ses çıkarmadan.

Cora gözünü bile kırpmadı ve yüksek sesle cevap verdi. "*Essence* makyaj ürünlerimin tamamını ve tabii ki çok sevdiğin vücut spreyini de getirdim."

Bana spor çantasını açmamı işaret etti ve içindekileri görünce gülmekten boğuldum. Dev plastik torba tam da istediğim şeylerle doluydu. Bir ejderha şekil değiştiren için çok küçük bir sıkıntı haline gelmek üzereydim.

Çantada, Cora'nın bunun için harcadığım zamana bir şey düşünmemesi için yavaşça okumam gereken bir not vardı. Neyse ki şöyle yazmıştı

büyük, blok harflerle yazılmıştı, bu da işi kolaylaştırdı. *Sprey kullanarak kokunu engelle. Etkisi yaklaşık bir saat sürer. Bu Reeves teknolojisi ve cihaz kameraları kısa süreliğine devre dışı bırakacak. On dakikan var.*

Slade güvenlik sisteminin devre dışı kaldığını fark edecekti, ama eve gitmesinin on dakikadan fazla süreceğini umuyordum. İlk şakam için fazlasıyla yeterli bir süre.

Spreyi kaldırıp hızla kendime sıktım ve Cora beni kokladığında başını salladı. "Güvenli."

Sonra çantadan cihazı çıkardım. İkimiz de çantaya bakıyormuş gibi yaparken, "Bu sisteme zaten bağlı," diye mırıldandı. "Warrick, Kellan'dan yardım aldı ve bu cihazın bizi gitmemiz gereken yere götüreceğini söyledi. Bu, Reeves teknolojisinin patentli bir ürünü ve henüz piyasaya çıkmadı bile."

O kadar yumuşak bir sesle konuştu ki, kimsenin duyması imkansızdı, ama ben yine de etrafa bakarak paranoyakça davranmaya devam ettim.

"Kel'in katılacağını biliyordum," diye fısıldadım, "Slade'le uğraşmak için can atıyor ve bunu başarabilecek tek kişinin ben olduğuma inanıyor."

Planladığım şey en iyi ihtimalle bir rahatsızlıktı ve ejderhayı cinayet şölenine sürükleyecek bir şey değildi. Bu değerlendirmeden en az yüzde yetmiş eminim.

Son bir kez derin nefes alıp, plastik poşeti kolumun altına sıkıştırdım ve cihazın düğmesine basarak güvenliğini bozdum. Cora kısa bir süre gözlerime baktı ve başını salladıktan sonra beni çıkışa doğru itti.

Odamdan çıkıp koridordan geçtim, sanki kığım yanıyormuş gibi koştum. Hunter'ı uyandırmamak için adımlarımı hafif tutmaya çalışarak, merdivenleri üçer üçer çıkarak Slade'in odasına gittim. Tüm parlak, pek düşünülmemiş planlar gibi, bu planın da birçok eksikliği vardı, ama bugün şans benim yanımdaydı. Onun odasına giderken kimseye rastlamadım ve kapı kilitli değildi.

Cora kilidi açmak için bir alet takımı da eklemişti, ama bu değerli zamanımı alacaktı. Gizlilik becerilerim biraz paslanmıştı; annem ve sürüsünden kaçmam gerekeli yıllar olmuştu.

Slade'in kimsenin sınırlarını aşmayacağına olan güveni benim lehime işledi ve odasını açık ve benim keşfetmem için hazır bıraktı

Keşfetmeye hazır hale getirdi. Karanlık, serin odaya adım attığımda, ejderhanın varlığını fark etmesini sağlayan yüksek sesli bir alarm duyacağımı sanıyordum, ama sadece kutsal bir sessizlik vardı.

Bilgisayarlar dikkatimi çekti ve onun üzerinde çalıştığı şeye biraz göz atmak istesem de, zamanım kısıtlıydı. Çantanın fermuarını açıp işe koyuldum ve her bir eşyayı, sadece yatıp uyumaya hazır olduğunda görebileceği mükemmel bir yere yerleştirdim.

Her şey yerli yerine oturduktan sonra, stalker duvarına göz attım, yeni bir şey eklemiş mi diye merak ediyordum. Bunun için de zaman yoktu, bu yüzden odasından koşarak çıktım ve kapıyı arkamdan kapattım. Yatak odama vardığımda, cihaz bip sesi çıkarıyordu, bu da güvenliğin tekrar devreye girdiğini gösteriyordu.

Hunter kapımı açıp içeri koşarken telefonum çaldı. "Emme!" diye bağırdı ve ben banyodan kafamı çıkardım, kendimi sakın nefes almaya zorladım.

"Hunter, ne oldu?" diye sordum, sesimde sahte bir endişe tonu vardı.

Sanki bir yaralanma arıyormuş gibi, başımın üstünden ayak parmaklarıma kadar gözlerini gezdirdi. "Slade aradı ve güvenlik sisteminin birkaç dakika boyunca çalışmadığını söyledi. Kendi cihazından sistemi yeniden başlattı ama senin durumunu kontrol etmemi istedi."

Telefonuma hızlıca baktığımda Slade'in beni de aradığını gördüm. Aslında, o düğmeye bastıktan bir dakika sonra başlayarak altı kez aramıştı. "Ben gayet iyiyim," dedim Hunter'a. "Sadece dedikodu yapıp bu gece ne giyeceğimize karar vermeye çalışıyorduk. Belki sistemde bir arıza olmuştur?"

Hunter yaklaştı ve banyoya baktı, içinde sadece Cora'yı görünce rahatladı. "Evet, muhtemelen haklısın. Onları kuran şirketin kovmamız gerekecek."

Tamam, Bay Şakacı. "Reeves Industries değil miydi?"

Endişesi azalınca, Hunter'ın gülümsemesi karanlık ve seksi oldu. "Yeni omega'larıyla meşgul olduklarını duydum. İşleri biraz aksıyor olabilir."

Hunter'ın dokunduğu hiçbir şeyde kesinlikle hata olmazdı. "Nedense bundan şüpheliyim. Her şeyi kontrol altında tutuyorlar gibi görünüyorlar."

Beni yakalamak için uzandı, ama ben onun elinden kaçtım. "Hayır," dedim, parmağımı doğrultarak. "Hazırlanmam lazım, Hurricane. Dikkatimi dağıtamazsın, yoksa bu gece dışarı çıkamayız."

Hunter hiç umursamıyor gibiydi. "Bana uyar. Zaten seni kendime saklamak istiyorum."

"Evet, ama bu Kellan için de." Onu kovdum ve o da homurdanarak uzaklaştı.

Cora aynada benimle göz göze geldiğinde gözleri fal taşı gibi açılmıştı. "Yakın," diye dudaklarını oynattı.

Başımı salladım, elimi göğsüme bastırarak nabzımın nispeten normal olmasına sevindim. Umarım Hunter, kalp atışlarımın hafifçe hızlanmasını, alfa erkeklerin yanında olduğumda her zamanki tepkim olarak görmüştür. Karizmatik piçler.

Hazırlanmak mükemmel bir dikkat dağıtıcı oldu ve Cora'nın benim için seçtiği siyah ve altın rengi elbiseye hemen aşık oldum. "O muhteşem çilek sarısı saçların ve bronz teninle mükemmel uyum sağlayacak," dedi.

"Bence kıyafet tasarlamada da ev tasarlamada olduğu kadar iyisin," dedim, aynanın önünde dönerek, kısa eteğin uyluklarımın etrafında dalgalandığını izleyerek.

Elbise mükemmel oturmuştu, üst kısmı korseli sırtlı ve omuzlarımda fiyonk şeklinde bağlanan kalın siyah askıları olan bir korseydi. Cora saçlarımı gevşek dalgalar halinde kıvırdı ve normalde kullandığımdan daha ağır bir makyaj yaptı.

Kellan ve Finley'in eve geldiğini duyduğumda, beni mükemmel bulduğunu söylemek için geri adım atmıştı.

Alt kattan gelen gürültüde birkaç ses tanıdım: Warrick, Kenzo ve Christian başta olmak üzere, tanıdık olmayan başka erkekler de vardı. Muhtemelen ekibin diğer üyeleri idi.

Slade, aramalarına cevap vermediğim için bana mesaj attı ve bu gece Luxuria'da görüşeceğimizi, bir dahaki sefere lanet olası telefonuma cevap vermem gerektiğini söyledi. *Otoriter herif.*

"Tamam, o alfa erkeklerin çenelerini yere düşürmeye hazır mısınız?" dedi Cora, kendi küçük dönüşünü yaparken, lavanta rengi ipek elbisesi vücudunun etrafında güzelce dalgalanıyordu. İkimiz de topuklu giyiyorduk, ama benimkiler küçük siyah botlar, onunkiler ise mor stiletto'lar.

"Beni çok güzel giydirdin. Bu elbise o kadar mükemmel ki, onunla gömülmek istiyorum, tamam mı?" Etrafıma bakarak yanıma almam gerekenleri aradım ve "Paltolarımızı alalım mı?" diye sordum.

Cora banyodan çıkarken başını salladı. "Hayır, bu muhteşem elbiseleri örtmek istemiyorum. Arabadan kulübe birkaç saniyede varırız." Metabolizmamız yılın büyük bir bölümünde bizi sıcak tutuyordu, ancak benimki diğer şekil değiştirenlerinki kadar verimli değildi.

Cora'nın elbiseyle birlikte verdiği siyah bilek çantasına telefonumu, rujumu ve nakit paramı koydum. Hunter daha önce yan masama bir sürü kart bırakmıştı ve diğer parlak kredi kartlarının arasında duran, üzerinde benim adım yazılı parlak Amex kartına gözüm takıldı. Henüz paket hayatının bu kısmına hazır değildim, ama acil bir durumda orada olduklarını bilmek güzeldi.

Merdivenlerin tepesinde, kahkahalar ve gürültülü sesler giderek yükseliyordu ve ben karnımdaki kelebeklerin çırpınışını görmezden gelmeye çalışıyordum. Bu, hayatta olduğumuz ve birlikte olduğumuz için tanrıçanın bize bahsettiği nimetleri kutlamak ve saymak için bir geceydi.

Rogers sürüsü dışarıda, konseylerinin arkasına saklanıyor olabilirdi, ama sonunda onları nasıl alt edeceğimizi bulacaktık. Yıllar önce anneme yaptıklarının bedelini onlara ödetmeliydim. Annem intikamı hak ettiği için değil, başka bir şekil değiştireni incitmelerini engellemek için. Sessiz kalarak, onların dünyada yıkım ve kargaşa yaratmaya devam etmelerine izin vermiştim.

Son on yılda neler yaptıklarını düşünmek bile beni ürpertiyordu.

"İyi misin?" diye sordu Cora ve ben, merdivenlerin üstündeki korkuluğu sıkıca tuttuğumu ve karanlık düşüncelerime daldığımı fark ettim.

"Oh. Evet." Kafamı salladım ve tutunduğum yeri bıraktım. "Üzgünüm, bir anlığına geçmişte kayboldum. Sanırım bir içkiye ihtiyacım var."

Kolunu koluma taktı. "İkimiz de aynıyız, kızım. Hadi, erkeklerimizi alalım."

Topuklarımızın merdivende ilk tıklamasıyla, aşağıdaki gürültü kesildi ve devasa erkeklerden oluşan bir kalabalık merdivenlerin dibine gelerek bizi beklemeye başladı.

Warrick ön tarafta, ortada duruyordu, gözleri fal taşı gibi açılmış, gülümsemesi daha da genişlemişti. Cora'ya bakarken, onu sıvı bir karanlık havuzu gibi gözleriyle yiyip bitiriyordu. "Bir eşin sana tam da böyle bakması gerekir," diye mırıldandım.

Cora birkaç kez derin nefes aldıktan sonra başını salladı. "Alfamın sözsüz iletişimde kesinlikle bir yeteneği var."

"Öyle..."

Hunter ve Kellan kalabalığın içinden ilerlediler ve ben iki açgözlü bakışın esiri oldum. Kellan elini göğsüne bastırılmış, çenesini hafifçe açmış, bana bakıyordu. Mavi düğmeli gömleğini ve siyah pantolonunu gördüm ve kalbimin hızlandığını hissettim. Onu şık giyinmiş gördüğümde, nefesim kesilirdi. Tanrım... o muhteşemdi.

Fuayenin ışıkları, sarı saçlarındaki altın rengi vurgulamış, altın çocuğuma bir parıltı katmıştı. Beni, inanamayacakmış gibi izliyordu, hiç beklemediği ve nasıl tepki vereceğini bilemediği bir manzaraydı bu. Bu, kendi ayaklarımın üzerinde sendelememe yetti.

Sonra Hunter vardı, onun yırtıcı bakışları Cora'nınkinden bile daha hızlı nefes almamı sağladı.

Karanlık yakışıklı şekil değiştiren, anlaşılmaz bir ifade takınmıştı. Gözleri altın rengi parlıyordu ve o... açgözlü görünüyordu. Hunter da siyah düğmeli gömlek ve pantolon giymişti, saçları dağınıktı ve ellerimi saçlarına geçirmem için hazırды.

Aniden öne doğru eğilerek merdivenleri çıktı ve ben, bir avcının bakışlarına kilitlenmiş olarak olduğum yerde donakaldım.

BÖLÜM 39

EMME

Hunter beni kollarına aldı, ellerini kıcıma sıkıca bastırarak merdivenleri tırmandı ve Cora'nın kahkahasının bizi takip ettiğini duyduğuma yemin edebilirim. Kendimi, görünmeyecek bir şekilde duvara sıkışmış buldum, arka planda Kellan'ın diğerlerine *çenelerini kapatmaları için* uyarıda bulunurken çıkardığı gürültülü homurtular vardı. Kalabalık dağılırken ayak sesleri ve mırıldanmalar duyuldu.

Sürü, dışarıdan gelenleri evlerine pek almazdı ve bu grubun ön holü geçebileceğini sanmıyordum.

Hunter yüzünü boğazıma gömdü, derimi ısırdı ve ben düşük bir çığlık attım, ama o ısırığını bırakmadı. Bu da Kellan'ın kalıcı iddiasının tam tersi olan geçici iddialardan biriydi. "Benim," diye bağırdı, göğsü inip kalkıyordu. "Bu gece benim hakkımı talep etmeden bu şekilde dışarı çıkamazsın."

Kalçam ileri doğru fırlayarak, ihtiyacımı gidermek için herhangi bir sürtünme arayışında çaresizce kıvranırken, içim boşluğa sıkışmıştı, ama Hunter beni tamamen sıkıştırmış, iri cüssesiyle beni yerinde tutuyordu. "Hunter," diye inledim, sesim sertleşerek talep ettim, "Beni boşalt."

Yüzü benim tenime gömülü kalmıştı ve yemin ederim ki alçak bir kahkaha attı. "Kelimelerini kullanmanı seviyorum, küçük omega. Tam da istediğin şeyi sana vermek istiyorum. Ama aynı zamanda o akıllı ağzın için seni cezalandırma ihtiyacı da duyuyorum. Bu bir ikilem."

"Öyle mi?" diye nefes nefese sordum, aklım başımdan gitmişti. "İkisini de kolayca yapabilirsin."

O geriye doğru sallandı ve ben nefes nefese kalakaldım, siyah gözlerine bakarak. Nefesimi toparlayamadan, o yavaş ve kasıtlı bir hareketle uzandı ve tangamın kenarını kavradı. Elini çekince, külotum bir anda yırtıldı ve o parçalanmış danteli cebine koyarken ben ağzım açık kalakaldım.

Eli tekrar aramıza kaydı, pürüzlü parmakları klitorisimi nazikçe okşadı ve ben dengemi korumak için omuzlarını sıktım.

"Cezalandırılmak mı istiyorsun, bebeğim?" diye fısıldadı tehlikeli bir ses tonuyla, bu uyarıyı görmezden gelmek üzereydim. *Yaptıklarımın sonuçlarını* umursamayacak kadar kendimi kaybetmişim.

Onun sunduğu her şeye ihtiyacım vardı.

Elini kaldırdı ve hafifçe amımı tokatladı, ben de inleyerek sıçradım, bunun ne kadar iyi hissettirdiğine şaşırmışım. Bu sefer beni öperken güldüğünden emindim, dudakları benimkine değişiyordu, dili ağzıma girerken hakimiyet kuruyordu.

Beni tekrar tokatladığında, bu sefer klitorisime daha yakın bir yere, çığlık attım ve henüz orgazm bile olmayan bir boşalma hissettim. Saf bir tahrik uyluklarımın üstünden aşağıya doğru kaydı. Çaresiz, titrek, muhtaç bir haldeydim.

"Seks ve sürü kokacaksın, küçük omega," dedi Hunter, kendinden memnun bir sesle. İki parmağını içime soktu ve kıvırdı. Üçüncüyü eklediğinde, kalın parmakları beni zevk ve acı sınırına kadar gerdi ve ben... o kadar sert boşaldım ki kafam duvara çarptı.

Hunter orada durmadı, eli vücuduma girip çıkmaya devam etti, orgazmım ilerledikçe yavaşladı, sonra hızlandı, ben nefes nefese kalıp omuzlarını sıkıca kavrayana kadar. Son orgazm hiç bitmiyordu, dahası, beni öldürebilecek kadar yoğun bir hale geldi. En azından, öyle hissettim. Ama bunun devam etmesini istedim — bu dokunuşun ve zevkin hiç bitmemesini istedim.

Tanrım. Hunter'ın yıkımına ihtiyacım vardı.

"Gözlerini bana dik," diye emretti Hunter ve bakışlarım onun fırtınalı gözlerine doğru sıçradı. "Senin parçalanışını izlemek, varlığımın en güzel manzarası," diye fısıldadı, derin ve kısık sesi daha da tahrik ediciydi.

Nefes nefese inlemelerim gittikçe daha yüksek sesli hale geldi ve daha önce sessiz olduğumuzdan değil, ama bu evde kimse burada olanların farkında değildi.

"Benim için gel," diye emretti Hunter tekrar ve başım dönüp kontrolümü kaybedene kadar çığlık atarak orgazm oldum. Göz teması kurarken neredeyse tereddüt ettim, ama bir şekilde kendimi onun bakışlarına ve o bağımlılık yaratan altın rengi parıltılara tutunurken buldum.

"Aferin benim kızıma," diye homurdandı Hunter, dudaklarımın köşelerine öpücükler kondurarak. "Ne kadar uslu bir kızsın, benim için bu kadar güzel geldin."

Parmakları içimde mükemmel bir şekilde okşamaya devam etti ve sonunda parmaklarını çıkardığında klitorisimin üzerinde okşamaya başladı. "Sen... pantolonun," diye nefes nefese ve güçsüz bir şekilde mırıldandım.

Siyah kumaştan anlaşılması zordu, ama onu ıslatmıştım.

Hunter elini ağzına götürüp dilini benim boşalmamın üzerine kaydırırken sıırıttı. Benim boşalmamı yalayan pembe diline kendimi kaptırmıştım. "Bu gece senin kokunu üzerimde taşıyacağım," dedi boğuk bir sesle. "Neredeyse bir ısırik kadar iyi."

Beni tatmayı bitirdikten sonra, bacaklarım zayıf ve titrekken, botlu ayaklarımın üzerinde dengemi sağladı. "Bana ihtiyacın var mı...?" Siyah pantolonunu gerginleştiren devasa ereksiyona işaret ettim, evet demesini umarak.

Hunter kolunu bana doladı ve farkına varmadan merdivenlere doğru yöneldik. "Ben fazlasıyla memnunum ve hemen çıkmazsak geç kalacağız. Bu geceyi ipe çektiğini biliyorum ve tam anlamıyla yaşamayı istiyorum."

Hunter Reeves, parlak takım elbiseli gizli şövalyem.

"Peki ya iç çamaşırı?" diye sordum, çıplak uyluklarım birbirine sürtünüyor, boşalmamın izleri hala yapış yapış.

Hunter, sanki tartışıyormuş gibi durakladı, sonra sonunda başını salladı. "Eğer biri seni iç çamaşırsız görürse Emme, o şekil değiştireni olduğu yerde öldürmek zorunda kalırım. Kan dökülmesini başka bir zamana saklayalım."

Ben titrek bacaklarla odama koşarken o benimle kaldı ve ben başka bir tanga giymek için uzandığımda, Hunter onu elimden aldı ve beni tamamen şok eden bir şekilde önümde diz çöktü. Danteli uzattı, kapüşonlu bakışları karanlık ve yüzüme kilitlenmişti. Kalbim

göğsümde çarpıyordu, otomatik olarak bir botumu, sonra diğerini çıkardım, olanlara inanamıyordum.

Hunter iç çamaşırını botlarımın üzerine oturtmak için manevra yaptı ve sonra danteli çıplak bacaklarımdan yavaşça yukarı kaydırıldı. Gözleri yüzümden hiç ayrılmadı ve dizlerinin üzerindeyken bile çok etkileyiciydi.

Parmaklarıyla son bir kez kalbimin üzerinde gezdikten sonra, zarifçe ayağa kalktı ve ben kendimi sakinleştirmeye çalıştım, ancak ikimiz de kalbimin hızla attığını duyabiliyorduk.

"Bizi bekliyorlar," dedi Hunter, derin ve kısık bir sesle. "Hadi."

Hunter'ın yaptıklarının anlamı kafamı döndürdü ve odamdan çıkıp fuayeye doğru yürürken sessiz kaldık. Hak sahibi alfaları kimseye diz çökmezdi; bu, paketinin bir parçasıydı. Kimseye boyun eğmezlerdi, sürünün başı olarak dururlardı.

Ama benim için diz çökmüştü. Yaptıklarında hiçbir şüphe yoktu.

Sadece ne anlam çıkarmam gerektiğini bilmiyordum.

Aşağıda, tüm erkekler ve Cora'nın bizi kulübe götürmek için siyah Escalade'lere biniyor olduklarını gördük. Her arabada siyah takım elbise giymiş, kapıları açan bir şoför vardı. Arkadaşlarımız ve çekirdek grubumuz hariç, hokeyci arkadaşlarımızın çoğu ilk birkaç arabayı doldurdu.

"Ne kadar da güzel kokuyorsun," dedi Kellan, aceleyle yanıma gelip beni döndürerek dudaklarıma yoğun bir öpücük kondurdu. "Ve sen lanet olası bir tanrıça gibi görünüyorsun. Daha da fazlası. Tanrıçayı bile utandırırısın."

"Şşş, tanrılara hakaret etme," dedim boğuk bir kahkaha atarak, *Forsana* veya *Hecatana*, şekil değiştirenlerin ve ay döngüsünün tanrıçaları, onu olduğu yerde cezalandırmak üzereymiş gibi gökyüzüne hızlıca bir bakış attım. Eski geleneklere göre ibadet etmiyordum, ama bu duyguyu takdir ediyordum ve tanrıların hoşnutsuzluğunu asla üzerime çekmemeye çalışıyordum. "Ama teşekkür ederim. Cora harika bir iş çıkardı."

Hunter'ın göğsü gürledi ve neşesinde alaycı bir ton vardı. "Bunun Cora ya da makyajla bir ilgisi yok."

Elini kaldırıp başparmağıyla yanaklarımı okşadığında, onun teninde kendi kokumu hissettim ve lanet olsun, bu beni çok tahrik etti. Kellan da gülerek burun deliklerini genişletti. "Çok güzel bir koku."

Hunter, Cora'ya hafifçe dokunmasını söylememe rağmen, burnum ve yanaklarımdaki pudrayı silmeye devam ederek onu görmezden geldi. "Çok daha iyi."

"Çillerim." Kellan'ın kahkahası bir iç çekişe dönüştü. "Yemin ederim, vücudundaki tüm o lezzetli noktalar arasında öpüşmediğim zamanlarda, onları hayal ediyorum."

Kellan'ın çillerimin arasında öpüşmekten hoşlandığını fark etmemiştim. Şimdiye kadar, tüm vücudumu haritalandırmıştı. Şikayet ettiğimden değil tabii.

"Hadi, aşk kuşları," diye bağırdı Cora, son vagondan yarısı dışarı sarkmış halde. "Eve vardığınızda onun muhteşem poposuna takıntılı olabilirsiniz."

"Oh, bu kesin," diye cevapladı Kellan, elini vücudumdan aşağı kaydırıp popoma dokundu. "Sonsuza kadar her gün ona takıntılı olacağım."

Orta sıraya oturduğumuzda bile, iki devasa alfa erkeğin arasında, yüzüm kızarmış ve nefes nefese kalmıştım. Cora, Warrick ve Finley de bu vagondaydı, eşleşmiş çift arka koltukta sıkışmış, ayı şekil değiştiren ise yolcu koltuğunda oturuyordu.

Finley döndüğünde bakışlarımız buluştu ve bir kez olsun bana kaşlarını çatmadı. Gülümseliyordu da, ama ifadesi nötr kalmıştı ve ben bu gece sürüde her şey yolundaymış gibi davranabileceğimiz konusunda küçük bir umut besledim.

Göz kırpması. Hala ne anlama geldiğini bilmiyordum, bu yüzden onu içime gömdüm ve o anıyı kilitledim. Şimdilik.

Luxuria'ya yirmi dakikalık bir yolculuktu ve bu süre boyunca konuşma hokey ve bazı oyunların ne kadar berbat olduğu üzerine odaklandı. Salı günü planlanan ilk kış sürüsü koşusuna geçtiklerinde, Cora öne eğildi ve "Orada olmalısın, Emme. İlk kar yağışı keşfi için yüzlerce kişi olacağız. Bu, yılın en sevdiğim koşusu." dedi.

"Orada olacağım," diye onu temin ettim, bu olasılık beni şimdiden heyecanlandırmıştı. Kurtum, şehrin diğer sürüleriyle birlikte koşmak için can atıyordu ve bu mükemmel bir fırsat gibi görünüyordu. Üstüne üstlük kar da vardı, biz de eğlenebilirdik, ben de bir yavru köpek gibi zıplıyordum.

"Bekle, yarın yine de konseyle görüşmemiz gerekiyor mu?" diye sordum, Hunter'ın ifadesini okumak için ona doğru eğildim.

Son dakikada bana iş yükü yükleme ve zihinsel olarak hazırlanmam için çok az zaman verme gibi sinir bozucu bir alışkanlığı vardı. Bunun, endişe ve hazırlık yükünün çoğunu üstlenmek için kullandığı bir yöntem olduğunu düşünüyordum, ama her zaman alfa erkeklerin hayatla başa çıkmasına izin veren çaresiz dişi omega rolünü oynayamazdım. Bazen, özellikle de lanet olası Rogers sürüsüyle ilgili olduğunda, kendi sorunlarımı kendim halletmem gerekiyordu.

Warrick, sanki cevabı zaten biliyormuş gibi alçak ve sıcak bir kahkaha attı, ama ben dikkatimi Hunter'dan ayırmadım. "Toplantı planlandı, ama katılmaya değer mi emin değilim," dedi omuz silkerek, bu da beni Kellan'a yönlendirdi. "Sabahleyin bekleyip seninle tartışacaktım."

"Aslında söylediği şey," diye başladı Warrick, sesi hâlâ mizahla doluydu ve neden güldüğünü öğrenmek üzere olduğumuzu hissettim, "emirlerini kışlarına sokmaları ve Rogers sürüsü için tatmin edici bir sonuç bulana kadar bir daha onun sürüsünü rahatsız etmemeleriydi."

"Yani ölüm," diye homurdandı Kellan, bir saniye önce beni dengelemek için kolunu omuzlarıma dolamıştı. "Bundan azını kabul etmem."

Hunter, mesele kapanmış gibi başını salladı. "Neyse, bu gece bu konuyu tartışmayalım. Bu gece, içindeki canavarı serbest bırakıp eğlenmek için var. Kimse Emme'nin keyfini kaçırmayacak."

Hunter'ın ilgisini gösterme şekli Kellan'inkinden farklıydı, ama ikisi de bana... *her şeyi* hissettiriyordu. Açıkçası bu çok korkutucuydu. Şekil değiştirenler, tüm bu duygular sızan bir musluk gibi içlerinden dökülürken nasıl ortalıkta dolaşabiliyorlardı? Bu doğal olamazdı.

Araç durdu ve ben karanlık pencereden Luxuria'nın tanıdık girişine, kırmızı halısına ve altın rengi katedral mimarisine baktım. Düzinelerce şekil değiştiren, giriş için sırada bekliyordu ve bu mekanın popülaritesine şaşırmadım. İç mekan da en az dış mekan kadar çarpıcıydı: altın avizeler, kırmızı kadife, yerdeki halılar ve cömertçe doldurulmuş içkiler.

Tabii ki, kırmızı halı üzerinde yürürken kimse bizi bekletmedi ve sırada bekleyen şekil değiştirenlerin alfalara nasıl baktıklarını, sanki ünlülerle karşılaşmışlar gibi telefonlarıyla fotoğraf çektiklerini fark etmedim değil.

ve ünlülerle karşılaşmış gibi telefonlarıyla fotoğraf çektiklerini fark etmedim.

Kellan ve Hunter her iki yanımda durup ellerimi ellerine bağladıklarında, kalabalıktan benim adımın haykırıları yükseldi. Kalabalığa dönmedim; Hunter onlarla ilgilenmememi söylemişti ve ben de onun emirlerine uymayı tercih ettim. *Bir kez olsun*, demek isterdim, ama şimdiye kadar benim memnuniyetle yerine getirmedığım hiçbir şey talep etmemiştii. Asla sırf isyan etmek için isyan etme ihtiyacı hissetmemiştim, bu düşünce bile yorucuydu.

"Bekleyin," diye seslendi Cora, şamdanlarla aydınlatılmış girişte bizi durdurarak, arkamızda müziğin ağır ritmi yankılanıyordu. "Hadi fotoğraf çekilelim."

Telefonunu çıkardı ve Hunter ile Kellan, beni her iki yanımdan daha da sıkı sıkıya sarıldılar, ta ki onların kokusu ve enerjisi beni tamamen sararak, kendimi sıcak ve nefes alamaz hissedene kadar. Cora iç geçirdi ve fotoğraf çekmeye başladı.

Birkaç fotoğraf daha çektikten sonra "Sen de, Finley" diye emretti ve ben ona bakmamak için kendimi zor tuttum. Yakınlığımızı zorla sürdürmek kimseye fayda sağlamıyordu, özellikle de ayıyı kışkırtmak huysuzluğunu ortaya çıkarsa. Sakin Finley, benim en sevdiğim Finley'di.

Sürpriz bir şekilde, sadece kısa bir gülümsemeyle Kellan'ın diğer tarafına geçti.

"Mükemmel," diye haykırdı Cora, bir düzine veya daha fazla fotoğraf çekerken. "Siz dördünüz bir grupta olmak için fazla çekicisiniz. Bu gerçekten suç sayılır."

Warrick, kolunu onun omzuna dolayarak sırttı. "Aşkım, bunu sen mi söylüyorsun? Senin güzelliğinle kimse kıyaslanamaz."

Cora ona alaycı bir şekilde baktı, ama güzel yüzünün aydınlanmasıyla memnun olduğunu anlayabiliyordum. "Teşekkürler, dostum. Bunun için daha sonra ödüllendirileceksin."

Gözleri karardı ve ona öpücük vermek için eğildi, o da öpücüğe karşılık verdi ve sonra atladı. "Oh, Emme ile bir fotoğraf çekilmeliyim. En iyi arkadaşlar yılda en az bir kez birlikte fotoğraf çektirmeli. Kural bu."

Telefonunu Warrick'e uzattı ve bana doğru koştu. Alfalar yanımdan ayrılmakta geciktirler, ancak Finley hariç, o çoktan kulübe girmişti. Onun, duvar boyunca uzanan muhteşem maun barın kenarına oturduğunu fark ettim.

Christian'ın yanına doğru gittiğini fark ettim. Christian, duvarın tüm uzunluğu boyunca uzanan muhteşem maun barın önünde oturuyordu.

"Gülümse," diye bağırdı Cora ve ben dikkatimi arkadaşına verdim, Warrick profesyonel bir fotoğrafçı gibi davranarak fotoğraf çekerken zıplarken gülerek.

"Cora sana mesaj atacak," dedi ve cihazını ona uzattı. "Bu modelden nasıl paylaşım yapılacağını bilmiyorum."

Arkadaşı şakacı bir şekilde ona dirsek attı. "Sen ve senin eski teknoloji anlayışın. Sanki hayatın boyunca şehirlerde yaşamamışsın gibi. Yemin ederim, insanlıktan saklanmış küçük sürüler halinde vahşi doğada yaşayan alfa erkeklerin ruhuna sahipsin."

"Sana vahşi bir alfa göstereceğim," diye şakacı bir şekilde homurdandı. Onu kollarının arasına aldı ve kulübün içinden geçerek karanlıkta kayboldu.

İçerisi loş bir şekilde aydınlatılmıştı, avizeler yumuşak altın rengi bir ışık yayıyordu. Yeni bir şarkı başladığında, kalçalarım ritme göre sallanmaya başladı ve Kellan elini belimin altına koydu. "Hadi bebeğim. Sana bir içki alalım. Eşimle dans etmem lazım."

"Bizim," dedi Hunter. "Benimle birlikte söyle, sinir bozucu yavru. O bizim."

Kellan ona en parlak gülümsemesini gösterdi. "Hadi ama, Alfa Baba. Benim paylaşmayı seven biri olduğumu bilirsin. Emmeline herkese yeter."

Omzuna *sertçe* vurdum. "Lütfen, bir daha asla bizim cinsel ilişkilerimizi bu şekilde ifade etme. Aksi takdirde, köpek kulübesinde yatarsın."

Biraz ciddileşti. "Senin için garip mi? Birden fazla eşin olması? Bunu hiç konuşmadık ama, yani... annen dışında, insan dünyasında bu tür bir dinamik için pek referansın yok, değil mi?"

Bana hiç garip gelmemişti, bir saniye bile. "Bence duygusal bağımız o kadar doğal bir şekilde gelişti ki, cinsel kısım da aynı şekilde sorunsuz bir şekilde uyum sağladı." Sesim kısık, müzik ise yüksek sesliydi, ama her iki alfa da beni duydu. "Başka türlü bir sürüde olmayı hayal edemiyorum."

"Biz birbirimiz için yaratılmışız," dedi Hunter, kararlı bir şekilde başını sallayarak. "Her zaman öyleydi. Her zaman öyle olacak. Bundan daha doğru bir şey olamaz."

Bu konuda tartışmak istesem de, yapamadım. Bu sürü anneminkine hiç benzemiyordu ve bu, bağlanma sürecine güvenmeye başlamam için yeterli bir sebepti.

Omega enerjim onlarla birlikte güvende bile olabilirdi.

İlk kez, bunu öğrenmek için her şeyi riske atmaya hazırdım.

BÖLÜM 40

EMME

Luxuria'nın kapasitesinin tamamı dolmadığı bir an bile görmemiştim ve bu gece de farklı değildi.

Kasabanın yarısı ya Celtics'in galibiyetini kutlamak ya da Dashers'ın yenilgisini teselli etmek için dışarı çıkmıştı. Her iki durumda da içkiler akıyordu ve müzik, hızlı ve yavaş, şehvetli parçalar arasında geçiş yaparak bir dans ritminden diğerine geçiyordu.

VIP bölümünde kanepeler genellikle gecelik birkaç bin dolara mal oluyordu, ancak ana salonda ücretsiz olarak vakit geçirebileceğiniz masalar vardı. Bu alfa erkeklerin yaptığı hiçbir şey zengin ve bağlantıları olanlara özel değildi, böylece bir kısmı herkesin erişimine açık kalıyordu.

Milyarderler için, Reeves çetesi şaşırtıcı derecede ayakları yere basıyordu. Bildiğim kadarıyla, Kellan ve Finley zengin bir ailede büyümemişti ve

Hunter ve Slade ise pislik bir "baba" ile büyümüşlerdi ve tüm bunlar onları bugünkü alfa erkekler haline getirmişti.

Benim çok sevdiğim alfalardı.

"Ne içmek istersin, Shortcake?" Kellan, VIP kanepelerinden birine otururken sordu. Kırmızı kadife bir koltuk takımı bizi çevreliyordu ve ortadaki küçük masanın karşısında birkaç lüks koltuk vardı. "Dünya senin emrinde," diye ekledi, elini odayı kapsayacak şekilde sallayarak, "ve istediğin her türlü heyecanı yaşamayı sağlayacak tüm şekil değiştirici serumlar ve katkı maddeleri bizde var."

"Uh..." Şarap dışında pek içki içen biri değildim ve bu gece kontrolümü kaybetmek pervasızca gelirdi, özellikle de Hunter'dan bağımızı mühürlemesini yalvarmak üzereyken. "Belki başlangıç olarak şarap. Tatlı bir şey."

Kellan yanağıma bir öpücük kondurdu. "Tamamdır. Bir dakika sonra dönerim."

Diğerleri de siparişlerini verdiler ve Kellan, VIP alanının etrafında büyük bir at nalı şekli oluşturan, biraz daha küçük olan ikinci maun barınakına doğru yürürken başını salladı.

Tabii ki burada masa servisi vardı ve daha önce birlikte çalıştığım bir kaplan şekil değiştiren olan Hadley bizi karşılamaya gelmişti. Ama onun garsonu olduğum zamanlarda, Kellan'ın sık sık arkadaşı Jimmy ile sohbet ederken içkilerini barda sipariş ettiğini fark etmiştim. Baş barmen, saçları sarı, iri yarısı bir beta kurt idi, kimseye taviz vermezdi ve daha önce gördüğüm hiç kimseden daha hızlı kokteyl yapabiliirdi.

Müzik daha yavaş bir ritimle yeni bir şarkıya geçti, Hunter'ın kolu omzumun üzerinden geçmişti ve ben ona yaslanırken bas sesleri göğsümde yankılanıyordu. Tamamen gevşediğimde, beni doğrudan kucağına çekti ve bu beklenmedik hareketle içimden küçük bir homurtu çıktı.

Karşımızda, kendi eşinin kucağında oturan Cora, bana sırtarak kaşlarını oynattı. Bu alfa erkeklerin sahiplenici davranışlarını çok seviyordu. Ona göre, kimse onları bu şekilde davranırken görmemişti ve bu durum şehrin merakını kesinlikle körüklüyordu.

Warrick'in parmakları çıplak omuzlarını okşadı ve burada geçirdiğim süre boyunca edindiğim tüm yeni deneyimler ve bilgiler arasında en sevdiğim, gerçek beşliler ve koku eşleşmelerinin birlikte nasıl davrandığını görmektir. Annem ve sürüsünün yaptığı her neyse, yanlış ve zehirliydi. Yıllarca bunun normal olduğunu düşünerek geçirdiğim zaman beni çok kızdırıyordu. Bu bana neredeyse her şeyimi kaybetmeme mal olacaktı. Neredeyse eşlerimi tanıma fırsatını kaybetmeme mal olacaktı.

Reeves sürüsüyle asla tanışamayacağımı düşünmek göğsüme keskin bir acı sapladı ve bir anlığına panik içinde nefes alamadım.

Hunter vücudumdaki yeni gerginliği hissetti ve kollarını daha sıkı sararak beni kendine doğru çekti, ta ki onun kollarında kaybolmaktan başka seçeneğim kalmayana kadar. Eli uyluğumun dışını okşadı ve dikkatimi onun dokunuşuna ve *bunun ne kadar iyi hissettirdiğine* çekti.

"Artık düşünme, bebeğim," diye mırıldandı, nefesi yanağıma okşuyordu. "Anın tadını çıkar. Bu senin gecen ve seni üzen herkesi mahvedeceğim."

Kendimi üzenin ben olmam ironikti, ama onun yatıştırıcı dokunuşu ve yumuşak sözleri beni sakinleştirmeye yardımcı oldu. Hunter, beni kendime getirmek için ne söyleyeceğini ve ne yapacağını bilen olağanüstü bir yeteneğe sahipti. Bu alfa erkeğe tamamen kapılmıştım.

Bunu inkar etmenin bir anlamı yoktu ve onun kucağında dönüp ona binmek istesem de, burada yapamazdım, bu da yeni bir odak noktası bulmam gerektiği anlamına geliyordu.

Masanın karşısında Finley, Kenzo, Vanessa, Luce ve Christian'ın yanında oturuyordu. Takımın geri kalanı yakındaki masalarda oturuyordu; bu gece tüm alan hokey takımı tarafından domine edilmişti. Bazılarının eşleri de yanlarındaydı, ama çoğunlukla erkekler galibiyetlerini kutluyorlardı.

Hunter elini uyluğumun daha yukarısına kaydırdı, elbisenin kenarını kaldırdı, tam da Finley'in bakışları bana yöneldiği anda. Ayı şekil değiştirenin ifadesi nötr kalmıştı... ama gözleri beni viski rengi derinliklerinde boğuyordu. Onun bakışları ve Hunter'ın dokunuşu arasında, patlamak üzereydim.

"Kıpır kıpırsın," dedi Hunter, sesi hafif. "Ne oldu, küçük omega? Benimle paylaşmak istediğin bir şey mi var?"

Bu pislik ne yaptığını çok iyi biliyordu ve Finley'in bize odaklanmış bakışlarını kaçırmış olması imkansızdı. "Neden bahsettiğini bilmiyorum," diye hırıltılı bir sesle cevap verdim. "Belki de aşırı kasların o kadar da rahat değil de ondan."

Hunter alçak ve memnun bir kahkaha attı. "Oh, bence benim *aşırı* kaslı vücudumu seviyorsun, Emmeline. Duşta seni yeterince yukarı kaldırıp amını yalarken kesinlikle şikayet etmiyordun."

Yanaklarım kızardı ve şokumu gizlemek için öksürdüm. Hunter ve duş kelimelerinin geçmesi bile bacaklarımı birbirine sıkıştırmama neden oldu. Finley'in burun deliklerinin genişlediğini, bal rengi gözlerinin koyulaştığını fark ettim. Kokumla eşleşen adam, beni izlemeye devam ederken, bakışlarında karanlık ve merakın karışımıyla, benim heyecanlanmamı fark etmişti.

Kellan, burada olan her ne boktan ön sevişmeye onu kesintiye uğrattı ve Hunter'ın kucağında oturan beni görünce sırttı.

İçeceklerle dolu tepsi masaya bırakıldı ve o doğruca bana doğru geldi.

Eğilerek boynuma burnunu sürttü. "Nirvana gibi kokuyorsun, güzelim. Seni hemen yemem lazım, yoksa leceğim."

Hunter burnunu çekip elini belimden çekerek Kellan'ı itti. "Dramatik davranmayı bırak, evlat," diye emretti. "Bu sadece n bölüm. Omega'mızın onu yemeden önce rahatlamasına izin verelim."

Kellan dudaklarını bükerek itiraz etti ama Hunter'ın yanına oturup parmaklarını benimkilerle birleştirerek itaat etti. Sürpriz bir şekilde, Finley ne eğilip içkilerimizi uzattı, böylece rahat kucaklaşmamızdan ayrılmamız gerekmedi.

Bir an için, bana şarabımı uzatırken, Hunter'ın diğer tarafındaki boş yeri sanki o da oraya oturmayı düşünüyormuş gibi gözleriyle süzdü. Tabii ki oturmadı ve ben de bu saçma düşünceye başımı salladım. "Teşekkürler," diye mırıldandım, kafam karışmıştı. Bunu gizlemek için, meyveli, tatlı şarabı büyük bir yudumla içtim. Finley, birayı kadeh kaldırır gibi kaldırarak başını salladı ve bu, bütün gece bana son kez baktığı andı.

Bir saat sonra, Kellan beni Hunter'ın kucağından çekip ana salonda dans etmeye götürdü ve birkaç saat sonra Slade geldiğinde, hâlâ içiyor ve dans ediyorduk. Siyah infazcı kıyafetiyle ejderha, birkaç dakika içinde iki viski içti.

O korkutucu derecede yakışıklıydı ve şu anda sarhoş olan beynim, uzun bacakları ve kalın uylukları önünde rahatça uzanmış halde oturduğu kucağına *neredeyse* sürünerek girmeye zorladı beni. Kurt siktir et.

Bu yüzden kendimi sarhoş edemezdim.

Slade beni yakından izliyordu, ama dokunmamı istemiyordu. Bana hiç dokunmadı, ama lanet olsun, o yoğun bakışları sanki cildimi kaplıyor ve ruhuma işliyordu. Yine de, onun alanına girip kucağına tırmanırsam ya yere atılacağım ya da pullu bir canavar kulübü yerle bir edeceği kesindi.

"Emmmmmeeeeeeee," diye bağırdı Cora, dans pistinde bana doğru sallanarak. O da benim kadar dans etmişti ve onu gördüğümden beri

, her yerde bukleler ve bir omzunda sarkan elbisesiyle. "Son bir dans için vaktimiz var."

Ayaklarım ağrıyor ve kafam bol içkiden dönüyor olsa da, tereddüt etmeden uzattığı elini tuttum. Ne kadar yorgun olsam da, dünyadaki hiçbir şey arkadaşımın bu son dansı yapmamı engelleyemezdi.

Beni ana dans pistine itti, ama kimse bize dokunmadı, çünkü bunu yapmanın alfa erkeklerimizin öfkesini çekeceğini zaten biliyorlardı. Bu, bu gece burada geçirdiğimiz zamanın gerçekten sorunsuz geçmesini sağlamıştı.

Dans ederken, bu gece Cora ile vakit geçirmekten ne kadar keyif aldığımı hayretle fark ettim. Gerçek bir arkadaşına sahip olmak gerçekten baş döndürücüydü. Hayatımı paylaşabileceğim ve asla yargılanmayacağımı hissedebileceğim bir arkadaş. Sürümüne karşı direnme nedenlerimi tam olarak anlamayabilirdi, ama bu benim hatamdı ve umarım bir gün yakında her şeyi onunla paylaşabilirim.

"Sen de benim ruh ikizim olabilirsin," dedim, kollarımı omuzlarına dolayarak. "Platonik ruh ikizleri çok küçümseniyor."

"Kesinlikle öyle," dedi Cora, başını geriye atarak etrafımda dönerek. "Ömür boyu en iyi arkadaşlar. İki yüz yaşına geldiğimizde, seni süsleyeceğim ve ne kadar güzel olduğunu söyleyeceğim."

Başımı geriye eğip güldüm, endişelerimi unutacak ve tüm neşe ve mutluluğu hissedecek kadar sarhoştum. "Asıl muhteşem olan sensin. Warrick'in çoğu gün seni evden nasıl çıkardığını bilmiyorum."

Bu Cora'yı çok güldürdü; eğilip ağlayana kadar güldü, yanaklarında küçük makyaj izleri kaldı. "Biliyor musun, bazı günler izin vermiyor." Bu gerçeğe hiç şaşırmadım.

"Seni böyle görmek çok güzel," dedim, onun nadir görülen kaba tavırlarına gülerek. "Sen çok... özgür görünüyorsun."

Cora, kollarını iki yana açarak döndü. "Bence bu, eş bağımın gerçek güzelliği."

Yavaşladı ve başını kaldırarak Hunter, Kellan ve Slade'in yanında VIP katının korkuluğunda duran Warrick'i aradı.

Dördü, her zaman yaptıkları gibi, biz dans ederken ana salondan bizi izliyorlardı.

İkimiz de, gerekirse birkaç saniye içinde burada olacaklarını biliyorduk, ki bu da Cora'nın söylediğinin yarısıydı.

Eşine bakarken yüzü yumuşadı. "Arkanda bir eşin olması ve onun koşulsuz destek olduğunu bilmek bir ayrıcalık. War yanımdayken arkama bakmıyorum bile. Kafamı telefonuma gömmüş, kulaklıklarımı takmış, hayal aleminde dolaşırken bile kendimi güvende hissediyorum. War, hayatta kalmakla ilgisi olmayan başka şekillerde güç bulmamı sağlıyor. Ben de onun için aynısını yapıyorum, ona eve döndüğünde bulabileceği yumuşak bir yer sunuyorum."

"Ama bu korkutucu değil mi?" diye sordum, sözlerim kuru boğazımda takılıp kaldı.

Bakışlarım alfalara kaydı ve omzumdaki ısırik izine elimi bastırdığımda, Kellan yumuşak bir ifadeyle aynı hareketi taklit etti. "Mutluluğumu başka birine bağlayabileceğimi bilmek beni korkutuyor." *Ya da dört başkasına.* "Her an güvenimi boşa çıkarabilir ve beni paramparça edebilirler."

Cora elimi tuttu ve sıkıca sıktı. "Bu onu bu kadar özel kılan şey. Seni paramparça edebilirler. Aslında bunu kolayca yapabilirler, ama yapmamayı seçiyorlar. Her gün seni ilk sıraya koymayı seçiyorlar ve birkaç yıl sonra bunun bir rol olmadığını anlıyorsun. O gerçek alfa ve senin için dünyayı yakıp yıkabilir."

Ben de bunu istiyorum. Bu ani ve şiddetli bir düşünceydi.

Bu sürüyü kaybetme düşüncesi kalbimi parçaladı. "Bir sürüye gerçekten güvenecek kadar kendimi bırakabileceğimden emin değilim," dedim, bunun hala benim gerçeğim olup olmadığına karar veremedim.

"Biliyorum, ve senin geçmişinle bu anlaşılabilir bir şey. Tek tavsiyem, kadere ve eşlerine inanmana izin vermen. Gerisi kendiliğinden hallolur."

Öyle söylendiğinde basit geliyordu, ama o her şeyi bilmiyordu. Geçmişimin tüm gerçeğini alfalara ve Cora'ya anlattığımda, onların tavsiyeleri farklı olabilir.

Şarkı bittiğinde, odanın kenarları yavaşça aydınlandı ve herkese sarhoş ve mutlu kıçlarını eve götürme zamanının geldiğini hatırlattı.

sarhoş, mutlu kışlarını eve götürme zamanının geldiğini hatırlattı.

Warrick, Kellan, Hunter ve Slade ortaya çıkarak, kulüpten çıkan şekil değiştirenlerin önünü kestiler. "Eğlendin mi, güzel arkadaş?" diye sordu Kellan, terli yanağıma yapışmış bir saç telini geriye doğru çekerek. Buklelerim çoktan düşmüştü ve berbat görüldüğüme şüphem yoktu, ama onun ifadesinden bunu asla anlayamazdın.

"Çok eğlendim," dedim, ne yazık ki çoktan ayılmıştım. "Ama bu topuklu ayakkabılardan kurtulduğuma sevineceğim. Ayaklarım çok ağrıyor..."

Hunter, bu gece ikinci kez, önümde yarı diz çökmüş bir pozisyona geçince boğazım düğümlendi. Bana ayağımı kaldırmamı işaret etti. "Hadi, bebeğim," diye mırıldandı. "Yardım edeyim."

Hak sahibi bir alfa diz çökmmez.

Ama o diz çökmüştü.

Bu sefer inkar etmek mümkün değildi. Neredeyse onun önünde dizlerimin üzerine çöküp beni alması için yalvaracaktım. Doğum günümü beklemek yoktu; bir saniye daha bekleyemezdim. Kurtum göğsümde uluyor, onu tutmaya çalıştığım ellerime sürtünüyordu.

Hunter'ın burun delikleri genişledi, bana bakarken gözlerindeki boğucu karanlık hipnotik bir etki yaratıyordu.

Yavaşça, sersemlemiş bir halde sağ ayağımı kaldırdım ve Hunter botumun küçük fermuarını aşağı kaydırıktan sonra botumu çıkardı. Başparmağını çoraplı ayağımın kemeri üzerinde gezdirdi ve ben bu hissin ne kadar iyi olduğunu düşünerek gözlerimi kapattım.

Beni bıraktığında, ayağımı yere indirdim, ki bu kesinlikle iğrenç bir şeydi, ama kim takardı ki? Sol botumu çıkardığında, ayaklarım mutlu bir rahatlama ile çığlık attı. Hunter botları omzunun üzerinden attı ve boş kulüp zemini üzerinde gürültüyle yuvarlanmalarına izin verdi. *Kahretsin*. Cora için onları nasıl geri alacağımı düşünmem gerekecekti - ama o, Hunter'a bakmakla meşgul olduğu için hiç endişeli görünmüyordu.

Haklı alfa erkeğimin yüzünde bir parça karanlık belirirken ayağa kalktı ve beni kollarına aldı, çıkışa doğru yürürken göğsüne yasladı. "Yürüyebilirim," dedim gergin bir kahkaha atarak. Gerçekten inmek istiyor muydum? Hayır. Ama en azından bağımsızlık için bir girişimde bulunmalıydım.

"Kırık camlar olabilir," dedi, tartışmaya yer bırakmayan bir tonla. "Senin incinmene izin vermeyeceğim, küçük omega. Ne şimdi, ne de hiçbir zaman."

Lanet olsun ona.

Bu alfa bu gece şanslıydı ve güneş doğmadan onun talebini kabul etmek için yalvaracaktım.

Hunter'ı reddetme günlerim sona ermişti.

BÖLÜM 41

HUNTER

Onun kurdu titreşiyordu, uzun zamandır hissetmediğim kadar şiddetle savaşıyordu. Benim canavarım da uluyarak karşılık verdi, eşini sahiplenmeye hazırdı. Kellan'ın ilk bağ kuran kişi olmasını, tamamen zorunluluktan dolayı kabul etmiş olabilirim - kardeşimin hayatını kurtarmak her şeyden önemliydi. Ama hala eşimi sahiplenmemiş olmam, içimde huzursuz bir enerji yaratıyordu. Her gün daha da kötüleşen bir enerji.

Eve dönüyorduk, ama bu gece koşmadan dinlenmem imkansızdı. Kurtum, yerleşkeyi paramparça etmeye kararlıydı, bu yüzden şoförümüz Marco'ya ormana doğru gitmesini söyledim. "Koşmam lazım," dedim ona, canavarım bu sözlerde ağırlığını hissettiriyordu.

Emme, Kellan'ın omzuna yaslanmış, neredeyse uykuya dalmış haldeyken başını kaldırdı.

"Tek başına mı?" diye sordu, tatlı ses tonunda endişe vardı.

Daha önce kardeşlerimden başka kimse beni umursamamıştı, ama Emme hayatımıza fırtına gibi girmiş, bize küstahça davranmış ve sonra da *bizi* umursamaya başlamıştı. *Bizi* o ruhani mavi gözleriyle *izliyordu*. Bu benim kontrolümü bozdu ve bu gece çok gergindim, sürü evine dönme riskini göze alamazdım.

"Evet, canavarım huzursuz. O, benim temizlemek zorunda kalacağım bir karışıklık yaratmadan önce onu serbest bırakmam gerekiyor."

Alfa olarak, kontrolü ve gücümü nasıl kullanacağımı öğrenmiştim, ama bu olağanüstü bir durumdu. Olağanüstü sevimli, çilli, sinir bozucu derecede seksi bir durum.

"Seninle geleceğim," dedi aniden, yorgunluğu ortadan kaybolmuş, daha dik oturmuştu.

Canavarım uludu ve göğsümde yayılan bir tatmin duygusu vardı. "Benimle koşmak mı istiyorsun?"

Kafasını salladı, gözlerinde kararlı bir parıltı vardı. "Evet, gece koşmayı her zaman sevmişimdir, ama hiç yeterince güvenli olmamıştı."

Bu aşamada, sabahın erken saatlerinde koşuyorduk, ama birkaç saat daha karanlık devam edecekti.

"Çok isterim..." Kellan söz aldı, ama sert ve tavizsiz bakışlarımla ona baktığımda, boğazını temizledi. "*Boş ver.*"

Ben sakinleştikçe arabayı dolduran derin, tehditkar ses kayboldu. Sinir bozucu yavrumuz, bunun Emme ile geçireceğim zaman olduğunu anlamıştı. Omega'mızla koşmak, huzur bulmamın tek yolu olacaktı.

"Tamam, küçük omega," dedim, göğsüm ısınırken onun takma adını yavaşça telaffuz ettim. Emme'nin dudakları aralandı ve kalp atışları hızlandı, bu da ona *küçük omega* dediğimde her zaman olan bir şeydi. "Birlikte koşacağız. Sen ve ben."

Sonsuza kadar, bebeğim.

"Ekipleri çevrenin etrafına göndereceğim," dedi Slade, yolcu koltuğunda dönerek. "Sen canavarlarını serbest bırakırken kimse ormana girmeyecek."

Onun yönüne bakmaya cüret eden herkesi parçalardım, ama o pislikler onu Slade'in elinden çaldıktan sonra fazla kendime güvenemezdim. Belli ki sürümüzü incelemişlerdi ve kime karşı olduklarını biliyorlardı. Sırf bu nedenle, eşimin çevresinde ekstra devriye ve erkeklerin bulunmasına izin verecektim.

Emmeline Anders Golden Claw'da ilk ortaya çıktığında, benim odak noktam onu sürüye katmak ve beşliliğimizi güvence altına almaktı. Onu kontrol etmek, sahiplenmek, ona bakmak istedim... çünkü o sürüden biriydi.

Ben tam bir aptaldım.

Onu şimdi tanıdığım ve hayatımızda olduğu için, bunca yıl onsuz nasıl yaşadığımızı hatırlayamıyorum. Emme, dünyama sıcaklık, ışık ve ev hissi getirdi.

Ailem bizim türümüzün en kötüsüydü ve onların emri altında yaşamak hayatımın en karanlık günleriydi. Slade başlangıçta beni çöküşten kurtardı

. Sonra sürümü buldum ve kendimi bu sorumluluğa adadım. Yine de gençliğimin karanlığı devam etti.

Ta ki Emme gelene kadar. Mükemmel eşim.

Varlığım için yemek, su, hava ve güneş ışığı kadar gerekli bir eş.

Onu asla bırakmayacağım. *Asla.*

Onu sonsuza kadar yanımda tutmak için ne kadar ileri gidebileceğimi bilseydi, benimle tek başına kaçıktan daha fazla çekinirdi — onsuz bir hayatı düşündüğümde aklımdan geçen vahşi düşünceler.

Huzursuz şeytanlar artık sadece bir şekil değiştirenle doyurulabilirdi. Zavallı Emme.

Ormana vardığımızda, Kellan dudaklarına uzun bir öpücük kondurdu ve Emme arabadan inerken sersemlemiş bir halde kaldı. "İyi eğlenceler çocuklar," diye arkamızdan sırtarak seslendi. "Benim yapmayacağım hiçbir şeyi yapmayın."

Emme, sanki onun tanrısıymışım gibi bana bakarken, geniş, muhteşem gözlerini bana çevirdi. Bu çarpıcı kadını sahiplenebildiğim ve onun tarafından sahiplenildiğim için hissettiğim memnuniyet ve hayranlık çok büyüktü.

"Kaçacak mısın yoksa seni yutmamı mı bekleyeceksin, bilemiyorum," diye mırıldandım ve dudakları açıldığında, ağzından sert bir nefes çıkarken, içimdeki avcı avlanmak için uyanınca pantolonumun içindeki sikim seğirdi.

Ah, küçük omega. Bana yalvaracaksın ve sonra senin her santimini ele geçireceğim.

Kurtum uludu, göğsüm gürledi ve ona elimi uzattığımda, tereddüt etmeden elimi tuttu. Bu sürüye karşı içgüdüsel tepkisi, ilk tanıştığımızda soğuk ve ürkek olduğu zamankinden bu yana dramatik bir şekilde değişmişti. Bu gece, kurdu ve duyguları sürümüze açıldığında, bakışlarında güven vardı.

Çok geçmeden, bizim ısırıklarımızı da taşıyacaktı. Finley'inkileri bile. Ayı şekil değiştiren, omega'yı izleyerek, her hareketini analiz ederek, itiraf etmekten çok daha fazla zaman harcadı. O, onun için statükoyu bozdu, zor kazanılmış huzurunu bozdu. İlişkilerinin ilk aşamalarında birden fazla kez hata yaptı ve onun affını kazanmak zaman alacaktı, ama bunun eninde sonunda gerçekleşeceğinden şüphem yoktu

. Hayatta hiçbir şeyde başarısız olmadım ve beşli grubumuzu güvence altına almak, başladığım yer olmayacaktı.

Emme, çıplak kollarına yağan kar taneleriyle titredi. "Telefonlarınızı ve eşyalarınızı bize verin," dedi Kellan, kapıdan eğilerek. "Şafakta sizi almaya geleceğiz."

Ona telefonumu uzattım ve Emme küçük çantasını uzattı. Kellan, onları alırken ona sıcak bir gülümseme ve göz kırptı, sonra kapıyı kapattı.

Araç uzaklaşırken, beni arkadaşımın baş başa bıraktı, arka planda loş ışıklı orman vardı. "Benimle koşmak istemene şaşırdım," dedim, gömleğimin düğmelerini açarken. "Burada, tek başına, çığlıklarını duyacak kimse yokken."

Onunla dalga geçmek yeni favori hobim olmuştu ve bu sözlerimi nasıl karşılayacağını merak ediyordum. Bahsettiğim çığlıklar acı çekmekle alakalı değildi ve eminim o da ne demek istediğimi anlamıştı.

Çoraplı ayakları zaten ıslak olan arkadaşım bana doğru adım attı ve ben, daha fazla üşümeden onu kurt formuna sokma dürtüsüyle kapıldım. "Belki de çığlıklarımı duymalarını istemiyorum," diye mırıldandı, minik elini çıplak göğsüme bastırarak. Aramızda bir enerji ve sıcaklık kıvılcımı geçti ve penisim daha da sertleşti.

"Belki," diye devam etti, eğilip elinin az önce ısıttığı yere dudaklarını bastırdı. "Kötü avcı Hunter Reeves beni tamamen kendine ait yaptığında ne yapacağını merak ediyorum."

Oh, az önce ateşlediği cehennemim farkında değildi. Zavallı, değerli küçük omega'm.

Eğilip, sağ elimle yüzünü avuçladım, yumuşak yanaklarını okşayarak boğazına kadar uzandım. Dövme, bana ve içimdeki canavara büyük bir tatmin duygusu verdi. *O benim*. "Sana beş dakikalık bir avantaj vereceğim, bebeğim," diye mırıldandım, tatlı dudaklarını tadarken, onun çekici vücudundaki elbisesini yırtıp atmamak için kendimi zor tuttum.

"Ne için başlangıç?" diye cevapladı nefes nefese, göz bebekleri büyümüş.

Kurtum beni itti ve sözlerim daha sert çıktı. "Benden kaçmak için. Seni ele geçirmek niyetiyle peşine düşeceğim, Emmeline Anders. Seni bu ormanda avlayacağım." Nefesi

Dudaklarını yalarken, sanki görebildiği tek şey benmişim gibi bana bakarken yakaladım. *Lanet olsun, başımı döndürüyordu.* "Güneş doğmadan seni yakalarsam, benim hakkımı talep edeceksin ve seni ormandaki en eski ağacın yanına götüreceğim. Golden Claw'dan çok önce burada olan batı kızıl sedirlerinden biri, atalarımızın kanının aktığı yer."

Nefes nefese kalırken göz bebekleri büyüdü. "Peki... ya beni yakalayamazsan?"

Bunun olma ihtimali yoktu, ama ona gerçek bir şansı olduğunu düşündürmek heyecanı daha da artırıyordu. "Bu ormandan çıkmadan benden saklanmayı başarırsan, istediğin her şeyi sana veririm. Hiçbir sınırlama olmadan."

"Ya yine de kaçmak istersem?" diye fısıldadı ve ilk kez bunun ciddi olmadığını anladım.

"Üzgünüm, küçük omega. Bu pazarlık edilemez ve asla olmayacak. İstesende bile Kellan'dan ayrılamazsın. Ki istemediğini biliyorum."

O yalan söylemeye ya da bu gerçeği tartışmaya çalışmadı. "Tamam, Kasırga Avcısı. Anlaştık. Bana bir avantaj sağla, ve eğer senin elinden kaçarsam, bana büyük bir iyilik borçlu olacaksın. Kalıcı olarak ayrılmamak dışında, hiçbir sınırlama yok."

Fark etmezdi. Beş dakikalık başlangıç süresini zar zor dayanacaktı, bu yüzden her şeye razı olabilirdim. "Anlaştık."

Emme, sanki soyunacakmış gibi zıplayarak uzaklaşırken kendinden memnun görünüyordu. *Hayır, tatlım. Hiç şansı yok.*

Ona doğru yaklaştığımda, kıcı otoparkı ormandan ayıran korkuluğa çarpana kadar geri çekildi. Ona uzandığımda ifadesi sakin ve açık kalmıştı ve bakışlarında hiçbir reddetme yoktu. Yavaş ve dikkatli hareketlerle omuzlarındaki bağları çektim ve her bir kayışı gevşettim. O, hiç tereddüt etmeden döndü ve elbisesinin arkasını sabitleyen bağcıkları gösterdi.

Yavaşça, acele etmeden, üst kısmı tamamen vücudundan düşene kadar korsesini çözdüm ve gevşettim. Emme onu yakalamak için hiçbir hareket yapmadı, bana ve buz gibi soğuk havaya göğüslerini açmaktan yeterince rahattı.

karanlık. Emmeline'i tarif etmek için mükemmellik kelimesinin yetersiz kaldığını anlayacak kadar onun vücudunu defalarca yutmuştum.

Elimi uzattım ve soğuktan ve kayan dokunuşumdan dolayı büzülmüş pembe meme uçları olan dolgun, ağır göğüslerini avuçladım. Onun güzel amciğiyle aynı pembe renkteydi ve lanet olsun, bu omega her yerinden güzeldi.

İrademin gücüyle onu bıraktım ve elbisesini çıkarma işlemini bitirdim.

Çıplak kaldığında, uzun uzuvları loş ışıktaki parıldarken, beyaz kurda dönüştü. Canavarı bu değişimi hızla atlattı ve kış ormanına ne kadar iyi uyum sağladığını fark ettim.

Büyüdüğüm yerde beyaz kurtlar yoktu. Babam ne kadar ararsa arasın, bizim bölgede omega yoktu. Omega ve ejderhalara takıntılıydı ve ben hala bunun nedenini bilmiyordum. Ona ihtiyacı olan oğulları ve kızı varken neden şekil değiştirenlerin dünyasındaki iki istisnaya bu kadar önem veriyordu? İlk kez soyadımızı değiştirip Golden Claw'a taşındığımda, onun karşı çıkacağını düşünmüştüm. Sadece beni değil, aynı zamanda en büyük keşfi olan Slade'i de tutmak için.

Ama hiç karşı çıkmadı.

Emme'yi uzak tutmak birden fazla nedenden dolayı yeni bir öncelik haline gelmişti ve o yaşlı piçi, omega'ma asla dokunmaması için öldürmem gerekirse, bunu pişmanlık duymadan yapardım.

"Koş, Emme," diye emrettim, o kar üzerinde zıplarken. "Beş dakikan şimdi başlıyor."

Bir havlama ve ardından hızlı bir uluma ile ormana doğru koştu ve ben de içgüdülerimin rehberliğinde onu takip etmek için ileri atıldım. Ormanın çevresini devriye gezen ekipler sayesinde, her zamanki gibi güvendeydik. Yine de, onu tek başına bırakmak riskliydi. Beş dakika dolduğunda kaçmaya hazır olmak için son giysilerimi de çıkarmıştım.

Eşyalarımızı kişisel eşyalar için buraya konulan tahta kutulardan birine koyduktan sonra, içimdeki canavar ortaya çıktı. Düşüncelerimize hızlı bir şekilde, temel, hayvani bir doğa hakim oldu.

Başımı geriye attım ve geceye uzun ve yüksek sesle uludum, karanlıkta dolaşan herkese bir uyarı olarak

Dokunup dokunmamayı tartışan herkese bir uyarı olarak.

Ona dokunursan ölürsün, yeni sloganım buydu.

Bu uluma, omega'ma da küçük bir uyarıydı. İçimdeki avcı onu avlamak üzereydi ve sonra onu sahiplenecekti.

BÖLÜM 42

EMME

Hunter'ın uyarı uluması uzaktan duyuldu ve bu beni daha da hızlandırdı. Vücudum bir kurt kadar çevikti ve Hunter'ın canavarı kadar büyük değildi, bu yüzden kaçmak için ormanın en çalılık, en ulaşılmaz kısmını seçtim.

Bu ilkel kovalamacada ondan daha uzun süre dayanmamın imkânsız olduğunu açıkça belirtmişti, ama ben savaşımadan pes etmeyecektim.

Ormanın derinliklerine doğru ilerledikçe, çevrem karardı, doğal ışık daha yoğun bir ağaç örtüsü tarafından engellendi. Kurtumun görüşü, başımıza çok fazla bela açmamızı engelleyecek kadar güçlüydü ve sadece nefes nefese kalışımı ve buzlu zeminde pençelerin yumuşak sesini duymak hem rahatlatıcı hem de biraz sinir bozucuydu.

Rahatsız ettiğim birkaç tavşan ve tilki çoktan gitmişti, beni yalnız bırakmışlardı... şimdilik. Hunter çoktan arkamdaydı, kokumu ve izimi takip ediyordu ve henüz yakın hissetmese de, izlendiğime dair tüyler ürpertici bir his devam ediyordu.

Kar, etrafıma yumuşak bir şekilde yağıyordu, çoğu yapraklar tarafından engelleniyordu. Kürkümle kaplı olduğum için soğuğu neredeyse hiç hissetmiyordum. Ormanın açık bir bölümüne ulaştığımda, eriyen buz ve kar taneleri nedeniyle zemin çamurluydu ve beyaz kürküm kahverengi olana kadar çamurda yuvarlandım, tek bir hareketle benzersiz rengimi ve kokumu gizledim — bu, gün doğana kadar onun pençesinden uzak kalma planımın bir başka parçasıydı.

Arkamda bir çarpma sesi yankılandı ve bu ses Hunter'dan mı yoksa başka bir yaratıktan mı geldiği belli olmasa da, beni harekete geçmeye zorladı. Çamur kurudukça kürküm sertleşti ve her adımda göğsümdeki korku giderek arttı. Canavarımın neden korktuğunu anlayamıyordum, kürkümün

Koşarken ensem dikleşiyordu, serinlemek için dilim ağızımdan dışarı sarkıyordu.

Kalbim o kadar hızlı atıyordu ki, kulaklarımda çılgınca *atan* bu ses dışında hiçbir şey duyamıyordum. Yapraklar seyrekleşince etrafımda gölgeler belirdi ve kendimi açık ve savunmasız hissettim.

İçgüdüsel olarak yönümü değiştirdim ve başka bir gölge üzerime çöktü. Kurtum önce saldırdı ve sonunda ağızımda büyük bir kedi vardı. Büyük, *şekil değiştirmeyen* bir kedi.

Puma benimle neredeyse aynı büyüklükteydi, zaten hırlıyor ve yüzüme pençesini uzatıyordu. Koşarken beni takip eden şey bu olmalıydı, ama ben bir kurt adamdım ve lanet olası bir kedigile boyun eğmeyecektim.

Birlikte yuvarlandık ve çenelerim onun boğazına yapıştı, kürkünü yırttı. Henüz öldürücü bir ısırık yapmadım, ona benim hakimiyetimi kabul etme şansı verdim. Neyse ki, tam da bunu yaptı ve onu bıraktığımda kaçıp gitti.

Bu büyük hayvanların dönüşümcülerin bölgesinde kalması garipti, bu da onu kendine güvenen, üst düzey bir avcı yapıyordu. Ama yeterince üst düzey değildi.

Adrenalin azaldıkça hafif bir yorgunluk hissettim ve tekrar hareket ettiğimde, düz bir sprint yerine stratejik bir hareket seçtim. Kendimi karnımın üzerine yatırıp yoğun çalıların arasından sürünerek geçerken omurgamdan bir başka karıncalanma hissettim. Bu karıncalanmanın Hunter'dan geldiğini hissettim.

Kahretsin. Yirmi dakika bile koşmamıştım.

Şehirlerden kaçmak zorunda kalırsam, kendimi gizlemek için bir plana ihtiyacım vardı. Bu alfaları şimdi bana kilitlenmişti, kilitlenmişlerdi ve bırakmaya niyetleri yoktu.

Ormanı bir gürültü doldurdu; düşündüğümden daha da yakındaydı. Orada, avıyla oynuyordu. *Pislik.*

Pes edip teslim olmak istemediğimden, rotamı değiştirip daha önce geçtiğim dev ağaçların olduğu yere doğru yöneldim. Ağaçlardan birinin dibinde, uzun zaman önce düşmüş bir gövdeden kalan içi boş bir kütük vardı. O kütüğün içine saklanacak kadar küçüktüm ve umarım Hunter'ın canavarı da beni takip edemeyecek kadar büyüktü. Güneş doğmadan beni bulsa bile, *beni yakalayamayacaktı* ve bu da kurallara uygun olacaktı.

Onun nefesini enseme hissettiğimde, hızımı artırdım. Kütük göründü ve adrenalin patlamasıyla bacaklarım o kadar hızlı hareket etti ki, kendi ayaklarımın üzerine düşme tehlikesiyle karşı karşıya kaldım. Kafam gövdenin açıklığına ulaştığı anda, Hunter çalılardan atladi ve beni yere devirdi. Kar ve çalıların üzerinde yuvarlandık ve o pislik tüm bu süre boyunca kurt gibi sırtıyordu. Evet, benimle oynuyordu. Hiç şansım yoktu.

Durduğumuzda, Hunter'ın ağırlığı beni yere bastırırken ben yan yatmışım. Direnmenin bir anlamı yoktu, bu yüzden kendimi kaldırıp, onun ne yazık ki savunmasız bıraktığı boğazını dişlerimle kavradım. Bu dominant, kibirli kurtlar diğer şekil değiştirenleri her zaman hafife alırlardı, savaşta hakimiyetlerinin işin yarısını halletmesine alışmışlardı.

Hunter, onun kanının ilk damlasını tattığımda hareketsiz kaldı. Kanı sıcak ve yoğun, hafif bir mocha kokusu vardı. Göğsüm gürlledi ve bunun daha fazla kan mı yoksa Hunter mı istediğimden kaynaklandığından emin değildim, ama her halükarda, kurtum eşinin ağırlığı altında yatmaktan memnundu.

Bizi avlama şekli, onu kuyruğunu kaldırıp ona tam olarak istediği şeyi vermeye hazır hale getirmişti.

Hunter geri çekilip beni çıplak bir erkeğin altında sıkıştırdığında çığlık attım. "Ah, benim gizli küçük omega'm," dedi, büyük elleri çamurla kaplı kürkümü okşayarak. "Beklediğimden çok daha iyiydin. Etkilendim."

Kurtum, alfasının övgüsünden gurur duydu ve ben de öyle hissettim, bu kadar kolay yenildiğim için biraz kızgın olsam da. Ben zorla bir hırıltı çıkardığımda, Hunter'ın dokunuşu yavaşladı, yumuşadı ve ifadesinde arzu ve ihtiyaç karışımı vardı. Kurtum kıvrıldı ve ben geri dönme zamanının geldiğine karar verdim.

Canavarım direnmedi, bu akşam olanlardan memnun kaldı ve benim insan tarafımla ilgilenmemi sağladı. O bu sürüyü uzun zaman önce sahiplenmişti ve şimdi benim de üzerime düşeni yapma zamanı gelmişti.

Hunter, yüzümü incelerken gözleri karardı, sanki her ayrıntıyı hafızasına kazıyormuş gibi. "Hiç bu kadar güzel görünmemiştin," dedi boğuk bir sesle, burun delikleri genişleyerek eğildi ve

boğazımı kokladı. "Çamurla kaplı olsan bile, kokunu benden saklayamazsın. Onu çoklu evrenlerde bile takip edebilirim."

Yanaklarım kızarıırken ve kalbim çarparken, içimden bir kahkaha patladı. "İnek," diye alay ettim. "Her zaman çoklu evrenler hakkında düşünüyorsun."

Yanağıma daha sertçe dokundu, kurumuş çamuru kazıyarak, hassas cildime sertçe değdi. Beni yaladığında nefesim kesildi, şüphesiz aynı anda ormanın yarısının tadını alıyordu, ama Hunter umursamıyor gibiydi. Ona karşı kıvrıldım, kalbim çarpıyordu, ama o beni sıkıca tuttu ve boğazımdan göğsüme doğru öpüp yaladı, ta ki dili sol meme ucumu çevreleyene kadar.

"Hunter," diye bağırdım, gergin, arzunun kıvrımları içimde yaylar çizerek büyüyordu.

Eğer o anda beni sahiplenmezse, patlayabileceğim gerçek bir ihtimal vardı.

"Ne yapmamı istiyorsun, Emme?" diye mırıldandı göğsüme. "Anlaşmayı biliyorsun, bebeğim. *Ne istediğini* bana sözlerinle söyle."

Son sözlerini söylerken sesi alçaldı ve sert, çıplak vücudunu bana doğru sallarken, arzuyla neredeyse çıldırmak üzereydim. "Beni sahiplenmeni istiyorum, Hunter. Lütfen. Beni *sahiplen*. *Isır* beni. *Sik* beni. Hepsini istiyorum."

Göğsü derin, memnun bir mırıldanma ile titredi ve aramızda henüz somut bir bağlantı olmasa da onun zevkini hissettim. "Ah, benim tatlı omega'm. Bunu söylemeni çok uzun zamandır bekliyordum. Eşimin yüzünü görmeden önce bile ruhunu tanıyordum. Ve o benim."

Beni sertçe öptü ve ben çığlık attım, sıırılsıklam olan alt tarafımın bir bomba gibi patlayıp ikimizi de öldürecek mi diye merak ettim. Kulağa ne kadar dramatik gelse de, baskı en saf haliyle yıkım gibi geliyordu. Sadece biraz rahatlamak için çığlık atmak ve onun sert uyluğuna doğru itmek istedim. "Hunter, lütfen," diye ağladım, kendimi ona doğru sürükleyerek, "Bekleyemem. Bağımızı mühürlemeliyiz."

Kaderle savaşmak hayatımda çıktığım en zor yoldu ve Kellan'la olanlardan sonra, değişebileceğimi umuyordum.

yollar. Kellan aklını kaçıırıp benim gücümü ele geçirmeye başlamamıştı. Aslında, alfalardan hiçbiri o gün yaptığım şeyi daha derinlemesine araştırmaya bile kalkışmamış, ne olursa olsun Kellan'ı kurtardığını kabul etmişti. Sanki bu güç onlar için önemli değilmiş gibi, ve ben içgüdülerime güvenmek zorundaydım, ki içgüdülerim bana ikinci bir alfa talep etmemi söylüyordu. *Hemen.*

Hunter zarifçe ayağa kalkarken beni de kendisiyle birlikte yukarı çekti ve düşen gövdeyi koruyan dev ağaca çarptığımızda inledim. Elleri inişimi yumuşattı ve ben bu anın her saniyesini arzuladım. Acıyı bile.

"Bunun tam da benim hak talebimi kesinleştirmek istediğim eski sekoya ormanı olduğunu nereden bildin?" diye sordu, her kelimenin arasında dudaklarımı öperek.

Elbette hiçbir fikrim yoktu, ama bugün kader kontrolü ele almıştı, bu yüzden bana çok mantıklı geldi.

"Seni tanıyorum, Hunter Reeves," dedim ona, tüm kalbimle bunun doğru olduğuna inanarak. "Ruhunu ve kalbini tanıyorum ve ikisini de istiyorum."

Gürültülü bir sesle dudaklarımız çarpıştı, öpücük sert ve çaresizdi. Boğazlarımızdan hırıltılar çıktı ve bunun Kellan'ınki gibi nazik, tatlı bir sahiplenme olmayacağını anladım. Bu, avcı ve av arasındaki ilkel bir dürtüyle beslenen hayvani bir şeydi.

Vücudum yanıyordu, Hunter ve ben *bir şey* için savaşıırken, ihtiyacımın ıslak sıcaklığı uyluklarımdan aşağı damlıyordu... Kontrol, zevk, rahatlama, ihtiyaç. Güçlü elleri uyluklarımı kavrayıp parçaladığında, akılsızca bir hareketle içime girdi.

Deliryum, uyarılma ve beni tüketen ihtiyaçlara rağmen, Hunter'ın büyüklüğündeki bir alfa ile her zaman acı olurdu. İç duvarlarıma ilk dokunduğunda, lezzetli bir yanma hissi uyandırdı ve ben başımı geriye atarak orgazma ulaşmak için çığlık attım. İçime üçte birinden bile fazla girmede, ama vücudunun benimkine girmesinin çökmüş hissi beni sersemletmeye yetti.

Bu noktada irisleri altın rengiydi, fırtınalı bir karanlıkla iç içe geçmişti ve tekrar ittiğinde başını boğazıma düşürdü. Vücudum ona parça parça açıldı, zevk ve acı bir kasırga halinde birbirine karıştı - bu alfa için uygun bir his.

Ağacın kabuğu sırtıma batıyordu, derimdeki çamur çatlayıp etrafımıza saçılıyordu. Hunter içime tamamen girdiğinde, kendimi hiç bu kadar vahşi ve özgür hissetmemiştim. Vücudumuz, şekil değiştirenlerin yapabileceği en samimi şekilde birleştiğinde, eşim başını geriye attı ve gökyüzüne uludu, kurtumun hayalet gibi yüzünü yüzeye çıkardı ve o, Hunter'ın canavarıyla birlikte oynadı. Uzun zaman önce bir bağ kurmuşlardı, ama bu sahiplenmeden sonra, ruhları da buna uygun somut bir bağlantıya sahip olacaktı.

Başımı yana eğdim ve ona işaretlenmemiş omzumu uzattım. "Lütfen, Alfa," diye yalvardım, anlaştığımızı ve nasıl teslim olacağımı hatırlayarak. "Lütfen beni sahiplen. *Bizi sahiplen.*"

Hunter'ın sesi, derin, ezici bir hakimiyet hırıltısıyla sızdı. "Neden şimdi, Omega? Neden fikrini değiştirdin?"

Milyonlarca neden vardı, ama seks ve arzu ile bulanıklaşmış beynimde, beni çileden çıkaran şeyi açığa vurdum. "Benim için diz çöktün," diye hıçkırarak, onun kucağına doğru eğildim. "Hak sahibi bir alfa asla bir başkası için diz çökmez, ama sen çöktün... Sen..." Kalçaları benimkilere doğru hareket etti ve ben çılgılık attım. "Tanrım. Bana şunu gösterdin..." O tekrar itti ve ben anlamsızca gevezelik ediyordum, ama o umursamıyor gibiydi.

Sonunda beni mahvettiği tüm nedenleri kusmayı bıraktığımda, onun sarsılmaz bakışları beni tuttu. "Gözlerini benden ayırma, küçük kız," dedi, sesi derin, hipnotik bir gürültüydü. "Bir kral bile kraliçesinin önünde diz çökmelidir. Kimseye, bizim sürümüzdekiler dahil, bundan daha azını kabul etmeyeceksin. Bana söz ver."

Konuşamadım, sesim, acı verecek kadar derine gömülen penisinin verdiği his içinde kayboldu. Zevkli bir acı.

Hunter içimden yarı yarıya çıktı, sonra tekrar tekrar, defalarca içeri girdi ve bedenimi kendine ait ilan etti. "Söz ver bana, Emmeline Anders. Hepsini diz çöktüreceğine söz ver."

"Ben... Ben... *AHHHHH*," diye bağırdım, başka bir orgazm beni sararken, Hunter'ın penisi zevki uzatmak için içimde atıyordu.

Dudakları memnuniyetle kıvrıldı. "Hepsini diz çöktüreceksin, çünkü sen lanet olası kraliçesin."

"Söz veriyorum," diye nefes nefese söyledim. "Lütfen, Alfa. Isır beni. Beni sahiplen. Sana ihtiyacım var..."

Sertçe itti, çılgın bir enerji onu ele geçirdi, ben nefes nefese kalıp adını haykırıncaya kadar, artan baskı bir sonraki orgazmımın fişkırın, sıçrayan türden olacağını gösteriyordu. Bu alfaları, her sinir ucunu uzmanca bilenler gibi vücudumu oynuyorlardı.

Hunter'ın sağ eli yanımdan göğsüme kaydı ve boğazımı sardı. Her iki tarafı da sıkıca kavradığında, hava kısıtlaması artan zevk hissini daha da yoğunlaştırdı ve ben de gözlerimin kenarlarında dans eden karanlığı kucakladım.

"Benim," diye homurdandı, altın rengi bakışları ruhumu damgaladı.

Kurtum göğsümde uludu ve Hunter'ın elindeki tasmayı eğip dişlerini boğazıma sürtünce cevap verdiğini duydum: "Benim," diye tekrarladı ve çenesini hareket ettirirken bir güç hissettim.

Boğazımın yanını deldiğinde, kurtlarımız ruhlarımızı birbirine bağlayan bir anda birlikte dans ettiler. Orgazmım patladı, Hunter'ın adını haykırarak onun sıkı tutuşuna karşı kıvranmaya başladım. Zevk beni sonsuza kadar süren bir hisle sardı, ama yine de çok kısaydı.

Hunter, içime girerken ısırığını sıkıca kapatarak boğazımı aynı süre boyunca sıkıca tuttu. Böyle devam ederse, beni tekrar boşaltacaktı. Ne kadar harap olsam da, bunun bitmesini hiç istemedim. O, bir anda her yerdeydi ve beni sadece fiziksel anlamda değil, daha fazlasıyla dolduruyordu.

Onu da ısırarak için can atarken çenem ağrıyordu, ama o beni serbest bırakmaya karar verene kadar onun merhametine kalmıştım. Önceki orgazmlarım, sanki ikimizin hayatı buna bağılıymış gibi beni siktiği sırada aramızda ıslak, kirli ve lezzetli bir ses çıkardı. Çenesi sonunda açıldığında ve yarayı yalayarak ısırığını kapatırken, benim dönüşümcü özümün bulunduğu derinlerde onun gücünün ve ihtiyacının parıltısını hissettim.

Siktir. Hunter'ın arzusu, yoluna çıkan her şeyi yakıp yok eden, dipsiz bir lav havuzu gibiydi. Onun nasıl hissettiğini gerçekten bilmiyordum, ama şimdi bağlandığımız için, Hunter'ın duyguları bağlantımız aracılığıyla bana ulaşıyordu.

O kadar güçlüydü ki gözlerim yandı ve çenem de onu aynı şekilde sahiplenmek için kaydı.

O başını eğdi ve ben omzuyla boynu arasındaki boşluğu sıkıca kavradım, onun lezzetli tatlı yaşam gücünün ağzıma akmasına izin verdim. Ölümün etkisi olmadan, bu bağın mühürlenmesi benim ve Kellan'inkinden farklı bir şekilde yıkıcıydı.

Hunter ile birlikte, bir tsunami, daha doğrusu bir kasırga tarafından süpürüldüm.

BÖLÜM 43

EMME

Aşırı yükleme ve bağın mühürlenmesi, bir süre bilincimi çaldı ve dünya düzeldiğinde, Hunter'ın kollarındaydım, o sessizce ormanın içinden otoparka doğru yürüyordu. Kar artık daha yoğun yağıyordu, ama alfanın ısısına karşı, tek hissettiğim sıcak bir memnuniyetti.

"Hunter, yürüyebilirim," diye mırıldandım, onun memnuniyetini göğsümün derinliklerinde hissederek.

Elimi ısırdığı yere bastırdım ve göğsü hafifçe titredi. "Bu benim görevim," dedi, sözleri tuhaf bir ağırlık taşıyordu. "Daha da önemlisi, sana bakmak istiyorum. Bağımız yerleşsin, küçük dostum. Bana en büyük hediye verdin ve bunu sana asla ödeyemeyeceğim."

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldü ve kendimi hıçkırmamaya ve bastıramadığım duygularımı belli etmemeye zorladım. Aslında aptalcaydı, çünkü Hunter artık benim duygularımla bağlantılıydı. Eğilip gözyaşımı öptü, hala ormanda ilerlemeye devam ediyordu. Araba sürerken yolu izlemesine gerek yoktu, yürürken de yolu izlemesine gerek yoktu galiba.

Gerçekten nazik ve sevgi dolu bir öpücük olan öpücüğümüz sırasında iç geçirdim. Ağzımı açıp öpücüğe kendimi tamamen kaptırdığımda, gözyaşlarım yüzlerimizi ıslattı. "Gözyaşların beni mahvediyor," dedi Hunter ayrılırken, sabahın erken saatlerinde yüzünde belirgin bir hüznü vardı. "Ama bu sefer onların ardındaki mutluluğu hissediyorum. Aramızdaki bağı pişmanlık duymuyorsun."

"Bir saniye bile."

Kollarını sıktı ve sesi ciddileşti. "Bana verdiğin hediye, asla ödeyemeyeceğim bir onur. Bilmeni isterim ki Emme, ruhunu ve kurtunu bana emanet etmek... benim hak ettiğimden çok daha fazlası, ama her gün *senin* hak ettiğin alfa olmak için çalışacağım."

Ah, Hunter Reeves, seni gizli romantik.

Elimi kaldırıp yanağına bastırdım. "Sen zaten öylesin, Hurricane Hunter. Konsey odasındaki o ilk günden beri, odayı kasıp kavurdun ve beni paramparça ettin. Sonra beni yeniden bir araya getirdin. Pek çok kişi benim *dağınık* hayatıma bakıp, "Evet, bu dağınıklığı istiyorum. Bu *benim* dağınıklığım." diye düşünmezdi. Bağlanma konusundaki korkularıma rağmen, seni asla pişman olmayacağım."

Kollarını bana dolayarak beni göğsüne daha da yaklaştırdı. "Neden hala bundan korkuyorsun? Artık bunun ne kadar mükemmel olduğunu hissettin."

"Anneme olanları anlattığımda anlayacaksın. Bütün sürü bir araya gelir gelmez anlatacağım."

Hunter homurdandı. "Belki de başka bir kesinti engel olmadan önce bana şimdi anlatmalısın. Gerçeği bilmezsem seni nasıl koruyabilirim? Bu benim görevim, küçük dostum. Seni güvende tutmak benim görevim."

Onun içindeki canavarın sıcak, baskın bir dalga yükseldiğini hissettim.

"Bu hikayeyi birden fazla anlatabileceğimi sanmıyorum," diye itiraf ettim, karlı ormanı geçerken karlı ormana bakarak. "Yıllardır bu sırrı sakladığım için kelimeleri zorla çıkarmak zor geliyor. Bu sır, Kellan'ı nasıl kurtardığımı da açıklayacak, ama henüz kimse bana bunu sormadı."

Bu Hunter'ı eğlendirdi ve enerjisinin hafiflemesi hoşuma gitti. "Hiçbirimiz senden bir açıklama istemedik. Ne yaptığın umurumuzda değil, tek umurumuzda olan *şey yaptığın şey*. Seni kaybedemeyiz Emme. Kaybedemeyiz."

Onları bana söylediklerine çok dikkat etmeye zorlamış olmam beni rahatsız ediyordu. Gerçeği ortaya çıktığında bu zararın bir kısmının telafi edileceğini umuyordum. "Tüm bunların üzerime çökmesinden korkuyorum," diye itiraf ettim, bağ kurduktan sonra duygularım çığ ve savunmasızdı. "Gerçeğin hayatımdaki güzellikleri yok edeceğinden korkuyorum. Ben hiç..." Boğazım düğümlendi ve bir saniye durup kendimi toparlamaya çalıştım. "Daha önce hiç böyle iyi bir şey yaşamadım. Bu grubu kaybetmek..."

Beni bitirir.

Hunter'ın göğsünden, şimdiye kadar çıkardığı seslerden daha derin ve daha karanlık bir ses çıktı, gücüyle bedenimi havaya kaldıracak kadar güçlüydü. Çevremizdeki tüm yaratıklar kaçarken gürültüler duyuldu, ta ki tamamen yalnız kalana kadar. "Bizi asla kaybetmeyeceksin," dedi, zar zor anlaşılır bir şekilde. "Ne pahasına olursa olsun, hayatındaki bu iyiliğin kalmasını sağlayacağız."

Hunter, kokumu aldığı ilk andan itibaren sahiplenici ve takıntılı eğilimler göstermişti, ama bu bir sonraki seviyeydi. Kaderle mühürlenmiş bir söz ve bununla birlikte omzumdaki ısırik karıncalandı.

"Rogers çetesi hâlâ dışarıda," diye hatırlattım ona. "Ve o hapishaneye büyü yapan cadı. O güçlü, onlar güçlü ve biz onların bir sonraki planlarının ne olduğunu bilmiyoruz."

Hunter'ın cevabı anında geldi: "Konsey bu konuyu yeterince uzattı. Onlardan harekete geçmelerini talep edeceğim. Eğer yapmazlarsa, hepsini tek tek yok edeceğim. Bu şehri ben kontrol ediyorum ve hepsi bunu çok iyi biliyor."

Bir parçam burada mantığın sesi olarak hareket etmeyi düşündü, ona bunun konseyin suçu olmadığını hatırlattı, ama fark ettim ki... aslında umursamıyordum. Rogers sürüsünün yok edilmesi gerekiyordu. Onlar sadece benim için değil, tüm sürüm için bir tehdit oluşturluyorlardı.

"Onları kendimiz öldürebiliriz," dedim, sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Yalnız başıma onlara karşı çıkarak sürümü riske atmak istemedim; geçen sefer Kellan'ı neredeyse öldürüyorlardı. "Bu B planı," dedi

Hunter ve ben boğazımı sıkıştırdım. endişe. "Konsey bu konuyu ele alırsa her şey daha temiz olur, ama daha fazla gecikirlerlerse, hepsinin başına bela açmakla kalmayacağım, aynı zamanda meseleyi sürümüzün eline de alacağım. Artık Kellan güvende olduğuna göre, düşmanlarımıza hak ettikleri ilgiyi gösterebiliriz."

Deneyimim ve içgüdülerim, kızgın Hunter Reeves'in tek odak noktası olmanın sağlığa iyi gelmediğini söylüyordu.

Ormanın kenarına ulaştığında, ufukta şehir manzarası göründü. Göğümde bir çekilme hissi vardı

ardından Kellan'ın ısırdığı yerde bir karıncalanma hissettim, bir saniye sonra Bugatti'si göründü.

"Vay vay," dedi kapısını açıp kafasını dışarı çıkararak. "Siz ikiniz ne haldesiniz. Ne oldu? Ormanda geriye doğru sürüklendiniz mi?"

Hunter beni kardan temizlenmiş bir alana indirdi ve Kellan arabadan atlayarak beni kollarına aldı. "Gerçekten endişeleniyorum," dedim yarı histerik bir kahkaha atarak, "yürümeyi unutabilirim. İkiniz ayaklarımın yere basmasına bile izin vermiyorsunuz."

"Ayaklarının üşümesine izin versek ne tür arkadaşlar olurduk?" Kellan bu düşünceye dehşete kapılmış gibiydi. "Senin için ısıtıcıyı çoktan açtım, güzel arkadaşım. Seni ısıtalım."

Yolcu tarafına doğru yürüdü ve beni koltuğa oturtmasını beklerken, içeri kaydı ve birkaç saniye içinde beni kucağına oturtmak için ayarladı. Kapı kapandığında, sıcaklık bizi sardı ve ben Kellan'a yorgun bir şekilde yaslandım.

Birkaç dakika sonra Hunter sürücü tarafına kaydı ve Kellan'ın kucağında neden olduğumu anladım: üçümüzün buraya sığabilmesinin tek yolu buydu.

Hunter kıyafetlerimizi arkaya attı ve kapıyı kapatarak bizi sıcak iç mekana hapsedti.

Hızla geri geri gitti ve Kellan kollarını bana daha sıkı sardı. Üçümüzden ikisinin tamamen çıplak olması, çamur ve *diğer vücut sıvılarıyla* kaplı olması garip gelmeliydi, ama güçlü araba yolu yutarken her şey huzur doluydu.

Bugatti'nin gücü *neredeyse* seks kadar iyiydi. Artık bu alfa erkeklerle birlikte olduğum için, seksle kıyaslanabilecek hiçbir şeyin olmadığını biliyordum, artık yoktu. Güçlü bir motorun tatlı sesi bile.

Hunter garaja girdiğinde, kendi ayaklarımla odama kadar yürüyebildim. Kellan ve Hunter, üçümüz yorgunluğumuzdan kurtulmak için yatağa girmeden önce beni iyice temizlediler.

avlandı, sonra sikildi ve bir ağaca karşı hak iddia edildi, gerçekten bir şekil değiştireni mahvetti.

Tanrıça lanet olsun, ne harika bir geceydi.

Uyku beni çabucak ele geçirdi, iki çıplak alfa arasında yatarken. Onlarla birlikteyken kendimi bu kadar rahat hissettiğime inanmak zordu. Onlar hayatıma girmeden önceki hayatımı zar zor hatırlıyordum ve hatırlayabildiğim kısımları da... hatırlamak istemiyordum.

Sanki iki saniye uyumuşum gibi hissettim, sonra ağır bir el omzuma kondu. Nefesimi tutarak yatakta birden doğruldum ve Hunter'ın kolunu karnımdan ittim. Gözlerimi kırıştıtararak görüşümü netleştirdim, panikledikçe ağır yorgunluk geçti, ama yatağın ucunda Slade'i fark edince hızlanan nabzım yavaşladı. Beni baştan aşağı süzdü ve gözleri kararana kadar çıplak olduğumu unutmuştum.

"Giyin," dedi kısaca. "Antrenmanımız var."

"Eğitim mi var?" diye düşünmeden tekrarladım. "Bir dakika, ne var ki?"

"Eğitim, evet," diye cevapladı. "Hazırlanmak için beş dakikanız var, yoksa giydiğiniz kıyafetlerle sınava gireceksiniz."

O odadan çıkarken yüzünde hiçbir ifade yoktu ve ben uzun bir nefes aldım.

Hunter elini omurgamdan aşağı kaydırıp ve mırıldandı. "Müdahale etmemi ister misin?"

"Hayır, sorun değil," diye cevapladım, başımı sallayarak eğilip yanağına öpücük kondurdum. "Sen uyumaya devam et, ben bu eğitimin ne olduğunu bir bakayım."

Kellan yanıma yaklaştı ve elini belime koydu. "Birkaç saat sonra gelirim, Shortcake," diye mırıldandı, sesi hoş bir kısıklıkla doluydu. "Ama önce Slade seninle ilgilenecek."

Harika. Bu senaryoda ne ters gidebilir ki?

İkisini de öptüm ve yatağımda iki dağınık, yakışıklı alfa erkeği bırakmaktan biraz rahatsızlık duyarak, Hunter'ın üstünden yuvarlandım ve kendimi gardıroba sürükledim. Bulabildiğim ilk spor kıyafetini kaparak, hepsinin siyah olduğunu görünce rahatladım. Yarı uykulu haldeyken renkleri uyumlu hale getirmeye çalışmaktan kurtuldum.

Banyoda işedim, dişlerimi fırçaladım, yüzümü yıkadım ve uzun saçlarımı arkada bir örgü şeklinde bağladım. Bu

ne olursa olsun, saçlarımın yüzüme gelmemesini sağlamak doğru bir hareket gibi geldi.

Slade'in beni hırpalamaktan çekinmeyeceği ve bunun için özür dilemeyeceği kesindi.

Yatağımın ucunda homurdanırken bana karşı ekstra kısa davranmıştı... *Bekle...*

Beynimin birkaç silindiri daha devreye girdi ve dün başka neler olduğunu hatırladım. Kulüp ve çiftleşme öncesinde olanları. *Şaka*. Dün gece Slade'in *hediyelerini* ortada bırakmıştım ve şimdi o buradaydı ve benimle antrenman yapmamı istiyordu. *Oh. Kahretsin.*

Antrenman, *beni ormana geri götürüp başka bir ava çıkarmak için* bir kod olabilir miydi?

Tamamen farklı, çok daha az zevkli bir şekilde sona erecek bir av...

BÖLÜM 44

EMME

Odamdan çıkmadan önce spor ayakkabılarımı giyip telefonumu almaya tüm dikkatimi vermem gerekti. Slade koridorun sonunda bekliyordu, devasa, korkutucu bir gölge gibi, ifadesiz ve kollarını kavuşturmuş, ruh halini anlamama izin vermiyordu.

"Ee," dedim, zorla gülümsemeye çalışarak, "eğitim, ha? Bunu konuşmadığınızı sanıyordum. Yoksa yine konuşmanın ortasında dalmış mıydım?"

Gevezelik, sessizliği güzelce doldururken, aynı zamanda beni suçlu göstermişti. Onun odasında yaptıklarımı itiraf edip, bu konuyu kapatmak en iyisiydi.

Panik beni itiraf etmeye zorlamadan önce, Slade merdivenlere doğru döndü ve omzunun üzerinden, "Sana kendini korumayı ve okumayı yönetmeyi öğretmeyi her zaman planlamıştım, ama düşmanlarımız gölgelerde beklerken bunlardan sadece biri gerekli. Savunma becerileri tartışmaya açık değil," dedi.

Onun uzun bacaklarına yetişmek için acele ederken, "Ama ben atletik bir yapıya sahip değilim. Yani, beni yüzerken gördün." dedim.

Slade *neredeyse* gülümsüyordu. "Ve kaç. Neyle karşı karşıya olduğumu çok iyi biliyorum."

"Kaba," diye homurdandım, ama haklıydı. "Bekle, beni ne zaman koşarken gördün?"

Bu sefer gülümsemedi. "Senin saldırıya uğradığın gün, güvenlik kamerasından görüntüleri topladım. Artık hiçbir şeyi gözden kaçırmamak için ek kameralar da takıldı."

Dün yaptığım şakada tüm sokak kameralarını bozmuş muyum? Slade, özellikle Rogers çetesi hala dışarıda ve görünüşe göre beni arıyor olmasına rağmen, neden bana yeni bir ders vermiyordu?

Onun öfkeli olup olmadığından bile emin değildim, duyguları stoik ifadesinin arkasında gizliydi. Slade'in planı, bana suçlamada bulunmayarak beni korkutmak ve benim kendi suçlarımı istemeden itiraf etmemi sağlamaksa... bu plan kesinlikle işe yarıyordu.

Henüz pes etmeye hazır değildim, yüzüme zorla bir gülümseme takındım ve garaja kadar *dumadan* konuştum. Slade bugün güçlendirilmiş Range Rover'ı seçti ve benim için kapıyı açtı. Hava durumu, Luxuria, dün gece kaç içki içtiğim ve gardırobumu renk ve kumaşa göre düzenlemek için ne kadar uğraştığım hakkında rastgele gevezelik etmeye devam ettim. "Aslında mevsime göre," diye devam ettim, yüzüme en sahte gülümsemeyi takınarak. "Çünkü mevsimsel olmak önemlidir, değil mi? Ya biri benimle ilk kez tanışır ve benim mevsimimi bir türlü anlayamazsa? Felaket olur, değil mi?"

Bir an için dişlerini sıktığını gördüm, ama o hareketi hemen düzeltti. "Gerçek bir felaket," diye cevapladı ve tamamen aynı fikirdeymiş gibi başını salladı.

Eğitim tesisine giderken, benim saçma sapan konuşmalarımı dinledi ve *hatta* cevap verdi, o kadar sakin bir şekilde araba kullanıyordu ki, sanki ağzımdan çıkan saçma sapan şeyleri duymak istiyormuş gibi. Oynadığımız bu küçük oyun sonunda sona erecekti, ama şu anda ikimiz de oyunu bozmak istemiyorduk. Slade ile zihinsel olarak mücadele etmek kanımı adrenalinle doldurmuştu ve uykusuzluğuma rağmen, uzun zamandır hissetmediğim bir şekilde canlı ve uyanık hissediyordum.

Slade büyük eğitim tesisine geldiğinde, ben birkaç nefes alıp güç toplamadan önce arabadan inip benim kapımı açmıştı. "Çık dışarı, Snow," diye emretti. "Zaten çok fazla zaman kaybettik."

"Sakin ol," diye şikayet ettim, bacaklarımı kapıdan dışarı sallayarak.

"Ben iç çamaşırı giymem," diye karşılık verdi ve çıplak, piercingli

Slade'in zihnindeki görüntüsüyle ağzım

Slade'in çıplak ve piercingli halini hayal edince ağzım kurudu. Bu görüntü beynime kalıcı olarak kazındı. "Şimdi o sıska kışını kaldır."

Oh, tamam o zaman. Artık çok ileri gitmişti; kırım mükemmeldi... Arkama baktım ve siyah spor pantolonla kaplı, oldukça sıska kırımı gördüm. Hayatımın büyük bir bölümünde yemek, barınma ve hayatta kalmaktan sonra ikinci planda kalmıştı, bu benim suçum değildi. "Uzun boylu bir kadın için, oldukça kıvrımlı bir vücudum var," diye sahte bir özgüvenle bağırdım, Slade çoktan ön kapıya doğru yönelmişti. "Göt herif."

"Duydum," diye homurdandı ve ben bir sonraki hakaretimi yuttum. "Ve o kıvrımlarını korumak istiyorsan, lanet olası bir kuş şekil değiştiren gibi yemeğini seçmek yerine tam öğünler yemelisin."

Görünüşümü eleştirdiği için incinmiş hissederek biraz sendeledim. "Deniyorum," diye fısıldadım ve bir kez daha duymaması gereken şeyi duydu.

Slade yavaşladı ve uzun bacaklı adımlarına yetişmem için bana bir saniye verdi. "Sağlıklı olmalısın," dedi bana, sosyopatik bir pislik gibi görünmeden. Yüzünde bir parça şefkat bile vardı. "Güçlü olmalısın."

Sebepsiz yere yine yorgun hissederek başımı salladım. Enerjim bu alfalara ve onların ruh hallerine bu kadar bağlı olmamalıydı, ama işte buradaydık, koku eşleşmesi bir kez daha beni akıl sağlığımın sınırlarını aşmaya itiyordu.

Boş resepsiyon masalarını geçip koridorlardan ilerlerken yolculuğumuzun geri kalanı sessiz geçti. Eğitim alanına vardığımızda Slade, "Bugün, güç, dayanıklılık, refleksler ve doğal dövüş becerileri açısından yetenek ve beceri seviyeni değerlendireceğim" dedi.

Tüm takımlar sahayı doldurmadığı için saha çok büyük görünüyordu ve burayı ne kadar süre kendimize ait tutabileceğimizi merak ettim. "Değerlendirmenin gerekli olduğunu sanmıyorum," diye düşündüm, ejderha şekil değiştirenin sinirli bakışlarını ve gergin omuzlarını görmezden gelerek. "Tüm bu kategorilerde kendimi kolayca değerlendirebilirim."

Slade bana karşı çıkmadı. "Öyle olsa bile, kendi egzersizlerimi yapacağım. Şimdi, ısınma hareketleriyle başlayalım." Kollarını indirdi ve koşarak uzaklaştı, bana da onu takip etmem için işaret etti. *Kahretsin.* Hunter'ın bu konuyla ilgilenmesi için çok mu geç kalmıştım?

Korkutucu şekil değiştiren komşumuzu hayal kırıklığına uğratmak istemediğimden, stadyumda koşarken onun uzun bacaklarına yetişmek için tüm gücümü kullandım.

Yirmi dakika sonra, o ilk ısınmayı bitirmişti, ben ise yaşamayı bitirmiştım.

Ayakta kalmak için mücadele ederken midem bulandı ve bacaklarımdaki tüm kemiklerin kırıldığından oldukça emindim. Bu kadar acı çekmelerinin başka bir nedeni olamazdı.

"Şimdi esneme zamanı," diye bağırdı Slade. Ben öksürdüm ve hırıltılı nefes aldım, yanımdaki keskin krampın hafifleyeceğini umarak öne doğru eğildim.

"Huysuzsun," diye öksürdüm, ona karşılık vermek için çok bitkin durumdaydım. "Dün gece pek uyuyamadın mı? Ne seni uyanık tuttu?"

Bu noktada, bu pişin benim şakamla ilgili benimle yüzleşmesini beklemekten vazgeçmiştim. Onun bağırmasına, benim de ona bağırمام gerekiyordu, sonra da yolumuza devam edebilirdik. Şaka istediğim etkiyi yaratmamıştı ve neden onu alt edebileceğimi düşündüğümü merak ediyordum.

Bu şekil değiştiren, duygularını gizleme ve uzun sessizliklerle beni işkence etme konusunda ustaydı.

"Çok iyi uyudum," dedi basitçe. "Odam benim sığınağım ve kimse benim sığınma yerimle uğraşmaya cesaret edemez. Hadi, biraz esneme yapalım."

İçimden çığlık attım, ama dışarıdan kırık kıcıımı ona yaklaştırdım ve uzuvlarımızı gererken onun hareketlerini takip ettim.

"O kadar kaslıyken nasıl bu kadar esnek olabiliyorsun?" diye mırıldandım. "Bu normal değil. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Slade başını salladı. "Sen seksen yaşındaki birinin esnekliğine sahipsin. Bu bir şekil değiştiren için normal değil."

Gözlerimi ona dikip baktım. "Seksenlik ne demek?"

Her neyse, kulağa pek iyi gelmiyordu.

Slade gülümsedi ve yemin ederim kalbim durdu. Dünyayı sarsacak bir şey değildi, sadece dudaklarının hafifçe kıvrılmasıydı, ama bu şekil değiştiren için neredeyse bir ışık gibiydi. "Seksen ile seksen dokuz yaşları arasındaki bir insan."

Oh, harika. Yaşlı bir şekil değiştiren kadar esnek bile değildim.

Hayır. Ben yaşlı bir insandım, ölüme yakındım.

"Muhtemelen doğru, ama bunu belirtmek kabalık," diye mırıldandım, sonra sesimi yükselttim. "Kabul ediyorum, kurtum ve benim biraz yapmamız gereken işler var

"

Slade buna itiraz etmedi ve onun dürüstlüğünden hoşlandığım fikrimi değiştirmek için *çok mu geç kalmıştım?* "Benim yardımımıla," dedi, "yetiyeceksin. Artık ısındığına göre, ilk engel parkuruna geçebiliriz."

"Tamam... *bekle, engel parkuru* mu dedin?"

Slade beni görmezden geldi, çoktan sahanın ortasına gelmişti ve ben yine kaybolmuş küçük bir ördek yavrusu gibi onu takip ettim. Yolda, onu uykusunda öldürme ihtimalimi düşündüm ve ne yazık ki, onu öldürmek bir yana, ona dokunacak kadar yaklaşma ihtimalimin bile sıfır olduğu sonucuna vardım. Eminim tek gözü açık ve elinde silahla uyuyordur. Dur, asıl silah olan kendisiydi. *Pislik.*

Ben içimden homurdanırken, Slade beni duvardaki kırmızı bir düğmeyle açılan büyük bir sürgülü kapıya götürdü. Eğitim alanının bu kısmı, açık hava tesisleri kadar büyüktü ve durduğum yerden ipler, lastikler, merdivenler ve çok fazla *acı veren* bir dizi engel gördüm.

Burası çocukların cenneti, benim ise en kötü kabusumdu. "Sana şunu söyleyeyim, antrenör," dedim, sesimdeki histeriyi gizlemeye çalışarak, "seksen yaşındaki birinin bunu başarması imkansız. Değerlendirmeni geri alman gerekebilir."

Bu sefer onu güldürdüm ve karnımdaki kelebekler ve damarlarımda dolaşan adrenalin sayesinde ilk engeli neredeyse uçarak aştım. "Sen de henüz başaramadın," dedi son bir kez eğlenerek bana bakarak, "o yüzden henüz yaşını düşürmeye başlamazdım."

Evet, haklısın.

Beni binanın içine doğru götürdü ve yere yayılmış siyah beyaz lastiklerin önünde durdu. "Burada başlıyor. Yere dokunmadan bu engellerin arasından geçmen gerekiyor. Lastiklerden lastiklere atla ve yeterince yakın olmayanları çevir."

"Lastikleri çevir yeter," dedim, alaycı bir tavırla, inanamama hissimi gizleyemedim. "Kolay. Ya ihtiyacım olduğunda kullanmak için bir tanesini sırtımda taşırsam?"

Slade gözünü bile kırpmadı. "Taşıyabileceğin her şeyi alabilirsin."
Ellerimi havaya kaldırdım ve ona bir puan daha verdim. "Tabii ki şaka yapıyordum. O şeyler bir ton ağırlığında olmalı."

"Aslında 1,2 ton. Ne kadar ağırlık kaldırabilirsin?"

Aman Tanrım. Beni de ağırlık kaldırmaya mı zorlayacaktı? *Hayır.*

Hayır.

Tek kelime etmeden lastiklere doğru koştum.

İlk birkaç tanesine takılmadan ya da düşmeden geçebildiğim için rahatladım. Lastiklerin birbirinden daha uzak olduğu ikinci bölümde, ilerlemek için onları çevirmem gerekiyordu. Ancak ağır lastik daireyi yerinden kıpırdatamadım. Yerden bir santim bile kalkmadı. "Bütün gücünle it" diye bağırdı Slade, kendini beğenmiş pislik.

"Bütün vücudumu kullanıyorum lan," diye bağırdım ve rüzgârda fısıldanan bir küfür duydum, ama uygun bir şekilde bunu görmezden gelmeyi tercih ettim.

Bunun aptalca olduğuna karar verip, hemen vazgeçtim ve lastiklerin arasındaki suni çimlere atladım, her atladığımda gizlice Slade'e orta parmağımı gösterdim. Onun bu hareketi görmesi imkansızdı, ama bu beni biraz olsun rahatlatmıştı.

Lastiklerden sonraki engel, tırmanmaya yardımcı olmak için sarkan bir ipin bulunduğu dikey bir duvardı. İpi tuttuğumda, bir kez olsun hafif yapımın işime yarayacağını umarak, oldukça kolay görünüyordu. Ancak, vücut ağırlığını duvara çekmek görüldüğü kadar kolay değildi. Kim tahmin edebilirdi ki...

Sadece irade gücümle, kollarım titremeye başlamadan önce yarıya kadar tırmandım. *Kahretsin. Kahretsin, kahretsin.*

Aşağıya bakma riskini göze alarak, en az yaralanmayla düşmenin ve yere inmenin en güvenli yolunu düşünmeye başladım.

Sonunda Slade, "Acıyı ve yorgunluğu yen, Emmeline" diye bağırdı.

Sesi daha yakındaydı, sanki yanıma gelmiş gibi. Onun önünde düşme düşüncesi bana enerji verdi ve kendimi zorlayarak adım adım ilerledim, gözlerimi kapatıp acıyı bastırarak, *sonunda o lanet olası zirveye ulaştım.*

Dar çıkıntıya asılı kalarak, nefes nefese kaldım ve bugün zor şeyleri başarabildiğim için içimden sevinçle yumruk attım. Her şeyi Slade Riverson mahvetti.

"Bugün istediğin zaman, Snow," diye seslendi.

Duvardan ayrılmaya çalıştığımda kollarım beni dinlemedi ve büyük bir isteksizlikle "Sıkışmış olabilirim" diye bağırdım.

Ellerimdeki ip yanıkları zaten iyileşmeye başlamıştı, bu yüzden birkaç dakika daha burada kalırsam, kollarımın gücü de geri gelecekti. Aşağıdan düşük bir kahkaha sesi geldi ve yanıma devasa bir vücut indiğinde neredeyse duvardan düşüyordum.

Yanımda indi... "Bu da neydi böyle, Olimpik yüksek atlamacı mı?" Başka bir ip var mı diye aşağıya baktım ama hiçbir şey yoktu. "Buraya... buraya zıpladın mı?"

Sanki ben gülünçmüşüm gibi başını salladı. Asıl gülünç olan *sensin* dostum. "Sen bir şekil değiştirensin," dedi, burun delikleri genişleyerek.

"Sen

dünyadaki herhangi bir insandan daha iyi performans göstermelisin. Zayıflıkların seni endişelendirmiyor mu? En küçük bir zayıflık bile aleyhine kullanılabilir."

Kaburgalarımdeki ağrıyı hafifletmek için duvarda vücudumu ayarlarken, "Muhtemelen endişelenmeliyim, ama dürüst olmak gerekirse, yıllardır özel kaslar veya beceriler olmadan hayatta kalmayı başardım. Değişkenlerle birlikte büyütülmedim. Kurtumu hiç dışarı çıkarmadım ve bu yüzden daha zayıfım. Hayatta kalmak için yaptıklarımdan dolayı özür dilemeyeceğim" dedim.

O başını eğdi ve ben, onun keskin bakışları beni parçaladığında içimde hissettiğim sarsıntıyı görmezden geldim. "Bu adil," dedi sonunda, sesi daha yumuşak çıkıyordu. "Ama bu, burada durmamız gerektiği anlamına gelmez. Seni daha güçlü yapacağım ve okuma zorluklarını nasıl kontrol edeceğini öğreteceğim. Hayatının bu iki alanı benim sayemde gelişecek. Bu bir söz."

Elini göğsüne bastırdı ve bu ejderhanın nadiren verdiği sözleri yerine getireceğinden hiç şüphem yoktu. Kişisel bedeli ne olursa olsun.

"Sadece..." diye homurdandım, "...bu süreçte beni öldürmemeye çalış."

Buna cevabı, duvarın üstünde düz bir zeminmiş gibi yürüyerek, beni tehlikeli konumumdan kaldırıp, ikimizi de on metrelik yükseklikten aşağıya atmaktı.

"Ahhhh!" diye bağırdım, düşüş boyunca kendimi çarpışmaya hazırladım.

Ama buna gerek yoktu.

Slade çarpışmayı emdi ve sanki iki metrelik bir duvardan atlamış gibi yere indi.

Beni ayağa kaldırdığında, gözlerinin etrafındaki gerginliği fark ettim, dokunma isteksizliği onu o kadar sert vurmuştu ki, gözle görülür bir gerginlik bırakmıştı. "Dövüş becerilerini değerlendirme zamanı," dedi aniden, çoktan uzaklaşmaya başlamıştı bile.

"Benim dövüş becerim yok," diye arkasına bağırdım, bacaklarım ağrıyarak topallayarak yürüdüm.

İnatçı ejderha. Zor yoldan öğrenecekti. Ya da... ben öğrenecektim.

BÖLÜM 45

EMME

Kellan, kırık bedenimin yanına çöktüğünde, mavi spor şortuyla kaplı kaslı uylukları bulanık görüş alanıma girdi. Elinde büyük, siyah bir çanta vardı, onu yanına koydu, yüzünde endişeli bir eğlence ifadesi vardı. "Shortcake, kar yığınının üzerinde yatıyorsun, biliyorsun, değil mi?"

Slade'in dövüş antrenmanlarından sonra, kelimeleri düzgün bir şekilde telaffuz edemeyen bir şekilde, "Umph" diye mırıldandım. Lanet olsun, sadece duruş ve teknik üzerinde çalışmıştık, ama ben hala neredeyse ölmüştüm. Bütün bu süre boyunca, şekil değiştirene bir el bile sürmeyi başaramamıştım, ama o, sadece giysilerimin üzerinden birkaç kez hafifçe dokunarak beni *defalarca* yere düşürmeyi başarmıştı. Bu hem rahatlatıcı hem de can sıkıcıydı.

Bir parçam, hiçbir neden olmadan ona ilk kez dokunmayı çaresizce istiyordu. Yardım veya düzeltmeye ihtiyacım olduğu için değil, onun dokunmamı istediği için ellerimin altında onun tenini hissetmek istiyordum. Bu gidişle bu asla olmayacaktı ve ejderha şekil değiştirene olan aptalca kahraman hayranlığım, kışımın tekmelemesiyle azalmamıştı. Muhtemelen daha da kötüleşmişti.

"Kar yardımcı oluyor," diyebilirdim, kaslarımdaki ağrıyı hafifleten serin, eriyen karlaçın tadını çıkararak.

"Bir sonraki tura geçmeden önce bir şeyler yemek ister misin?" diye sordu Kellan ve bana gülmemeye çalışırken sesindeki titremeyi kaçırmadım. Cevabımı beklemeden, ellerini kollarımın altına kaydırды ve gevşek bedenimi yerden kaldırdı. "Dersimden önce biraz enerji takviyesi gerekebilir diye tahmin ediyorum."

"Slade yemek alıyor," diye homurdandım, gözlerimi açık tutmak için başımı salladım. Uykusuzluğum da bu duruma hiç yardımcı olmuyordu. "Göz kapaklarım bile ağrıyor, Golden. Onun beni tekrar eğitmesine izin verme. Sana yalvarıyorum."

Kellan gülmemek için çok uğraştı; dudaklarını sıkıştırdı ve gözlerini kapattı, ama kendini tutamadı. Herhalde tam bir salak gibi görünüyordum ve sonunda kendini bıraktığında, uluyarak öne doğru eğildi ve sanki bir torba kadar hafifmişim gibi beni de beraberinde çekti.

"Oh, Shortcake. Sen çok sevimlisin. Hala yürüyebiliyorsan, Slade sana çok sert davranmamış demektir. O daha iyi bilir."

Yararsız bacaklarıma bakarak hırıldadım. "Karda çökmüş halimin hangi kısmı sana *yürüyebileceğimi* gösteriyor?"

Kellan aniden beni bıraktı ve bacaklarım tutundu, ağırları eskisi kadar şiddetli değildi. "Sen sandığından daha güçlüsün, güzel dostum," dedi, gülüşü sönünce gözleri parladı.

"Hiç kimse bana inanmadı," diye cevap verdim, başımı sallayarak. "Bunu telafi etmek için kendime inanmayı öğrenmiş olmam gerekirdi."

Kellan örgümün gevşek tellerini geriye doğru taradı. "Sen kendine inanıyorsun. Eğer inanmasaydın, bağımıza karşı koyacak ve şehirlerden uzak duracak gücü asla bulamazdın. Sen zayıf değilsin, sadece gücünü farklı şekillerde gösteriyorsun. Benim şahsen çok sevdiğim şekillerde."

Kellan benim yıkımım ve kurtuluşumdu, hepsi tek bir şekil değiştiren içinde. "Tanışmamızdan bir ay bile geçmeden seninle bağlandığımı biliyorsun, değil mi? Buna *eş bağına karşı koymak* diyemem."

Yüzündeki ifade değiştiğinde, hemen ekledim, "Pişman olduğum ya da bir şeyi değiştirmek istediğimden değil, söz veriyorum. Sadece belirtmek istedim... Siktir, beni dinleme. Neden aptal gibi gevezelik ettiğimi bilmiyorum."

Slade'in derin gürültüsü, elinde yiyeceklerle birdenbire ortaya çıkarak beni daha fazla konuşmaktan kurtardı. "Korkularına ve endişelerine rağmen Kellan'ın hayatını kurtardın. Bence bu da

başka bir cesaret ve güç örneği sayılır. Her şey bakış açısına bağlı, Snow, ve bazen senin bakış açın çarpık."

Gözlerimi devirmemek için zor tuttum kendimi. "Teşekkürler, ey bilge kişi. Belirtmek istediğin başka kusurlarım var mı?"

Bu alfalara her gün bütün gün bana sevgi ve iltifat yağdırmalarını istediğimden değil... Bekle, bunu istemediğimden *değil*, ama gerçeklik bunun mümkün olmadığını söylüyordu. Ancak bugün, onun kıcını tekmeledikten sonra, Slade Riverson'dan bir tane daha olumsuz söz duymaya ihtiyacım yoktu.

"Şey..." diye başladı.

Kellan, çok ince bir hareketle ona *çenesini kapatmasını* işaret etti ve Slade hemen itaat etti.

Benden öfkeli bir homurtu çıktı. "Sorun değil, Korkunç Değişken, kusurlarım konusunda oldukça bilinçliyim. Kellan'ın söylediklerinin bir kısmına katılıyorum, bu yüzden güçlü yanlarımı da kabul etmeye çalışıyorum. Çok şey yaşadım ve bu mutluluğu biraz hak ettiğimi düşünüyorum."

"Kesinlikle hak ediyorsun," dedi Slade sert bir şekilde ve bir anlığına sert görünüşü yumuşadı.

Elinde tuttuğu yemek tabağını bana uzattı ve sığır eti, hindi, tavuk göğsü ve dilimlenmiş sosis içeren etli yemekler görünce ağızım sulandı.

"Oh, seni affediyorum," diye bağırdım, tuhaf, mutlu sesler çıkararak. "Her şey affedildi. Yine birbirimize şaka yapan en iyi arkadaşlar olduk."

Kellan arkamızda bir tüy yumağı öksürdü, ama ben Slade'in ifadesine kilitlenmiştim, en ufak bir tepkiyi bile fark etmeye kararlıydım. Sabah boyunca, şakam yüzünden ona ilk önce sinirlenip bana bağırması için yaptığım girişimleri görmezden gelmişti ve şimdi bile hâlâ duygusuzdu.

"En iyi arkadaşlar," diye mırıldandı, sanki anlamadığı yabancı bir kelimeymiş gibi. Kafasını sallayarak suyu da uzattı. "Tüm dikkatini Kellan'a ver. Silahlar konusunda eşsizdir."

O uzaklaşırken, Kellan sırtıma daha da yaklaştı, alfa ısısı karda dinlenirken hissettiğim soğuğu hafifletiyordu. "Henüz şakanı söylemedi mi?" diye sordu, sesini Slade'in duyamayacağı kadar alçak tutarak

"Tek bir lanet yorum ya da tepki bile yok," diye fısıldadım. "Yani, bütün sabah beni tekmelemesini saymazsak, ama öyle olsa da yapardı herhalde."

"Tek bir yorum ya da tepki bile yok," diye fısıldadım. "Yani, bütün sabah beni tekmelemesini saymazsak, ama o her halükarda bunu yapardı diye düşünüyorum."

"Evet, o kış tekmelemede en iyisidir," diye onayladı Kellan. "Sadece dikkatli ol, Shortcake. Slade genellikle sınırlarını aşan ihlalleri görmezden gelmez. Sana zarar vereceğinden endişelenmiyorum. Böyle bir ihtimal olduğunu düşünseydim sana yardım etmezdim, ama bu, o da sana iyiliğini ödeyecek başka, yaratıcı bir yol bulmayacağı anlamına gelmez."

Omurgamdan bir titreme geçti ve bunun soğukla hiçbir ilgisi yoktu. Bunun korku olup olmadığını da anlayamadım, tam olarak korku gibi gelmiyordu...

Yemeğe dalmak harika bir dikkat dağıtıcı gibi görünüyordu. Önce bir parça dana eti seçtim ve yumuşak, pembe eti ısırdım. "Oh, çok güzel," diye inledim ve gözlerimi kapattım.

Gözlerimi tekrar açtığımda, Kellan beni yemekle alakası olmayan bir açlıkla izliyordu. Diğer şekil değiştirenler kadar yemeği severdim, ama inlemelerim başka bir nedenden dolayı abartılı olabilirdi. Omega özümü harekete geçiren o bağımlılık yapan, açlık dolu bakıştan biraz tatmak istiyordum. "Paylaşmak ister misin?" diye sordum, masumiyet takınıp tabağı daha yükseğe kaldırarak.

Kellan'ın gözlerindeki mavi renk neredeyse menekşe rengine ulaşmıştı. "Her zaman önce sen ye."

Doğru.

Yemeği çabucak bitirdim, tabağın üçte birini yedikten sonra doyduğumu hissettim ve geri kalanını Kellan'a uzattığımda, o da saniyeler içinde tabağı silip süpürdü. O tabağı atıp siyah çantasını alırken, ben bir şişe suyu yudumladım. "Hadi, içeri girmeliyiz," dedi, yanımda kalarak salona doğru yürüdük. "Burada atış poligonu ve dövüş minderi var," diye ekledi. "Bacakların nasıl?"

"Normale döndü," dedim, bunu kanıtlamak için biraz zıpladım. "Yemin ederim, şekil değiştirenlerin iyileşme hızı artıyor. Sürü koşuları canavarı güçlendiriyor."

Gülümsemesi hüznle karışmıştı. "Kendinin büyük bir kısmını yıllarca saklamış olmandan nefret ediyorum. Yıllarını canavarın vahşi kalbini bastırmakla geçirmişsin. Sırf bu yüzden bile anneni ve o lanet sürüyü parçalamak istiyorum, ama onları yok etmek için başka birçok neden de var."

Yani, arkadaşşıma zarar verdiler. "Anneme yaptıklarından sonra bile, hayatımın geri kalanında onların var olmadığını varsaymaktan memnundum. Gerçekçi olalım, annem gerçekten masum değildi. Ama sana zarar verdiklerinde... hoşgörümün sınırı oradaydı. Ne pahasına olursa olsun, yaptıklarının bedelini ödeyecekler."

Kellan başıma kısa bir öpücük kondurdu. "Şiddetle koruyucu Emme, en sevdiğim özelliklerinden biri."

Onu güvende tutmak istemem yeni bir şey değildi, ama onu neredeyse kaybettikten sonra, bu duygu bir tür çağrıya dönüştü. Bunu bir daha yaşamaya dayanamazdım.

Kapıları açıp atış poligonunun ışıklarını yaktığında, tam da televizyonda gördüklerime benliyordu: sıralar halinde kabinler ve en sonda hedefler. Metal ve kükürt kokuyordu, ama sihirli türden değil, biraz daha tatlı olanından.

Kellan çantasını arka duvara uzanan büyük masanın üzerine nazikçe koydu ve parmak iziyle kilidini açtı.

Kapağı kaldırdığında, öne eğilip içine baktım. "Vay canına," dedim, her bir yuvaya mükemmel şekilde oturan silahları inceleyerek. İki tabanca ve daha büyük, daha ölümcül görünen bir silah saydım. Ayrıca üç kısa, süslü bıçak ve bana samuray kılıcını hatırlatan daha uzun bir bıçak vardı. "Bil diye söylüyorum, büyüdüğümde havalı bir silah çantası istiyorum."

Kellan parmağını bir silahın üst kısmında gezdirdi ve kısa bir kahkaha attı. "Bak ne diyeceğim, Shortcake. Hedefin ortasına arka arkaya on atış yapabildiğinde, sana bir tane alacağım."

Oh, meydan okumaları severdim.

Kellan sonraki otuz dakikayı silahların tüm özelliklerini tek tek anlatarak geçirdi, bana silahları nasıl parçaladığını, temizlediğini, bakımını yaptığını ve sonra tekrar bir araya getirdiğini gösterdi. Sırada bıçaklar vardı, bıçakların kenarlarını en iyi durumda tutmak için kullandığı yöntemleri anlattı.

Sonunda, atış kabinlerinden birine girdik ve bulunduğum yerden hedefler kilometrelerce uzakta görünüyordu. "Dediğim gibi, bu standart bir Glock," dedi Kellan ve bana siyah silahı uzattı. Beklediğimden daha ağırdı, ama tamamen kullanışlıydı. "Şimdi, daha önce yaptığımız kontrolleri yapmanı istiyorum, sonra duruş üzerinde çalışabiliriz."

Onun kontrol listesindeki hiçbir maddeyi atlamadan her şeyi gözden geçirdim ve o benim duruşumu ve tutuşumu düzelttikten sonra, sıra benim atışlarımı yapmaya geldi. Her ne kadar şekil değiştirenler olarak herhangi bir yaralanmayı anında iyileştirebilecek olsak da, ikimiz de kulaklarımızı ve gözlerimizi korumak için koruyucu ekipman giydik ve ben Glock'u bir kez daha kavradım.

Rahatlamaya ve silahın elimde ne kadar yabancı hissettirdiğini görmezden gelmeye çalıştım.

—Kellan bana, bir silahı içgüdüsel olarak kullanmanın en iyi yolunun, silahın kendi elinin doğal bir uzantısı gibi hissedilene kadar pratik yapmak olduğunu söylemişti.

Belki bir gün o noktaya ulaşırdım.

Emniyeti kapatıp, derin bir nefes verdim ve tetiği çektim, hedefi bir mil kadar ıskaladım. Geri tepme ve elimdeki hafif yanığa hazırlıklı değildim ve Kellan havada yakalamamış olsaydı silahı düşürürdüm.

Üzgün bir gülümsemeyle kulaklığımı kaldırdı. "Üzgünüm, Shortcake. Bu benim hatamdı. Bu silahın geri tepme gücü orta derecede. Bir dahaki sefere tetiği sertçe çekmek yerine yavaşça çekmeni öneririm."

Kalbim hızla atarken başımı salladım. "Haklısın. Üzgünüm."

Kellan sanki aptalmışım gibi başını salladı ve sonra kulak koruyucumu tekrar takmam için işaret etti. Birbiri ardına ateş etmeye devam etti ve her atış en küçük dairenin tam ortasından hedefi vurdu. Sanki her atış *aynı* delikten geçiyormuş gibi görünüyordu, ki bu neredeyse imkansızdı. "Babam Shifter Guard'ın nişancısıydı," diye açıkladı Kellan, silahı yeniden doldurup bana geri verirken kulak koruyucularımızı tekrar çıkardığımızda. "Kardeşlerime ve bana yürümeyi öğrendiğimiz sıralarda her silahı nasıl kullanacağımızı öğretti."

"Ailenle tanışmak isterim," dedim, Kellan'ın hayatının her yönünü bilmek için garip bir istek duyarak. Nerede doğup büyüdüğünü de dahil. Umarım, bir sürü üyesinin ailesinden bahsetmek, geçen sefer Hunter'la olduğu gibi bugün daha iyi karşılanır.

Kellan'ın yüzündeki ifadenin yumuşayıp umutla dolduğunu görünce rahatladım. "Seni çok sevecekler, Shortcake. Thorny Gardens'daki sürüleriyle birlikte kaldılar, ama Noel için kesinlikle dışarı çıkacaklar."

Noel. Tanrılarımız ve diğer geleneklerimiz farklı olsa da, şekil değiştirenler ve insanların birlikte kutladığı birkaç bayramdan biri. Şekil değiştirenlerin hediyelere olan sevgisi, şehirleri bu bayrama yönlendiren en önemli faktördü. Ben hiç kutlamamıştım ve o dönemde Golden Claw'da özel etkinlikler olup olmadığını merak ediyordum.

"Tamam, tatlım, bence bu kadar sohbet yeter." Kellan silahı işaret etti. "Bir atış daha yapma zamanı geldi. Biz yokken kendini koruyabileceğini bilmem gerekiyor."

Bu alfaları etrafta olmayacaklarını hayal etmek ne kadar korkunç olsa da, dünyada çılgın şeyler olduğunu biliyordum. Kendimi korumayı öğrenmek asla zaman kaybı olmazdı.

Kellan, hiç kimseyi şaşırtmayacak şekilde, sabırlı ve uyumlu bir öğretmendi ve dersin sonunda, tüm atışlarımda hedefi tam isabet ettim. Kellan bıçakla "saldırdığında" onu etkisiz hale bile getirebilirdim.

Eve dönüş yolu sessiz geçti ve eve girer girmez, tamamen bitkin bir halde duşa girdim. Bitkin ama mutluydum.

Bugün küçük bir başarı elde etmiş gibi hissediyordum ve umarım bu derslere devam edersem, daha da güçlü ve yetenekli olmaya devam edeceğim.

Sonunda yumuşak yatağıma kıvrıldığımda, Kellan ve Hunter'ın yakında bana katılacağı düşüncesiyle heyecanlanarak zihnimi boşaltmaya başladım. Oldukça hızlı bir şekilde, sürüsü olmadan uyuyamayan kadınlardan biri haline geliyordum. Bu beni korkutmalıydı. Ama ben her günü tek tek yaşıyordum. Küçük anların tadını çıkarıyordum.

Yatağımın yanındaki ana ışık düğmesine uzandığımda, normal karanlığın çökmesini bekledim, ama odayı yeşil bir ışık doldurdu.

Çığlık atarak yataktan fırladım ve dehşetle etrafa bakındım.

Hay sıçayım. Ne...

"Shortcake!" Kellan'ın haykırışı yankılandı, ama ben şoktan cevap veremedim.

Odanın her yeri parlıyordu.

Duvarlardan yatak takımlarına, hatta yerdeki halıya kadar.

Parlama ile birlikte, karanlık çökene kadar görünmeyen devasa, kırmızı ejderha gözleri bana bakıyordu. Altına "*Oyun başladı, canım*" yazmıştı.

Kırmızı renk, yeşilimsi sarı olan odanın geri kalanıyla keskin bir kontrast oluşturunuyordu. Kellan kapımdan içeri dalıp, şaşkınlıkla etrafına bakarken, sonunda "Slade" diye fısıldadım.

Evet, ejderha kesinlikle benim şakamı fark etmişti ve karşılığında beni *fena* halde alt etmişti. *Tanrım*.

BÖLÜM 46

SLADE

Toplantı toplantı ile yöneticilerle yöneticilerle ile yöneticilerle Avustralya ofislerimizden gelen yöneticiler beklenenden daha çabuk işlerini bitirdiler ve Hunter projektörü kapattığında, sandalyeme yaslanıp odanın boşalmasını bekledim.

Saat geç olmuştu, normal mesai saatimiz çoktan bitmişti, ama kimse Avustralya'daki holdingimizi beklemekten şikayet etmemişti. Çalışmak için kötü patronlar değildik, en azından Hunter öyle değildi, ve çoğu zaman, işlerini düzgün yapıyorlarsa, mikro yönetim yapmıyorduk. En azından Hunter yapmıyordu.

Gölgede kalmaktan hoşlanıyordum, internet üzerinden personelimizi takip ederek hiçbirinin Hunter'ın güvenliğini suistimal etmediğinden emin oluyordum. Reeves Industries'de kimse hırsızlık yapmaya, işini savsaklamaya, yalan söylemeye veya manipülasyona kalkışmaya cesaret edemezdi.

Sınırı aşarlarsa sonuçlarının ne olacağını biliyorlardı.
Sonuçlar bendim.

Son zamanlarda, odak noktam şirket içi yaşamdı, ama gözetim programlarım arka planda işin çoğunu hallettiği için, burada da hiçbir şey aksatılmıyordu.

Hunter, Casey'nin yardımıyla son sevkiyatlarımızı tamamlarken, ben telefonumu çıkardım ve ev güvenliğimizle bağlantı kurmak için uygulamayı açtım. Çeşitli odalar arasında gezinirken Emme'yi hemen buldum. Onun telefonuna bir izleme cihazı takmıştım ve bu seferlik telefonu yanındaydı.

Onun güvende olduğundan emin olduktan sonra, bir saniye durup dışarıdan herhangi bir tehdit olup olmadığını kontrol ettim. Güvenlik sistemimizin beni uyaracağına güvenmediğimden değil, ama iki kez kontrol etmekten zarar gelmezdi.

Sonra en sevdiğim yeni hobime geri dönebilirdim: Emmeline Anders'i gözetlemek.

Omega, beklediğim gibi değildi.

Onun zayıf ve uysal, herhangi bir alfa emrine boyun eğmeye hazır biri olacağını düşünmüştüm. Oysa o güçlü ve mücadeleciydi, beni hem şaşırtan hem de meraklandırıran savunmasız bir tarafı vardı. Bu dağınık, karmaşık yaratığın statükoyu bozması beni ve içimdeki canavarı çıldırtmalıydı. Ama tam tersi bir etki yarattı. Günümü karıştıran kaosu özlemeye başlamıştım.

Onun başlattığı bu küçük *şaka savaşını* düşünmek bile beni eğlendirdi. Geçen gece odama girdiğini anladığım anda, öfke yerine, ne yapmaya çalıştığını merak ettim. Güvenlik kameralarını bozmak için kullandığı cihaz, ironik bir şekilde Reeves Industries teknolojisiydi, ama benim kurduğum sistemi atlatmak kadar güçlü değildi. Koridorlarda koşturup, kutsal alanımda dolaşarak, küçük, şeffaf nesneleri göze çarpmayan yerlere yerleştirmesini izledim.

O geceye kadar tanımadığım nesneler. Işıkları kapattığımda, odanın dört bir yanındaki yerlerinden bana doğru parlayan düzinelerce minik yeşil ejderha gördüğümde, en son ne zaman bu kadar eğlendiğimi hatırlayamadım. Hatta bu gece tekrar görmek için onları orada bıraktım.

Emme, Hunter'ın dediği gibi, beklemediğimiz bir anomaliydi. Doğal düzeni tamamen bozdu ve bunun iyi mi kötü mü olduğu konusunda, şimdi bunu öğrenmek için her şeyi göze almıştım.

Ekranımda Emme odasına girdi ve ejderham göğsümde kıpırdadı. Bu sabah onu antrenman için dışarı çıkardığımdan beri ilk kez geri dönmüştü ve Kellan'la birlikteyken bir sonraki şakam için biraz zamanım olmuştu.

Şaka savaşının basit zorluğu tuhaf gelse de, aynı zamanda açıklayamadığım daha derin bir takıntı uyandırdı. Tek bildiğim, onun tepkisini beklerken gözlerimi ekrandan ayıramadığımdı.

Birbirlerine şaka yapan en iyi arkadaşlar.

Zavallı küçük Snow'um. Benim "en iyi arkadaşım" olmanın ne anlama geldiğini bilmiyordu ve artık geri dönmesi için çok geçti. İyi ya da kötü, benim dikkatimi çekmişti.

"Emme iyi mi?" diye sordu Hunter, toplantı masasına yaslanarak. "Her zamanki gibi mesajlarıma cevap vermiyor. Yemin ederim, en azından yarısı zaman telefonunun olduğunu unutuyor."

Cevabım kısıydı, dikkatimin çoğu ışık düğmesine uzanan elindeydi. "Sanki sen de onu izlemiyormuşsun gibi. Onun gayet iyi olduğunu biliyorsun."

Hunter omuz silkti ve inkar etmedi: "Sen daha yakından izliyorsun." Çok doğrudu.

Işığı kapattığında, izleme sistemi gece görüşünün yeşilimsi ışığına geri döndü ve Emme bir saniye etrafına bakındı. Yeni aydınlanan odası kayıt altına alındığında, yatağına tırmandı ve bu Hunter'ın dikkatini çekti.

"Ne oldu?" diye bağırdı. "Odada başka biri mi var?" Sadece kendini korumak için ve yıllarca zor yoldan öğrendiği dersler sayesinde telefonu benden kapmamayı başardı. Bir saniye sonra kendi telefonunu çıkardı ve sanırım Kellan'ı arıyordu.

"O güvende," dedim, sesimde gerçek bir eğlence dansı vardı. Emme açıkça şok olmuştu, gözleri fal taşı gibi açılmış, ağzı aralık kalmış odasına bakıyordu.

Hunter yavaşça telefonu kapattı. "Ne yaptın?"

Bu küçük savaş Emme ile benim aramdaydı, ama açıklamazsam Hunter gerçeği öğrenmek için dünyayı yerle bir edecekti. Emme söz konusu olduğunda, özellikle de şimdi aralarında bir bağ oluştuğuna göre, hiç sakın olamıyordu.

"Dün gece güvenlik sistemi birkaç dakika boyunca çalışmadı, biliyorsun," dedim, sonunda başımı kaldırıp ona baktım. "O Emme'nin işiydi. Odama gizlice girip her yere *karanlıkta parlayan* ejderhalar yerleştirmişti. Ben de ona aynı şeyi yaptım."

Hunter, düşük bir kahkaha atarak gerginliğini azalttı, elini saçlarından geçirerek dalgalı saçlarını düzeltti. "Onun sevimli isyanına şiddet içermeyen bir şekilde karşılık verdiğini görmek güzel." Gözleri karardı, pencereden dışarı bakarak aşağıdaki şehrin ışıklarını seyretti. "Sürekli onun bir sonraki hamlesini bekliyorum. Bu meydan okuma... hoş."

Elini omzundaki ısırik izine bastırdı ve ben meraklandım, onların yaptığı gibi bağ kurmanın nasıl bir his olduğunu merak ettim.

kardeşlerimle olan bağım sürü büyüyle kurulmuştu, ama onların Emme ile kurdukları bağ kadar fiziksel değildi.

Omega'ya karşı tuhaf bir ilgi ve koruma hissettim, ama Hunter ve Kellan bir üst seviyedeydiler. Bu bağ sayesinde temelden değişmişlerdi ve ben aynı seçimi yapabileceğimden emin olmasam da, merak duyuyordum.

Hunter uzanıp omzumu tuttu ve ben onun dokunuşunu itme dürtüsüne karşı koymaya çalıştım. Ejderham ve ben ona alışmıştık, bu yüzden bundan daha güçlü bir dürtü yoktu. Neyse ki.

Kardeşim yıllardır küçük dokunuşlarıyla beni sonunda duyarsızlaştırmayı umuyordu. Ama yaşlandıkça bu hisler daha da kötüleşti. Derimin altında tırmalayan bir his ve mantığım yavaş yavaş kaybolurken göğsümde yayılan buz gibi bir soğukluk. Bir gün kendimi tamamen canavara kaptıracağım ve o zaman herkes boku yiyip kalacak.

"Gidelim eve, sürümüze," dedi Hunter, elini yüzüne sürerek. "Geç oldu. Çok yorgunum."

Onun için söylemesi kolaydı; Emme'nin yatağına girecekti. "Ben birkaç saat daha burada kalabilirim."

Hunter'ın ifadesi sertleşti. "Olmaz, kardeşim. Benimle eve geleceksin. Uzun zaman önce, seni canavara dönüşmene asla izin vermeyeceğime dair bir söz verdim ve bu sözümü tutmak için, hoşuna gitse de gitmese de, seni sürünün içine, aile günlerine, *gerçek* hayata sürükleyeceğim."

Onun sözü, "babalarının" istismarından bıkan iki genç kız tarafından kanla mühürlenmişti. Ejderham beni elinden geldiğince korumuştı ve bunu yaparken bizi eşit kılan şeyin bir parçası kırılmıştı. Benimle canavarım arasındaki kopukluk, ona asla tam olarak güvenemeyeceğim anlamına geliyordu.

"Evet, tamam."

Hunter hayatımdaki tek sabit kişiydi, ben çırpınırken bana ulaşabilen tek kişiydi. Onun etkisi olmasaydı, akıl sağlığımın sınırında sallanır ve tüm şekil değiştirenler topluluğuna ateş ve kükürt yağdırırdım. Bu, herhangi bir alfa için taşınması zor bir yükü, ama kardeşim omuzlarındaki bu yükün altında nadiren zorlanırdı.

Dünyada onun gibi biri yoktu ve Emme'nin onun yanında olduğunu bilmek, ruhumun dağınık parçalarının biraz daha az yıkılmış hissetmesini sağlıyordu.

Hızlıca toparlandık ve Hunter bizi eve götürürken ben telefonumdan Emme'yi izledim. Kellan onu odaya götürdüğü halde ayrılmamaları ilginçti. Emme yatakta oturmuş, dudaklarında hafif bir gülümsemeyle etrafına bakınıyordu.

Onun buna nasıl tepki vereceği konusundaki beklentim göğsümde bir kıvılcım çaktırdı ve bu kez bunun ejderha ateşi ile hiçbir ilgisi yoktu.

Eve döndükten sonra, gece yarısını iki alfa arasında uyuyan onu izleyerek geçirdim ve bu sırada bir başkasını bu kadar özgürce dokunabilmenin nasıl bir his olduğunu merak ettim.

Sonunda, vücudum beni birkaç saat uyumaya zorladı, sonra erken kalktım ve takımımın antrenmana gittim, keşke Emme'yi de yanımda götürebilseydim.

Ona bir gün dinlenmesi için zaman verecektim, ama yarın yine benim olacaktı. Onun da belirttiği gibi, *o kadar da sıksa olmayan kıcı*. Ona kendini koruma ve savunma öğretmeyi bitirdiğimde, daha fazla kas ve dayanıklılık kazanmış olacak ve ben de biraz daha az paranoyak olacağım.

Belki.

Benim görevim, sürümle tehlike arasında duran sarsılmaz bir dağ olmak. Düşmanlarımızın karşılaştığı son görüntü. Ne pahasına olursa olsun, hepsini güvende tutan kişi.

Sabah ofiste geçti. Kellan'ın iyileşme sürecinde yokluğumuzdan sonra yetişmemiz gereken bir sürü iş vardı. Öğleden sonra uçuş eğitimi vardı ve ejderhamı serbest bıraktığımda ekibim hiç irkilmedi bile. Onların takım lideri olarak göreve başladığım ilk günden bu yana çok yol kat etmiştik ve benim sürüm, güvendiğim tek şekil değiştirenler olsa da, takımımın iyi bir bağ kurmuştu. Hepsi güçlü ve yetenekli alfalardı ve birbirimizin arkasını kolluyorduk.

"Sen korkunç bir piçsin," diye bağırdı Horton, devasa sağ pençemden kaçarken. Kartal şekil değiştiren, takımın en cesur üyesiydi ve ben sinirimi dışa vurduğumda bile yerinden kıpırdamadı.

Gökyüzüne çıktık, ölümcül saldırı kombinasyonlarımızı çalıştık ve ben daha medeni tarafımı bir kenara bırakıp bir canavara dönüştüm.

Ejderham, bize dokunmamak gerektiğini bildikleri için takımımıza hiç saldırmadı. Emme bunu bilmiyordu ve ben hala onun elini burnuma koyduğuna inanamıyordum. Düşünmeden, sebepsiz yere.

Ejderham homurdandı ve erimiş ateş püskürttü. Canavarım benim aptal olduğumu düşündü ve ona asla zarar vermeyeceğine dair söz verdi ve bir kez olsun... ona neredeyse inandım.

Eğitimimiz bittiğinde, diğer takımlar da gelmişti ve ben Warrick ile konuşmak zorunda kaldım. "Evde her şey yolunda mı?" diye sordu, yerinde zıplayarak kollarını gerdi. "Kellan ve Emme iyi mi?"

"Onlar güvende ve sağlıklılar," diye onu temin ettim, bu alfa'ya daha fazla bilgi vermek istemiyordum. O, benim omegama doğal olmayan bir ilgi duyuyordu ve bu ilgi tamamen arkadaşlıklarından kaynaklanıyor gibi görünse de, yine de beni rahatsız ediyordu. Alfa Warrick Annandale, kendi işine bakmayı öğrenmeli ve bizim omegamızı Reeves sürüsüne bırakmalıydı.

"Cora, onu bu hafta sonu kitap kulübüne davet ettiğini söyledi," diye ekledi. "Orada hepinizin de olacağından eminim, ama yine de etkinlik mekanının çevresinde devriye gezecek ekiplerim olacağını garanti etmek istedim. Güvenlik konusunda fazla tedbirli olmaktan zarar gelmez."

Cora'nın mesajını ve Emme'nin mesajı yavaşça okurken yüzündeki kasvetli ifadeyi görmüştüm. Henüz ona okumada temel yardımdan öte bir şey yapma fırsatım olmamıştı, ama bu da listemdeki bir sonraki işimdi. Yarın sabah, yine onu yataktan çekip çıkaracaktım, çıplak ve bana öfkeyle bakarken son derece sevimli bir halde. Benimle tanıştığı ilk andan itibaren, benim varlığımdan gerçek bir korku duymamıştı ve bu, onun kim olduğunu çözme konusundaki ilgime başka bir boyut katmıştı.

"Emme gitmek istiyor," dedim ona kısaca. "Güvenli olmasını sağlayacağız."

Warrick başını salladı, yüzüne kocaman bir gülümseme yerleştirdi ve ben de bu sırtkan pisliğe gözlerimi kısarak baktım. Kellan dışında, bu kadar mutlu olan hiç kimseye güvenmiyordum.

Shifterlar sert olmalı, neşeli değil. Noel sezonu olsun ya da değil.

"Görüşürüz, Alfa Warrick," dedim ona, konuşmayı sonlandırdım.

O da kırılmamış gibi başını salladı. "Güzel sohbetti, Alfa Slade."

O ayrıldığında, güvenlik kameralarımızdan sürümü kontrol ettim. Hunter ofisteydi, Kellan Bugatti'sinde, Emme'nin yeni özel motosikletini almak için Stockyard Motors'a gidiyordu ve Finley evde omega ile birlikteydi. Ayı son zamanlarda en iyi davranışını sergiliyordu, ama etrafta tek başına olduğu zamanlar ideal değildi.

Güvenlik kameralarını bir kez daha taradım ve onun güvende olduğuna ikna oldum.

Her şey yolundaydı.

Emme odasında, masasının çekmecesinden tanıdık siyah bir cihaz aldı ve sonra aceleyle banyoya girdi. Görüntüyü değiştirerek, kamera görüntüsünün olmadığı köşeye saklandığında gülümsedim.

Zeki omega. Benim güvenlik duvarımı incelemek için nispeten kısa bir süre içinde kameraların yerlerini ve yer almadıkları yerleri not etmeyi başardığı için gurur duydum. Görüntülerin karıştırılacağını tahmin ettim ve tabii ki bir saniye sonra ekranım bulanıklaştı.

Bu, onun daha önce denediği aynı parazitti ve sistemim bunu geçersiz kıldığında, içimden bir kahkaha patladı. Eğitim tesisindeki tüm şekil değiştirenler birden durdu ve sanki iki kafam varmış gibi bana bakmaya başladı.

"Eğitime dönün," diye bağırdım ve hepsi de aynı hızla uzaklaşarak kendilerini meşgul edecek başka bir şey buldular.

Telefonumun ekranını kapatarak, bu sefer onun şakasını izlememeye karar verdim. Bunu ilk elden deneyimlemek istedim. Küçük omega'm hayatı ilginç kılıyordu ve ilk kez umutlandım.

Ruhum için savaşmaya devam etmek için bir neden bulduğum umudu... 1,80 boyunda, çilek sarısı saçlı, çilli bir neden.

Hadi bakalım, Snow. En iyisini göster bana.

BÖLÜM 47

EMME

Slade'in şakası muhtemelen tarihteki en iyi şakaydı. Onun adanmışlığı ve beceri seviyesi beni etkilemiş, eğlendirmiş ve oldukça korkutmuştu, etrafımı saran yumuşak ışıkta uyurken bile. Sabahın erken saatlerinde açık panjurlarımdan süzülen ışıkla, odamda yine hiçbir şeyin ters gittiğine dair bir işaret yoktu. Karanlıkta parlayan arşıaflarım, mobilyalarım ve aksesuarlarımın eskilerimle mükemmel bir şekilde eşleşmesi beni tamamen şaşırtmıştı.

Bunu yapmak için ne kadar zamanı vardı? Hepsi boyanmış mıydı? Boyanmış mıydı? Sırları neydi?

Bunu eşleştirmemin imkanı yoktu, ama oyunu devam ettirmek için ne yapabileceğime dair birkaç fikrim vardı. İlk adım, Cora'yı bir kez daha işe almaktı ve yeni malzemelerimi bıraktığında bana, "Yarın kitap kulübünde bana her şeyi anlatmalısın. Şimdi kalamam, yoksa Downings ile olan toplantıma geç kalacağım, ama bana bir açıklama borçlusun, Ems," dedi.

Kapı eşiğinde duran bakışları, ağızımda bulunan ikinci lokmaya kaydı ve bunun derin anlamı açıktı. Bir dahaki sefere görüştüğümüzde ona her şeyi anlatmam gerekiyordu.

Ama kitap kulübüne katılma düşüncesi beni ürpertti.

Sessiz kaldığımda, bana şimdiye kadar gördüğüm en üzgün yüzünü gösterdi. "Lütfen gel. Bu gece kitap seçme sırası Sissily'de, tabii ki romantik unsurların hiç olmadığı bir korku kitabı seçmiş. Aklımı kaçırmamam için sana ihtiyacım var."

O, *romantizmden yoksun bir hayatın ölümden daha kötü bir kader olduğunu düşünerek titredi* ve benim kısa süreli sesli kitap deneyimimden sonra, ona hak vermek zorunda kaldım. "Kitabı okumadım

ve buluşmadan önce de okuyamayacağım." İlk kez, "Okumakta zorluk çekiyorum. Slade disleksik olabileceğimi düşünüyor, bu da kitap kulübünü zorlaştırıyor." diye eklemekten utanmadım.

Yüzü yumuşadı. "Ah, tatlım. Bunu bilmiyordum, ama gerçekten endişelenmene gerek yok. Çoğumuz kitapları önceden okumuyoruz. Sadece sosyalleşmek ve içmek için gidiyoruz."

Bu, günümü aydınlattı; sosyalleşmek ve içki içmek benim için sorun değildi. "Peki, tamam o zaman. Alfa'larla güvenlik önlemlerini konuşacağım, her şey yolunda giderse, beni de sayın."

Cora sevinçle öne eğilip yanağıma öpücük kondurdu, bu beni şaşırttı. "Çok heyecanlıyım. Detayları mesaj atarım ve seni ne zaman alacağımı bildiririm."

"Ben arabayla gelebilirim," diye bağırdım, o ön bahçeden arabasına doğru koşarken. "Seni almamı ister misin?"

Oynamak için parlak, yeni bir Mercedes'im vardı... geçici olarak ödünç almış olsam da.

Cora bana gülümsedi. "Oh, daha da iyi! Yarın saat yedide beni al."

"Anlaştık."

Son bir el sallayarak arabasına atladı ve uzaklaştı, ben de çantayı göğsüme sıkıca bastırarak Şaka Savaşları'nın ikinci aşamasına hazırlandım. Slade'i ne kadar zorlayabileceğimden hala emin değildim, ama planladığım düşük profilli, göze batmayan şakadan memnundum.

Bunun için kameraları karıştırıp odasına tekrar girmem gerekecekti ve evde sadece Finley'in olması beni heyecanlandırıyordu. Asla söylemeyeceğimi düşündüğüm bir cümle.

Ama ayı nadiren bana göz kulak oluyordu, bu da tam da ihtiyacım olan şeydi.

Odama gidip Cora'dan aldığım eşyaları cebime koydum ve yan masadan şifreleme cihazını aldım. Banyoda koku engelleyici spreyi üzerime sıktım. Slade her şeyin arkasında kimin olduğunu çok iyi bildiği için bu gerekli değildi ama yine de aynı adımları izledim.

Düğmeye bastıktan sonra odamdan fırladım, koridordan geçip merdivenleri çıktım ve geçen seferkinden daha hızlı bir şekilde Slade'in odasına ulaştım. Elimi kapı koluna koyduğumda, bunun

son test olduğunu anladım. Savaşımızı sürdürmek istiyorsa, kapı kilitli olmayacaktı. İstemiyorsa, onun isteğini saygıyla karşılayacaktım.

Ya da en azından onun odasına şaka yapmayacaktım.

Bastırdığımda kolayca açıldı ve *lanet olsun*, Slade'i bu savaşa çekerek büyük bir başarı elde etmiş gibi hissettim. Bu, Hunter'ın Shifter Serum'u icat etmesi kadar büyük bir başarı olmalıydı, değil mi? Biri seni sarhoş etti, diğeri ise lanet olası bir ejderhayı evcilleştirdi. Aynı şey.

Odanın içinde, Slade'in kokusu beni sarmıştı ve ben de onu içime çekerek, Hunter ve Kellan'ın kokusu gibi benim de cildime sinmesini diledim. Birbirimize bağlandığımızdan ve aynı yatakta uyuduğumuzdan beri, kokularımız eski dostlar gibi birbirine karışmıştı. Ya da birbirine bağlanmış eşler gibi.

Bu, beşli tamamlandığında büyük bir değişiklik olup olmayacağını merak etmeme neden oldu.

Bunu öğrenme şansım çok azdı ve kaçırdığım şeyleri düşünmeye vaktim yoktu - şakamı yapmaya birkaç dakikam vardı - bunu aklımdan çıkardım ve odanın diğer ucuna koştum.

Perdeyi çekip stalker duvarını ortaya çıkardığımda, bir an durup etrafıma baktım. *Daha fazla fotoğraf ve monitör var mıydı?* Evet. Slade koleksiyonuna yenilerini eklemişti.

Kafamı sallayarak cebimden googly gözler torbasını çıkardım ve değerli dakikalarımı, arka kısımlarını soyup her fotoğrafıma yapıştırarak geçirdim, böylece duvarını kontrol ettiğinde, ona bakan gözler görecekti. Ve stalker Slade'in fotoğraflarını perdeye iğnelemesi sayesinde gözler ona bakacaktı.

Komik, sallanan gözlerle dolu duvardan memnun kaldığımda, perdeleri normal konumlarına geri koydum ve odasından koşarak çıktım, arkamdan kapıyı kapattım. Kalbim, yatak odama kadar yol boyunca göğsümde çarpıyordu ve kapımın yanında duvara yaslanmış Finley'i görünce durdum.

Aramızda sessizlik hakim oldu, o ise beni sözsüz bir şekilde incelemekten memnun görünüyordu, ta ki sonunda "Ateşle oynuyorsun, biliyorsun" diyene kadar. Kalın kirpikleri titreyerek, düzelirken güzel gözlerini gizledi. "Onu çok zorlama. Slade diğer ikisi gibi değil."

Onun bu cümleye kendisini dahil etmediğini fark ettim. Bu, *Finley'i de fazla zorlamaması* için ince bir uyarıydı. Kafasını sallayarak salondan çıktı, adımları garaj kapısı kapanana kadar yankılandı. Arabalarından birini tamir etmeye gitmişti ve ben de neredeyse peşinden gidecektim, ama sonra kendime geldim. Onun uyarısı benim için önemsiz değildi ve ejderhayı zorlamam gerekse de, Finley için aynı şeyi hissetmiyordum.

Aslında ayı şekil değiştirenle ne yapacağımı bilmiyordum. O kesinlikle benim arkadaşım değildi, ama belki artık düşmanım da değildi.

Odamda bir süre volta attım, şakadan ve Finley ile görüşmemden kaynaklanan adrenalinimi atmaya çalıştım. Sürünün geri kalanı yakında eve dönecekti ve muhtemelen mesajlarımı kaçırdığımı bildiğimden, telefonumu almaya uzanmak üzereydim ki, gözüm köşede gelişigüzel yığılmış kitap yığınının takıldı. Chelsea onları nöbetçi kulübesine bıraktığından beri orada duran kitaplar.

Bu kitaplara birkaç dakika ayırabileceğime karar vererek, yığını gözden geçirdim ve başlıkları yavaşça okudum. Anlayamadığım birkaç kelime vardı, ama çoğunu sesli olarak okumayı başardım. *Omegaların Tarihi; Sürü Hiyerarşisi ve Omegalar; Omegalar Olarak Gücünüzü Kucaklamak; Güçlü ve Zayıf Yönler; Yüzyıllar Boyunca Sürü Bağları; ve Omegaların Büyüsü.*

Omega'ların büyüyle ilgili son kitabın üzerine küçük bir yapışkan not yapıştırılmıştı ve yazılanları deşifre ederken kelimeleri net görebilmek için gözlerimi kısarak baktım. *Emme, bununla başla. En ayrıntılı olanı bu. Sanırım kitabın sonlarına doğru bağlanmış alfa ve omega'larla ilgili bir bölüm bile var. Sorun olursa bana haber ver. Yakında görüşürüz, Chelsea.*

Muhafızların saldırdığı günden beri, ona teşekkür etmek için gönderdiğim kısa mesaj dışında, diğer omega ile neredeyse hiç konuşmamıştım. Cora ile benim gibi hemen iyi anlaşmış değildik, ama o nazikti ve sürü şehirlerindeki birkaç omegadan biriydi. Onun hak sahibi alfa'sı da Hunter'ın en iyi arkadaşıydı: Sorenson, çekici bir kaplan şekil değiştiren. Sırf bu yüzden bile, bir akşam o sürüyü yemeğe davet etmeliyim. Artık sürümle ve onların hayatlarının bir parçası olan şekil değiştirenlerle daha fazla ilgilenmeye başlamamın zamanı gelmişti.

Chelsea'nin başlangıç için önerdiği kitabı aldım ve sihrin omegalarla nasıl bir ilgisi olduğunu merak ettim. Başlangıçta şekil değiştirenleri *lanetleyen* aynı öz dışında, aktif bir sihrimiz yoktu. Ama belki de bu, bir tür sihir olarak görülebilecek enerji paylaşımına bir göndermeydi.

Heyecanla kitabı kendime yaklaştırdım ve parmaklarımla kapağının pürüzlü yüzeyini okşadım. Saldırı sırasında üzerine enkaz düşmüş olmalıydı —savaşırken bu kitapları düşürmüştüm ve Hunter onları bekçi kulübesinden alıp odama koyana kadar yerde kalmışlardı.

Kapağı açarken elim karıncalandı ve ilk sayfadan beyaz bir toz bulutu yükselip ciğerlerime girince durakladım. Kitabı düşürüp geri çekilirken, sanki boğazım kapanıyormuş gibi hissederek boğazımı ovuşturdum. Vücudumdaki tüm kaslar kaskatı kesildi, hareket edemez hale geldim ve ciğerlerime sadece çok zayıf bir nefes giriyordu.

Sonra bacaklarım hareket etti... ama onları hareket ettiren ben değildim.

Eylemlerimi kontrol edemedim masama doğru yürüdüm ve yardım almadan asla yazamayacağım bir notu hızla karaladım. *Sevgili Alfalar, artık bunu yapamıyorum. Bağları zorlamayacağınıza güvenmiyorum ve tamamlanmış bir beşlinin parçası olma riskinden uzak bir hayat kurmam gerekiyor. Beni seviyorsanız, peşimden gelmeyeceksiniz. Bu asla olması gereken bir şey değildi. Emmeline.*

Kalem, tepkisiz parmaklarımdan düştü ve bacaklarım beni pencerelere götürdü, orada panjurları açtım ve camı ittim.

Çığlık atmaya çalıştım.

Pencereyi tutmaya ve biri gelene kadar dayanmaya çalıştım, ama vücudumun hiçbir kısmını kontrol edemiyordum. Sesimi bile.

Hareketlerimi kontrol eden kişi beni pencereden dışarı yönlendirdi ve bir kat aşağıya, yere düşürdü. Ağır bir şekilde yere çarptım, bacaklarımdan kalçalarıma kadar şiddetli bir acı hissettim. Büyülü kaçırın kişi yaralanmamdan endişelenmedi ve beni Reeves'lerin arazisini arkasındaki araziden ayıran yüksek çitlere doğru, devasa arka bahçeden koşmaya zorladı.

Çite ulaştığımda, benim atletik yeteneklerime karşı gelip beni üç metrelik yapının üzerinden atlabileceklerini merak ettim. Slade bir şeyi kanıtlamışsa, o da duvar tırmanmanın benim normal becerilerim arasında olmadığıydı.

Yakınımdaki bir çatlak içimde bir sarsıntı yarattı, ama dıştan vücudum hiçbir tepki vermedi. Kendi derimde hapsolmuş olma hissi, üzerime mide bulandırıcı bir klostrofobi hissi çöktü.

İlk çatlağın ardından bir tane daha geldi ve sağımda, çitin bir paneli içe doğru çöktü ve yakındaki çalılara çarparak gürültü çıkardı. Ayaklarım tekrar hareket etti ve paket evimizin arkasındaki araziye çıktığımda orada duran bir şekil değiştiren gördüm. Koşulları göz önüne alındığında, beni hiç de şaşırtmayan biriydi.

Chelsea bana ihanet etmişti. Nöbetçi kulübesine yapılan ilk saldırı da dahil olmak üzere, tüm bu olaylara onun karışmış olması, mantıklı olan tek şeydi.

Bana telaşlı bir bakış attı ve ellerinde buruşuk bir kağıt parçası olduğunu fark ettim, ki onu aniden düşürdü. Yemin edebilirim ki, o kağıt benim odamda yazdığım notun aynısıydı. "Nihayet," diye mırıldandı, dikkatimi dağıttı.

Bugün sesinde tatlı omega'nın izi yoktu. Elbette cevap veremedim ve o karanlığa doğru aceleyle giderken, sanki birbirimize bağıymışız gibi onu takip ettim.

Bu nasıl mümkün olabilirdi? Böyle bir şekil değiştireni kontrol eden bir büyü duymamıştım. Bunun bizim görevimizle bağlantılı olduğunu varsayabilirdim. Belki de o lanet kitapları okuma fırsatım olsaydı, bunu öğrenebilirdim.

"Acele et," dedi Chelsea, sanki yavaş koşan benmişim gibi bana yüzünü buruşturarak. "Sen, içinde bulunduğun tehlikeye rağmen kitap açamayan bir aptal olduğun için, zaten gereğinden fazla hafta bekledim."

Aklımda bir düzine soru belirdi, ama hiçbirini dile getiremedim, onun manzarayı incelerken şikayetlerini dinlemek zorunda kaldım.

Eski, yıpranmış bir Honda görünür görünmez rahat bir nefes aldı. Kapılar zaten açıldı ve o sürücü koltuğuna atladığında, sihir beni yolcu koltuğuna itti.

Kapım daha kapanmadan Chelsea yola çıktı ve kapımın çarpmasıyla sıçrayacaktım ama lanet olasıca hareket edemiyordum. Bu eski hurda, Golden Claw'da görülen türden bir araba değildi, iyi maaşlı şekil değiştirenler çok daha yeni modeller kullanıyordu ama bunun tam da amaç olduğunu hissettim. Bu Honda, elektronik ve takip cihazları ortaya çıkmadan önce üretilmişti.

Herkes Slade'in bilgisayarla kontrol edilen her şeyi kontrol ettiğini biliyordu, bu yüzden o da bu seçeneği ortadan kaldırmıştı. Benim kaçma umudumu da ortadan kaldırmıştı.

BÖLÜM 48

EMME

Chelsea, sürüşe odaklanarak öfkeli mırıldanmalarını susturdu ve karanlık sokaklarda ilerleyerek Golden Claw'daki tüm arka yolları kullanıyor gibiydi. Güvenlik çiti ve şehir sınırları görünür hale geldiğinde, kapıda durdurulup durdurulmayacağını merak ettim.

Muhafızları görmezden gelmeyi seçse bile, onların yanından hızla geçmek en azından şüphe uyandıracaktı.

Ana çıkış görünür hale gelince, hızını yavaşlattı ve ben yardım istemek için elimden geldiğince bağırmaya çalıştım, ama ağzımdan bir nefes bile çıkmadı.

Chelsea parlak bir gülümsemeyle, tek kelime etmeden kalın bir zarfı, aracı incelemeyen koyu saçlı bir şekil değiştirene uzattı. Bu kaltak organize biriydi, bunu kabul etmeliyim.

Birkaç dakika içinde şehirden çıkmıştık ve ben koltuğumda dik oturup ön camdan geçen dünyayı izlemekten başka bir şey yapamıyordum. Saatler sessizlik içinde geçti ve tam ben onun benzin almaya gitmesini umarken, ana yoldan çıktı ve otlarla kaplı, engebeli bir toprak yola saptı. Arabanın eski süspansiyonu araziye pek uygun değildi ve zıplarken kapıya çarpmamak için kendimi tutamıyordum.

Ormanın ortasında, tek bir komşu bile görünmeyen, harap bir ev gözüme çarptığında bunların hiçbirisi önemli değildi. Omurgamdan ürpertici bir titreme geçti ve çılgık atma gücüm olsaydı, hiç durmadan bağırmaya başlayabilirdim. Bu *evin her yerinde*

korku evi gibi görünüyordu ve Chelsea'nin beni buraya getirmesi iyiye işaret olamazdı.

Diğer omega, arabayı durdurduğunda derin bir nefes aldı, elleri direksiyonda titriyordu. "Ne kadar üzgün olduğumu bilmeni istiyorum," dedi, sesi elleri kadar titriyordu. "Başka seçeneğim yoktu. Ya sen ya ben, ve ben kendimi seçmeyeceğim. Bir omega'ya ihtiyaçları vardı ve sen daha güçlüsün ve zaten birden fazla alfa'nın kokusunu eşleştirebiliyorsun. Eninde sonunda sana ulaşacaklardı, bu yüzden bana yardım etmek için bir anlaşma teklif ettiklerinde kabul ettim. Ama üzgünüm."

Bu iradesiz kaltak. Kendi kışımı kurtarmak için onu asla ihbar etmezdim. *Asla.*

Ama şimdi... Onu parçalara ayırırdım ve bunun için bir gözümü bile kırpmazdım.

Gözlerimi dikip bakamazdım, ama gözlerimden ateş püskürdüğünü umuyordum, çünkü içimde o kadar çok öfke kaynıyordu.

Chelsea'nin ifadesi sertleşti, kararlılık belirdi. "Tamam, şunu bitirelim. Sürüm kaybolduğumu fark etmeden geri dönmem lazım."

Nasıl olur da henüz fark etmemişlerdi? Birbirlerinden o kadar mı uzaktılar ki, gece saatlerce araba sürebiliyor ve kimse onu aramıyor muydu?

Chelsea arabadan indiğinde ben de onu takip ettim. İkimiz de çökmekte olan ön verandaya doğru yürüdük. İçeride ev terk edilmiş gibiydi, duvarların üst kısmındaki kirli apliklerden gelen ışıktaki sadece birkaç parça küflü eski mobilya görünüyordu. Chelsea onları açtığı anda, o kadar kirle kaplıydılar ki neredeyse hiçbir fark yaratmadılar.

Ürkütücü koridorda her şey sessizdi. Duvara yaslanmış yıpranmış bir kanepenin bulunduğu, oturma odası gibi görünen bir odaya girdik. Chelsea kanepeye yığıldı, normalde nazik olan yüz hatları bitkin ve yıpranmıştı. Haftalardır cehennemi yaşamış gibi görünüyordu ve ben, Reeves'lerin malikanesinin önünde ne kadar süre kamp kurup, benim o kitabı açmamı ve büyüsunü başlatmamı beklediğini merak ettim.

Belki de başlangıçta Jones'un planının işe yarayacağını ummuştum, ama işe yaramayınca yedek planına geçmişti. Sürümün yazdığım notu inanıp inanmayacağını bilmiyordum, ama en azından Hunter ve Kellan

beni takip etmekten başka seçeneği yoktu. *Biz birbirimize bağlıydık.* Chelsea'nin bunun farkında olup olmadığından emin değildim, ama bağlantımızın çok fazla uzaması nedeniyle göğsümde bir yanma hissi vardı.

Umarım bu bağ sayesinde beni bulabilirlerdi.

Beni bulmaya geleceklerinden hiç şüphem yoktu, bu yüzden en yeni kaçırانımın yanındaki küflü kanepeye çöküp sakın kalabildim. Bu durum gerçekten çok sıkıcı olmaya başlamıştı, ama var olmaması gereken bir büyüye karşı nasıl savaşabilirdim ki?

Parmaklarım ilk kez seğirdi ve büyü'nün etkisinin geçmeye başladığını fark edince irkildim. Tepki vermemek ve bu küçük gelişmeyi belli etmemek için kendimi zorlayarak, Chelsea'nin başını geriye atıp ağzını açarak derin nefes alması beni heyecanlandırdı.

Bu, kaçmak için ilk gerçek fırsattı, ama uzuvlarımı hareket ettirmek için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, parmaklarımı kıpırdatmaktan başka bir şey yapamıyordum. Santim santim, avucumun içinde parmaklarımı esnetmeye başladım ve yirmi dakika terleyip, panikleyip, içimden küfrederek geçirdikten sonra, sağ elim hareket edebiliyordu. Sonra sol elim. Bileklerim daha zor oldu, bu yüzden çorap giymiş ayak parmaklarıma odaklandım ve çoğu kıpırdadığında heyecanlandım.

Büyü kesinlikle etkisini yitiriyordu, önce dış uzuvlarımdan başlayarak, bu da sonunda tamamen yok olacağına inanmamı sağladı.

Bileklerimi ve ayak bileklerimi döndürmeye başlamıştım ki, bir motosiklet sesi ve iki arabanın ön kapıya yanaştığı sesi duydum.

Hayır! Hayır, hayır... Daha fazla zamana ihtiyacım vardı. Çok az kalmıştı.

Çılgınca, büyüye daha fazla direndim ve ön kapı açıldığında bacaklarımı düzeltmeyi başardım. İlk ayağa kalkma girişimim zamansızdı ve feci bir şekilde başarısız oldu, beni yere düşürdü, yüzüstü düşmeden önce zar zor kendimi tutabildim.

"Omega." Bu yavaşça söylenen kelime damarlarıma buz gibi bir his verdi. Blaine'in iğrenç sesini her yerde tanırdım. "İşimizi kolaylaştırman çok nazikçe. Orada uzanmış, alınmaya hazırsın."

Geçen sefer bana pusu kurduğunda olduğu gibi, bu sefer paniğin beni ele geçirmesine izin vermedim. Beni kurtaracak Slade burada değildi, bu da bu durumdan kurtulmak için aklımı başımda tutmam gerektiği anlamına geliyordu.

Kaçmazsam, Rogers sürüsü tarafından ele geçirilip kanım emilecek ve annem gibi ölmeyi dileyecektim.

Blaine at kuyruğunu yakaladı ve kafamı yukarı doğru çekerek saç derim acıdan çığlık atana kadar çekti. Beni ayağa kaldırıp kanepeye geri götürürken tsk diye ses çıkardı. "Çok dağınık görünüyorsun prenses. Eşinle tanışmak için uygun bir hal bu mu?"

Eğer tüm bu oyun Blaine'in beni eş olarak sahiplenmesi içindi, o zaman ölmeyi tercih ederdim - bu, yıllar önce kabul ettiğim ve kabullendiğim yadsınamaz bir gerçektir. Bu kötü sürüye bağlanmaktansa her gün ölmeyi tercih ederdim.

Öfke içimi bir enerji patlamasıyla doldururken, omuzlarım seğirdi ve Blaine bunu fark etti, koyu renkli gözleri bu harekete kilitlendi. "Alfa," diye bağırdı, "buraya gelmelisin. Büyünün etkisi geçiyor."

Alfa mı? O, sürüsünün hak sahibi alfastı, yani onun üstünde kimse yoktu...

Yüksek sesli ayak sesleri koridorda yankılandı ve bir saniye sonra yaşlı bir şekil değiştiren oturma odasına girdi. Uzun boylu ve heybetliydi, zeytin rengi teni, omuzlarına kadar uzanan bembeyaz saçları ve belli belirsiz tanıdık gelen koyu renk gözleri vardı. Onunla daha önce tanışmış olmam imkansızdı. Benim sürümdeki alfalara rakip olacak kadar güçlü bir şekil değiştiren özünü hatırlardım.

Keskin bakışları yüz hatlarımı okşadı ve o bakışlarını benden ayırdığında kendimi biraz kirlenmiş hissettim. "Vay vay. Emmeline Anders. Seni bulmak çok zor oldu."

Bu sözler, Blaine'in beni son kez yakaladığında söylediği sözlerin neredeyse aynısıydı. Rogers sürüsü beni bu alfa için mi kaçırmıştı? Başından beri gölgelerdeki kötü adam o muydu?

Boğazım ve sesim büyüden dolayı donmuş halde kalmıştı, ama beyaz saçlı alfa yaklaşırken onu kaçınmaya çalışarak kanepeye doğru yavaşça geri çekilebildim. "Yıllardır şekil değiştirenler ve bizim hakimiyet hiyerarşisi üzerinde deneyler yapıyorum." Gözlerini kırpmadan bana baktı. "Ama omegalar her zaman benden kaçtılar. Sizin nasıl çalıştığınızı öğrenmek için deney yapmaya ya da kırmaya yetecek kadar sayınız yoktu. Hepiniz çok kırılıgandınız." Başını eğdi. "En azından anneniz gelene kadar öyleydi."

Blaine şehvetle sırtıttı, sanki öldürdüğü omegayı hala tadabiliyormuş gibi dudaklarını yaladı. "Çok eğlenceli bir deneydi."

Midem bulandı ve boğazıma safra doldu, büyü nedeniyle yapışıp kaldı.

"Artık her şey değişecek," dedi beyaz saçlı şekil değiştiren, göz göze gelene kadar çömeldi. "On beş yıl önce başarısız olmuş olabilirim, ama bu sefer *tüm* sürüler ve *tüm* cadıları kontrol edecek kadar gücüm olacak. Her zaman olması gerektiği gibi."

On beş yıl önce mi? Son büyük savaştan mı bahsediyordu? Termaine cadılarıyla birlikte çalışan, isimsiz, yüz­süz kötülük olan alfa bu muydu?

Blaine'in gözleri büyüdü ve beyaz saçlı erkeğe bakışları adeta tapınma gibiydi. "Evet, baba," diye fısıldadı. "Tüm şekil değiştirenlerin alfa'sı sen olmalısın, bu küçük, önemsiz beşli değil. Güç çok fazla dağılmış durumda."

Alfa başını salladı, ama ben iki noktaya takıldım: Birincisi, Blaine ona *baba* diyordu ve ben onun samimiyetinin buradan mı geldiğini merak ettim. İkincisi, onlar, konseylerden önce, tek bir alfanın binlerce şekil değiştireni acı çekmeye zorlayabildiği, beşli gruplar yerine tek bir alfanın sürüyü yönettiği zamana geri dönmek için yeterli gücü toplamaya çalışıyorlardı.

Bu, asla geri dönemeyeceğimiz kusurlu bir sistemdi.

Beyaz Saçlı adam yaklaşıp boğazımı kokladı, ben de kanepeye doğru çekildim. "Oğlum gibi kokuyorsun. Onunla bağın var, anlıyorum."

Kafam karışmış bir halde, bakışlarımı Blaine'e çevirdim, ama o başını salladı. "Oh, ben değilim, prenses. Üvey kardeşim... onun diğer oğlu. Hunter Reeves..."

Bir tokat Blaine'i odanın diğer ucuna fırlattı ve yaşlı şekil değiştirenin yüzü öfkeyle buruştu, "Davenport. O Hunter Davenport ve *her zaman öyle kalacak*. Şimdi kendine ne isim takarsa taksın."

Lanet olsun. Lanet olsun.

Tüm bunların anlamlı hale gelmesi için eksik olan parçalar, yıkım topunun gücüyle üzerime çöktü. Beyaz Saçlı, Hunter'ın babasıydı... Ve Blaine'in de.

"Ne... ne istiyorsun?" Büyünün parçaları hala beni tutarken, zorlukla sesimi çıkardım.

Alfa'nın yüzündeki karanlık kayboldu, yerine daha da korkutucu olan bir nezaket geldi. "Sen, canım, en büyük silahımı donatmak için gereken güç olacaksın. Omegalar, bağlandıkları alfalarla güçlerini paylaşabilirler, biliyor muydun?"

"Hoşlarına gitse de gitmese de," diye ekledi Blaine sert bir sesle, ayağa kalkarken. "Zayıf annen bir süre direnmeye çalıştı, ama ona karşı koyamadı."

Bunu çok iyi biliyordum.

"Senin reşit olup sahiplenilmeni beklerken, onu ne kadar sürede yıprattığımızı görmek ilginçti," dedi diğer alfa. "Hepsi oldukça heyecan verici, biliyorsun. Senin soyunda, annenin sahip olmadığı, babandan miras aldığın başka bir unsur var. O piç kurusu seni benden saklayabileceğini sandı, ama sonunda hiçbir umudu kalmadı."

Babamın adı geçince hafif bir merak uyandı, ama önce sormam gereken daha acil sorular vardı: "Gerçekten beni bağlamayı mı planlıyorsunuz? Oğlunuza bağlı olmama rağmen mi?"

"*Her şeyi aile içinde tut*" sözünü duymuştum, ama bu benim için çok fazla ileri gitmişti. Onunla nasıl savaşılabileceğimi bulmak için zaten kafamı yoruyordum. Tekrar söylüyorum, bu çılgın herifle bağ kurmaktansa ölmeyi tercih ederdim.

Bağlanmak ömür boyu sürerdi.

Alfa başını salladı ve sonra kulakları sağır eden bir ıslık çaldı. O sesle korkumun kokusu patladı ve yanılmıyorsam, her iki alfa da bu koku onları heyecanlandırmış gibi tepki verdi. Göz bebekleri büyüdü, nefesleri hızlandı, istilacı bakışlar yüz hatlarımı okşadı...

Koridorda yine ayak sesleri duyuldu, yine ağır adımlar, ve şekil değiştiren görünür hale geldiğinde, kalbim göğsümde parçalandı. Yarı karanlıkta gölgeli yüzüyle iri yapılı vücudunu gördüğümde, bir an için Slade Riverson'ın bana doğru yaklaştığını sandım.

Ama onu daha yakından incelediğimde, yanılmış olabileceğimi gösteren birkaç ince fark fark ettim. Slade'in ikizinin saçı o kadar kısa kesilmişti ki, sadece hafif bir koyu renkli saç tabakası görünüyordu, bu da onun yakışıklı ve ürkütücü

benzerliklerini bozmuyordu. Kulağından dudak köşesine kadar uzanan uzun, pürüzlü yara izi hariç, bu yara izi tanrısal güzelliğine tehditkar bir hava katıyordu.

Bunun dışında, bu şekil değiştireni Slade'den ayıran çok az şey vardı. Aynı boyda ve belki de daha iri yapılıydı, tamamen siyah giyinmişti ama pazılarında dövme izi yoktu.

"Bu senin yeni eşin," dedi Hunter'ın babası, şekil değiştireni yanına çağırarak. "Dragon, eşini al."

Dragon. Ne oluyor lan? Bu gerçekten Slade'in ikizi miydi?

Kocaman, korkutucu erkek bana doğru yaklaşıırken, Blaine Chelsea'yi yakaladı ve onu bir anda uyandırdı. Yalnız olmadığımızı anlaması bir saniye sürdü, nefes nefese kalırken küçük bir çığlık attı. "Dönüş ve ısır," diye gürledi Blaine, "büyü tamamen geçmeden önce."

Chelsea'nin bakışları benimkilerle buluştuğunda, gözleri pişmanlıkla doldu, ama ben başımı sallarken o çoktan yüzünü değiştirmeye başlamıştı. Çenem de onu takip etti, kalan sihirli güçler son bir kontrol hareketi için yeterliydi.

Köpek dişlerim uzarken, tüm dikkatimi Slade'in kötü ikizine verdim ve bir kez daha kanepeye geri tırmandım. Değişkenin çenesi, yüzünü uzatırken tamamen ejderha gibiydi ve bileklerimi kesip kemiklerimi parçalayacak kadar sıkı, kırılmaz bir tutuşla durduruldu.

Beni karanlık ve hayvani bakışlarıyla kilitli tuttu, Slade'in ruhuma baktığında gösterdiği insanlığı hiç göstermiyordu. Bir gürültüyle, Hunter'ın işaretinin hemen yanındaki omzumu ısırdı.

Acı anında hissedildi ve diğer izlerimden daha derine işledi.

Chelsea hareket etti, ama başımı öne doğru sallayana kadar ne yaptığını göremedim ve ejderhanın ısırığına karşılık verdim, tam boğazının dibine.

Tadı bakır ve biraz akçaağaç şurubu gibiydi, kurtum ilk kez uyandığında bu kokular daha da güçlendi. Rose ve ben eş bağımızı sonsuza kadar mühürledik.

Shifter City Fated Mates serisinin 3. kitabı A Claim of Fortune'da neler olacağını öğrenmek için 2025 Haziranında çıkacak [olan kitabı](#) takip edin. [Instagram'da](#) beni takip ederek, Facebook grubum [The Nerd Herd'e](#) katılarak veya [haber bültenime](#) abone olarak yeni çıkan kitaplardan haberdar olabilirsiniz.

JAYMIN EVE'DEN DİĞER ESERLER

Fallen Fae Gods (Karanlık Romantastik ejderha şekil değıştiren/fae 18+) (tamamlandı)

Birinci Kitap: Gilded Wings

İkinci Kitap: Crimson Skies

Gölge Canavar Değıştiriciler (Karanlık ve Seksi kurt değıştirici/tanrı Romantasy 18+) (tamamlandı)

Birinci Kitap: Reddedilen

İkinci Kitap: Geri

Kazanılan *Üçüncü Kitap:*

Yeniden Doğmuş

Dördüncü Kitap: Terk

Edilen *Beşinci Kitap:*

Zorlanan *Altıncı Kitap:*

Büyülenmiş

Bluebell House Dueti

Birinci Kitap: Zorunlu Yakınlık

İkinci Kitap: Travma Bağları (TBD)

Bellerose'un Çocukları (Karanlık, RH rock yıldızı romantizmi 18+)(tamamlandı)

Birinci Kitap: Zehirli Güller

İkinci Kitap: Kirli Gerçekler

Kitap Üç: Parçalanmış Hayaller

Dördüncü Kitap: Güzel Dikenler

Demon Pack (PNR/Kentsel Fantazi 18+) (tamamlandı)

Birinci Kitap: İblis Sürüsü

İkinci Kitap: İblis Sürüsü'nün Yok Edilmesi

Üçüncü Kitap: Demon Pack Eternal

Doğauştü Hapishane Üçlemesi (Tamamlanmış UF serisi 17+)

Birinci Kitap: Ejderha İşareti *İkinci*

Kitap: Ejderha Mistikleri *Üçüncü*

Kitap: Ejderha Eşi *Dördüncü Kitap:*

Kırık Pusula *Beşinci Kitap:* Sihirli

Pusula *Altıncı Kitap:* Louis

Yedinci Kitap: Elemental Pusula

Doğaüstü Akademi (Tamamlanmış Kentsel Fantazi/PNR 18+)

Birinci Yıl

İkinci Yıl

Üçüncü Yıl

Arbon Akademisi Kraliyet Ailesi (Karanlık, Tam Çağdaş Romantizm 18+)

Birinci Kitap: Prenses Oyu *İkinci*

Kitap: Playboy Prensler *Üçüncü*

Kitap: Zehirli Taht

Titan'ın Destanı (PNR/UF. Seksi ve mizahi 18+)

Birinci Kitap: Tanrılar'ı Serbest Bırakmak

Kitap İki: Tanrıların Gazabı

Üçüncü Kitap: Tanrılar'ın İntikamı

Karanlık Miras (Tamamlanmış Karanlık Çağdaş lise romantizmi 18+)

Birinci Kitap: Kırık Kanatlar

İkinci Kitap: Kırık Güven

Üçüncü Kitap: Kırık Miras

Sır Saklayanlar Serisi (Tamamlanmış PNR/Kentsel Fantazi)

Birinci Kitap: House of Darken

İkinci Kitap: House of Imperial

Üçüncü Kitap: House of Leights

Dördüncü Kitap: Royale Evi

Fırtına Prensesi Destanı (Tamamlanmış Yüksek Fantazi 18+)

Birinci Kitap: Prenses Ölmeli

İkinci Kitap: Prenses Saldırmalı

Üçüncü Kitap: Prenses Hüküm Sürmeli

Tanrıların Laneti Serisi (Tam Ters Harem Fantazi 18+)

Birinci Kitap: Aldatma *İkinci*

Kitap: İkna

Kitap Üç: Baştan Çıkarma

Kitap Dört: Güç *Novella:*

Tarafsız

Beşinci Kitap: Acı

NYC Mekke Serisi (Tamamlanmış - UF serisi)

Birinci Kitap: Kraliçe Varis

İkinci Kitap: Kraliçe Alfa

Üçüncü Kitap: Kraliçe Fae

Dördüncü Kitap: Kraliçe

Mekke

A Walker Saga (Tamamlanmış - Genç Yetişkin Fantastik)

Birinci Kitap: İlk Dünya

İkinci Kitap: Spurn

Üçüncü Kitap: Crais

Dördüncü Kitap: Regali

Beşinci Kitap: Nephilius

Altıncı Kitap: Dronish

Yedinci Kitap: Earth

Hive Üçlemesi (Tamamlanmış UF/PNR serisi)

Birinci Kitap: Kül

İkinci Kitap: Anarşi

Kitap Üç: Yok Et

Sinclair Hikayeleri (Bağımsız Çağdaş Romantik 18+) Songbird

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

